

MARȚI 3 FEBRUARIE 2009

PREȘEDINTE: DL BIELAN

Vicepreședinte

1. Deschiderea ședinței

(Ședința a fost deschisă la ora 9.05 a.m.)

2. Depunerea documentelor a se vedea procesul-verbal

3. Dezbateri asupra cazurilor de încălcare a drepturilor omului, a democrației și a statului de drept (anunțarea propunerilor de rezoluție depuse) a se vedea procesul-verbal

4. Combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile (dezbateri)

Președintele. - Urmează pe ordinea de zi raportul A6-0012/2009 al doamnei Angelilli, din partea Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, privind o propunere de recomandare a Parlamentului European adresată Consiliului privind combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile [2008/2144 (INI)].

Roberta Angelilli, raportoare. - (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să încep prin a le mulțumi colegilor mei pentru excelenta lor colaborare care ne-a permis să elaborăm un text, în opinia mea, extrem de satisfăcător. De asemenea, le sunt recunoscătoare tuturor ONG-urilor și instituțiilor care ne-au urmărit îndeaproape munca. Prețioasele lor sugestii au ameliorat prezentul raport.

Am pornit cu două obiective principale: primul era de a verifica cu atenție în ce măsură decizia-cadru din 2003 este implementată în cele 27 state membre, iar cel de-al doilea era de a propune îmbunătățiri acolo unde este necesar. Decizia-cadru trebuie actualizată pentru a crește nivelul de protecție a minorilor în contextul apariției unor noi și perturbatoare cazuri de exploatare legate de noile tehnologii.

Prima dintre prioritățile identificate este lupta împotriva turismului sexual care se dezvoltă într-o măsură îngrijorătoare, în parte din cauza costurilor mai scăzute de călătorie. Din acest punct de vedere, cooperarea extrateritorială ar trebui îmbunătățită și ar trebui solicitat statelor membre să renunțe la principiul dublei criminalități pentru delictе cu privire la exploatarea și abuzul în ceea ce privește copiii.

În al doilea rând, grooming-ul, adică manipularea psihologică on-line pentru acostarea copiilor în scopuri sexuale, ar trebui considerat delict în toate statele membre.

În al treilea rând, statele membre ar trebui să aibă obligația de a-și transfera între ele informațiile din dosarele penale legate de condamnări pentru abuz sexual. Scopul acestei măsuri este de a elimina categoric posibilitatea ca persoanele care se fac vinovate de abuz sexual să ocupe posturi care implică contactul cu copiii.

Una dintre propunerile care trebuie implementate cât mai repede cu putință este lansarea sistemului de alertă rapidă pentru copiii dispăruți. Acest sistem a fost deja testat și implementat, și, cu toate că a fost aplicat numai de către un număr mic de state membre și numai la nivel de probă, a dat rezultate excelente. De aceea trebuie extins la toate cele 27 state membre. De fapt, trebuie să ne amintim că în Europa, în fiecare an, dispar fără urmă mii și mii de copii.

Aș dori să subliniez un alt aspect: în general, autoritățile legislative naționale trebuie să se angajeze să îmbunătățească protecția copiilor victime în timpul investigațiilor și înainte și după orice proces în care sunt implicați copii. Această măsură va împiedica ca acești copii să devină de două ori victime, în primul rând victime ale violurilor și apoi victime ale mijloacelor de informare în masă sau ale sistemului legal.

În cele din urmă, am subliniat necesitatea criminalizării urgente a căsătoriilor forțate, dintre care majoritatea afectează copiii.

În încheiere, domnule Președinte, consider că este important să li se ceară tuturor statelor membre să ratifice cât mai repede cea mai recentă Convenție a Consiliului Europei cu privire la protecția copiilor împotriva exploatării sexuale și a abuzului sexual. Aceasta este convenția din octombrie 2007, reperul care reprezintă documentul cel mai inovator și actualizat în ceea ce privește protecția copilului.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. – (FR) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș dori în primul rând să-i mulțumesc doamnei Angelilli pentru raportul său deosebit. Aș dori, de asemenea, să-i mulțumesc pentru modul în care a lucrat cu Comisia pe marginea unui subiect delicat, sensibil care este atât de important pentru noi.

Copiii sunt vulnerabili și au dreptul la protecție pentru a le asigura o dezvoltare armonioasă. Abuzul sexual și diversele tipuri de exploatare, în special pornografia infantilă, sunt delictе joshnice cu efecte adânci și de lungă durată asupra tinerelor victime.

Este un fenomen îngrozitor ale cărui proporții sunt necunoscute. După unele surse, între 10 și 20% din copiii europeni au suferit o formă sau alta de agresiune sexuală.

Uniunea Europeană s-a înarmat cu legislație în ceea ce privește această problemă. Decizia-cadru din 2004 stabilește un nivel minim de armonizare a legislațiilor naționale cu privire la criminalizare și jurisdicție. În ciuda informațiilor incomplete, Comisia a constatat, într-un raport din 2007, că decizia-cadru a fost, în general, implementată satisfăcător. Cu toate acestea, măsurile amintite anterior nu sunt suficiente.

Dezvoltarea internetului contribuie la proliferarea unor noi amenințări pentru copiii noștri. Pornografia infantilă este una dintre acestea și există și altele, cum ar fi acostarea copiilor, la care s-a referit doamna Angelilli. Turismul sexual în statele terțe în scopul abuzării copiilor este o realitate, în timp ce nu rareori abuzurile sunt comise de indivizi condamnați în alte statele membre.

Statele membre nu sunt mulțumite. La sfârșitul anului 2007, acestea au negociat cu Consiliul Europei o convenție care să introducă un standard ridicat de protecție. În primul an, 20 dintre cele 27 state membre au semnat această convenție.

Cu toate acestea, Parlamentul nu este încă mulțumit, așa cum dovedește raportul doamnei Angelilli. Parlamentul cere o mai bună implementare și, în special, o ameliorare substanțială a cadrului european, cu o serie de aspecte care să consolideze lupta împotriva acestor delictе.

Trebuie să spun că nici eu nu sunt mulțumit. Am anunțat o revizuire a legislației europene existente pe această temă și în martie voi înainta o propunere spre aprobarea Comisiei. Vreau să aduc în discuție un text ambițios care să se ocupe nu numai de punerea în aplicare a legii, dar și de protecția victimelor și de prevenție.

Sugestiile raportului ne vor ajuta să implementăm această propunere. Cea mai mare parte a raportului ar trebui să se regăsească în noua decizie-cadru, dar, dacă acest lucru se dovedește imposibil din motive tehnice sau legale, vom încerca să identificăm cele mai potrivite instrumente pentru a implementa toate propunerile care nu sunt incluse în această decizie-cadru. Vom vedea dacă există posibilitatea unor inițiative politice, în special dialogul cu statele terțe, sau de a institui niște instrumente financiare, cum este cazul programelor existente.

Iată-o. Domnule Președinte, doamnelor și domnilor, sunt plăcut impresionat de dorința Parlamentului de a continua adoptarea unor mecanisme de „alertă în caz de răpire” în fiecare stat membru. Trebuie să spun că la ultima întâlnire a miniștrilor afacerilor interne și de justiție am susținut ferm necesitatea de a furniza fiecărui stat membru un sistem de „alertă în caz de răpire”. Bineînțeles, pentru a fi pe deplin eficiente, aceste sisteme trebuie să fie legate între ele.

Aș dori să mulțumesc încă o dată Parlamentului European pentru angajamentul său ferm. Îi mulțumesc, de asemenea, doamnei Angelilli, care, indiscutabil, ne-a înaintat un raport excepțional.

Lissy Gröner, *raportoare pentru aviz a Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen*. – (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, noua propunere introdusă de Comisie este necesară în mod urgent. Membrii Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen au întrebări și sugestii specifice în legătură cu această propunere. Este esențial să depășim constrângerile Programului Daphne și să introducem inițiative legislative în domeniul pornografiei infantile. Desigur, această responsabilitate revine și utilizatorilor, dar statele trebuie să ia măsuri. De exemplu, consider că Europol este un instrument important care, combinat cu o rețea eficientă de experți și o unitate specială ai cărei membri să fi fost instruiți în aceste domenii specifice,

poate fi folosit pentru combaterea pornografiei și prostituției infantile. De asemenea, trebuie să rezolvăm problema extrateritorialității printr-o abordare europeană comună.

Avem nevoie de mai multe informații de bază sub forma unor studii concrete asupra situației sociale a victimelor, deoarece membrii familiei se fac adeseori responsabili de abuz și de plasarea copiilor pe net. Este important să facem progrese concrete în acest domeniu.

Sper că Comisia este pregătită să coopereze strâns cu Comisia pentru drepturile femeii și egalitatea de gen pentru a putea rezolva aceste probleme împreună.

Ediit Bauer, în numele grupului PPE-DE. - Domnule președinte, raportul Europol privind crima organizată din 2006 stabilește că avantajele oferite de internet în materie de tehnologia informației și comunicării sunt benefice crimei organizate. În acest sens, copiii sunt fără îndoială grupul cel mai vulnerabil. Potrivit experților, 90% dintre copiii cu vârste cuprinse între 12 și 17 ani folosesc chat-ul pe internet. În afară de colegii de clasă și de jocuri, aceștia folosesc rețele cu „utilizator necunoscut” prin chat room-uri pe site-uri web, care reprezintă locuri ideale de contact pentru pedofilii care folosesc identități false pentru a atrage victimele potențiale.

Potrivit Internet Watch Foundation, care a prelucrat peste 30000 de rapoarte în 2006, 91% dintre victime aveau sub 12 ani. Optzeci la sută erau fete, iar domeniile care prezentau abuzuri împotriva copiilor erau peste 3000. În plus, 55% dintre domeniile care prezentau abuzuri împotriva copiilor era găzduite în Statele Unite, 28% în Rusia și numai 8% în Europa. Ar fi adecvat ca pe agenda întâlnirii UE - SUA să se înscrie cooperarea în domeniul închiderii site-urilor web prin care se fac abuzuri împotriva copiilor.

Suntem martorii unei rețele internaționale bine pusă la punct de pedofili și crimă organizată legată de industria sexului, așa cum a precizat doamna Angelilli. Pe de altă parte, cooperarea internațională a autorităților legislative este limitată. Este aproape incredibil că lipsesc încă opt ratificări în cazul Protocolului opțional la Convenția privind drepturile copilului, cu privire la vânzarea copiilor, prostituția și pornografia infantilă; patru în cazul Protocolului de la Palermo, care este documentul de bază pentru cooperare internațională în domeniul combaterii traficului de persoane. Aproape jumătate dintre statele membre nu au ratificat încă Convenția Consiliului Europei cu privire la criminalitatea informatică.

Sunt multe de făcut în acest domeniu. De aceea, este timpul să trimitem Consiliului un mesaj clar și hotărât în scopul revizuirii deciziei-cadru a Consiliului de combatere a exploataării sexuale a copiilor și pornografiei infantile.

Inger Segelström, din partea grupului PSE. - (SV) Domnule președinte, domnule comisar Barrot, doamnelor și domnilor, aș dori să încep prin a-i mulțumi doamnei Angelilli și tuturor celorlalți vorbitori pentru cooperarea lor deosebit de constructivă. Vă amintiți cu siguranță cât de puțin s-a făcut la începutul prezentei legislaturi, dar problema drepturilor copilului a luat o nouă turnură în urmă cu un an, odată cu strategia privind copiii. Decizia pe care trebuie să o luăm acum privește dreptul copilului de a fi protejat împotriva abuzurilor sexuale și combaterea pornografiei infantile.

Desigur, sunt foarte mulțumit de cele trei propuneri acceptate de Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și care sper că vor fi reținute prin vot astăzi. Prima propunere constă în a considera drept copil persoanele cu o vârstă sub 18 ani. Este foarte important să putem proteja atât tinerele fete cât și tinerii băieți împotriva delictelor sexuale, abuzului sexual și exploataării sexuale pe întreg teritoriul UE.

A doua propunere este de a proteja copiii împotriva turismului sexual prin criminalizarea delictelor sexuale de către toate statele membre atât pe teritoriul UE, cât și în afara lui. Asta ar însemna că cei care săvârșesc astfel de delicturi nu vor mai putea să practice turismul sexual și să exploateze copiii cei mai săraci sau tinerii din alte țări pentru că la întoarcerea în țară, indiferent de statul UE în cauză, îi așteaptă condamnarea și pedeapsa.

A treia propunere constă în faptul că ar trebui să abordăm serios problema internetului și, împreună cu cele mai mari companii de credit, să dezvoltăm mijloacele tehnice, cu ajutorul băncilor și birourilor de schimb, a furnizorilor de servicii de Internet și de motoare de căutare și, bineînțeles, cu ajutorul industriei de voiaj, să închidem sistemele de plată atunci când plata se realizează pentru delicturi sau contravenții sexuale sau pentru exploatarea sexuală a copiilor și tinerilor. Peste tot unde oamenii se străduiesc să închidă site-uri web întâlnim aceleași opinii, și anume că un copil este mai important decât confidențialitatea și că abuzul împotriva copiilor și tinerilor trebuie raportat.

Odată cu prezentul raport, putem sta liniștiți la gândul că aici, în Parlament, am făcut primul pas pentru respectarea drepturilor copilului și atunci când vom obține un nou Tratat de la Lisabona, drepturile copilului

vor constitui o bază legală și un scop în cadrul UE și nu este niciodată prea devreme pentru a întreprinde acest lucru. Vă mulțumesc.

Alexander Alvaro, din partea grupului ALDE. - (DE) Doamnă președinte, domnule vicepreședinte al Comisiei, aș dori să mulțumesc raportoarei pentru eforturile și inițiativa sa în ceea ce privește acest raport. Protejarea copiilor în timpul utilizării internetului de către aceștia și combaterea pornografiei infantile sunt două dintre problemele cele mai urgente pe care trebuie să le abordăm. Pentru mine este foarte important să ne asigurăm că această decizie-cadru privind combaterea exploataării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile oferă un nivel mai mare de protecție. Abuzul împotriva copiilor care au loc pe internet nu poate fi abordat decât ca o inițiativă comună la nivel european, deoarece internetul nu se supune granițelor naționale.

Consider că în prezentul raport există trei puncte care trebuie îmbunătățite. În primul rând, trebuie menținut un echilibru între siguranța copiilor și protecția datelor personale. Trebuie luate în considerare nu numai datele personale ale copiilor, dar și datele personale ale persoanelor și conținutul relevant în scopul de a asigura această protecție copiilor. Pe lângă crearea de delikte penale pentru utilizatorii și furnizorii de pornografie infantilă, trebuie mai întâi să identificăm persoanele din spatele acestor activități îngrozitoare și să le arestăm. Nu putem combate cu succes acest abuz decât smulgând răul din rădăcină. De asemenea, trebuie să identificăm persoanele care oferă celorlalți aceste servicii, aceste activități criminale oribile și care profită de pe urma lor.

Pe lângă criminalizarea delincvenților, așa cum se descrie în raportul doamnei Angelilli, trebuie, de asemenea, să sensibilizăm persoanele care se ocupă de copii și să explicăm riscurile pe care le implică folosirea internetului. Trebuie să ne concentrăm asupra dezvoltării de noi metode tehnologice și stabilirii principiului confidențialității din concepție. Mai mult, trebuie să promovăm schimbul de informații și experiență între autoritățile individuale din statele membre. Autoritățile pentru protecția datelor din statele membre pot fi intermediari importanți în acest sens. Numai o abordare atotcuprinzătoare va fi eficientă.

Cu toate acestea, nu sunt de acord cu transformarea furnizorilor de servicii internet în prelungiri ale agențiilor responsabile cu aplicarea legii. O soluție mult mai bună este implementarea unor acorduri care să permită furnizorilor de servicii internet să colaboreze cu agențiile responsabile cu aplicarea legii pe bază de voluntariat, cum se întâmplă deja.

Pornografia infantilă sub toate formele este nici mai mult nici mai puțin decât o crimă împotriva umanității. Trebuie să facem toate eforturile pentru a o combate. Trebuie să ne asigurăm că statele membre cooperează cu noi și că noi, cei din Parlament, mergem în aceeași direcție. De aceea, membrii Grupul Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa vor sprijini raportul doamnei Angelilli.

Bogusław Rogalski, din partea grupului UEN. - (PL) Doamnă președinte, cu toate că sistemele legale ale statelor membre prevăd sancțiuni contra exploataării sexuale a copiilor și pornografiei infantile, este totuși necesar să creștem gradul de protecție a copiilor noștri.

Trebuie subliniat că utilizarea noilor tehnologii de către copii, în special internetul, implică riscul de a intra în contact cu potențiali autori de delikte sexuale. În fața acestui pericol, statele membre trebuie determinate să blocheze accesul la site-urile internet care conțin pornografie infantilă. Aceasta trebuie să fie o obligație legală.

De asemenea, este absolut necesar să efectuăm o campanie la nivel european pentru a sensibiliza părinții și adolescenții cu privire la riscurile pornografiei infantile pe internet. Sprijinirea victimelor acestei afaceri reprobabile și a familiilor acestora este, de asemenea, un aspect important. Adesea, acestora nu li se oferă ajutor. Este obligația noastră de a oferi cea mai bună protecție posibilă copiilor noștri.

Jean Lambert, din partea grupului Verts/ALE. - Doamnă președinte, aș dori să-i mulțumesc doamnei Angelilli pentru acest raport. Aș repeta ceea ce a spus colega noastră, doamna Bauer, că statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru semnarea și ratificarea convențiilor și protocoalelor care lipsesc în prezent. Dacă dorim un cadru comun și o abordare comună, acestea sunt puncte de referință care transmit mesajul că statele membre sunt și ele preocupate în legătură cu aceste aspecte. Cred că acesta este unul dintre cele mai importante lucruri pe care le pot face și ar fi interesant de știut de ce anumite state membre nu au aderat încă la convențiile și protocoalele relevante.

Salutăm abordarea bazată pe respectarea drepturilor a prezentului raport, pe care aș dori să o văd continuată. Aș dori să ne îndepărtăm de ideea că aceasta este numai o problemă de justiție penală. În fond este vorba de drepturile și protecția copiilor și tinerilor. Avem nevoie de măsuri clare pentru a sprijini copiii care au fost

victime - fie prin proceduri legale, unde evident problema cea mai importantă este aflarea adevărului, dar nu într-un mod care să îi facă pe acești copii mai traumatizați decât la începutul procesului, fie prin efortul colectiv de identificare a copiilor.

Cu toate acestea, protecția trebuie să implice copiii înșiși. Ar trebui să încurajăm utilizarea corectă a internetului în rândul copiilor și înțelegerea pericolelor și a aspectelor la care trebuie să fie atenți astfel încât și ei să joace un rol activ în combaterea acestor delictе.

Intenționăm să susținem anumite amendamente astăzi, în special acolo unde considerăm că există unele principii cărora le aducem atingere pe propriul risc - cum ar fi dubla criminalizare și confidențialitatea în anumite profesii - și câteva în privința cărora considerăm că unele concepte ar avea nevoie să fie definite mai clar. Cu toate acestea, în general susținem prezentul raport și așteptăm cu nerăbdare evoluția acestuia.

Eva-Britt Svensson, din partea grupului GUE/NGL. - (SV) Grupului Confederal al Stângii Unite Europene/Stânga Verde Nordică sprijină prezentul raport. Exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă sunt delictе oribile, ale căror prevenție necesită cooperare internațională. Copiii sunt abuzați fiind forțați să pozeze în contexte sexuale, fotografiați sau filmați și postați pe internet. Aceste filme și imagini pot fi văzute peste tot în lume, așadar este nevoie de intensificarea cooperării internaționale pentru a opri aceste abuzuri. Știm că există legături strânse între comerțul cu sclavi sexuali și exploatarea sexuală a copiilor. Națiunile Unite estimează că 85% dintre victimele comerțului cu sclavi sexuali sunt copii cu vârste sub 18 ani.

Nu știm câți copii sunt vânduți și cumpărați ca niște bunuri pentru a fi exploatați sexual, dar știm că sunt mulți și știm că fiecare copil afectat de acest fenomen este prea mult. Adulții trebuie să-și asume responsabilitatea de a proteja copiii noștri de acest fenomen, unul dintre cele mai grave infracțiuni la care poate fi supus un copil.

În această dezbatere, nu trebuie să uităm că multe dintre delictеle împotriva copiilor sunt comise în familie sau de către persoane din cercul de prieteni ai familiei și de aceea este important să ne asigurăm că există alte persoane adulte la care copilul poate apela dacă are nevoie de ajutor.

Toate formele de abuz sexual împotriva copiilor sunt criminale și trebuie considerate astfel în toate statele membre. Toți indivizii care comit delictе sexuale împotriva copiilor trebuie pedepsiți, indiferent dacă delictul a fost comis pe teritoriul UE sau în afara acestuia.

Johannes Blokland, din partea grupului IND/DEM. - (NL) Aș dori să o felicit pe doamna Angelilli pentru raportul său lucid. Este evident că exploatarea sexuală a copiilor trebuie să ia sfârșit. Creșterea explozivă a activităților criminale pe internet necesită o abordare coordonată.

Ar trebui totuși să fim atenți când vine vorba de a recomanda sentințe detaliate pentru astfel de abuzuri la nivel european. Statele membre însăși vor trebui să facă toate eforturile pentru a penaliza abuzurile de mijloacele media moderne. Pornografia infantilă pe internet va trebui reglementată prin codurile penale ale statelor membre. În paralel cu interdicția de a practica propria meserie, Consiliul ar trebui să se angajeze pentru eliminarea lacunelor din rețeaua legală, astfel încât exploatarea și transmiterea pe internet să nu se mute în statele unde nu există legislație adecvată. Aș fi dorit să aud părerea Comisiei asupra posibilității de a discuta aceste aspecte cu statele care nu sunt membre ale UE, dar, din păcate, Consiliul este absent astăzi.

Mai mult, aș dori să susțin consolidarea cooperării cu Europol și Eurojust. Lupta împotriva rețelelor internaționale de pornografie infantilă trebuie să fie prioritară în organizațiile acestora, pentru că, într-adevăr, acest lucru servește scopului de a adopta măsuri potrivite în afara Uniunii Europene.

Dacă suntem de acord asupra faptului că exploatarea sexuală a copiilor este indezirabilă, sugerez să discutăm, de asemenea, exploatarea adulților. Inițiativele de a reduce prostituția la evenimentele mari, cum ar fi campionatele de fotbal și Jocurile Olimpice, merită mai mult sprijin din partea Parlamentului.

Roberto Fiore (NI). - (IT) Doamnelor președinte, doamnelor și domnilor, organizațiile de pedofilie sunt o amenințare pentru cetățeni și, în consecință, ar trebui tratate la fel ca mafia sau organizațiile teroriste, cu legi speciale, severe.

Este o rușine că mii de oameni au fost acuzați de acte legate de pornografia infantilă și nu au petrecut nici măcar o zi la închisoare. Aș dori, de asemenea, să-i amintesc raportorului, doamna Angelilli, a cărei muncă de calitate am apreciat-o cu toții, că anul trecut în orașul dumneaei a fost un caz numit „Floarea de lotus”, care a implicat 200 de copii romi. La închiderea cazului, acești copii au dispărut pur și simplu; nimeni nu știe dacă de fapt aceștia nu s-au întors în taberele unde a avut loc abuzul.

De aceea toate statele membre trebuie să fie vigilente, trebuie introdusă o legislație specială, iar acestei rușini, acestei amenințări oribile la adresa societății, trebuie să i se răspundă cu legi speciale și extrem de severe.

Kinga Gál (PPE-DE). - (HU) Doamnă președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, această Cameră dezbate astăzi un subiect care revoltă, pe bună dreptate, orice om de bună credință. Condamnăm fenomenul și credem că astfel de traume li se pot întâmpla numai copiilor altora. Cu toate acestea, toți copiii sunt în pericol, pe măsură ce numărul victimelor exploatarei sexuale a copiilor și ale pornografiei infantile crește. Așadar, trebuie să luptăm cu toate mijloacele disponibile pentru a preveni astfel de acte. Trebuie să ne asigurăm că sancțiunile prevăzute de sistemele legale naționale sunt aplicate eficient și că practica de zi cu zi reflectă aceste eforturi. Statele membre trebuie să facă tot posibilul pentru a elimina în totalitate cererea de astfel de servicii.

Trebuie să fim deosebit de vigilenți în ceea ce privește provocarea constantă reprezentată de utilizarea în acest sens a noilor tehnologii on-line - camere web, telefoane mobile și în special, folosirea internetului. Introducerea tehnologiilor care blochează accesul poate fi o modalitate de a face acest lucru, pe lângă sensibilizarea familiilor și a copiilor cu privire la pericole. În orice caz, trebuie subliniat că acestea sunt delict grave și că, pentru a le detecta, este esențial să îndepărtăm orice obstacol din calea schimbului de dosare penale între statele membre pentru a permite crearea unor baze de date centralizate care să cuprindă informații cu privire la delincvenți.

Consider că este foarte important, absolut esențial, ca statele membre să ratifice documentele internaționale existente, și ca acestea să fie implementate eficient. Trebuie să ne asigurăm că siguranța copiilor devine o problemă centrală în statele membre ale UE. Excelentul raport al doamnei Angelilli contribuie la acest efort și îl vom sprijini prin votul nostru. Vă mulțumesc.

Iratxe García Pérez (PSE). - (ES) Doamnă președinte, exploatarea sexuală este o realitate suportată de băieți și fete din întreaga lume, din moment ce există o ofertă de exploatare sexuală a copiilor, în special în țările sărace și o cerere de pornografie infantilă pe internet și de turism sexual din partea țărilor bogate.

Prin această recomandare, susținem luarea unor măsuri reale: cerem armonizarea la nivel european a diferențelor existente în ceea ce privește vârsta de consimțământ; pedepse mai aspre pentru abuzul sexual; și programe și sisteme mai puternice de intervenție națională. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să ne îndreptăm atenția asupra statelor membre pentru ca - așa cum a făcut Spania, în afara transpunerii deciziei-cadru a Consiliului în ceea ce privește acest aspect - să putem dezvolta și implementa planuri de acțiune în care sunt implicate grupuri de interes, inclusiv programe de sensibilizare și de mobilizare socială, fără a neglija cooperarea internațională.

În cele din urmă, aș dori să mă alătur celor care solicită statelor membre să semneze, să ratifice și să aplice toate convențiile internaționale relevante pentru a putea garanta respectarea drepturilor minorilor.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Doamnă președinte, domnule vicepreședinte al Comisiei, doamnă Angelilli, doamnelor și domnilor, dezvoltarea rapidă a tehnologiei informației și comunicării a creat un nou canal unde delincvenții își pot comite și prezenta crimele. Delicturile care fac obiectul raportului au fost discutate în diverse forumuri globale și europene.

În 2003, Consiliul Uniunii Europene a promulgat o rezoluție-cadru cu caracter obligatoriu privind exploatarea sexuală a copiilor și lupta împotriva pornografiei infantile, iar conținutul acestei rezoluții a fost în prezent integrat în mare parte în sistemele legale ale statelor membre. Cu toate acestea, în legătură cu dezvoltarea rapidă a domeniului IT, aceasta trebuie adusă la zi și, bineînțeles, fără întârziere. Mă bucur că o nouă rezoluție-cadru modernizată va fi finalizată în curând de către comisie.

Toate statele membre trebuie să definească conceptul de „pornografie infantilă” și să declare ca delict acostarea sexuală a copiilor pe internet. Hărțuitorii care operează pe internet sunt greu de prins, dar nu imposibil. În același timp, mai multe legi naționale constrâng supravegherea. Astfel, supravegherea nu poate fi folosită în cazul delictelor secundare, iar protecția datelor constituie, de asemenea, de multe ori un obstacol.

În țara mea de origine au fost cazuri, chiar recente, în care un minor s-a sinucis din cauza acțiunilor unui hărțuitor de pe internet. Au fost astfel de cazuri și în alte state membre. Trebuie să putem să ne protejăm copiii înainte ca aceștia să devină victime. Trebuie să existe o toleranță zero față de pedofilie și pornografia infantilă în Uniunea Europeană. Trebuie să realizăm acest lucru.

Salvatore Tatarella (UEN). - (IT) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, exploatarea sexuală a copiilor este o problemă oribilă. Este o rușine a lumii în care trăim și un semn grav al declinului nostru.

În ultimul timp s-a observat o creștere bruscă din cauza răspândirii vertiginoase a internetului și a tehnologiilor noi și sofisticate la care sunt expuși copiii și la care aceștia au acces fără nici o limită, regulă, control sau pedeapsă. Acestea sunt necesare mai mult ca niciodată în prezent și trebuie aplicate într-o manieră din ce în ce mai eficientă și exemplară.

Excelentul raport al doamnei Angelilli, pentru care o felicit din toată inima, și recomandările specifice pe care Parlamentul le va face Comisiei, indică și sugerează măsuri care pot într-adevăr să stopeze extinderea pornografiei infantile, manipulării copiilor on-line, turismului sexual și tuturor formelor de abuz împotriva copiilor.

Date recente îngrijorătoare, inclusiv un studiu ONU despre violența împotriva copiilor, arată că exploatarea sexuală a copiilor se dezvoltă rapid și că, împreună cu traficul de persoane, acesta devine una dintre sursele majore de profit și unul dintre delicturile care se dezvoltă cel mai repede la nivel transnațional, cu un profit anual de aproximativ 10 miliarde USD.

Potrivit unor estimări a Organizației Internaționale a Muncii, peste 12 milioane de oameni sunt victime ale muncii forțate, dintre care peste 1 milion sunt implicați în exploatare sexuală, iar între 45% și 50% sunt copii.

Luca Romagnoli (NI). - (IT) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, propunerea de recomandare a Parlamentului European adresată Consiliului privind combaterea exploatarea sexuală a copiilor și a pornografiei infantile în general este cerută de dezvoltarea clară a noilor tehnologii de telecomunicații.

Formele de acostare în scopuri sexuale (grooming) on-line a copiilor s-au înmulțit cu siguranță, dar aș dori să profit de această ocazie pentru a denunța, de asemenea, exploatarea imaginii femeii. În majoritatea statelor UE este promovată o imagine adesea dezgustătoare a feminității, în care scopul comercial este urmărit nu numai într-un mod vulgar, dar cu un real dispreț față de demnitatea femeii, ca să nu mai vorbim despre folosirea publicității subliminale și a programelor de televiziune - în special în țara mea.

Sunt de acord cu raportorul că Decizia-cadru 2004/68 a Consiliului ar trebui modernizată pentru a crește nivelul de protecție a copiilor și pentru a combate mai eficient exploatarea sexuală în general. Ratificarea Convenției Consiliului Europei este la fel de importantă, dar nu trebuie să ne oprim aici: trebuie, de asemenea, să criminalizăm acostarea on-line în scopuri sexuale a copiilor și să insistăm pentru cooperarea transfrontalieră în acest domeniu.

După părerea mea, statele membre ar trebui să fie obligate să facă schimb cu informațiile conținute în dosarele penale legate de abuzul sexual - și cred că sistemul ECRIS este categoric un pas înainte în acest sens - pentru a-i împiedica pe cei care au comis anumite delicturi să aibă contact cu copii și astfel să ameliorăm protecția victimelor, nu numai în timpul investigațiilor, dar și după terminarea proceselor.

Aș dori să închei subliniind faptul că formele de exploatare a copiilor nu se rezumă din păcate la abuzul sexual și aș dori să văd un angajament mai puternic din partea instituțiilor noastre în celelalte domenii.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). - (EL) Doamnă președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, în primul rând aș dori să o felicit pe doamna Angelilli pentru munca excepțională pe care a depus-o într-un domeniu atât de sensibil care ne privește pe toți. Exploatarea sexuală a copiilor este un fenomen care continuă să șocheze societatea în statele membre ale Uniunii Europene și în afara Uniunii. Pornografia infantilă pe internet este o problemă care se agravează dacă ne gândim că, între 1997 și 2007, numărul site-urilor web care arată exploatarea sexuală a copiilor a crescut cu o mie la sută. Cooperarea mai bună cu sectorul privat ar putea aduce o contribuție eficientă la limitarea numărului de site-uri web care găzduiesc pornografia infantilă. De exemplu, am putea promova cooperarea cu unele companii de carduri de credit pentru a lupta împotriva pornografiei infantile pe internet la nivel european folosind sistemele lor de plată pentru site-urile comerciale care vând fotografii cu copii.

Mai mult, noul program comunitar pentru protejarea copiilor care folosesc internetul va contribui la promovarea unui mediu on-line mai sănătos. Convenția Consiliului Europei semnată de 20 de state membre ale Uniunii Europene este primul document legal internațional care califică diversele forme de exploatare sexuală a copiilor drept delict. Pentru a face față acestui fenomen în mod eficient, statele membre trebuie să criminalizeze toate formele de constrângere a copiilor să ia parte la activități sexuale. În cele din urmă, consider că este foarte important să ținem seama de dosarele penale ale pedofililor și să le interzicem acestora accesul la slujbe sau muncă voluntară care îi aduc în contact direct cu minori.

Katalin Lévai (PSE). - (HU) Vă mulțumesc, doamnă președinte, doamnelor și domnilor, în întreaga lume aproximativ 40 milioane de copii cu vârste sub 12 ani sunt victime ale unei forme de violență. Date fiind

noile tehnologii și în special, dezvoltarea constantă a internetului și noile metode on-line folosite de către pedofili, creșterea nivelului de protecție a copiilor este de maximă importanță. Potrivit Eurobarometrului, 74% dintre minori folosesc zilnic internetul, și deci foarte mulți dintre aceștia sunt expuși unor elemente violente sau pornografice.

Pentru o protecție eficientă aș dori să recomand introducerea așa-numitelor pachete gratuite de informații pentru familii în Europa. Acestea sunt deja folosite la scară largă de către anumiți furnizori de servicii de internet și cred că și alții pot deveni parteneri în acest efort. Pachetele oferă informații despre patru subiecte de siguranță de bază - siguranță și comunicare, divertisment, descărcare și violența virtuală și, într-o manieră ludică, oferă familiilor ajutorul necesar pentru folosirea în siguranță a internetului. Recomand, de asemenea, ca aceste pachete să conțină un browser de internet gratuit, ușor de utilizat de către copii, care ar putea servi drept filtru web pentru a proteja copiii de conținutul indezirabil de pe internet. Trebuie să ne asigurăm că copiii noștri sunt în siguranță nu numai pe internet, ci și în instituțiile publice și private. De aceea, este de maximă importanță ca orice persoană a cărei slujbă implică un contact regulat cu copii să fie obligată să raporteze orice situație în care s-a produs un abuz sexual. Vă mulțumesc.

Cristian Silviu Bușoi (ALDE). - Exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă sunt delikte foarte grave. Deși legislația în multe țări ale Uniunii Europene este destul de severă, mai sunt încă multe măsuri care trebuie luate pentru a asigura o protecție adecvată copiilor. Ar trebui ca toate statele membre să ratifice convenția Consiliului Europei și să pună în aplicare în totalitate decizia-cadru pentru a exista la nivelul Uniunii Europene o abordare unitară.

Materialele ilegale privind abuzul asupra copiilor ar trebui îndepărtate de pe internet la sursă, site-urile ar trebui blocate de furnizori iar revizuirea legislației Telecom pe care o dezbatem acum în Parlamentul European împreună cu Consiliul și Comisia, e o bună oportunitate pentru a îmbunătăți legislația.

Persoanelor care au săvârșit abuzuri sexuale ar trebui să li se interzică posibilitatea de a desfășura activități profesionale care implică contactul cu copiii, iar centrele speciale de copii orfani ar trebui supravegheate cu mai multă atenție de autoritățile locale.

În final, Cred că Comisia Europeană și statele membre ar trebui să susțină financiar și logistic campaniile destinate părinților și copiilor.

Andrzej Tomasz Zapłowski (UEN). - (PL) Domnule președinte, sunt încântat că Parlamentul a luat în serios problema combaterii exploatarea sexuală a copiilor și a pornografiei infantile. Sunt mulțumit în special pentru că până acum multe grupuri de stânga din Europa au luptat deschis pentru cea mai mare libertate sexuală posibilă, fără a da atenție consecințelor acestor acțiuni cu privire la copii. S-au făcut chiar încercări de formare a unor partide politice ale pedofililor. Acest lucru trebuie să sperie orice cetățean decent al Uniunii Europene. Proporțiile acestui fenomen sunt imense, așa cum putem vedea numai răsfoind zilnic ziarele.

Profit de această discuție pentru a atrage atenția asupra violării drepturilor copiilor și asupra exploatarea sexuală a copiilor imigranților din afara Europei. Faptul că acest lucru este admisibil în țările de origine reprezintă o problemă, dar când trăiesc în țările Uniunii Europene aceștia trebuie să se conformeze strict legislației în vigoare sau să părăsească Europa. Nu pot exista legi separate pentru popoarele tradiționale ale Europei și pentru imigranți. Acest lucru este valabil pentru toate aspectele vieții.

Jaroslav Zvěřina (PPE-DE). - (CS) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aceasta este fără îndoială o problemă importantă care necesită cooperarea eficientă a tuturor statelor membre. Aș dori să subliniez că protejarea copiilor împotriva abuzului într-o societate modernă a scăzut din multe puncte de vedere. Motivele sunt diverse, de la colapsul familial și numărul din ce în ce mai mare de copii crescuți în familii cu un singur părinte la mobilitatea sporită a cetățenilor și răspândirea tehnologiilor moderne de informare. De aceea susțin cu convingere prezentul raport.

Consider că educația sexuală deschisă a copiilor este importantă pentru prevenirea abuzului sexual, dar aceasta ar trebui să se adreseze și părinților, educatorilor și lucrătorilor din domeniul social și din domeniul sănătății. Este important ca toate părțile să fie sensibilizate cu privire la astfel de delikte, în primul rând prin informarea lor în legătură cu existența acestora, pentru a putea demasca agresorii potențiali și pentru a preveni abuzul.

Aș dori să vă atrag atenția asupra faptului că delincvenții care se fac vinovați de delikte sexuale împotriva copiilor au o rată crescută de recidivă. Dintr-un anumit punct de vedere, se aplică aici zicala nemțească „einmal ist keinmal”. Cu toate acestea, dacă cineva comite un astfel de delict de două sau de mai multe ori,

ar trebui să putem să-l împiedicăm să recidiveze. În astfel de cazuri, ar trebui luate atât măsuri terapeutice, cât și diverse măsuri preventive, în special interdicția de a lucra cu copii și adolescenți. Din moment ce se pot scurge perioade lungi de timp între un delict și altul, informațiile despre tendințele de a comite un astfel de delict ar trebui ținute la dosar pe termen lung. Aș recomanda, de asemenea, verificarea antecedentelor persoanelor care doresc să lucreze ca profesori, antrenori și supraveghetori pentru a identifica delictele sexuale comise în trecut.

Din experiența mea, cei care se fac vinovați de delictes sexuale împotriva copiilor încearcă adesea să se sustragă interdicțiilor de a lucra cu copiii folosind diverse vicșuguri, inclusiv identități false, pentru a încerca să obțină din nou accesul la victime. Libera circulație a persoanelor în Uniunea Europeană le oferă o mai mare libertate de a face acest lucru.

Proinsias De Rossa (PSE). - Domnule președinte, aș dori să-i mulțumesc doamnei Roberta Angelilli pentru excelentul său raport.

Exploatarea sexuală a copiilor este o crimă împotriva celor mai vulnerabili din societatea noastră și de aceea sunt șocat că șapte state membre ale Uniunii Europene încă nu au semnat Convenția Consiliului Europei; de altfel, opt dintre aceste state nu au ratificat Protocolul opțional la Convenția ONU cu privire la drepturile copilului privind vânzarea copiilor, prostituția și pornografia infantilă.

Adevărul este că internetul oferă acum noi posibilități pentru aceste delictes și de aceea cred că este obligatoriu să insistăm ca folosirea internetului pentru pornografia infantilă și pentru acostarea în scopuri sexuale a copiilor să fie calificate drept delictes. Nu este îndeajuns ca statele să spună că este dificil să realizeze acest lucru. Trebuie să cooperăm și să ne coordonăm eforturile pentru a ne asigura că putem să facem acest lucru. Într-adevăr, în toate statele membre ar trebui să fie posibil ca orice cetățean sau persoană care trăiește în Uniunea Europeană și care a comis un delict în afara Uniunii Europene să fie adus în fața tribunalelor noastre.

Eoin Ryan (UEN). - Domnule președinte, aș dori, de asemenea, să o felicit pe doamna Angelilli pentru raportul său foarte bun. Cred că vom sprijini cu toții un astfel de raport.

Așa cum s-a mai spus, este o crimă și orice persoană care atacă sau compromite un copil în orice fel trebuie tratată ca un infractor. Din păcate, acest lucru se întâmplă pe internet. Internetul este un instrument minunat, o sursă minunată de informații pentru noi toți și este un fenomen care va face parte din viața noastră pe viitor. Cu toate acestea, există persoane care vânează copiii și care vor folosi internetul pe cât posibil pentru a face rău copiilor.

Aproximativ 8 din 10 copii din Uniunea Europeană folosesc internetul și cred că trebuie să avem grijă de protecția copiilor cei mai vulnerabili împotriva agresiunilor, acostării în scopuri sexuale și hărțuirii. Trebuie să promovăm sensibilizarea publicului și siguranța on-line, în special în rândul copiilor, dar și în rândul părinților, astfel încât aceștia să știe exact ce se întâmplă și ce se poate face pe internet.

Cred că statele membre ar trebui să lucreze împreună pentru a introduce o rețea de puncte de contact pentru public unde cetățenii să poată raporta conținuturile și comportamentele ilegale și dăunătoare. Este important ca atât părinții, cât și copiii să se simtă în siguranță folosind internetul și să aibă un punct de contact unde să poată raporta orice infracțiune. Pentru a-i trage la răspundere pe cei care se fac vinovați de acostare în scopuri sexuale și pornografie on-line, trebuie să vedem aceste lucruri ca atare. Acestea sunt delictes și trebuie tratate în consecință.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Domnule președinte, domnule Barrot, doamnelor și domnilor: decizia-cadru din 2003 a căutat să limiteze diferențele legislative între statele membre în ceea ce privește combaterea exploatarea sexuală a copiilor și a pornografiei infantile. În acest scop, a adoptat un cadru comun de prevederi pentru a reglementa, printre altele, criminalizarea, sancțiunile aplicabile și protecția și asistența victimelor. Consider că este regretabil că unele state membre trebuie încă să adopte măsurile necesare pentru implementarea acestei decizii-cadru, deși termenul limită pentru adoptarea acestor măsuri a fost deja depășit.

Este esențial ca toate statele membre să criminalizeze toate tipurile de abuz sexual împotriva copiilor și ca toți cetățenii europeni care comit un delict sexual împotriva copiilor în orice țară de pe teritoriul Uniunii Europene sau în afara acestuia să facă obiectul unei legislații uniforme extrateritoriale, aplicabilă în toată Uniunea. Este important ca autorii unor astfel de delictes să nu scape de aplicarea legii. Susțin, de asemenea, revizuirea deciziei-cadru astfel încât aceasta să garanteze cel puțin același nivel de protecție ca și Convenția Consiliului Europei din 2007. Este regretabil că unele state membre nu au semnat încă această Convenție.

De asemenea, este important să consolidăm această decizie-cadru în raport cu cele mai recente progrese tehnologice din domeniul comunicării. Copiii utilizează din ce în ce mai mult internetul, care a devenit unul dintre instrumentele preferate ale delincvenților potențiali sau reali, în special prin acostare în scopuri sexuale și acostarea frauduloasă a copiilor în scopurile ilegale la care a făcut deja referire doamna Angelilli. Profit de această ocazie pentru a felicita raportorul pentru excelența sa lucrare și pentru raportul pe care ni l-a prezentat.

Sunt conștient de complexitatea și dificultatea acestei lupte, dar cred că este posibil să combatem exploatarea sexuală a copiilor printr-o acțiune armonizată și printr-un efort comun. Accentul trebuie pus pe prevenție, prin promovarea campaniilor care să sensibilizeze părinții și copiii cu privire la riscurile pornografiei infantile, în special pe internet și, mai ales, la riscurile de exploatare sexuală în cadrul chat room-urilor și forumurilor on-line.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). - (PL) Domnule președinte, poetul Zbigniew Herbert a spus „Trebuie să învățăm să spunem »nu« (...) »nu« este o parte de vorbire foarte importantă. Este dezacordul cu răul”. Astăzi trebuie să spunem „nu” violării drepturilor fundamentale ale copiilor, „nu” violenței și exploatarei sexuale a copiilor, „nu” depravării și pornografiei pe internet și „nu” turismului sexual.

Îi mulțumesc deci doamnei Angelilli pentru prezentul raport. Am ridicat eu însumi de multe ori această problemă. În acest domeniu este nevoie de măsuri profilactice și preventive. Este esențial ca atât copiii, cât și părinții și persoanele care au grijă de copii să fie sensibilizați cu privire la pericole. Descoperirea rapidă a delictului și aplicarea strictă a pedepselor sunt imperative. Este nevoie de cooperarea mijloacelor de informare în masă. Aceste măsuri trebuie să se aplice în întreaga lume, deoarece în unele state există organizații care pun sub semnul întrebării penalizarea raporturilor sexuale cu copii. Într-adevăr, există chiar noțiuni înșelătoare despre așa-numita „pedofilie bună”. Nu trebuie să rămânem indiferenți la degradarea copiilor noștri sau la durerea și umilirea lor. Aceasta este o rușine a timpurilor în care trăim.

Marie Papayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Domnule vicepreședinte, recomandarea prezentată atât de bine astăzi de către doamna Angelilli și sprijinită de colegii mei se adresează în special Consiliului. Cu toate acestea, din moment ce ați spus că veți prezenta propria propunere în martie, aș dori să vă rog ca această propunere să fie în armonie cu numeroase politici ale Uniunii Europene și să nu vizeze o singură direcție. Această propunere va trebui să prevadă criminalizarea, măsuri stricte și cooperarea cu Europol, a cărui convenție este prima care a menționat traficul de persoane. Să nu uităm că, în afară de amenințările, violența, înșelăciunea și abuzul de persoane întreținute, în special în familie, avem de-a face, de asemenea, cu exploatarea care rezultă din promovarea deliberată, în principal a persoanelor care se află la o vârstă la care nu se pot apăra. Mă refer la traficul cu minori abandonati care a luat naștere pe internet și când spun internet nu mă refer doar la World Wide Web și la chatroom-urile pe care copiii le pot accesa de acasă, ci și la multe alte mijloace, inclusiv telefoanele mobile pe care copiii le pot folosi, și de aceea trebuie să includem prevederi pentru toți parametrii.

Când vorbim de delict, trebuie să ne gândim, de asemenea, la situația din instituțiile de corecție și închisori. Dacă scădem numărul de persoane din astfel de instituții, avem un risc crescut pentru astfel de fenomene. Este nevoie și de prevederi care să îmbunătățească condițiile de viață ale victimelor. Trebuie să protejăm victimele și familiile acestora, dat fiind faptul că violența din partea agresorilor se răspândește și că mijloacele folosite de aceștia sunt mai puternice decât mijloacele de apărare disponibile victimelor, pentru că sunt în mare parte economice. Am deci încredere că noua dumneavoastră propunere va prezenta un nivel mai mare de protecție pentru minori și mijloace extrem de specifice în acest sens.

Urszula Gacek (PPE-DE). - (PL) Domnule președinte, raportul doamnei Angelilli va ajuta toți părinții să-și protejeze copiii împotriva pedofililor care dau târcoale pe internet. Trebuie să ne amintim că sprijinul pe care îl primim sub formă de filtre și furnizori de servicii de monitorizare pe internet nu ne scutește, ca părinți, de obligația de a ne proteja și avertiza copiii.

Trăiesc într-un sat mic, unde oamenii se cunosc între ei și sunt interesați de ce se petrece în jurul lor. Un străin trezește interesul. Într-un sat mic din sudul Poloniei ar fi dificil ca cineva să ia contact cu copiii fără să se facă remarcat, dar mă aventurez să spun că tocmai în astfel de locuri calme și sigure din Europa, când părinții citesc liniștiți ziarul sau se uită la televizor, un străin nedorit se află în dormitorul copiilor lor și a luat contact cu ei pe internet. Suntem neputincioși ca părinți? Nu, nu suntem. Copiii noștri sunt poate mai pricepuți în utilizarea noilor tehnologii. Poate că e greu să îi îndepărtăm de la calculator.

Dragi părinți, faceți ceva acum pentru a vă proteja copiii. Amintiți-le ceva ce și noi am fost învățați, și anume: „nu vorbiți cu străinii”. Este un mesaj atât de simplu. Astăzi, străinii în cauză nu stau la pândă în fața școlii cu o pungă de bomboane, ci intră în chat room-uri pe internet și își caută victimele acolo. Aceștia sunt mai

periculoși pentru că nu îi vedem atunci când trec fără dificultate din dormitorul unui copil în altul. Ar trebui să ne învățăm copiii să nu vorbească cu străinii și să le închidă ușa în nas și pe internet.

PREZIDEAZĂ: DNA KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vicepreședintă

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Doamnă președintă, există atât consens politic în această privință, încât faptul că se întâmplă atât de puține lucruri în statele membre pare ciudat.

Concentrarea atenției asupra internetului este, fără îndoială, foarte importantă, dar oferă impresia că această chestiune ar fi una nouă, când știm foarte bine că este vorba de o problemă foarte veche, care a fost bine ascunsă. S-a întâmplat nu numai în afara școlilor cu dulciuri, dar și în case, în biserici și în spitale, în toate statele membre.

Internetul a aruncat lumină asupra acestei părți foarte întunecate a societății, cu care ne luptăm, cu care ne luptăm din greu. Este obligatoriu ca statele membre să-și ia în serios cuvintele frumoase despre protecția copiilor, în aceeași măsură în care și noi am vorbit foarte mult în Parlament despre modul în care prețuim și protejăm copiii, în timp ce, de fapt, acțiunile noastre sunt adeseori mult mai puțin ferme decât cuvintele puternice pe care le rostim.

Am menționat faptul că uneori casa este cel mai periculos loc pentru copii. Am avut un caz recent în Irlanda care a demonstrat acest lucru. Aș dori, de asemenea, să adaug faptul că cei care consideră că orașele mici, în care toată lumea se cunoaște, reprezintă locuri sigure pentru copii, trebuie să mai reflecteze asupra acestui lucru. În orașele mici, oamenii închid de multe ori ochii fiindcă nu doresc să vorbească despre informațiile neconfirmate pe care le dețin, și, probabil, le este teamă să le transmită autorităților.

Acesta este un lucru asupra căruia trebuie să reflectăm și despre care trebuie să fim pregătiți să vorbim, fiindcă tăcerea împiedică creșterea copiilor și aduce mari prejudicii copiilor care se află în această situație. Invit guvernul irlandez să propună proiecte legislative privind o gamă largă de măsuri în vederea protejării copiilor împotriva abuzurilor sexuale. De asemenea, consider că trebuie să ne îndreptăm atenția către Constituție, care pune familia înaintea drepturilor copilului. Aceste două elemente nu ar trebui să fie în contradicție: ambele merită să fie protejate prin Constituție.

Colm Burke (PPE-DE). - Doamnă președintă, salut această dezbatere și, conform proiectului de rezoluție, încurajez toate statele membre ale UE să semneze și să ratifice Convenția Consiliului Europei cu privire la protecția copiilor împotriva exploatării și a abuzului sexual. De asemenea, îndemn toate statele membre ale UE să semneze Protocolul opțional la Convenția cu privire la drepturile copilului privind vânzarea copiilor, prostituția și pornografia infantilă.

Convenția Consiliului Europei este primul instrument juridic internațional care clasifică diferitele forme de abuz sexual asupra copiilor drept infracțiuni, inclusiv abuzurile comise cu utilizarea forței, a constrângerii sau a amenințărilor, chiar și în cadrul familiei. Cu toate acestea, șapte state membre nu au semnat încă Convenția, iar opt state membre trebuie să ratifice Protocolul opțional al Națiunilor Unite.

Internetul este din ce în ce mai utilizat de către infractorii potențiali și reali care comit infracțiuni sexuale cu copii ca un instrument de abuz sexual ale cărui victime sunt copii, în special prin acostare în scopuri sexuale și pornografie infantilă.

Deși accept faptul că legislația penală irlandeză care protejează copiii împotriva abuzurilor și a exploatării sexuale este destul de completă, cu toate acestea, îndemn guvernul irlandez să prezinte cât mai curând posibil proiecte legislative actualizate, pentru a face față proliferării noilor metode prin care copiii pot fi supuși abuzurilor sexuale.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Raportul doamnei Angelilli este foarte actual și important. Trăim într-o lume în care riscurile pentru copii și adolescenți sunt în continuă creștere.

Exploatarea copilului, inclusiv exploatarea sexuală a copiilor, reprezintă una dintre cele mai grave tare ale societății. Lupta împotriva acestui fenomen necesită multe eforturi comune și integrarea măsurilor, a metodelor și a resurselor. Măsurile juridice și punitive, precum incriminarea exploatării sexuale, sunt foarte importante, în special legislația privind tehnologiile internet utilizate împotriva celor mai bune interese ale copiilor.

De altfel, nu putem permite ignorarea faptului că prevenirea acestui fenomen face parte din lupta împotriva sa: educarea copiilor și a părinților în legătură cu felul în care se poate evita să se intre în contact cu acest fenomen și cu persoanele implicate; limitarea tuturor tipurilor de publicitate care provoacă o sexualitate deschisă și agresivă; existența unei preocupări mai mari în diferite instituții pentru copiii care devin adeseori victime ale violenței sexuale; integrarea eforturilor de prevenire a traficului cu copii, unul dintre motivele esențiale ale traficului fiind chiar exploatarea sexuală; și constituirea de rețele alcătuite din structuri guvernamentale și neguvernamentale pentru a contrabalansa acest fenomen.

Marios Matsakis (ALDE). - Doamnă președintă, este de-a dreptul de neconceput și rușinos faptul că, în secolul 21, nivelul de cooperare dintre diferitele servicii dintr-un stat, dar și cooperarea între statele membre, în ceea ce privește abuzurile sexuale comise asupra copiilor, nu sunt așa cum ar trebui. Felicit atât comisarul cât și raportorul pentru discursul lor atât de clar și pentru accentuarea necesității unor îmbunătățiri concrete.

Le solicit în continuare să numească în mod public acele state membre care nu au o legislație corespunzătoare în această privință. Una dintre măsurile pe care le sugerez spre analiză este stabilirea unei liste publice paneuropene, sau, și mai bine, internaționale, a celor care au comis infracțiuni de natură sexuală împotriva copiilor. Propun ca această listă să fie permanentă, fără posibilitatea ca numele cuiva să fie șters de pe listă decât în cazul în care există o hotărâre judecătorească care abrogă condamnarea inițială. O infracțiune de natură sexuală împotriva unui copil aduce daune permanente victimei și ar trebui să permită și etichetarea permanentă a infractorului. Aceasta ar constitui o măsură suplimentară de pedepsire, dar ar funcționa și ca măsură preventivă.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Doamnă președintă, 20 de state membre au semnat Convenția Consiliului Europei, primul document juridic internațional care definește exploatarea sexuală a copiilor drept infracțiune.

Progresul științei și tehnologiei, precum și cel al noilor metode de comunicare, în special internetul și telefonია mobilă, au scos la iveală o nouă metodă de a ademeni copiii în vederea exploatării sexuale, precum și o nouă modalitate de distribuire a pornografiei infantile. Introducerea pedepselor pentru acest gen de activitate în cadrul legislației penale din toate statele membre este esențială. Cu toate acestea, nu este suficientă introducerea responsabilității penale pentru asemenea acte. O altă necesitate imperioasă constă în stabilirea de sisteme care să prevină situațiile care prezintă un posibil pericol de exploatare sexuală a unui copil, precum prin educarea părinților și a copiilor și identificarea organizațiilor pedofile active pe internet.

Mulțumesc doamnei Angelilli pentru raportul foarte important și foarte bine pregătit.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (SK) Sunt de acord cu acest proiect de recomandare trimis de către Parlamentul European Consiliului. Protecția copilului trebuie să reprezinte întotdeauna o chestiune prioritară în toate statele Uniunii Europene, deoarece copiii sunt cel mai vulnerabil grup al societății. Armonizarea legislațiilor ar aduce o contribuție importantă în prevenirea infracțiunilor de acest tip și ar face mai eficientă pedepsirea infractorilor în toate statele membre. Ulterior, legislația armonizată poate preveni turismul sexual cu copii, care persistă în Uniunea Europeană din cauza legislațiilor diferite.

De asemenea, protecția copilului este necesară în ceea ce privește accesul copiilor la internet, unde sunt expuși diferitelor tipuri de informații, inclusiv unor posibile abuzuri de către pedofili și acostării pe internet în scopuri sexuale. Abuzul sexual comis asupra copiilor și pornografia infantilă contravin codului internațional al drepturilor copilului adoptat de ONU, precum și drepturilor umane fundamentale.

Rovana Plumb (PSE). - Exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă reprezintă un fenomen foarte grav, aflat pe un trend ascendent, a cărui combatere se poate face prin intermediul legii, inclusiv prin campanii de sensibilizare. Ca mamă și ca reprezentant al unui stat aflat pe primele locuri în ceea ce privește găzduirea site-urilor cu conținut pornografic, consider că statele membre ale Uniunii au nevoie de legi clare prin care pornografia infantilă să fie interzisă pe internet, iar furnizorii de servicii de internet să fie obligați să blocheze accesul publicului la site-urile ce postează astfel de imagini.

Întrucât accesarea și difuzarea materialelor cu conținut pornografic nu sunt condiționate de timp și loc, apreciez oportună înființarea la nivel european a unei unități distincte pentru combaterea pornografiei și prostituției infantile și propun ca statele membre și Comisia să susțină financiar campanii de informare și sensibilizare.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Doamnă președintă, salut acest raport cu două rezerve. În primul rând, nu consider că trimiterea în justiție a părinților care își obligă copiii să încheie căsătorii forțate este eficientă. În mod realist, este imposibilă dovedirea acestui lucru într-o familie în care există dreptul excepțional de a

nu spune nimic. În al doilea rând, dispoziția referitoare la confidențialitatea profesională predominantă ar necesita o elaborare mai detaliată. Lăsând la o parte aceste rezerve, solicit statelor membre, Consiliului și Comisiei, inclusiv Președinției cehe, să actualizeze de urgență legislația națională și europeană relevantă și să ratifice acordurile internaționale în vederea combaterii eficiente a pedofiliei. Trebuie stabilită cât mai curând posibil o bază de date a pedofililor la nivel european, în vederea prevenirii angajării acestor persoane în domeniul educației sau al serviciilor destinate copiilor în alte state membre. Limita de vârstă pentru infracțiunea de natură sexuală ar trebui, de asemenea, armonizată. Aș dori, de asemenea, să subliniez faptul că statele membre trebuie să finanțeze dezvoltarea și extinderea programelor care să ajute părinții să își protejeze copiii de acostarea prin internet în scopuri sexuale.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. –(FR) Doamnă președintă, cred că această dezbatere a arătat angajamentul unanim al Parlamentului European referitor la protecția copilului.

Încerc să fiu cât mai clar cu putință: Aș dori să subliniez faptul că o să analizăm decizia-cadru referitoare la protecția copilului. Dorim să îmbunătățim conținutul acesteia pentru a aduce protecția copilului în Uniunea Europeană la nivelul celor mai înalte standarde internaționale, în special la nivelul noii Convenții a Consiliului Europei din 2007, și a celor mai bune practici naționale.

În ceea ce privește cercetările penale, propunerea legislativă va include noi infracțiuni penale pentru a aborda noile forme de abuz care sunt facilitate de noile tehnologii. Desfășurarea cercetărilor și aducerea acuzațiilor vor fi facilitate. Nu voi mai insista asupra acestui aspect. Cât despre sprijinirea victimelor, le vom facilita accesul la justiție.

Mai mult, și în special, vom organiza prevenirea prin gestionarea infractorilor pe baza unei diagnoze individuale și a unei evaluări a riscurilor pentru fiecare infractor în parte. În plus, vom încerca să prevenim și să reducem la minimum riscurile de a repeta o infracțiune și să introducem măsuri pentru a asigura eficiența maximă a mecanismelor de siguranță pe întreg teritoriul Uniunii. În această privință, sistemul ECRIS, care va permite schimbul de informații în ceea ce privește cazierul judiciar, va fi foarte valoros.

Am primit și întrebări privind extrădarea. Vom profita de această ocazie pentru a propune măsuri mai restrictive la acest nivel, pentru a putea trimite în justiție infracțiunile de exploatare sexuală comise în țări terțe de cetățeni ai statelor membre UE, chiar dacă țara terță în care s-a comis infracțiunea nu poate să facă acest lucru.

Acestea sunt planurile actuale. Evident, doamna Angelilli, că vom urmări atent toate recomandările din raportul dumneavoastră atunci când vom dezvolta această directivă-cadru.

Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, aș dori, de asemenea, să spun Parlamentului că un cadru juridic bun nu este suficient. Trebuie să avem și instrumentele necesare. De aceea, încercăm să construim, la nivel european, în jurul Europol, o platformă care să poată fi folosită pentru a centraliza informațiile colectate în statele membre și pentru a distribui rapoarte și statistici de la platformele naționale. Câteva dintre statele UE au asemenea platforme, dar acum, la nivelul Comunității, este necesar să asigurăm că toată lumea poate avea acces la aceste informații. În această privință, Uniunea Europeană poate oferi valoare adăugată, cu condiția să reușim să construim această platformă în jurul Europol.

Aș dori, de asemenea, să adaug că mai avem un instrument în care am mare încredere, altfel spus, grupul public-privat informal creat de Comisie, care a introdus o coaliție financiară europeană împotriva imaginilor comerciale cu pornografie infantilă. În fața creșterii de patru ori a numărului de site-uri între 2003 și 2007, suntem nevoiți să implicăm sectorul privat, deoarece acesta controlează o mare parte a infrastructurilor IT. În special, trebuie mobilizați furnizorii de acces internet. Acest lucru este esențial.

Coaliția va reuni toți actorii implicați: organizații neguvernamentale, bănci, companii care eliberează cărți de credit, organizații de plăți on-line, furnizori de servicii de internet și alți operatori privați prezenți pe internet. Se vor stabili localizarea și confiscarea profiturilor obținute din activități infracționale. Acesta reprezintă un element major în vederea stopării unui număr de practici comerciale abuzive, precum pornografia infantilă.

Acesta este, pe scurt, răspunsul meu, doamnă președintă, dar vom avea ocazia de a reveni asupra acestei chestiuni esențiale. Aș dori să adaug faptul că, săptămâna trecută, am avut o foarte frumoasă zi a protecției datelor. Pe parcursul acestei zile, tinerii au trimis avertizări remarcabile către alți tineri pentru a fi atenți atunci când folosesc internetul.

Vă dați seama că, în prezent, există un număr din ce în ce mai mare de mecanisme de monitorizare pe care familiile le pot utiliza pentru a asigura siguranța copiilor atunci când aceștia folosesc internetul. Nu susțin că lucrurile sunt perfecte, dar se depun mari eforturi și, bineînțeles, trebuie să mobilizăm întreaga comunitate internet.

Doresc să subliniez conceptul de „alertă de răpire”, deoarece acesta nu s-a regăsit în multe discursuri. Este foarte important ca Parlamentul să încurajeze statele membre, așa cum a făcut în Declarația sa din 2 septembrie 2008, să se doteze cu sisteme de avertizare și să încheie acorduri de cooperare pentru a realiza mecanisme transfrontaliere de angajare.

În plus, am creat o linie bugetară foarte generoasă pentru a încuraja statele membre să creeze aceste mecanisme, sau, cel puțin, să stabilească legături între ele pentru a gestiona „alertele de răpire”. Știm că o „alertă de răpire” poate fi foarte eficientă dacă este activată imediat. Acum, în fața Parlamentului European, aș dori să subliniez, în special caracterul îngrozitor al răpirilor de copii, de multe ori efectuate în scop pornografic.

Aș dori să mulțumesc din nou Parlamentului European pentru sprijinul acordat în lupta pentru protecția copilului. Aș dori, de asemenea, să adaug faptul că am luat notă de discursurile privind protecția datelor pe parcursul procedurilor juridice care implică copii. Nu mai pot continua, dar aș vrea să subliniez faptul că în martie, vom încerca să oferim Uniunii Europene un cadru juridic exemplar în conformitate cu cele mai riguroase standarde privind protecția copilului.

Roberta Angelilli, raportoare. - (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, aș dori să mulțumesc încă o dată colegilor deputați pentru opiniile lor și pentru sprijinul arătat pe parcursul dezbaterii, și, în concluzie, aș dori să mulțumesc în special Comisiei Europene pentru colaborarea sa activă. Îi datorez domnului Barrot o deosebită recunoștință, chiar din această dimineață domnia sa a arătat o voință politică și legislativă extrem de puternică în ceea ce privește protecția copilului. Domnia sa a furnizat multe idei asupra cărora merită să reflectăm și, mai presus de toate, angajare practică.

Aș dori să folosesc această oportunitate pentru a puncta câteva chestiuni suplimentare. În primul rând, există o lipsă a datelor. De prea multe ori nu avem suficiente date, statistici, care sunt indispensabile ca bază pentru activitatea noastră de o mai bună monitorizare, o mai bună înțelegere și, bineînțeles, de combatere mai eficientă a abuzurilor comise asupra copiilor. Această lipsă de date este o problemă recurentă, dar consider că este important să o subliniez, deoarece este o problemă pe care trebuie să o rezolvăm.

În ceea ce privește protecția datelor, unele state membre au ridicat această problemă și Comisarul le-a dat deja un răspuns foarte aplicat. Aș dori să subliniez faptul că sunt conștientă de protecția datelor și că nu consider că există un conflict între viața privată și protecția copilului dacă, bineînțeles, instituțiile își îndeplinesc atribuțiile și dacă toată lumea, de la furnizori până la poliști, respectă normele.

Mai mult, aș vrea să subliniez faptul că copiii sunt, de fapt, cei care au cea mai mare nevoie de intimitate și protecție a datelor. Domnul Barrot a menționat și acest lucru: de multe ori, în decursul procedurilor juridice, atunci când izbucnește un scandal în care victima este, din nefericire, un copil, tocmai acel copil exploatat devine subiect pentru mijloacele de informare în masă, fără nicio formă de protecție, și adaug că toate acestea fără nicio urmă de compasiune pentru imaginea sau pentru intimitatea lor, toate acestea cu scopul de a crește indicele privind audiența pentru televiziuni și de a vinde mai multe ziare. Aș dori să adaug și faptul că niciun copil nu este în afara acestor pericole, iar copiii singuri și copiii romi sunt adesea cei mai vulnerabili.

Voi încheia, doamnă președintă, spunând că este nevoie, în mod evident, de eforturi semnificative la nivel cultural și politic și că aceste eforturi trebuie făcute de familii, școli și mijloacele de informare în masă. Se pot face multe în ceea ce privește autoreglementarea, dar fără instrumente juridice obligatorii importante, evident că nu putem combate cazurile de exploatare în spatele cărora se află nu numai persoane, ci și adevărate organizații criminale.

Președinta. - Dezbaterea s-a încheiat.

Votarea va avea loc astăzi.

Declarații scrise (articolul 142 din Regulamentul de procedură)

Corina Crețu (PSE), în scris. - (RO) Una din caracteristicile abuzării sexuale a minorilor este rapida dezvoltare a fenomenului cu ajutorul Internetului, ceea ce face tot mai dificilă combaterea sa. Blocarea accesului la site-urile ce propagă pornografia infantilă trebuie să devină o obligație juridică. Într-adevăr, acostarea copiilor în scopuri sexuale trebuie considerată infracțiune.

E nevoie sa fim mult mai atenți la riscul ca noile tehnologii să fie folosite de pedofili, în condițiile în care copiii utilizează din ce în ce mai mult internetul. Nu poate decât să ne îngrijoreze decalajul care există între generații din punctul de vedere al utilizării internetului și, implicit, al controlului accesului copiilor la site-uri cu grad ridicat de risc.

Este foarte importantă comunicarea dintre școală și familie pentru a educa copiii să identifice situațiile de risc și să reacționeze, motiv pentru care sunt utile programe speciale de informare și educare, o strategie europeană de combatere a abuzului sexual și cooperarea mai intensă între statele membre pentru constituirea unei rețele polițienești transnaționale de contracarare a pornografiei și prostituției infantile, rețea care să gestioneze inclusiv o bază de date cu persoanele vinovate de astfel de fapte.

Din perspectiva cooperării europene, este regretabilă lentoarea cu care este ratificată Convenția Consiliului Europei din 2007.

Louis Grech (PSE), *în scris*. - Raportul recunoaște faptul că violarea demnității copilului este o încălcare gravă a drepturilor omului precum și un act condamnabil, care, din nefericire, nu este abordat uniform pe teritoriul UE. Este supărător faptul că unele state membre nu au implementat toate convențiile internaționale relevante pentru protecția copilului. Îndemn Comisia să folosească toate instrumentele pe care le are la dispoziție pentru a face presiuni asupra acestor state pentru a intra în conformitate.

Pentru a combate pornografia infantilă, UE trebuie să aplice o legislație dură, dar și să inițieze proiecte educaționale care să informeze oamenii cu privire la acest subiect. Soluțiile tehnice existente de protecție a copiilor ar trebui promovate în rândurile părinților, în special instrumentele software care sunt ușor de utilizat și sunt disponibile gratis sau la un preț modic.

Barierile reduse de intrare și riscurile minime facilitează intrarea organizațiilor criminale în spațiul virtual. Pentru a face față acestei noi amenințări, trebuie să armonizăm legislația, să intensificăm aplicarea sa și să consolidăm cooperarea în activitatea polițienească. Mai mult, legislația UE ar rezolva doar parțial problema, din moment ce această chestiune are o dimensiune globală și, prin urmare, necesită un cadru global pentru a aplica legea la nivel internațional. În această privință, îndemn UE să preia inițiativa.

Tunne Kelam (PPE-DE), *în scris*. - Exploatarea de orice natură a copiilor este inacceptabilă. Fiind viitorul oricărei societăți, copiii sunt, în același timp, cel mai vulnerabil grup al acesteia. Protecția copiilor împotriva oricărui tip de abuz, în special, împotriva riscurilor de abuz sexual este, prin urmare, datoria prioritară a politicienilor.

Salut călduros raportul cuprinzător care invită toate statele membre să abordeze această problemă cu cea mai mare seriozitate.

Sprijin invitația adresată celor șapte state membre care nu au semnat încă Convenția Consiliului Europei cu privire la protecția copiilor împotriva exploatării și a abuzului sexual. Mă alătur, de asemenea, invitației adresate tuturor statelor membre de a semna, ratifica și implementa toate convențiile internaționale în vederea protejării copiilor noștri.

Cu toate acestea, semnarea și ratificarea convențiilor nu reprezintă decât furnizarea cadrului pentru îmbunătățire. Este nevoie de acțiuni concrete ca urmare a dovezilor din ce în ce mai numeroase de exploatare sexuală a copiilor. Copiii trebuie să crească într-un mediu sigur, de care părinții sunt responsabili în primul rând. Îndemnând statele membre să-și coordoneze acțiunile, sprijin, de asemenea, ideea de a înființa un sistem de alertă pentru copiii dispăruți, care ar îmbunătăți cooperarea la nivel european în acest domeniu.

Marianne Mikko (PSE), *în scris*. - (ET) Copiii au nevoie de grija și de protecția noastră ca legislatori. Este foarte important ca cele șapte state membre și statele învecinate să semneze Convenția Consiliului Europei cu privire la protecția copiilor împotriva exploatării și a abuzului sexual. Punerea în aplicare a deciziei-cadru a Consiliului este, de asemenea, foarte importantă.

Celor care au căzut victimă a abuzului la o vârstă fragedă trebuie să li se garanteze protecție deplină pe parcursul investigației, înainte și după procedurile juridice. Mecanismele de protecție a victimei precum prevederea unei asistențe adecvate familiilor victimelor și tratarea victimelor ca victime deosebit de vulnerabile trebuie imediat puse în aplicare.

Trebuie să creștem nivelul de protecție. Ceea ce se întâmplă acum pe internet a întrecut orice limită. Adesea, copiii nu înțeleg gravitatea și consecințele unei situații. Ceea ce pare de multe ori un joc poate duce la vătămare psihologică pe viață.

De aceea, trebuie să interzicem chat-urile și forumurile internet și să solicităm ca folosirea unor asemenea metode să fie considerată o infracțiune. Trebuie neapărat să facem acest lucru.

Este de datoria noastră să protejăm copiii de o lume care îi poate distruge. Trebuie să ținem persoanele care au comis infracțiuni de natură sexuală departe de copii și trebuie să luăm măsurile necesare pentru a asigura acest lucru.

Katrin Saks (PSE), în scris. - (ET) Estonia este una dintre țările în care se desfășoară în prezent procesul de consolidare a pedepselor împotriva celor care au comis infracțiuni împotriva copiilor. Cu toate acestea, astfel se luptă împotriva consecințelor.

Pentru a preveni infracțiunile, trebuie să promovăm educația în domeniul internetului, care trebuie să includă și informarea oamenilor cu privire la riscuri. Lumea calculatoarelor este, din nefericire, tocmai domeniul în care părinții nu au reușit să-și ghideze copiii.

Pentru a preveni infracțiunile, trebuie să creștem nivelul de sensibilizare. Studiul Eurobarometrului din 2008 arată că un procent mare de părinți nu acordă atenție activităților copiilor pe internet. Eu, de exemplu, reprezint o țară în care rata de utilizare a internetului este printre cele mai mari din UE, iar neglijența părinților este la fel de mare. Și anume, 60% dintre aceștia nu sunt îngrijorați că copiii lor ar putea deveni victime ale hărțuirii; 47% nu sunt preocupați de faptul că copiii lor văd materiale pornografice sau care implică violență; 62% nu sunt preocupați de faptul că copiii lor pot divulga date personale.

Este foarte important ca părinții să fie informați și ca programe de sensibilizare a copiilor să fie lansate pe internet, deoarece doar 10% din copiii (estonieni) susțin că au cerut ajutorul părinților lor în legătură cu incidentele neplăcute pe care le-au experimentat pe internet.

5. Sancțiuni la adresa angajatorilor de resortisanți din țările terțe aflați în situație de ședere ilegală (dezbateri)

Președinte. - Următorul punct este raportul (A6-0026/2009) elaborat de Claudio Fava privind sancțiunile la adresa angajatorilor de resortisanți ai țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.

Claudio Fava, raportor. - (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, patru minute vor fi suficiente pentru a rezuma munca de doi ani - care a fost dificilă, dar, sper, folositoare, care a implicat Parlamentul, alături de Comisie, cu propunerea sa, și Consiliul. Esența acestei lucrări a fost pregătirea unei directive care să stabilească, pentru prima dată, sancțiuni pentru angajatorii care profită de pe urma muncii ilegale a imigranților.

Consider că am reușit să schimbăm esența acestei directive, care s-a limitat doar la combaterea imigrației ilegale. Textul de compromis convenit cu Consiliul prevede, de asemenea, o anumită protecție pentru acei imigranți obligați să muncească ilegal, care sunt adesea ținuți ostatici de către organizații criminale. Altfel, doamnă președintă, ar fi existat riscul de a-i pedepsi de două ori, atât ca muncitori exploatați, adeseori obligați să accepte condiții de muncă indecente, cât și ca imigranți ilegali care trebuie repatriați, cu interdicția de repatriere care, în multe state, înseamnă ani și ani.

În acest context, am prevăzut la articolele 7 și 14 ca, în cazurile în care sunt implicați minori, exploatare gravă sau trafic de persoane, statele membre sunt obligate să stabilească norme în vederea eliberării de permise de ședere temporare, a căror valabilitate poate fi prelungită până când remunerația este achitată cuvenită. Ne-ar fi plăcut ca această posibilitate să fie extinsă în cazul tuturor imigranților ilegali, însă acest lucru este împiedicat de Directiva privind returnarea, adoptată anul trecut. Nu m-am aflat printre aceia care au susținut-o.

Cu toate acestea, am reușit să introducem o normă care permite statelor membre să aplice imigranților măsuri mai favorabile în ceea ce privește eliberarea permiselor de ședere. În opinia mea, articolul 10 reprezintă articolul cheie. Pentru prima dată, se prevăd sancțiuni penale pentru cele mai grave cazuri, inclusiv acelea în care lucrătorii legali sunt minori.

Consider că sancțiunile suplimentare stabilite la articolul 8 sunt importante. Acestea includ retragerea licențelor, închiderea punctelor de lucru în cazurile deosebit de grave și excluderea de la ajutoarele de stat provenite din fonduri europene. Altfel, ne-am face vinovați de o ipocrizie ieșită din comun: am pedepsi angajatorii pe de o parte, acordându-le însă subvenții generoase pe de altă parte.

Consider că este esențial că am reușit să includem o definiție a remunerației care echivalează plata care îi revine unui imigrant ilegal cu cea a unui lucrător legal, fără nicio discriminare.

Am inclus în domeniul de aplicare al directivei și agențiile de ocupare temporară a forței de muncă. În unele state, cum este și statul din care provin, aceste organizații, în special, sunt cele care recrutează cel mai ușor lucrători ilegali, în condiții de exploatare extrem de gravă. Gândiți-vă doar la cazurile în care au fost angajați lucrători ilegali în agricultură, care au fost foarte numeroase.

Am solicitat, cu succes, ca sindicatele să poată reprezenta imigranții în cauzele administrative și civile. Textul menționa inițial terțe părți în general, însă acum menționează sindicatele.

Avem nevoie de o perioadă de adaptare pentru a vedea cum funcționează și, de aceea, am solicitat Comisiei să raporteze Parlamentului și Consiliului, la trei ani de la intrarea în vigoare a directivei, în special cu privire la normele privind inspecțiile, permisele de ședere, sancțiunile și subcontractarea.

În ceea ce privește subcontractarea, articolul 9, care a făcut obiectul unei dezbateri între Parlament și Consiliu, precum și în cadrul Consiliului, raportorul ar fi dorit să extindă răspunderea juridică asupra întregului lanț de contractare, după cum propusese inițial Comisia. Consiliul și Parlamentul, sau mai degrabă o parte a Parlamentului, au fost în favoarea excluderii totale a subcontractării, însă am ajuns la o soluție de compromis pe care o consider viabilă: dubla răspundere juridică, care nu ar trebui să ne împiedice să legiferăm din nou asupra acestei chestiuni pe viitor. De aceea, mâine, în numele meu și al celorlalți raportori alternativi, cărora le mulțumesc pentru sprijinul pe care mi l-au acordat pe parcursul acestor doi ani, voi solicita Consiliului să adauge o declarație textului de compromis pe care îl vom vota, în acest sens dispozițiile articolului 9 nu aduc atingere niciunei acțiuni legislative viitoare cu privire la subcontractare.

În concluzie, doamnă președintă, consider că această directivă ne permite să preconizăm o Europă în care imigrația a devenit în sfârșit o problemă de responsabilitate colectivă și de drepturi recunoscute, nu doar de norme împotriva imigranților.

Jacques Barrot, *vicepreședintele Comisiei*. – (FR) Doamnă președintă, doresc, bineînțeles, să mulțumesc domnului Fava și Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne.

S-au depus eforturi majore de către diversele părți pentru încheierea unui acord în primă lectură și, având în vedere larga majoritate în favoare, în cadrul Comisiei LIBE de acum câteva zile și în cadrul Comitetului Reprezentanților Permanenți înainte de Crăciun, consider că vom reuși.

Firește, acest text nu îndeplinește în totalitate ambițiile inițiale. Cu toate acestea, Comisia poate sprijini acest compromis fără ezitare. Această directivă ne permite să introducem un instrument eficient, un cadru comun de descurajare a angajării muncitorilor resortisanți ai țărilor terțe care se află într-o situație de ședere ilegală.

Comisia va fi vigilentă în ceea ce privește inspecțiile. Textul de compromis recomandă inspecții calitative, mai bine orientate, așa încât rămâne de văzut în anii următori dacă aceste criterii calitative au fost folosite și dacă obligația statelor membre de a identifica în mod regulat sectoarele cu risc de muncă ilegală pe teritoriul propriu s-au dovedit cu adevărat eficiente. Acesta este obiectivul nostru pentru a combate angajarea resortisanților țărilor terțe aflați într-o situație de ședere ilegală și mai ales pentru a impune sancțiuni angajatorilor care profită de pe urma acestor persoane. Analiza punerii în aplicare a dispozițiilor referitoare la inspecții va reprezenta, prin urmare, o prioritate a Comisiei în cadrul rapoartelor sale viitoare privind punerea în aplicare a acestei directive.

În plus, există desigur rezultate pozitive care decurg din acest compromis, în special consensul privind problema dificilă a subcontractării. Am remarcat că domnul Fava se aștepta la o declarație din partea Consiliului și a Parlamentului. Personal, nu văd niciun dezavantaj.

Comisia este mulțumită de faptul că directiva recomandă sancțiuni penale pentru cazurile deosebit de grave, pentru care aceste sancțiuni sunt atât necesare, cât și adecvate. Acestea sunt necesare pentru a consolida factorul de prevenire, întrucât, în cazurile cele mai grave, sancțiunile administrative nu sunt suficiente pentru a intimida angajatorii lipsiți de scrupule. Ele sunt potrivite în cadrul unui instrument care dorește să se ridice la înălțimea ambițioasei politici europene de combatere a imigrației ilegale. În acest context, Comisia apreciază faptul că incriminarea angajatorilor victimelor traficului a fost reintrodusă în ultima versiune a textului de compromis.

Doamna președintă, doamnelor și domnilor, această directivă reprezintă un pas important în combaterea imigrației ilegale. Directiva vizează practicile angajatorilor lipsiți de scrupule, în timp ce protejează lucrătorii migranți care, de cele mai multe ori, cad victimă în asemenea cazuri.

Această directivă trebuie adoptată și pusă în aplicare rapid. Comisia va susține și va contribui la acest proces prin organizarea de reuniuni periodice ale experților din statele membre în timpul fazei de transpunere, pentru a discuta toate problemele care ar putea apărea. Aceasta reprezintă un instrument important, iar Comisia va întreprinde toate acțiunile necesare pentru a se asigura că este folosită în mod eficient.

Doresc să mulțumesc Parlamentului, domnului Fava și Comisiei LIBE.

Edít Bauer, *raportorul pentru avizul Comisiei pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale*. - (SK) Se speră că legislația împotriva angajatorilor care recrutează migranți ilegali din țări terțe va fi un instrument de reducere a accentuării migrației ilegale. Cu toate acestea, pe de altă parte, se pot decela și efecte pozitive în ceea ce privește îmbunătățirea condițiilor de concurență și consider, de asemenea, că acest lucru va contribui la combaterea traficului de persoane.

Există și păreri conform cărora această legislație nu va aduce valoare adăugată. Cum încă nu există un asemenea instrument legislativ la nivelul Comunității, pentru anumite state membre, valoarea adăugată este importantă, în timp ce pentru altele, care au deja o legislație în acest domeniu, valoarea adăugată ar putea să nu fie atât de evidentă.

Dezbaterile cu Comisia și Consiliul cu privire la posibile compromisuri s-au concentrat asupra anumitor zone problematice. În primul rând: chestiunea răspunderii juridice a contractorului pentru obligații ce decurg din legislația privind subcontractarea, în legătură cu care proiectul de propunere limitează răspunderea juridică la acțiunile subcontractorilor direcți. În al doilea rând: metodele prin care se asigură proceduri eficiente prin care imigranții ilegali pot primi salariile datorate, domeniu în care am urmat principiul nediscriminării și am căutat o modalitate de a oferi asistență disponibilă imigranților ilegali și de a le oferi instrumente care să îi ajute să fie remunerați chiar și după reîntoarcerea în țara natală. În al treilea rând: efectul posibil de amânare a execuției returnării unui imigrant ilegal până în momentul în care persoana respectivă își primește salariul. În legătură cu acest aspect aș dori să menționez că executarea unei asemenea hotărâri ar submina în mod considerabil și ar contraveni obiectivului legislației propuse. Și, în final, problema inspecțiilor a fost lăsată în responsabilitatea statelor membre, având în vedere că inspectorii de muncă joacă un rol esențial în punerea în aplicare a legislației.

În acest proiect există, fără îndoială, păreri diferite cu privire la modul de soluționare a acestei probleme, precum și a altora. Se va lua o decizie privind o parte dintre acestea atunci când vor trebui puse în aplicare. Doresc să închei mulțumindu-i domnului Fava, Comisiei și președinției franceze pentru integrarea cu succes a compromisurilor.

Esther de Lange, *raportoare pentru avizul Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen*. - (NL) Și eu doresc să mulțumesc raportorului pentru activitatea sa, fără a omite, cu toate acestea, eforturile raportorului alternativ al Grupului Partidului Popular European (Creștini Democrați) și al Democraților Europeni, domnul Busuttill și ale raportoarei pe afaceri sociale, doamna Edít Bauer. Până la urmă, doar mulțumită eforturilor dumnealor, compromisul recent încheiat își îndeplinește misiunea, și anume, aceea de a elimina perspectiva unui loc de muncă ca stimulente la imigrației ilegale, penalizând lucrătorii care se află în situație de ședere ilegală în Uniunea Europeană.

Contrar a ceea ce unele părți din acest Parlament au încercat să realizeze în primă instanță, această legislație nu a devenit un instrument de legalizare ulterioară a imigranților ilegali. Într-adevăr, dezbaterile cu privire la migrația legală se desfășoară în altă parte. În calitate de raportoare a Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen, consider totuși că ar trebui să se acorde mai multă importanță aspectelor referitoare la egalitatea de gen atunci când abordăm această categorie de persoane care se află într-o situație de ședere ilegală în Uniunea Europeană și, așa cum s-a afirmat deja, cad victime exploatații.

Estimările referitoare la numărul de persoane din țări terțe care se află în situație de ședere ilegală în Uniunea Europeană nu sunt exacte și variază între 4,5 și 8 milioane. Mai mult, aceste estimări nu indică procentul de bărbați și femei din acest total și nici nu oferă o perspectivă asupra problemelor de gen cu care sunt confruntate femeile care se află în situație de ședere ilegală. Doresc să vă atrag atenția asupra faptului că femeile care se află în situație de ședere ilegală sunt foarte vulnerabile și se află adeseori la limita muncii forțate, a traficului de persoane și a violenței. Această situație necesită, prin urmare, educarea specifică în cadrul organismelor care se ocupă de aceste probleme.

Cu toate acestea, ca întotdeauna, acest lucru implică o monitorizare eficientă. Mă bucur că s-a renunțat la nivelul de monitorizare arbitrar de 10% care a fost sugerat inițial și că a fost inclusă în textul de compromis o abordare privind riscurile. Rapoartele din ziarul belgian *De Standaard* din vara trecută referitoare la casele de sclavi din anumite ambasade din Bruxelles, aflate în apropierea clădirii Berlaymont, dovedesc că aceste scenarii nu sunt deplasate. Doresc, prin urmare, să spun Comisiei Europene că rezultatele se vor vedea după. Asumați-vă responsabilitatea de a analiza în mod critic modalitățile în care statele abordează această legislație și dacă o aplică în mod eficient.

Simon Busuttil, în numele Grupului PPE-DE. - (MT) Doamnă președintă, această lege este probabil una dintre primele care abordează în mod direct fenomenul migrației ilegale prin folosirea unor instrumente legislative, iar acum se poate spune că această lege este în sfârșit realitate. Aveam mare nevoie de această lege și, prin urmare, sunt foarte mulțumit că am reușit să ajungem la un compromis excelent în acest domeniu. Ce am realizat concret prin această lege? Ceea ce am făcut a fost să atacăm una dintre sursele principale care motivau oamenii să apeleze la migrație ilegală. Am atacat stimulentele. La ce fel de stimulente ne referim? O persoană care trăiește, de exemplu, în Africa ar putea să își riște viața pentru a călători în altă țară, crezând că ar putea găsi de lucru aici, chiar dacă și sub o formă ilegală. De acum înainte, trimitem mesajul clar că angajarea ilegală nu va mai fi tolerată și, prin urmare, nu are sens să străbați Europa, având impresia greșită că aici sunt locuri de muncă. De acum înainte, acest lucru va fi absolut imposibil. Așa cum a spus și vorbitorul anterior, este important ca aceste instrumente să nu fie folosite pentru a reglementa situații nelegale, dar ar trebui să servească drept mesaj clar: angajarea ilegală nu mai poate fi tolerată. Acest lucru se aplică prin măsuri și sancțiuni concrete: financiare, administrative și chiar penale. Aceste servesc, de asemenea, la transmiterea mesajului fără echivoc către angajatori, a mesajului că nu va mai fi tolerată recrutarea de lucrători fără permis. Vă mulțumesc.

Stavros Lambrinidis, în numele Grupului PSE. - (EL) Doamnă președintă, am reușit aici, în cadrul Parlamentului European, să schimbăm în mod radical obiectivul directivei care face subiectul dezbaterii de azi. În special Claudio Fava merită felicitările noastre în această privință. În primul rând, am reușit să introducem dispoziția privind plata obligatorie a remunerației scadente imigranților ilegali care sunt expulzați. În al doilea rând, am contribuit la asigurarea prevederii unor sancțiuni penale mai riguroase și obligatorii pentru angajatorii imigranților în condiții de trai neacceptabile. În al treilea rând, am apărut dreptul sindicatelor și al altor organisme de a iniția acțiuni în instanță în numele imigranților, și, în al patrulea rând, am impus dreptul de acordare a permiselor de reședință de scurtă sau lungă durată imigranților ilegali care dau în vileag organizații criminale. Cu alte cuvinte, tratăm în sfârșit imigranții ilegali ca pe niște ființe umane, fără a legaliza, în același timp, imigrația ilegală, fapt pentru care susținem acest compromis.

Cu toate acestea, există încă o incongruență periculoasă între abordarea pe care poliția continuă să o adopte față de imigrația ilegală și realitatea din multe state membre. De aceea, aplicarea directivei va necesita și o atenție sporită. Ar putea conduce la trimiterea a mii de imigranți ilegali în sărăcie, spre o viață de ghetou și crimă, deși, în mod evident, nu putem și nu dorim să îi expulzăm, acești imigranți ilegali ar putea rămâne fără un loc de muncă. În cazul în care, de fapt, numeroși imigranți ilegali ocupă în momentul de față locuri de muncă pe care europenii nu le doresc, ar trebui să dezbaterem acum în această cameră, în sfârșit, normele comune referitoare la imigrația legală în Europa și punerea în legalitate a acestor persoane, și nu noi norme de expulzare a acestora.

În cele din urmă, lupta absolut necesară împotriva pieței muncii la negru nu implică, în mod evident, numai imigranții ilegali; se referă, în special, la imigranții legali, se referă la milioanele de cetățeni europeni ale căror drepturi în domeniul muncii sunt încălcate de angajatori în fiecare zi, se referă la faptul că legislația muncii este încălcată fără vreun control sau vreo sancțiune materială. Prin urmare, în opinia mea, această directivă ar trebui să aibă ca bază juridică procesul general de combatere a muncii nedeclarate în Europa, nu problema particulară a imigrației. Vizarea imigranților de fiecare dată când ceva nu merge bine în Europa este foarte periculoasă pentru coeziunea socială din statele noastre. În mod evident, imigrația ilegală trebuie combătută la rândul său, însă nu putem demoniza persoanele care fug de condițiile mizere din propria țară în speranța unei vieți mai bune.

Jeanine Hennis-Plasschaert, în numele Grupului ALDE. - (NL) Timp de mulți ani, Uniunea Europeană a trebuit să se confrunte cu prezența a milioane de imigranți ilegali pe teritoriul său, iar presiunea pentru găsirea unei soluții este în creștere. Această presiune este considerabilă, pe bună dreptate. Într-adevăr, dacă dorim să adoptăm o politică gestionabilă și fiabilă în domeniul migrației, în cadrul căreia refugiații să aibă dreptul la protecție și prin care să creăm oportunități transparente pentru migrația legală, atunci este necesară o abordare care să țină cont de toți factorii de descurajare și încurajare care conduc la imigrația ilegală.

Vara trecută, Consiliul și Parlamentul au încheiat un acord privind ceea ce este cunoscut ca Directiva privind returnarea, care se concentrează în special asupra imigranților ilegali, în timp ce astăzi noi abordăm problema angajatorilor care nu ezită să angajeze imigranți ilegali. Aceasta reprezintă nu numai un factor semnificativ de stimulare a imigrației ilegale, dar și generează, negreșit, cazuri de abuz și exploatare gravă.

Importanța unei politici europene armonizate este, în opinia mea, incontestabilă. De fapt, atunci când frontierele interne nu mai există, statul membru A poate să fie extrem de preocupat, însă dacă statul membru B nu abordează decât superficial, în cazul în care o face în vreun fel, angajarea imigranților ilegali, atunci statul membru A nu rămâne decât o voce în deșert.

După un debut destul de lent, avem în acest moment, în urma unor negocieri intense cu Consiliul, un compromis care mie mi se pare acceptabil și doresc să mulțumesc raportorului pentru modul său de lucru constructiv și pragmatic. Acesta a reprezentat o abordare nouă, ceea ce nu se poate spune despre o serie din colegii săi deputați care insistă acum, cu orice preț, asupra anexării acestei declarații scrise, un spectacol pentru *Bühne*, care nu aduce nimic bun imaginii Parlamentului European. Grupul meu o va accepta și pe aceasta.

Mai mult, ar trebui să fie clar că, odată ce directiva a fost adoptată, responsabilitatea de a trece la acțiune revine statelor membre. Ar trebui să fie clar faptul că nici Comisia Europeană, nici Parlamentul European nu au la dispoziție o baghetă magică atunci când este vorba de hotărâre sau punere în aplicare. Consiliul s-a opus categoric introducerii unui procentaj obligatoriu de inspecții și acesta este locul în care de obicei rezidă problema, după cum au susținut mai mulți deputați, precum și comisarul. Tot ce pot face în acest moment este să vă îndemn să transformați această constrângere în realitate pentru a asigura că nu ne preocupăm încă o dată doar cu cuvinte goale pe hârtie, întrucât, într-adevăr, nimeni nu profită de acestea.

Propunerea este încă un pas în direcția corectă atunci când este vorba de desăvârșirea unei politici complete în domeniul migrației. Mai avem însă un drum lung de parcurs, prin urmare, acum trebuie să perseverăm. În legătură cu aceasta, doresc să pun întrebarea de un milion de dolari care s-a aflat astăzi pe buzele tuturor: de ce nu este prezent Consiliul la această dezbatere? Acest lucru este, din punctul meu de vedere, inacceptabil.

Zdzisław Zbigniew Podkański, în numele *Grupului UEN*. - (PL) Doamnă președintă, Uniunea Europeană nu face față imigrației ilegale. Sunt multe dovezi în acest sens și am văzut acest lucru și în cadrul expunerii de motive a domnului Fava unde am citit, printre altele, că „se estimează că există între 4,5 și 8 milioane de imigranți ilegali în cadrul UE, o cifră care crește constant, în special datorită accesului facil la muncă ilegală”. Înșuși faptul că se folosesc cifre de la 4,5 la 8 milioane demonstrează că nu suntem capabili să definim cu precizie anvergura acestei probleme. Cu toate acestea, migrația economică privește, de asemenea, multe din statele membre, în special pe acelea care au aderat recent.

În prezent, milioane de polonezi și de cetățeni ai altor state se deplasează în interiorul UE către vechile state membre. Acești cetățeni se confruntă cu aceleași probleme și se află în aceeași situație ca migranții din țări terțe. Aceasta pentru că munca ilegală reprezintă exploatarea lucrătorilor, refuzându-le în același timp dreptul la asigurările de sănătate sau la pensii, exploatarea tinerilor și chiar traficul de persoane. Putem învinge acest fenomen numai dacă există sancțiuni juridice severe și dacă le folosim în mod unitar.

Jean Lambert, în numele *Grupului Verts/ALE*. - Doamnă președintă, apreciem în mod deosebit atât activitatea domnului Fava în cadrul Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, cât și cea a doamnei Bauer în cadrul Comisiei pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale. Consider că în cadrul Parlamentului trebuie să ne obișnuim cu procedura de cooperare consolidată pentru măsurile care stabilesc legătura concretă între ocuparea forței de muncă și migrație.

După cum s-a spus deja, acest element trebuie să facă parte din politica comună a Uniunii Europene privind imigrația, care să abordeze factorul de stimulare reprezentat de perspectiva unui posibil loc de muncă, deseori în cadrul economiei informale și în rândurile lucrătorilor vulnerabili și neorganizați. Cu toate acestea, aceasta se poate aplica și în cazurile în care există posturi libere autentice, care nu pot fi ocupate prin apelul la forța de muncă națională și în care statele membre nu eliberează suficiente permise de muncă sau unde există o birocrație prea lentă care nu are capacitatea de a răspunde suficient de rapid cererilor de intrare pe piața muncii. Mai este o problemă care trebuie rezolvată în ceea ce privește persoanele pentru care returnarea în țările de origine nu este posibilă, de exemplu în Zimbabwe, și care sunt adeseori fără acoperire juridică și, prin urmare, trebuie să găsească o soluție pentru a rămâne în viață.

Majoritatea statelor membre au deja, la nivel teoretic, măsuri funcționale pentru a gestiona situația migrației ilegale și am crede că acest lucru reprezintă un angajament de acțiune concretă. Cu toate acestea, propunerile

Comisiei privind inspecțiile din documentul original au fost atenuate, iar Parlamentul a trebuit să lupte pentru a obține chiar și ceea ce este prevăzut în prezent la articolul 15. Se speră că aceste inspecții nu se vor concentra exclusiv pe firmele de mici dimensiuni, ci vor aborda și o parte din companiile mai mari care, în ceea ce privește activitățile necalificate sau slab calificate, se bazează în mare măsură pe lucrători vulnerabili. Acesta este motivul pentru care problema răspunderii juridice a subcontractorilor a fost extrem de importantă pentru Parlament. O parte dintre deputați, printre care mă număr și eu, consideră că avem din nou o variantă atenuată a propunerii originale a Comisiei.

Au existat persoane care au menționat chestiunea permiselor de reședință, în cazul cărora statele membre pot decide să ofere această posibilitate în cazurile de o gravitate deosebită în care au fost depuse plângeri. Presupun că acesta reprezintă un pas înainte, cel puțin față de nivelul la care se aflau anumite state membre.

Una dintre chestiunile care ne preocupă pe mulți dintre noi este aceea a remunerației - în cazurile în care nu se poate determina care a fost lungimea contractului de muncă - precum și cele privitoare la plata asigurărilor și impozitelor naționale, despre care știm că pentru mulți dintre lucrătorii vulnerabili sunt deduse din pachetul salarial, dar nu sunt neapărat vărsate autorităților.

Pentru mulți dintre noi, problema plății pentru munca depusă este o chestiune de principiu; companiile și economiile au tras foloase, iar această măsură legislativă nu are ca scop pedepsirea migranților ilegali. De asemenea, dacă privim această directivă ca parte a unei politici globale, plata muncii prestate reprezintă o parte componentă a unui proces durabil de returnare a migranților, întrucât aceștia se vor întoarce cu sumele câștigate.

Nu avem nicio garanție că statele membre se vor asigura că aceste persoane sunt plătite. Avem asigurarea că vor exista mecanisme prin care să se facă cereri, dar nu și că banii vor fi plătiți. Prin urmare, nu există nicio garanție că plata va fi făcută. Poate există concepția că aceste persoane își încearcă norocul și că există un risc, dar dacă ne îndreptăm atenția către chestiuni legate de demnitatea umană și locul pe care acest proces îl ocupă în cadrul obiectivelor generale ale politicii comune privind imigrația, aceasta reprezintă o problemă serioasă.

Prin urmare, pentru grupul meu politic, în cazul acestei propuneri, echilibrul dintre inspecții și remunerații nu mai este clar, iar alte aspecte au fost atenuate. Nu avem sentimentul că statele membre demonstrează un angajament puternic și, prin urmare, nu vom susține această propunere.

Giusto Catania, în numele Grupului GUE/NGL. - (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, există între patru și jumătate și opt milioane de cetățeni extracomunitari în situație de ședere ilegală în Europa - acestea sunt cifrele oferite de Comisie.

Acesta este un număr neglijabil: doar cu puțin peste 1% din populația Uniunii Europene. Avem de-a face în mod clar cu o problemă care a fost exagerată. Este vorba de lucrători care prestează servicii utile, cum ar fi serviciile cu caracter personal sau în domeniul industriei turismului și, în marea lor majoritate, aceștia au fost absorbiți de piața muncii. Este vorba de lucrători care sunt utili economiei noastre, însă ei sunt exploatați - exploatați pentru a reduce costurile cu mâna de lucru și pentru a îmbogăți angajatorii lipsiți de scrupule. Este vorba de lucrători care adeseori acceptă locuri de muncă care nu sunt ocupate de cetățenii UE.

Avem nevoie de aceste persoane, însă ele au intrat în Europa în mod ilegal, din simplul motiv că nu există nicio cale legală pentru aceasta. Același lucru s-a întâmplat cu covârșitoarea majoritate a cetățenilor aflați acum în situație de ședere legală, însă care au intrat în mod ilegal în Uniunea Europeană.

Era nevoie de o altă măsură: una care să reglementeze situația acestor milioane de persoane. Era nevoie de o măsură care să le elibereze de sclavie, șantaj și exploatare. În schimb, avem o directivă care reia lucrurile din punctul în care le-a lăsat Directiva privind returnarea. În primul rând am decis cu privire la procedurile de expulzare; acum, decidem cu privire la zona potențială în care pot avea loc expulzări și specificăm chiar cine va plăti pentru aceste expulzări. Prin această directivă, cei exploatați plătesc mai scump decât exploatații. Din păcate, nu există nicio dispoziție pentru o măsură generală de intrare în legalitate, nici măcar pentru cei care își anunță statutul din proprie inițiativă sau care își denunță exploatații sau infrațiunea comisă. Aceste persoane trec direct din situația de a fi exploatați către cea de a fi expulzați.

Aveam nevoie de ceva diferit. Aveam nevoie de o măsură în favoarea intrării în legalitate și nu de incriminarea celor care se află în prezent în situație de ședere ilegală. Aveam nevoie de o măsură care să combată xenofobia. Chiar ieri, ministrul italian de interne a declarat în mod explicit: „Trebuie să acționăm dur împotriva imigranților ilegali”; cu alte cuvinte, trebuie să acționăm dur împotriva celor vulnerabili. Consider că prin această directivă nu facem decât să protejăm acest tip de atitudine xenofobă.

Avem nevoie de imigranți în cadrul Uniunii Europene, chiar Comisia o spune: 50 de milioane până în anul 2060, deoarece ne aflăm în plină criză demografică, însă nu facem nimic pentru a-i ajuta să aibă acces în UE. În schimb, armonizăm sistemul de expulzare, iar astăzi decidem să îi expulzăm pe cei care se află în situație de ședere ilegală, chiar dacă aceștia sunt lucrători care au fost deja absorbiți de piața muncii din Europa.

Consider că efectele acestei directive vor fi devastatoare, deoarece îi va determina atât pe imigranți, cât și piața muncii, să se adâncească și mai mult în zona ilegalității și va crește numărul de cazuri de exploatare de către angajatori lipsiți de scrupule.

Nigel Farage, în numele Grupului IND/DEM. - Doamnă președintă, imigrația ilegală reprezintă o problemă, iar aceasta este amplificată de libera circulație a persoanelor. Cu toate acestea, prezentul val de neliniște care se răspândește rapid prin Marea Britanie este, bineînțeles, generat de migrația legală și de propriile norme ale Uniunii Europene.

Timp de 20 de ani, sindicatele britanice seduse de Jacques Delors au crezut că Uniunea Europeană le servește interesele. Acum au înțeles în sfârșit și și-au dat seama că guvernul britanic este incapabil de a pune pe primul plan interesele britanice.

Mi-e teamă că lucrurile se vor înrăutăți semnificativ. În momentul în care demarăm o serie de proiecte cu o masivă investiție publică, cum sunt Jocurile Olimpice și clădirile de locuințe finanțate de comunitățile locale, mii de lucrători europeni vor profita de pe urma acestora. Locurile de muncă britanice pentru lucrătorii britanici nu pot fi garantate cât timp suntem în UE. Perspectiva ca contribuabilii britanici să finanțeze lucrători străini este, sincer, inacceptabilă.

Cu toate acestea guvernul își menține poziția, susținând că Uniunea Europeană este un lucru minunat. Ei bine, nu e surprinzător, nu-i așa? Lordul Mandelson primește în continuare 78000 GBP pe an de la Comisia Europeană și, bineînțeles, va primi o pensie în doar câțiva ani de acum înainte - dacă nici acesta nu mai este un conflict de interese...

Marea preocupare este acum dacă extrema dreaptă xenofobă va profita de situație. Nu dorim nici acest lucru. Noi, cei din cadrul UKIP, la alegerile europene ne vom prezenta în fața poporului britanic cu o agendă politică non-rasistă, spunând că este momentul să punem interesele britanice pe primul plan. Nu suntem protecționisti, însă solicităm bun simț. Dorim să ne controlăm frontierele și să hotărâm cine trăiește, muncește și se stabilește în țara noastră.

Andreas Mølzer (NI). - (DE) Doamnă președintă, peste tot în lume speranța obținerii unei slujbe bine plătite reprezintă un stimulente foarte puternic. În special în momentele dificile din punct de vedere economic, economia neagră începe să se dezvolte, ceea ce determină, bineînțeles, mulți oameni să își riște viețile în căutarea țării fâgăduinței. Este important să transmitem clar că munca ilegală nu va mai fi tolerată.

Cu toate acestea, recentul raport privind drepturile fundamentale ale omului ridică o serie de probleme în acest sens. Raportul indică faptul că încălcarea regulilor de acces ale UE va fi recompensată, întrucât imigranții vor beneficia de o protecție superioară celei oferite cetățenilor Europei, ale căror identitate și armonie socială sunt amenințate de imigrația în masă. Imigrația ilegală va fi banalizată dacă, pe viitor, fiecare imigrant ilegal este privit pur și simplu ca o persoană fără permis valabil de muncă.

Cu toate acestea nu trebuie să uităm faptul că migranții fără permise de reședință vor trebui expulzați în cele din urmă. Este important să renunțăm la stimulente, cum ar fi intrarea în legalitate în masă și perspectiva unui loc de muncă. În plus, trebuie să negociem acorduri eficiente de expulzare cu țările de origine. De asemenea, organizația de securizare a frontierelor FRONTEX trebuie să fie în cele din urmă extinsă astfel încât să poată fi desfășurată în mod eficient.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - Directiva actuală contribuie la consolidarea politicii comune referitoare la imigrația ilegală și este un prim pas înspre combaterea angajărilor ilegale prin impunerea de sancțiuni financiare angajatorilor. Reamintesc însă că toate statele membre au o legislație națională având ca obiect munca ilegală și sustragerea de la plata taxelor și impozitelor. Aplicarea acestor legi contribuie și la descoperirea angajării de imigranți ilegali.

De aceea, cred că este important să avem reglementări adecvate dar, este și mai important ca statele membre să asigure aplicarea cu strictețe a acestor reglementări. Sunt binevenite în textul final prevederile referitoare la sancțiunile proporționale cu numărul de angajați ilegali, precum și la aplicarea de amenzi mai reduse în cazul în care angajatorul este o persoană fizică iar angajatul furnizează servicii personale sau ajutor casnic și nu se constată condiții de muncă abuzive.

Negocierile dintre Parlamentul European și Consiliu au condus la clarificarea noțiunii de subcontractor care poate fi tras la răspundere, precum și la cuantumul plăților retroactive ce urmează să fie efectuate de către angajator. Sunt convins că aplicarea directivei va îmbunătăți situația respectării preferinței comunitare la efectuarea angajărilor.

De asemenea, consider că aplicarea acestei directive ar trebui să constituie un motiv în plus pentru ca statele membre să elimine restricțiile de pe piața muncii pentru cetățenii europeni, având în vedere că limitarea posibilității de a angaja imigranți ilegali va crea noi oportunități de recrutare a propriilor cetățeni ai Uniunii.

Inger Segelström (PSE). - (SV) Doresc să încep prin a-i mulțumi lui Claudio și tuturor celorlalți care au făcut ca acest raport să devină posibil. În dezbaterile anterioare privind viitoarea politică privind azilul, refugiații și migrația, ne-am concentrat în special asupra aceluia care locuiesc aici în mod ilegal, sunt bine educați și cărora li se permite să vină aici sau asupra aceluia care sunt doar săraci și doresc să-și sprijine familia și să poată veni aici.

Acum plasăm responsabilitatea asupra angajatorilor care angajează persoane fără acte. Nu ar fi existat atâtea persoane fără acte aici dacă nu am fi avut în permanență angajatori iresponsabili care să îi plătească și să îi exploateze. Mie personal mi se pare foarte corect să se impună sancțiuni și să se introducă o solicitare de informații pentru angajatori, iar dacă un angajator a exploatat pe cineva, remunerația trebuie plătită chiar și după ce acea persoană a plecat acasă.

Cu toate acestea, există o propunere în privința căreia aș fi votat împotriva dacă nu ar fi existat un vot în comisie, și anume aceea că majoritatea introduce norme mai puțin stricte pentru ocuparea forței de muncă în domeniul serviciilor personale. Pentru mine, aceasta reprezintă o chestiune de egalitate, deoarece femeile sunt cele care au muncit în domeniul serviciilor personale pe salarii mici. Această categorie s-a confruntat cu mai multe dificultăți decât cei din anumite locuri de muncă unde existau câțiva angajați, dar consider că acesta este un prim pas.

Am regretat când am văzut astăzi la știri că guvernul conservator suedez are o părere negativă asupra raportului, care vizează susținerea întreprinderilor responsabile și incriminarea celor iresponsabile care exploatează lucrătorii fără acte.

Pentru a încheia, sunt, bineînțeles, îngrijorată cu privire la avizele pe care le-am primit din partea sindicatelor cu privire la raport. Sper că vom putea soluționa aceste chestiuni înainte de a lua o decizie. Tuturor angajatorilor trebuie să li se aplice aceleași norme, precum răspunderea comună în ceea ce privește contractele de muncă, în caz contrar, vom include fisuri în legislație și vom încuraja înșelătoria.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (ES) Doamnă președintă, cea mai bună metodă de a proteja o formă de imigrație controlată, care se poate gestiona în societatea noastră, atât în termeni economici cât și în termeni sociali, este combaterea ocupării forței de muncă ilegale.

Aceasta nu înseamnă că ar trebui să luptăm împotriva imigranților ilegali înșiși, din moment ce fiecare dintre aceștia are propria poveste, ci mai degrabă împotriva fenomenului de imigrație ilegală ca singura modalitate de a justifica și sistematiza cu adevărat imigrația controlată, în special în vremurile de azi.

Bineînțeles, acest lucru ar trebui făcut nu numai prin intermediul celor care caută de lucru, ci și prin intermediul celor care oferă locuri de muncă. Lupta împotriva imigrației ilegale nu poate fi purtată numai în stațiile de metrou din Londra sau Madrid, ci și în departamentele de resurse umane ale multor companii care angajează lucrători ilegali pentru a-i exploata și a-i priva de drepturi.

Prin urmare, acesta este motivul pentru care îmbrățișăm în întregime această directivă. Este o directivă care oferă un context obligațiilor angajatorilor și, bineînțeles, sancțiunile care trebuie impuse angajatorilor care exploatează lucrătorii fără drepturi.

Este o directivă echilibrată. Raportul trebuie felicitat pentru compromisul echitabil la care a ajuns și bunul echilibru realizat în această privință.

Aș dori să subliniez acele articole care protejează drepturile lucrătorilor care au fost exploatați. Acestea protejează lucrătorii astfel încât aceștia din urmă să poată denunța situația în case se află. Îi protejează garantându-le că pot solicita remunerația care li se cuvine, fără ca acest lucru să conducă, bineînțeles, la câștigarea dreptului de a rămâne. Cu toate acestea, orice activitate care a fost efectuată ilegal, fără asigurare națională și fără plată, va fi, bineînțeles, remunerată indiferent de statutul de angajat al lucrătorului care a muncit în mod ilegal.

Evident, sancțiunile sunt adecvate și proporționale. Acordul privind subcontractarea, la care raportorul s-a referit deja în discursul său, este foarte important. Este foarte important în practică și acesta este subiectul discuției noastre.

O ultimă mențiune: consider că pentru această directivă perioada de transpunere de 24 de luni este prea mare. Îmi dau seama că aceasta nu poate fi schimbată, dar 24 de luni reprezintă o perioadă prea lungă și ar trebui scurtată dacă este posibil.

PREZIDEAZĂ: DNA MORGANTINI

Vicepreședinte

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Dnă președintă, angajarea resortisanților țărilor terțe care se află ilegal în Uniunea Europeană face imposibilă concurența loială și, de asemenea, privează angajații respectivi de o protecție adecvată.

Mă gândesc în primul rând la condiții de muncă sigure și protecție socială, în cazul unui accident la locul de muncă. Numărul de imigranți ilegali în UE este estimat la 4,5 - 8 milioane de persoane, aceștia lucrând îndeosebi în sectorul construcțiilor, agriculturii, turismului, hotelier și al serviciilor. Există cazuri de muncă forțată, în condiții de exploatare și muncă a copiilor. Angajările fără forme legale joacă un rol semnificativ în reducerea standardelor de ocupare a forței de muncă.

Acesta reprezintă motivul pentru care dreptul sindicatelor de a reprezenta interesele acestor lucrători este atât de important. Cel care decide să angajeze o persoană care se află pe teritoriul țării în mod ilegal este angajatorul, drept pentru care acesta este cel care ar trebui să fie sancționat pentru încălcarea legii. Este necesară acțiunea coordonată a tuturor țărilor membre din UE pentru combaterea fiecărui aspect al angajării fără forme legale.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). - Dnă președintă, există o nevoie urgentă de a proteja lucrătorii de exploatare în aceste vremuri de dificultăți economice, iar problema de a ne asigura că termenii și condițiile lucrătorilor europeni nu se înrăutățesc sistematic prin exploatarea lucrătorilor migranți vulnerabili nu are răspuns. Responsabilitatea în această privință aparține în întregime guvernelor și autorităților statelor membre.

Deși statele membre trebuie să ia măsuri pentru a reglementa imigrația, regret profund faptul că baza legală a prezentei propuneri este lupta împotriva imigrației ilegale. Adevărata luptă este împotriva angajatorilor exploatare și necinstiți, iar ceea ce este necesar în acest moment este un program care să sprijine lucrătorii, nu unul împotriva imigranților.

Imperativul politic și economic trebuie să fie oprirea exploatării imigranților aflați în situație de ședere nereglementată, sancționarea angajatorilor necinstiți, nu folosirea lucrătorilor ca țapi ispășitori sau incriminarea acestora, fie că sunt migranți sau nu. Folosirea sancțiunilor penale din prezenta propunere nu ar trebui să fie de competența UE, iar aceia care pledează pentru expulzarea lucrătorilor emigranți ca soluție împotriva exploatării se înșeală. Prezenta directivă nu conduce la echilibru.

Johannes Blokland (IND/DEM). - (NL) Au trecut deja doi ani de când comisarul Frattini a prezentat planurile de combatere a muncii nereglementate care garantează un flux constant de lucrători cu ședere nereglementată care intră în Uniunea Europeană pentru a munci. Această situație este degradantă și trebuie să înceteze.

Dnă președintă, cu toate acestea, nu sunt de acord cu raportorul în ceea ce privește problema implicării Uniunii Europene în legislația penală. Nu sunt în favoarea includerii legislației penale în cadrul mandatului european. În schimb, ceea ce este necesar aici este o metodă deschisă de coordonare. Prin urmare, sunt încântat de faptul că propunerea de compromis modificată este prudentă cu privire la aplicarea legislației penale. Sancțiunile financiare sunt suficiente pentru a stimula atenția în selectarea lucrătorilor. Sper că inspectarea întreprinderilor va încuraja statele membre să recurgă la legislația penală.

Philip Claeys (NI). - (NL) Este binevenit faptul că va fi introdusă o directivă care va sancționa angajatorii de imigranți ilegali. Se spune, pe bună dreptate, că posibilitatea găsirii unui loc de muncă în Uniunea Europeană este un factor de atracție pentru imigrația ilegală. Cu toate acestea, ar trebui să fim consistent și să combatem, de asemenea, ceilalți factori care atrag imigranții. Cel mai important dintre acești factori este impunitatea cu ajutorul căreia străinii pot veni în Europa în mod ilegal. Există, de fapt, state membre care recompensează străinii ilegali, un caz în discuție fiind regularizările în masă din Spania, Italia și Belgia, printre altele.

Există, de asemenea, ipocrizia așa-numitelor regularizări individuale pe motive umanitare. Numai în anul precedent au existat nu mai puțin de 12 000 într-o țară atât de mică precum Belgia. Imigranții ilegali ar trebui deportați, nu regularizați, fiindcă fiecare imigrant ilegal atrage o multitudine de imigranți noi. Fiecare stat membru care îi regularizează face acest lucru în numele celorlalte state membre. Prin urmare, nu este suficient să oprim angajatorii. Trebuie să abordăm imigrația ilegală în întregul său context.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Dnă președintă, dle Barrot, doamnelor și domnilor, în această ședință plenară am adoptat câteva măsuri menite să creeze o politică privind imigrația coerentă și integrată. Această politică comună trebuie, în primul rând, să implice canalele legale în materie de imigrație, precum și integrarea acestor imigranți în societățile gazdă. În acest sens, am adoptat în urmă cu două luni Directiva privind cartea albastră și Directiva privind o procedura unică de solicitare a unui permis unic în vederea șederii și ocupării unui loc de muncă în UE.

În același timp, trebuie să combatem imigrația ilegală în mod eficient, precum și toate formele de criminalitate care sunt asociate acesteia. Această inițiativă dorește să combată factorii de atracție ai imigrației ilegale în spațiul european și să pună capăt exploatării lucrătorilor ilegali. Este important ca cei care încearcă să intre în spațiul european cu orice preț, uneori cu prețul vieții, să înțeleagă că există o singură cale posibilă: imigrația legală, cu toate drepturile și oportunitățile inerente acesteia. S-a estimat că există între 5 și 8 milioane de imigranți cu ședere nereglementată în Uniunea Europeană; un număr semnificativ au locuri de muncă cu nivel scăzut de calificare și slab remunerate și, în unele cazuri, sunt sever exploatați. Îl felicit pe raportor, dl Fava, și mai ales pe colega mea, dna Bauer, pentru munca depusă și compromisul la care au ajuns.

Prin urmare, sunt de acord cu combaterea muncii ilegale în cadrul Uniunii Europene. Intenția prezentei directive este de a se asigura că toate statele membre sunt în măsură să introducă sancțiuni similare împotriva angajării de imigranți ilegali și să le pună în aplicare în mod eficient. Va fi posibilă stabilirea a trei tipuri de sancțiuni: financiare, administrative și penale, în funcție de gravitatea încălcării. De asemenea, angajatorilor li se va cere să ia măsuri preventive și să verifice statutul în materie de imigrare al acestor persoane, pentru a evita angajarea lucrătorilor care se află în Uniune în mod ilegal.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). - (DE) Dnă președintă, în primul rând, aș dori să-l felicit pe colegul meu, Claudio Fava, pentru acest raport și pentru faptul că s-a ajuns la un acord în reuniunea trilaterală. Bineînțeles, este întotdeauna posibil să cerem mai mult și să realizăm mai mult. Cu toate acestea, faptul că s-a recunoscut în cadrul Uniunii Europene că imigranților ilegali care sunt prinși trebuie, de asemenea, să li se acorde drepturi și trebuie să fie protejați împotriva exploatării, reprezintă un important pas înainte.

Bineînțeles, aceasta trebuie să facă parte dintr-o politică globală privind migrația și imigrația. Nimeni nu contestă acest lucru. Cu toate acestea, există un aspect pe care nu îl înțeleg. Deși Verzii - Jean Lambert nu se mai află aici - sau cei de stânga din așa-numita aripă comunistă, precum Giusto Catania, susțin că nu funcționează, că nu s-a ajuns din nou la nimic, că nimic nu poate fi de ajutor, aș dori să spun că nu este benefic să promiți o masă cu patru feluri de mâncare persoanelor care trăiesc în aceste situații dificile și apoi să nu reușești să le oferi pâinea cea de toate zilele. Acest lucru este plin de lașitate și nu este util. Trebuie să mă întreb ce vor de fapt Verzii dacă votează întotdeauna împotriva măsurilor care ar îmbunătăți situația acestor persoane. Am văzut deja acest lucru în cazul multor rapoarte și acțiuni.

De asemenea, nu există niciun impediment care să împiedice statele naționale să stabilească controale adecvate, să impună amenzi și să interzică accesul întreprinderilor care angajează imigranți ilegali la subvenții și la fondurile naționale și ale UE.

Aș dori să văd aceeași abordare severă pe care o folosesc uneori statele membre în cazul imigranților ilegali fiind aplicată și autorilor de evaziuni fiscale și acelor care lucrează pe piața la negru. Bineînțeles, trebuie să vorbim cu colegii noștri din parlamentele naționale pentru a-i încuraja să solicite să li se acorde imigranților ilegali drepturile asupra cărora s-a decis aici. Există, desigur, un aspect de care putem fi siguri. În cazul în care o persoană este angajată ilegal deoarece nu mai poate supraviețui în propria țară, aceasta nu are opțiunea de a merge la poliție și de a spune că este exploatată. În același fel, o femeie care a fost violată nu poate raporta infracțiunea. În ambele cazuri, aceste persoane știu că dacă apelează la autorități vor fi deportate.

Acesta este motivul pentru care vom vota în favoarea prezentului raport. Acesta reprezintă primul pas în direcția cea bună.

Alexander Alvaro (ALDE). - (DE) Dnă președintă, dle vicepreședinte al Comisiei, cred că ceea ce a spus dl Kreissl-Dörfler este corect. Aș dori să-i mulțumesc dlui Fava pentru acest raport și pentru munca excelentă pe care a depus-o.

Raportul evidențiază în mod clar că ambele părți implicate în angajarea fără forme legale trebuie să fie trase la răspundere în mod egal, ceea ce va crea un echilibru juridic. Angajarea fără forme legale trebuie pedepsită și interzisă în toate statele membre.

Angajatorii trebuie responsabilizați pentru menținerea acestei interdicții, dar este și sarcina autorităților competente să monitorizeze respectarea interdicției și să impună sancțiuni. Cel mai important aspect este protejarea de exploatare a persoanelor din cadrul acestor relații de muncă.

Stabilirea sancțiunilor legale reprezintă, cu siguranță, un pas înainte. Cu toate acestea, autoritățile trebuie să pună în aplicare mai multe controale și să-i urmărească penal pe aceia care comit infracțiuni. Raportul este un compromis între Consiliu și Parlamentul European și specifică standarde minime.

Cu toate acestea, perspectiva ca statele membre să întărească sau să slăbească cerințele nu reprezintă o sursă de inspirație. Noi am făcut primul pas înainte. Acum ar trebui să parcurgem restul drumului împreună. Cred că pot spune, cel puțin din partea mea și a unei părți a grupului meu, dacă nu a majorității, că putem sprijini acest raport cu bună credință.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). - (EL) Dnă președintă, directiva pe care o examinăm se referă la unul dintre aspectele fundamentale ale dezvoltării și durabilității economice a țărilor noastre. Se referă la munca fără forme legale, care adeseori duce la reducerea salariilor și a veniturilor la bugetul de stat, cu toate dificultățile concomitente legate de asigurarea beneficiilor, precum și reducerea funcționării statului social. Acest lucru privează lucrătorii de accesul la asistența socială și alte tipuri de asigurări, la pensii și chiar la organismele responsabile pentru protejarea condițiilor care primează la locul acestora de muncă.

Din păcate, angajarea fără forme legale face parte din sistemul actual, ceea ce a dus la o criză economică mondială pe care trebuie să o rezolvăm prin mijloace care vor proteja nu numai măsurile terapeutice, ci și pe cele corective, fapt ce va proteja prosperitatea pe termen lung. Astfel, considerăm că lupta împotriva angajării fără forme legale nu poate fi examinată într-o manieră fragmentată. Măsurile propuse pentru a asigura o abordare umană a imigranților nu ne satisfac. Să ne ocupăm de acest lucru, prin urmare, nu să le transformăm în probleme duplicate.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). - (EL) Dnă președintă, raportorul Claudio Fava și raportorii alternativi merită cu adevărat felicitările noastre sincere. Ei au reușit să realizeze un compromis excepțional cu Consiliul, bineînțeles, cu ajutorul dlui vicepreședinte Barrot, pe care îl felicit, de asemenea. În cele din urmă, directiva privind impunerea de sancțiuni celor care angajează imigranți ilegali a ajuns la stadiul final de aprobare. Cred că, astfel cum este formulată acum, directiva va servi în mod eficient obiectivului de combatere a angajării de imigranți ilegali. Aceasta este pentru prima dată când Uniunea Europeană își îndreaptă atenția în direcția bună, către persoanele care exploatează imigranți ilegali, către angajatorii care încalcă legea. În sfârșit, angajarea imigranților ilegali a fost incriminată. Sunt sigur că sancțiunile penale și de altă natură prevăzute de directivă vor constitui un factor temut de descurajare, ceea ce va contribui la limitarea și prevenirea exploatării de neacceptat a imigranților ilegali. Directiva prevede sancțiuni multiple, echilibrate și realiste. Sunt încrezător în faptul că acestea se vor dovedi eficiente. În ciuda faptului că imigranții ilegali sunt tratați drept victime și protejați de această directivă, ei primesc, în același timp, un mesaj descurajator prin faptul că nu va mai fi ușor pentru aceștia să găsească un loc de muncă și, în consecință, că nu va mai exista un factor de atracție în obținerea unui loc de muncă, chiar și în condiții nefavorabile. Cu toate acestea, trebuie luate măsuri speciale de sprijin pentru acei imigranți ilegali care se află deja în Uniunea Europeană. În țara mea, Cipru, unde imigrația ilegală este o problemă majoră, angajările fără forme legale au fost incriminate cu mult timp în urmă. Bineînțeles, acest lucru nu a eliminat complet angajările fără forme legale, dar le-a limitat. Cu toate acestea, cu ajutorul sancțiunilor multiple prezentate în directivă și introducerea sistemului de inspecții la angajatori, problema angajării imigranților ilegali și a imigrației ilegale în general va fi, cu siguranță, atenuată.

Catherine Boursier (PSE). - (FR) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, aș dori să-i mulțumesc dlui Fava pentru munca remarcabilă pe care a depus-o în ultimele luni pentru a produce acest text echilibrat.

Nu a fost o sarcină ușoară, iar calea a fost presărată cu capcane. Cu toate acestea, cred că rezultatele sunt pozitive și am să menționez trei puncte în particular.

Sancțiunile se aplică aici angajatorului contravenient, în timp ce migrantul este considerat ca fiind victima. În afara penalităților financiare, sunt recomandate sancțiuni penale pentru contravenienții recidiviști, traficul de persoane sau exploatarea minorilor. Eu cred că sancțiunile penale sunt esențiale și cred, de asemenea, că depinde de noi să ne asigurăm că sunt efectuate controale regulate pentru ca prezenta directivă să fie eficientă.

Un alt punct pozitiv de menționat este plata automată a lucrătorilor pentru salariile restante. În cele din urmă, asociațiile și sindicatul susțin apărarea intereselor lucrătorilor care locuiesc într-o țară în mod ilegal, astfel încât să poată raporta un angajator necinstit fără a se teme de o ulterioară urmărire penală.

Bineînțeles, ca și în cazul multor alte texte, am fi putut face mai mult, dar ne putem oare asuma riscul de a pune în pericol poziția de compromis, în condițiile în care acest text va permite deja progrese majore în apărarea lucrătorilor și a demnității acestora?

Trebuie să sprijinim o abordare echilibrată în privința migrației și să recunoaștem că imigrația pentru muncă este mai mult decât necesară și va crește în viitor, având de vedere previziunile demografice.

În acest context este esențial, prin urmare, să declarăm că modelul pe care îl dorim este unul în care lucrătorii imigranți sunt priviți ca fiind lucrători cu drepturi depline, care se bucură de aceleași drepturi ca lucrătorii din statele membre.

Prin urmare, trebuie să ne mobilizăm pentru a apăra aceste drepturi și acesta este motivul pentru care cred că ar trebui să sprijinim acest raport, deoarece este un pas decisiv pentru introducerea unor standarde minime și în combaterea muncii nereglementate și a exploatarea lucrătorilor imigranți.

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Știm că din ce în ce mai multe persoane se ascund în cadrul granițelor UE. Știm că, în viitorul apropiat, UE va avea nevoie de un număr crescând de lucrători imigranți. Știm, de asemenea, că în fiecare săptămână mii de persoane încearcă să găsească o viață mai bună în Europa. Mulți dintre aceștia își pierd viața în drum spre continentul nostru. Știm că multe persoane fără documente sunt exploatate și trăiesc în condiții mizere. Acest lucru nu este demn de Uniunea Europeană. Valorile universale pe care UE dorește să le răspândească în toată lumea includ dreptul fiecărei persoane la o viață demnă. Aici există un paradox rușinos.

Este rezonabil ca UE să aibă o politică comună privind azilul și migrația, dar acest lucru nu trebuie să însemne că acele țări care doresc să adopte măsuri mai drastice și să vâneze persoanele în diferite moduri ar trebui să fie cele care iau deciziile. Acest lucru ar reduce șansele de a găsi o viață decentă în Europa. În același timp, este important ca angajatorii necinstiți, care exploatează oamenii aflați într-o poziție vulnerabilă, să știe că pedeapsa și sancțiunile pot fi impuse oriunde în UE.

Admit că raportul este un act de echilibrare dificil și pot să simpatizez cu argumentele dlui Catania în ceea ce privește rezerva sa. Cu toate acestea, compromisul este un pas în direcția cea bună, chiar dacă am anumite păreri în ceea ce privește, de exemplu, limita obligațiilor de raportare ale angajatorului.

Aș dori să-i comunic dnei Segelström că în Suedia nu avem un guvern conservator. Avem un guvern format din patru partide, cu puternice elemente liberale.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). - (PT) Raportul Fava introduce progresul și umanizarea în legislația privind imigrația. Acesta ne pune la dispoziție reasigurarea morală pe care ne-o datorăm nouă înșine de la directiva privind returnarea. Interdicția generală în privința angajării imigranților ilegali evită nu numai ilegalitatea endemică a imigrației, dar, mai presus de toate, evită potențialul de exploatare și de a profita de pe urma suferinței umane care, în general, însoțește acest tip de muncă.

Primul punct esențial în privința raportului Fava este contestarea școlii de gândire privind imigrația ilegală, care se mulțumește cu o facilă, dar inacceptabilă condamnare a imigranților, în loc să stabilească un răspuns sistemic care consideră statul și angajatorul responsabili în mod egal. Până în acest moment, principalul eșec al politicii privind imigrația a fost lipsa unui răspuns echitabil la situația îngrozitoare a imigranților ilegali, greutatea sistemului juridic căzând asupra lor, statutul lor fiind de inculpați, mai degrabă decât de victime.

Al doilea punct esențial în privința acestui raport este faptul că aduce în arena publică europeană etica responsabilității împărțite între stat și întreprinderi. Obligativitatea angajatorilor de a efectua controale amănunțite prin verificarea statutului de rezident al lucrătorului este valoroasă prin faptul că acordă o competență sectorului privat; ceva ce Uniunea Europeană nu a încercat foarte des. Noi salutăm această competență, deoarece apărarea legalității și eticii publice aparține nu numai statului, ci tuturor. Prin urmare, raportul pune bazele unei noi metode politice pe care alte rapoarte ar trebui să o urmeze.

Al treilea punct și cel mai important este separarea crucială a obligativității de a plăti remunerația de aceea a problemei legalității reședinței. Aceasta constituie o declarație simplă a preceptului moral universal care afirmă că umanitatea este mai importantă decât regulile sistemului legal și are prioritate față de acestea.

Prin urmare, felicitări, dle Fava.

Javier Moreno Sánchez (PSE). - (ES) Dnă președintă, în primul rând aș dori să-i mulțumesc raportorului nostru, Claudio Fava, pentru efortul depus în atingerea unei poziții comune cu Consiliul; rezultatul include multe îmbunătățiri sugerate de parlamentul nostru.

Prin intermediul prezentei directive demonstrăm încă o dată angajamentul nostru de a dezvolta o politică comună în materie de migrație pe baza unei abordări globale. Scopul prezentei directive este clar: combaterea grupurilor de tip mafiot, sancționarea angajatorilor fără scrupule și protejarea imigranților exploatați care nu au nicio formă de protecție socială.

Dorim să vedem dispariția salariilor sub limita subzistenței, care sunt nedrepte pentru imigranți și, mai mult, distorsionează salariile medii, mai ales în sectoare precum cel al construcțiilor, agriculturii, serviciilor casnice și hoteliere.

Aceste măsuri necesită mult curaj și voință politică, deoarece există multe interese mascate și mulți bani care circulă în economia subterană. Mai ales în aceste timpuri grele, este mai important ca niciodată să gestionăm fluxurile de migrație în mod inteligent și cu generozitate, dar în mod responsabil.

Ar fi ușor să cedăm tentației de a nu încerca să ținem sub control economia subterană. Nu putem să ignorăm și să lăsăm fără apărare împotriva condițiilor de lucru care sunt la limita sclaviei aproximativ 8 milioane de imigranți ilegali.

Doamnelor și domnilor, dacă dorim ca prezenta directivă să fie eficientă, trebuie să existe inspecții riguroase și sancțiuni economice, inclusiv sancțiuni penale în cazurile cele mai grave, care vor acționa ca un factor de descurajare asupra angajatorilor.

În felul acesta vom reuși să reducem piața economiei subterane și să punem capăt factorului de atracție al migrației reprezentat de posibilitatea de a munci fără forme legale. Trebuie să arătăm în mod clar că munca reglementată este singura modalitate de a munci în Europa. Din această cauză, vrem să avansăm pe calea unei abordări globale și, dle comisar Barrot, invităm Comisia să introducă noile „cărți albastre” pentru toate celelalte tipuri de angajare, cât mai repede cu putință.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). - (PL) Rezultatul accesului ușor la munca fără forme legale este faptul că există câteva milioane de imigranți ilegali în Uniunea Europeană. Angajările fără forme legale, adeseori în condiții de exploatare, duc la reducerea nivelului salarial în sectorul respectiv și, de asemenea, periclitează concurența între întreprinderi. Mai mult, lucrătorii neînregistrați nu beneficiază de drepturile la asigurare de sănătate sau pensie. Prin urmare, este esențial să stabilim mecanismele care vor permite lucrătorilor exploatați să depună plângeri împotriva angajatorilor lor, personal sau prin reprezentarea de către o terță parte.

De asemenea, am să vă atrag atenția asupra faptului că directiva ar trebui să includă în domeniul de aplicare și lucrătorii care sunt rezidenți legali în UE, mai ales cetățenii statelor membre care au aderat la UE în 2004 și 2007 și care fac încă obiectul dispozițiilor tranzitorii, care restricționează accesul acestora la munca reglementată.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Dnă președintă, dle vicepreședinte al Comisiei, propunerea de astăzi face parte dintr-o încercare generală de a găsi o soluție la politica privind migrația în Uniunea Europeană care, bineînțeles, trebuie să acceptăm toți că nu este complet onestă. Nu este onestă fiindcă noi încercăm să corectăm anumite aspecte ale acestei politici, prin intermediul cărții albastre, prin decizia de a îndepărta lucrătorii ilegali, cu decizia de astăzi de a pedepsi angajatorii imigranților ilegali, dar acestea sunt doar câteva aspecte ale problemei pe care încercăm să o corectăm.

Bineînțeles, nu putem să înțelegem cum este posibil ca lucrătorul ilegal să accepte un loc de muncă, iar persoana care l-a angajat și care acoperă costurile de ședere și de trai ale acestuia este cea sancționată. Este o contradicție logică pe care trebuie să o acoperim cu condițiile impuse de un loc de muncă decent. Legislația tuturor celor 27 de state membre interzice munca nereglementată și nedeclarată, mai ales datorită absurdității duble pe care o întâlnim aici sub forma intrării ilegale în statul membru și a exploatării ilegale. În consecință, această problemă este una complicată și compromisul la care s-a ajuns are, desigur, o multitudine de lipsuri. Un astfel de aspect este cel al angajaților care sunt folosiți în principal de persoane, să spunem, în scopuri caritabile și, bineînțeles, aceștia lucrează dar, în același timp, găsesc o modalitate de trai. Ce se va întâmpla cu aceștia? Cum vor trăi aceștia în continuare în cadrul ilegalității lor forțate, având în vedere că țările vecine nu au acceptat returnarea imigranților?

Donata Gottardi (PSE). - (IT) Dnă președintă, comisar, doamnelor și domnilor, după cum bine știm toți în această Cameră, compromisurile trebuie analizate prin separarea argumentelor pro și contra și ajungând la o hotărâre generală care înglobează constrângerile și contextul legislativ și politic.

În ceea ce privește sfera ocupării forței de muncă, un element proeminent al directivei care va fi supusă la vot mâine, hotărârea noastră este favorabilă în privința mai multor aspecte. Unele puncte pozitive includ introducerea unei definiții a remunerării care face posibilă comparația cu relațiile reglementate de ocupare a forței de muncă; reducerea procedurilor impuse de sancțiunile privind munca de îngrijire și casnică; și corelarea și consolidarea dispozițiilor comunitare care protejează victimele traficului și exploatării, în special a minorilor. De asemenea, este important angajamentul de a nu considera dispoziția privind subcontractarea drept precedent.

Există în continuare anumite îndoieli în privința răspunderii lanțului de angajatori și în privința dificultăților cu care se confruntă lucrătorii legat de primirea plăților care li se datorează înainte de a părăsi țara. Chestiunea nu este vagă în totalitate, dar, din moment ce prezenta directivă este strâns legată de directiva privind returnarea, nu se poate face nimic în ceea ce privește situația lucrătorilor ilegali și angajatorilor care nu au reușit să găsească căi legale de ocupare a forței de muncă.

Faptul că subliniez câteva riscuri nu îmi diminuează convingerea că vom hotărî să adoptăm acest document la prima lectură: riscul ca activitatea Parlamentului să continue să fie supusă presiunii din partea guvernelor naționale și riscul să consolidăm fața de „mamă vitregă rea” a Europei.

Patrick Gaubert (PPE-DE). - (FR) Dnă președintă, această propunere de directivă este de o importanță majoră pentru combaterea imigrației ilegale și a fost esențială în introducerea unei politici comune privind imigrația. Toți suntem conștienți că munca nedeclarată este factorul principal de atracție pentru mii de bărbați și femei care trec frontierele noastre în fiecare zi, în căutarea unui loc de muncă decent și a unei modalități de a-și hrăni familiile.

În realitate, aceștia găsesc adeseori angajatori care se folosesc și abuzează de situația lor fragilă și ignoranța lor în privința drepturilor pe care le au, pentru a-i exploata și a-i folosi ca forță de muncă ieftină. Aceasta este ceea ce astăzi numim sclavie modernă.

Nu trebuie să ascundem faptul că acest fenomen implică persoane, fie că sunt cetățeni europeni sau persoane dintr-o terță țară, care muncesc și au o situație de ședere normală, dar care nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, întrucât aceasta face parte din cadrul luptei împotriva imigrației ilegale.

Nu este cazul să aruncăm vina asupra bărbaților și femeilor care adeseori sunt de bună-credință, dar sunt victime ale rețelelor sau angajatorilor necinstiți. Scopul acestui text trebuie să fie tocmai acela de a proteja aceste persoane vulnerabile și de a se asigura că drepturile acestora de bază, fundamentale sunt respectate; acesta este exact obiectivul declarat și ambiția compromisului obținut.

Nu trebuie să presupunem că toți angajatorii sunt necinstiți și, bineînțeles, nu ar trebui să tratăm pe cineva care angajează cu bună-credință o persoană, crezând că are drept de muncă și de ședere legal, în același mod ca pe aceia care încearcă să exploateze situația unor astfel de persoane.

Trebuie să fim fermi, să transmitem un mesaj clar. Avem nevoie de dispoziții curajoase, aplicate cu conștiinciozitate. Adoptarea acestui text va transmite, într-adevăr, două semnale clare. Primul este către angajatori, pentru a le spune că nu vor mai putea să abuzeze de această forță de muncă vulnerabilă și aceștia vor fi, în consecință, descurajați cu adevărat să recruteze un imigrant ilegal. Al doilea semnal este pentru miile de imigranți ilegali potențiali care vor fi descurajați de condițiile riguroase de ocupare a forței de muncă din Europa.

Mulțumirile mele tuturor raportorilor alternativi și raportorului și, precum mulți alții, sper că acest text va fi pus în aplicare în curând pentru combaterea imigrației ilegale și, prin urmare, promovarea imigrației...

(Președinta i-a retras cuvântul)

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Dnă președintă, aș dori să încep prin a-l felicita pe raportor. Sunt conștientă că nu a fost o sarcină ușoară obținerea unei soluții de compromis care să țină seama de interesele de pe piața națională a muncii și în același timp să protejeze imigranții împotriva exploatării. Cu siguranță, dl Fava merită felicitări.

M-am deplasat în Italia, la Foggia, de îndată ce au fost descoperite așa-numitele lagăre de muncă. În ultima se aflau atât cetățeni ai Uniunii cât și imigranți ilegali care locuiau și își desfășurau activitatea în condiții îngrozitoare. Nu pot să uit condițiile în care locuiau și munceau aceștia. Într-adevăr, adeseori au murit în urma înfometării și tratamentului crud și inuman. Salut cu căldură prezenta directivă, deoarece va aduce în sfârșit relațiile de muncă la un nivel civilizată. Aceasta reprezintă o victorie împotriva angajatorilor avari, a urmării profitului, a forței de muncă ieftine și adeseori chiar gratuită și a exploatării imigranților ilegali de către aceștia.

Pentru a intra în vigoare, prezenta directivă trebuie pusă în aplicare de către toate statele membre. În mod paradoxal, conform legislației interne a acestora, munca nereglementată este considerată ca fiind o acțiune sancționabilă și o infracțiune. Cu toate acestea, legea nu se aplică. În consecință, trebuie să depunem toate eforturile pentru a pune în aplicare prezenta directivă. Trebuie să existe toate mecanismele legale necesare pentru ca astfel de cazuri nefericite să nu mai aibă loc.

Aș dori acum să mă adresez membrilor britanici ai acestei Camere și să le solicit să transmită angajatorilor din țara lor că munca nereglementată constituie o infracțiune. Nu vă plângeți că Uniunea...

(Președinta i-a retras cuvântul)

Jörg Leichtfried (PSE). - (DE) Dnă președintă, cel mai important rezultat al acestui raport este faptul că nu vor fi sancționați numai resortisanții țărilor terțe angajați fără forme legale, ci și angajatorii acestora. Trebuie să fim conștienți - și acest aspect reprezintă într-adevăr o infracțiune - de faptul că aceste persoane sunt exploatate chiar și într-o confederație progresivă de state, precum Europa. Cineva obține un profit bun de pe urma acestora. Aceștia nu au dreptul la îngrijire medicală sau pensii și trăiesc cu teama constantă că vor fi prinși și trimiși înapoi în țara lor de origine.

Din acest motiv, cred că un alt punct foarte important îl reprezintă oportunitatea ca în viitor să impunem sancțiuni pentru angajatorii care exploatează imigranți ilegali. În opinia mea, este nevoie urgentă de măsuri cum sunt amenzile, răspunderea pentru costurile deportării, retragerea fondurilor publice sau a sprijinului, chiar și închiderea temporară sau permanentă a întreprinderii, pentru a produce o modificare a situației. Inspecțiile periodice și eficiente efectuate de fiecare stat membru în parte sunt, bineînțeles, esențiale în această privință, împreună cu posibilitatea de a solicita să fie plătite retrospectiv impozitele și contribuțiile de asigurări sociale.

O Europă în care unele persoane sunt exploatate de către altele nu este o Europă cu adevărat socială. Consider că prezenta directivă reprezintă un pas în direcția bună. Aș dori să-i mulțumesc raportorului pentru extraordinara sa activitate. Cu toate acestea, acesta nu trebuie să fie în niciun caz ultima măsură pe care o luăm.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). - Consider că această inițiativă legislativă este binevenită în contextul în care la nivelul Uniunii Europene forța de muncă din țări terțe reprezintă un procent deloc neglijabil iar imigrația clandestină este un fenomen îngrijorător. Subliniez în acest sens necesitatea stabilirii unui cadru legislativ care să permită o definire mai clară a sancțiunilor împotriva angajatorilor de imigranți din țări terțe, fără permis de ședere în Uniunea Europeană, având în vedere faptul că munca la negru reprezintă un fenomen alarmant la nivel european, iar exploatarea forței de muncă imigrantă este o realitate.

De asemenea, trebuie să conștientizăm faptul că o serie de angajatori își sporesc profitul prin angajarea de imigranți fără acte, eschivându-se astfel de la plata asigurărilor sociale sau a impozitelor către stat și trebuie să ne asigurăm că acest tip de comportament este pedepsit ca atare.

De aceea, este obligatoriu ca fiecare stat în parte să ia măsuri de combatere a angajărilor la negru, să ofere mai multă protecție imigranților și să organizeze inspecții periodice, mai ales în sectoarele de activitate unde se presupune că sunt angajați imigranți ilegali. Este de dorit ca accesul la piața muncii europene să se facă în mod controlat și drepturile imigranților să fie respectate; de aceea, cerem ca statele membre să ia toate măsurile necesare pentru a asigura o cooperare mai eficientă și a facilita schimbul de informații între diferitele autorități naționale implicate.

Yannick Vaugrenard (PSE). - (FR) Dnă președintă, aș dori în primul rând să îl felicit pe dl Fava pentru excelenta muncă depusă, care va permite adoptarea unei directive care prevede sancțiuni pentru cei care angajează lucrători fără drept de ședere reglementat.

Cu toate acestea, aș dori să vă atrag atenția asupra complexității situației actuale. Trebuie să elaborăm o legislație care să egaleze această complexitate.

Pe întreg teritoriului Uniunii Europene, cei care fac comenzi recurg la o cascadă de subcontractări, folosind subcontractori din statele membre fără să știe dacă angajații lucrează sau nu în mod legal. A fost propus un amendament care ar verifica legalitatea situației celor angajați. De ce nu a fost inclus?

De asemenea, se stipulează faptul că principalul contractor este responsabil pentru plata salariilor, dar numai în cazul care acesta a știut că subcontractorii angajează imigranți ilegali. Ei bine, nu veți găsi pe nimeni care face o comandă și care își va recunoaște vina în mod spontan.

În cele din urmă, cea mai bună directivă din lume poate să fie eficientă numai în cazul în care este însoțită de mecanisme de verificare reale. Am putea îmbunătăți aceste verificări în cazul în care am avea mai mulți inspectori de muncă în fiecare țară europeană, cu un rol mai amplu.

Este esențial să concepem un arsenal legal mai riguros cât mai curând posibil, astfel încât cei care fac comenzi să fie declarați în întregime responsabili în cazul în care subcontractorul încalcă legea.

Nu trebuie să închidem ochii la practicile bine cunoscute din anumite sectoare economice care sunt în complicitate cu activitățile rețelelor organizate de imigrație ilegală.

Richard Falbr (PSE). - (CS) Dnă președintă, în contextul acestui raport, aș dori să vă atrag atenția asupra unei probleme urgente care a apărut în ceea ce privește criza actuală. În unele țări - inclusiv a mea - suntem martorii disponibilizării în masă a lucrătorilor agenției, a căror majoritate a venit în țara noastră din Europa de Est și din țările asiatice. Aceștia au devenit lucrători ilegali. După disponibilizare, au rămas fără mijloace de existență, devenind astfel pionii în mâinile așa-numiților „antreprenori” care i-au supus la o exploatare și mai rea decât au făcut-o agențiile. În același timp, aș dori să reiterez volumul neadecvat de resurse umane neadecvate pe care îl au la dispoziție inspectoratele de muncă în multe dintre statele membre. Nimic nu se va schimba în cazul în care nu instituim o rețea de inspectori cu formare completă și dotare corespunzătoare, care să înțeleagă legislația muncii și să cunoască directivele europene.

În timp ce instituțiile europene au căzut acum de acord asupra anumitor standarde privind întreprinderile, de obicei există proteste în rândul statelor membre de fiecare dată când este făcută cea mai mică încercare de a întreprinde ceva similar în domeniul legislației sociale. Trimiterea la tradiție, subsidiaritate și alte aspecte asemănătoare, în situația în care lucrătorii din Uniunea Europeană sunt supuși la o exploatare fără limite, este ridicolă și ipocrită. Din acest motiv, salut orice încercări de a urmări pe cale penală și de a-i sancționa pe cei care angajează imigranți ilegali și îi mulțumesc dlui Fava.

Corina Crețu (PSE). - Munca la negru în Uniunea Europeană se concentrează în domeniile ce presupun muncă necalificată, construcții, agricultură, curățenie, hoteluri și restaurante, sectoare care folosesc într-o măsură îngrijorătoare forță de muncă angajată ilegal. Mai ales în timpuri de criză, angajatorii sunt tentați, pentru ași menține profitul sau pur și simplu pentru a supraviețui pe piață, să încerce eludarea legii și să apeleze la lucrători angajați ilegal.

Documentul de azi reprezintă un pas spre diminuarea fenomenului muncii la negru care are atâtea implicații negative în plan fiscal și social. E foarte bine că sancționăm angajarea ilegală a resortisanților din țările terțe, dar să nu uităm că același flagel îi afectează și pe concetățenii noștri din țările mai puțin dezvoltate ale Uniunii Europene. Românii se confruntă și ei cu numeroase abuzuri din partea angajatorilor în cadrul Uniunii Europene.

Referitor la textul raportului, ar fi de dorit, în opinia mea, o mai mare severitate în ceea ce privește pedepsirea intermediarului de pe piața forței de muncă.

Sebastiano Sanzarello, raportorul pentru aviz al Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală. - (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, am impresia că ne ocupăm de acest subiect într-un moment de sensibilitate deosebită.

Criza economică mondială a condus sau este pe cale să conducă țările care se confruntă cu cea mai rea criză spre folosirea muncii ilegale, care aproape întotdeauna implică imigranți ilegali, mai ales în anumite sectoare, printre care au fost menționate construcțiile, agricultura și altele. Acest lucru încurajează imigrația ilegală, având ca rezultat tragediile cu care ne confruntăm. În consecință, nu este surprinzător faptul că imigrația ilegală a crescut enorm, iar în această după-amiază și mâine ne vom ocupa în cadrul acestei Camere de problemele din Lampedusa și alte țări învecinate.

Prin urmare, această măsură vine exact la momentul potrivit. Consider, prin urmare, că sancțiunile prevăzute pentru angajatori vor acționa cu siguranță ca un factor de descurajare suplimentar, deoarece există deja

sanctiuni pentru munca fără forme legale, mai ales cea care implică imigranți ilegali. Aceste sancțiuni vor descuraja și mai mult angajatorii să angajeze lucrători.

Am aflat că există 8 milioane de rezidenți ilegali care muncesc fără forme legale; trebuie să presupunem că îndată ce aceste măsuri vor intra în vigoare, vom avea 8 milioane de imigranți ilegali pe străzi și va trebui să ne ocupăm de aceștia. Cred că aceasta este o problemă pe care trebuie să începem să o recunoaștem, fiindcă în caz contrar cei care supraviețuiesc ilegal, dar totuși supraviețuiesc, vor fi raportați ca fiind fără ședere reglementată de către angajatorii lor, care nu vor mai putea să le ofere un loc în care să locuiască și vom avea o problemă enormă cu 8 milioane de persoane în Europa pe care va trebui să le expulzăm și să le ajutăm. Cred că acesta este un subiect care trebuie abordat în avans - am să închei, fiindcă văd că mi s-a încheiat timpul alocat. Trebuie să analizăm cu atenție problema angajării temporare de lucrători, mai ales în agricultură, și trebuie să eliminăm birocrăția pentru a facilita incluziunea și acceptarea acestora.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Dnă președintă, angajarea fără forme legale afectează nu numai cinci până la zece milioane de persoane, ci, în special pe aceia care îi angajează. Spre deosebire de autorul acestui raport, eu cred că această problemă afectează nu numai migrații ilegali din țările terțe, ci, de asemenea, milioane de cetățeni ai Uniunii Europene care lucrează ocazional pentru salarii care nu sunt impozitate și din care angajatorii nu deduc contribuțiile de asigurări. Creșterea muncii nereglementate subminează serios concurența economică. O soluție eficientă pe care statele membre o au la dispoziție ar fi reducerea presiunii fiscale pentru ocuparea forței de muncă. Cu toate acestea, sprijin de asemenea, această propunere a Comisiei de a armoniza sancțiunile pentru angajatori, deoarece cred că sancțiuni unitare destinate angajatorilor în caz de recidivă vor restricționa disponibilitatea muncii nereglementate și, prin urmare, numărul de migrați ilegali. De asemenea, va reduce amploarea excluderii sociale și, într-o anumită măsură, exploatarea cetățenilor din țări terțe. Cu toate acestea, preconizez probleme în atribuirea sarcinii de verificare a dreptului de ședere al lucrătorilor în responsabilitatea angajatorilor.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). - (PL) Dnă președintă, aș dori să revin la problema sancțiunilor împotriva angajatorilor ai căror subcontractori angajează lucrători ilegali. Sunt foarte îngrijorat în privința acestei dispoziții, fiindcă un angajator nu are nicio modalitate de a verifica dacă subcontractorul angajează astfel de persoane sau nu. În cazul în care angajatorul are cea mai mică bănuială că aceasta este situația, ce acțiune ar trebui să întreprindă atunci acesta? Ar trebui să raporteze situația la poliție sau să denunțe contractul? Dacă denunță contractul, angajatorul riscă să fie dat în judecată și atunci va fi necesar să justifice motivele pentru denunțarea contractului. Angajatorul nu va fi în poziția de a furniza probe relevante. Prin urmare, aș dori să-mi reaffirm îndoiala profundă în legătură cu această dispoziție. Este foarte posibil să se dovedească nefolositoare. Alternativ, există posibilitatea de a fi folosită pentru a sancționa angajatorii într-o manieră nedreaptă și nejustificabilă.

Colm Burke (PPE-DE). - Dnă președintă, salut raportul deoarece trebuie să subliniem și să combatem această problemă a angajatorilor care exploatează imigranți ilegali. Constituenții au făcut demersuri, astfel că salut măsurile luate în această privință.

Există numeroase consecințe nefavorabile, inclusiv exploatarea imigranților prin insuficiența sumelor plătite sau, în unele cazuri, prin neplată. Acest lucru creează o presiune negativă asupra salariilor lucrătorilor cu statut de ședere legal și distorsionarea concurenței între întreprinderile care se supun legislației referitoare la ocuparea forței de muncă și acelea care o încalcă.

În concluzie, în cazul în care încercăm să punem capăt acestei practici în statele membre, trebuie să transmitem faptul că aceasta nu este numai o chestiune privind drepturile lucrătorilor, ci și una privind concurența.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Dnă președintă, aș dori să închei comentariul făcut în intervenția mea principală și să explic ceea ce am dorit să transmit deputaților din Regatul Unit care reclamă faptul că prezenta directivă este intervenționistă și este de natură să intervină în afacerile interne ale statelor membre. De fapt, aceasta mai degrabă va reglementa lucrurile, decât să intervină.

Am dorit să le spun deputaților Regatului Unit care și-au exprimat nemulțumirile că ar trebui să-i abordeze pe angajatorii din țara lor de origine pentru a se asigura că drepturile imigranților sunt respectate și că persoanele aflate ilegal pe teritoriul Regatului Unit nu sunt angajate. După aceea vom putea să cădem cu toții de acord că aceasta este o directivă bună.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) S-a sugerat că migrația ar putea fi una din modalitățile de diminuare a consecințelor nefavorabile ale crizei demografice. Este foarte important să încurajăm cetățenii țărilor terțe să intre pe teritoriul Uniunii pentru a se angaja. Cu toate acestea, suntem interesați numai de cei

cu statut de ședere legal și de munca reglementată. Lucrătorii străini ilegali înseamnă pierderi bugetare și denaturează concurența sănătoasă între întreprinderi. Angajatorii beneficiază cel mai mult de pe urma eforturilor lucrătorilor ilegali. Aceștia pot procura cu ușurință forță de muncă ieftină. Străinii din țările terțe sunt angajați cu precădere în cele mai grele și mai slab plătite locuri de muncă. Deoarece se află într-o situație dificilă, aceștia sunt gata să facă orice le cere angajatorul. Cel din urmă exploatează adeseori disperarea acestora. Nu numai că aceste persoane sunt plătite insuficient, dar aceștia lucrează, de asemenea, fără niciun fel de protecție socială sau asigurare de sănătate și sunt sub amenințarea constantă de a fi expulzați din țara în care se află. Uniunea ar trebui să faciliteze ocuparea unui loc de muncă pentru imigranți și ar trebui să acționăm în consecință. Mă gândesc, de exemplu, la locurile de muncă din Polonia pentru cetățenii Ucrainei.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. – (FR) Dnă președintă, cred că această interesantă dezbatere, pentru care le mulțumesc tuturor vorbitorilor, a arătat că există un acord foarte larg în Parlament în privința necesității de a ne concentra asupra celor care angajează și, adeseori, exploatează imigranții ilegali.

Aș atrage atenția Parlamentului asupra faptului că evaluarea impactului efectuată de Comisie arată că sancțiunile actuale nu au reușit să garanteze respectarea normelor. Directiva a îmbunătățit această situație prin obligarea statelor membre de a introduce sancțiuni echivalente și de a se asigura de punerea eficientă în aplicare a acestora. La începutul acestei sesiuni, am subliniat, de asemenea, faptul că inspecțiile pe care statele membre vor trebui să le efectueze vor fi monitorizate de către Comisie.

Aș dori, de asemenea, să mulțumesc încă o dată dlui Fava și Parlamentului pentru faptul că au făcut posibil acest compromis. Mie mi se pare că este un prim pas bun.

Aș evidenția, de asemenea, că prezenta directivă face parte din cadrul politicii comune a Uniunii Europene în materie de imigrație. Bineînțeles, trebuie să combatem imigrația ilegală și traficul de persoane. Acesta este subiectul de care ne ocupăm astăzi, dar trebuie să subliniem, de asemenea, beneficiile imigrației legale. În afară de cele două propuneri prezentate în octombrie 2007 privind cartea albastră pentru lucrătorii migranți cu înaltă calificare și permisul unic, referitoare la drepturile migranților, Comisia va prezenta în primăvara anului 2009 alte trei proiecte de directive privind imigrația legală, care vizează stabilirea de norme comune pentru lucrătorii sezonieri, care sunt, în general, mai puțin calificați, pentru persoanele transferate în cadrul întreprinderilor lor și pentru stagiarii remunerați.

Aș adăuga că, în conformitate cu angajamentul său față de Parlamentul European și în cadrul pregătirii și punerii în aplicare a programului de la Stockholm, Comisia va examina dacă există necesitatea unei legislații pentru alte categorii de lucrători migranți.

Aceasta este tot. Am considerat că este necesar să încadrez prezenta propunere de directivă în contextul general al Pactului privind imigrația și azilul. Am dorit să îl aduc în atenția Parlamentului pentru a demonstra că dorințele dumneavoastră vor fi puse în aplicare. Vă mulțumesc, de asemenea, pentru calitatea acestei dezbateri.

Claudio Fava, *raportor*. – (IT) Dnă președintă, doamnelor și domnilor, salut observațiile și speranțele comisarului. Parlamentul a spus, cred, destul de clar - și nu numai astăzi - că sunt necesare măsuri privind imigrația legală, iar imigrația trebuie să fie abordată într-un context general, care nu caută numai să producă măsuri punitive împotriva imigrației ilegale.

Avem restanțe la acest capitol și, bineînțeles, nu suntem mulțumiți că tratatele nu autorizează acest Parlament să intre într-o procedură de codecizie cu Consiliul privind imigrația legală. Baza legală care ne constrânge acum să discutăm doar despre legislația pentru combaterea imigrației este frustrantă și pentru mine, dar este baza legală pe care trebuie să o respectăm.

Afirmând acest lucru, consider că raportul de astăzi a introdus articole care protejează cu adevărat drepturile lucrătorilor străini, chiar dacă aceștia sunt imigranți ilegali. Mă gândesc la permisul de ședere temporară pentru minorii care au fost exploatați. Mă gândesc la plata remunerației: se specifică în mod expres, în sfârșit, că remunerația nu poate fi mai mică decât cea recunoscută de către lege pentru toți ceilalți cetățeni europeni. Mă gândesc la rolul organizațiilor sindicale care, pentru prima dată, pot apăra și reprezenta lucrătorii străini, chiar și pe cei cu ședere nereglementată, în cazuri civile și administrative.

Consider că acestea sunt motive pentru care putem vorbi despre drepturi recuperate, un pas înainte și nu înapoi, și o directivă care abordează un subiect dificil și sensibil, dar cu un sens al echilibrului la care acest Parlament este deosebit de atent.

Președinta. - Dezbaterea s-a încheiat.

Votarea va avea loc miercuri, 4 februarie 2009.

Declarații scrise (articolul 142 din Regulamentul de procedură)

Carl Lang (NI), *în scris*. - (FR) Acest raport are mai multe merite.

Primul este acela că se dorește a fi informativ: înregistrează datele alarmante cu privire la imigrația ilegală în Europa, imigrație estimată, conform cifrelor Comisiei, între 4,5 și 8 milioane de persoane. De asemenea, identifică acele sectoare ale economiei în care se concentrează preponderent munca ilegală, și anume, construcțiile, agricultura, de curățenie, hotelier și alimentație.

Al doilea merit al acestuia este acela că intensifică lupta împotriva muncii nedeclarate, în special cu opțiunea aplicării de sancțiuni financiare și penale pentru angajatorii lucrătorilor ilegali.

Din păcate, raportul are multe limite. Nu menționează nimic despre ce fel de măsuri ar trebui luate pentru a stăvili aceste fluxuri intermitente de imigrație ilegală. Nu ia în considerare nici măcar reintroducerea verificărilor la frontierele interne.

Într-un moment de criză atât socială, cât și economică și de creștere masivă a șomajului, prima cerință a țărilor din Uniune este de a-și proteja propriile locuri de muncă. Pentru a face acest lucru, este esențial să introducem politici naționale și europene de protecție socială. Locurile de muncă din Franța trebuie să fie destinate francezilor, în timp ce locurile de muncă din Europa sunt destinate europenilor. Aplicarea principiilor de preferințe și protecție naționale și europene reprezintă o condiție esențială pentru recuperarea economică și socială în statele din Uniunea Europeană.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), *în scris*. - Nici utilitatea, nici oportunitatea măsurilor pentru sancționarea celor care angajează imigranți ilegali nu pot fi puse la îndoială. Statul pe care îl reprezintă face mai puțin obiectul unor preocupări deosebite în această privință, pentru că este deocamdată mai degrabă un stat de tranzit pentru imigrația ilegală.

În același timp, trebuie să fim conștienți de riscurile viitoare la care suntem expuși. În ceea ce privește raportul, salut propunerea de eliminare a procentului de controale obligatorii pe care dorește Comisia să îl impună. Acest procent este exagerat și nu ar avea ca efect decât birocrăție și cheltuieli publice imense și fără niciun efect.

Maria Petre (PPE-DE), *în scris*. - Doresc mai întâi să-l felicit pe raportor pentru munca depusă. După cum bine știm, în Uniunea Europeană lucrează între 4,5 și 8 milioane de imigranți ilegali în sectoare precum construcțiile, agricultura, turismul.

Salut faptul că directiva prevede sancțiuni penale împotriva angajatorilor pentru infracțiuni repetate, angajarea unui număr mare de persoane care se află într-o situație neregulamentară, dacă angajatul este victima traficului de ființe umane și acest fapt este cunoscut angajatorului, sau dacă angajatul este minor.

De asemenea, este necesar ca statele membre să stabilească un mecanism care să ofere posibilitatea imigranților ilegali de a depune o plângere în cazul în care aceștia sunt, de exemplu, victimele unor practici de exploatare.

Trebuie să avem în vedere faptul că persoanele aflate în situație de ședere ilegală și-au părăsit țările de origine pentru a asigura familiilor lor un viitor mai bun. Copiii sunt lăsați în număr tot mai mare - unii fără supraveghere, alții pe seama bunicilor și a vecinilor, dar și în instituții de plasament.

În cazul în care acești copii își însoțesc părinții, trebuie să le oferim șansa să aibă acces la sistemul de învățământ și de protecție socială din Uniunea Europeană, chiar dacă se află într-o situație de ședere ilegală.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), *în scris*. - Raportul redactat de Claudio Fava face parte din pachetul de măsuri privitoare la combaterea imigrației ilegale prin descurajarea angajării acestora. Din păcate, raportorul a insistat prea mult pe măsuri care vizau sancționarea angajatorilor și a susținut extinderea drepturilor imigranților ilegali.

Întrucât este foarte important să păstrăm un echilibru în privința sancțiunilor aplicabile angajatorilor, prin amendamentele depuse am încercat să nuanțez acele prevederi din raport care au sancțiuni prea dure la adresa angajatorilor și care ar fi putut lăsa loc la interpretări care ar genera abuzuri împotriva acestora.

Totodată, trebuie acordată o atenție deosebită situației umanitare a acestor imigranți. De aceea, este foarte important să încurajăm statele membre să aplice sancțiuni penale în cazuri grave cum ar fi cel în care

angajatorul știe că angajatul este victima traficului cu ființe umane. În plus, obligațiile de verificare și notificare stabilite de raport în sarcina angajatorilor au un adevărat rol de responsabilizare a acestora în această problemă stringentă cu care ne confruntăm din ce în ce mai des în UE.

Bogusław Rogalski (UEN), *în scris*. - (PL) Statele membre ar trebui să coopereze îndeaproape pentru combaterea imigrației ilegale prin consolidarea acțiunii împotriva muncii nereglementate la nivelul statelor membre ale Uniunii Europene. Unul din factorii principali care încurajează imigranții ilegali să vină în UE este posibilitatea ocupării unui loc de muncă fără a fi necesar să-și reglementeze statutul legal. Acțiunea împotriva imigrației ilegale și a șederii ilegale ar trebui să constituie un factor de descurajare.

Cu toate acestea, directiva privind combaterea imigrației ilegale ar trebui să se aplice fără a aduce atingere legislației naționale care interzice angajarea cetățenilor unei țări care sunt rezidenți legali pe teritoriul statelor membre, dar care lucrează încălcând statutul lor de rezidenți autorizați.

În cazul în care angajatorul este persoană fizică, ar trebui luată în considerare, de asemenea, reducerea sancțiunilor financiare pentru angajatorii resortisanților țărilor terțe.

Definițiile, metodele și standardele comune în domeniul combaterii imigrației ilegale sunt *sine qua non* în procesul de creare a unei politici europene comune privind migrația.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *în scris*. - (PL) Doamnelor și domnilor, aș dori să încep prin a le mulțumi tuturor acelor care au fost implicați în elaborarea directivei.

Statisticile referitoare la numărul de lucrători fără ședere reglementată din Uniune sunt alarmante. Fără îndoială, este necesară o cooperare strânsă pentru combaterea imigrației ilegale. Abordarea muncii nereglementate este o prioritate în strategia UE în materie de imigrație.

Proiectul de directivă are anumite lacune. Ar putea avea un domeniu de aplicare mai larg și să includă cetățenii cu ședere reglementată pe teritoriul UE, dar care sunt angajați în condiții nefavorabile. De asemenea, ar fi benefic să lărgim definiția de angajator pentru a include agențiile de muncă temporară, precum și agenții de plasare a forței de muncă. În ciuda lipsurilor sale, proiectul dezbătut merită laude.

Este adevărat că angajatorii poartă responsabilitatea muncii nereglementate. Directiva impune angajatorilor obligații administrative suplimentare și prevede o serie de sancțiuni diferite pentru neîndeplinirea acestor obligații. Totuși, acest lucru nu înseamnă că directiva are ca scop numai sancționarea angajatorilor.

Aș dori să precizez că principalul nostru obiectiv este să punem capăt situațiilor în care persoanele sunt exploatate la locul de muncă. Trebuie să facem să fie imposibil ca persoanele să fie angajate în condiții fără demnitate și inumane, private de drepturi și prestații sociale de bază. Cred că directiva în cauză este esențială pentru a obține armonizarea minimă a dispozițiilor care interzic munca nereglementată. De asemenea, am încredere că aceste dispoziții vor fi puse în aplicare în mod eficient de statele membre.

PREZIDEAZĂ: DL VIDAL QUADRAS

Vicepreședinte

6. Votare

Președinte. - Vom trece la vot acum.

(Pentru rezultate și alte detalii privind votul: a se vedea procesele-verbale)

6.1. Extinderea Acordului CE/Statele Unite ale Americii de cooperare științifică și tehnologică (A6-0006/2009, Angelika Niebler) (vot)

6.2. Reînnoirea Acordului de cooperare CE/Rusia în domeniul științei și tehnologiei (A6-0005/2009, Angelika Niebler) (vot)

6.3. Spațiile naturale din Europa (A6-0478/2008, Gyula Hegyi) (vot)

- Înainte de votare:

Gyula Hegyi, raportor. – Domnule președinte, întrucât nu am avut o dezbatere plenară legată de acest punct și nu a existat nicio posibilitate de depunere a amendamentelor ca urmare a votului din Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară, aveți de ales între a avea încredere în raportor - adică în mine - sau a respinge întreaga rezoluție. După părerea mea nu este un sistem bun, dar este instrumentul de care dispunem în acest moment.

Multe aspecte ale Directivei Natura 2000 ar trebui oricum redeschise în viitorul apropiat și sperăm ca actul legislativ să acopere și spațiile naturale, dând posibilitatea următoarei adunări să exploateze în continuare acest subiect frumos. Sper ca rezoluția mea să devină o bază pentru acțiunile legislative ulterioare, acordând membrilor posibilitatea de a-i aduce îmbunătățiri în viitor.

6.4. Cerere de ridicare a imunității lui Miloslav Ransdorf (A6-0008/2009, Aloyzas Sakalas) (vot)

6.5. O agendă pentru viitorul durabil al aviației generale și de afaceri (A6-0501/2008, Luís Queiró) (vot)

6.6. Achiziția înainte de comercializare: încurajarea inovației pentru asigurarea unor servicii publice durabile de înaltă calitate în Europa (A6-0018/2009, Malcolm Harbour) (vot)

6.7. A doua revizuire strategică a politicii energetice (A6-0013/2009, Anne Laperrouze) (vot)

6.8. Nediscriminarea pe criterii de gen și solidaritatea între generații (A6-0492/2008, Anna Záborská) (vot)

- Înainte de votare:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (ES) Domnule președinte, aș dori să fac o mică observație lingvistică și poate semantică.

– (PL) Paragraph A(PL) Punctul A conține formularea „...luând în considerare diversitatea modelelor familiale ale secolului XXI...” redată în alte limbi prin „a także uznając różnorodność wzorców rodziny... „...en reconnaissant la diversité de schémas familiaux...” ...Anerkennung der Vielfalt der Familienmodels...”. Dacă această formulare trebuie înțeleasă ca acceptare a diversității alături de modelul unei familii unisexuale, dacă într-adevăr aceasta a fost intenția doamnei Záborská, atunci voi vota împotriva. Ar fi binevenită o clarificare asupra faptului dacă este vorba pur și simplu despre constatarea că astfel de modele au fost observate sau dacă este vorba despre recunoașterea și acceptarea lor. Trebuie să înțelegem ce anume votăm.

Anna Záborská, raportor. – (SK) Vă mulțumesc, domnule președinte și domnule Zaleski. Desigur, în acest context recunoaștem alte modele.

Președinte. – Prin urmare este clar, domnule Zaleski: constatăm că există.

6.9. Combaterea exploatarea sexuală a copiilor și a pornografiei infantile (A6-0012/2009, Roberta Angelilli) (vot)

7. Explicații privind votul

Explicații orale ale votului

- **Raport: Gyula Hegyi (A6-0478/2008)**

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Spațiile naturale și diversitatea lor reprezintă un dar și o comoară care trebuie ocrotite de umanitate nu doar în Uniunea Europeană. Eforturile Uniunii Europene vor rămâne ineficiente atâta timp cât nu oprim distrugerea pădurilor tropicale, infestarea apelor din Asia, Africa și

America, atâta timp cât nu transmitem o educație eficientă privind răspunderea noastră comună de a proteja natura împotriva umanității pe întreaga planetă, iar acest raport, pe care l-am susținut și eu azi, va deveni doar o altă bucată de hârtie.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Domnule președinte, dacă dorim să oprim procesul accelerat de pierdere a biodiversității, este esențial să protejăm pădurile sălbatice ale Europei și masele de ape. Pentru ca acțiunile noastre comune să fie eficiente, este esențială în primul rând elaborarea de definiții univoce ale spațiilor naturale și localizarea lor exactă pe harta Comunității.

Este, de asemenea, esențial să dezvoltăm o strategie bazată pe analize ale riscului și ale proceselor implicate în degradarea spațiilor naturale, efectuate de experți. Acest aspect se referă, în special, la invazia speciilor străine care concurează cu cele indigene, precum și la impactul schimbărilor climatice actuale.

O altă problemă-cheie este turismul în cel mai larg sens al său. Mă refer, în special, la implicațiile turismului nedurabil sau chiar agresiv. Dacă vrem să sensibilizăm cetățenii Comunității cu privire la aceste probleme, este important să lansăm campanii de informare, să alocăm fonduri speciale în cadrul instituțiilor locale care dețin autoritatea și să sprijinim inițiativele eficiente.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - Domnule președinte, aș dori să-l felicit pe Gyula Hegyi pentru dosarul său și cercetarea aprofundată.

În acest moment al schimbărilor climatice planetare și al problemelor de mediu, este evident că trebuie să abordăm chestiunea spațiilor naturale europene. Cred că este important să coordonăm o strategie pentru protecția și restaurarea ținuturilor noastre sălbatice atât de prețioase. Avem o obligație față de natură să folosim pământul în mod corespunzător.

În propria mea țară, Slovacia, o creștere a populației de cari a obligat serviciile parcului național în regiunea Tatra Mare să folosească pesticide pentru a combate natura corozivă a insectelor. Aceste pesticide conțin însă cipermetrină chimică care adesea distruge sănătatea vegetației și implică riscuri grave pentru sănătatea oamenilor și a animalelor din regiune.

Așa cum noi trebuie să găsim o soluție mai bună pentru a combate această explozie dramatică a populației de insecte în Slovacia, este necesar ca în întreaga Europa să fie găsite modalități eficiente pentru protejarea ținuturilor noastre naturale și sălbatice. Îndemn Parlamentul European să acționeze în mod responsabil și rapid pentru a proteja spațiile naturale care au mai rămas.

- Raport: Malcolm Harbour (A6-0018/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Domnule președinte, sunt încântată să sprijin raportul privind achizițiile înainte de comercializare, având în vedere că minimizează considerabil riscurile investițiilor în inovație. Este un aspect foarte important pe timp de recesiune. Succesul achizițiilor înainte de comercializare va permite instituțiilor publice să colaboreze pentru dezvoltarea de noi produse în vederea îmbunătățirii calității serviciilor publice. Considerăm că astfel va crește interesul întreprinderilor mici și mijlocii de a propune soluții inovatoare pentru îmbunătățirea calității transportului public, a serviciilor de îngrijire medicală, pentru reducerea consumului de energie în clădirile publice și pentru protejarea cetățenilor de amenințările legate de securitatea lor, fără a le fi însă încălcată intimitatea. Această nouă abordare va ajuta sectorul public european să trateze sarcini publice fundamentale fără ajutor din partea statului și, în același timp, va crește potențialul inovator al firmelor europene. Prin acest raport am transmis un semnal puternic Comisiei Europene, care ar trebui să se grăbească și să adopte unele modificări legislative specifice.

- Raport: Anne Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Březina (PPE-DE). - (CS) Domnule președinte în exercițiu, aș dori să-mi exprim părerea cu privire la separarea sistemelor de producere și de transport ale gazelor în legătură cu legislația adoptată. Procedura de certificare propusă pentru țările terțe pare a fi o soluție rezonabilă. Este prima dată când UE a acordat atenție siguranței energetice în contextul pieței gazelor. Ca răspuns la criza gazelor prin care am trecut, este necesar să accelerăm construirea de gazoducte alternative către Europa, care să nu depindă de Rusia. Principalele proiecte de infrastructură, cum ar fi gazoductul Nabucco, care ar trebui să lege regiunea caspică de Europa, nu pot exista fără întreprinderi la scară largă, integrate verticală și investițiile acestora. Este greu de crezut însă că acestea vor investi dacă sunt amenințate de riscul separării și, prin urmare, de o poziție economică slăbită. Soluția pe care ar putea-o aplica Parlamentul European este să stabilească o excludere de la separare

pentru noua infrastructură, până în momentul în care va exista un randament al investițiilor. Nu știu dacă am epuizat toate posibilitățile pe care ni le oferă această legislație.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Domnule președinte, politica energetică comună este în momentul de față una dintre cele mai mare provocări cu care se confruntă Uniunea Europeană. Răspunsul nostru trebuie să se bazeze pe solidaritate.

Suntem cu toții conștienți de faptul că Rusia rămâne unul dintre cei mai importanți, dar și mai dificili parteneri comerciali ai noștri. Faptul că Rusia este principala noastră sursă de aprovizionare cu gaz nu trebuie, însă, să însemne că se poate bucura de un tratament special. Raportorul sugerează relaxarea politicii Uniunii față de Federația Rusă. Consider că trebuie să urmăm o politică onestă, dar strictă față de un partener comercial care folosește materiile prime energetice ca o armă prin care exercită presiuni politice.

S-a subliniat faptul că diversificarea surselor de energie este una dintre aspectele fundamentale în domeniul siguranței energetice. Un mod de abordare a acestui aspect ar fi să scăpăm de dependența față de materiile prime ale Rusiei. Construirea gazoductului Nabucco și exploatarea altor surse de energie reprezintă pașii întreprinși în această direcție.

Jim Allister (NI). - Domnule președinte, încă o dată ne-am lăudat în acest Parlament cu convingerile noastre ecologiste, vorbitorii s-au întrecut în a împinge cât mai sus obiectivele nerealiste pentru energia provenită doar din surse regenerabile și obiectivele privind reducerea emisiilor de CO₂ - totul cu convingerea că prin eforturile noastre insignifiante, dar costisitoare vom salva planeta.

Da, trebuie să folosim și să promovăm sursele de energie durabile, dar urmărirea a ceea ce pentru cei mai mulți s-a transformat într-o dogmă, oarbă la ideea de costuri sau viabilitate, trebuie temperată de realitate, inclusiv de realitatea că schimbările climatice nu sunt ceva nou, ci survin la intervale ciclice, precum și de realitatea că, în timp ce noi ne impunem aceste obiective, fabricanții se orientează tot mai mult către zone în care nu se lovesc de astfel de restricții. Într-o zi va trebui să justificăm propriile obiective în care UE excelează.

Johannes Lebech (ALDE). - (DA) Domnule președinte, am votat în favoarea raportului doamnei Laperrouze, dar am votat, de asemenea, în favoarea unui număr de amendamente care pun toate sub semnul întrebării energia nucleară ca sursă energetică a viitorului. Ele au fost respinse. Votând în favoarea întregului raport, susțin multe din elementele bune pe care le conține, dar recunosc și faptul că majoritatea persoanelor văd energia nucleară ca parte a combinației de resurse energetice fără emisii de CO₂ a Europei.

Totuși, încă am sentimentul că nu aceasta este soluția pentru viitor. Soluția pentru viitor este o investiție masivă în energia regenerabilă și o dezvoltare a energiei regenerabile.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Sunt de acord cu dispozițiile celei de-a doua revizuirii strategice a politicii energetice europene, dar aș dori să menționez și câteva aspecte legate de criza gazelor. Actuala criză a gazelor dintre Ucraina și Rusia, care din nefericire nu este prima, a afectat 15 țări central-europene și balcanice. Nu am văzut cifre care să arate volumul pierderilor economice suferite de țările afectate, dar aș dori să subliniez pierderile morale și de valoare. Cum ar trebui să se simtă cetățenii europeni când conflictul evident politic dintre Ucraina și Rusia ruinează economia UE, securitatea energetică, stabilitatea politică, iar statele UE sunt incapabile să ia măsuri? Mă refer la intenția Slovaciei și a Bulgariei de a repune în funcțiune centrale nucleare sigure care fuseseră închise, intenție susținută de mulți parlamentari. Atunci când dezbaterem orice act legislativ comunitar, inclusiv orice act legislativ în materie de energie, subliniem că cel mai important este consumatorul, cu alte cuvinte un nespecialist. Când vom începe să acordăm atenție unui nespecialist - cetățeanului Uniunii Europene?

Avril Doyle (PPE-DE). - Domnule președinte, pentru mulți colegi obiectivul de reducere cu până la 95% a emisiilor de CO₂ până în 2050 poate părea extrem, dar dacă acceptăm - și personal accept - evaluarea științifică așa cum a fost prezentată de ultimul raport IPCC, acest nivel de reducere este necesar dacă vrem să menținem încălzirea globală la pragul de 2°C.

În al doilea rând, deși am votat împotriva unei serii de amendamente legate de energia nucleară din cauza preocupării mele actuale privind fisiunea nucleară, nu am nicio problemă cu cercetările legate de chestiuni de siguranță sau noi generații de energie nucleară. Ca mulți alții, privesc și mă întreb dacă fisiunea nucleară va deveni vreodată realitate.

Al treilea punct pe care aș dori să-l abordez este preocuparea mea pentru situația din Irlanda și lipsa unei separări reale și transparente a proprietății în cadrul rețelei noastre de distribuție a energiei, care rămâne un

obstacol major în calea investițiilor altor producători, în special ale acelor care folosesc combustibili alternativi, consecința fiind că în Irlanda costurile electricității sunt dintre cele mai ridicate din Europa.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Doamnă președinte, această problemă a prețurilor ridicate la electricitate din Irlanda a fost abordată de un coleg al nostru, fost membru al acestei Camere, Simon Coveney, și sperăm că s-a bucurat de succes.

Am votat în favoarea acestui raport pentru că abordează probleme sensibile cum ar fi eficiența și securitatea energetică legate de agenda de lucru privind schimbările climatice. Mă preocupă energia nucleară, la fel ca mulți oameni din Irlanda, dar cred că trebuie să recunoaștem faptul că, atunci când interconexiunile funcționează, este foarte posibil ca energia folosită să provină din sectorul nuclear. Prin urmare, da, avem nevoie de cercetare în domeniul siguranței eliminării deșeurilor nucleare și al noilor dezvoltări ale acestei tehnologii, pentru a spori siguranța și securitatea în acest sector.

În absența unei astfel de abordări, rămân îngrijorat și am votat în conformitate cu aceste îngrijorări legate de raportul în chestiune. În special regret respingerea amendamentului 37, pentru că, după părerea mea, reflecta în mod corect multe dintre preocupările acestei instituții.

- Raport: Luís Queiró (A6-0501/2008)

Nirj Deva (PPE-DE). - Doamnă președinte, am fost încântat să pot susține raportul domnului Luís Queiró privind proporționalitatea și subsidiaritatea în cazul aeroporturilor mici. Am încercat mereu să folosim aceeași măsură pentru toate politicile din UE, dar UE trebuie să recunoască că fiecare stat membru necesită soluții diferite, în funcție de circumstanțele locale. Raportul domnului Queiró a abordat problema pe deplin.

Există aeroporturi mici, există aeroporturi de dimensiuni medii și există mari aeroporturi internaționale. Nu dorim ca Uniunea Europeană să devină o imensă structură de aeroporturi. Acest raport este echilibrat și reprezintă modul în care ar trebui să abordăm problema infrastructurii noastre în viitor. Acesta este unul dintre motivele pentru care sunt foarte reticent în a sprijini în propria mea circumscripție din sud-estul Angliei o a treia pistă la Heathrow, când am putea avea o structură mai bună pentru Kent într-un nou aeroport în estuarul Tamisei.

- Raport: Anna Záborská (A6-0492/2008)

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) În practică se poate observa că procedura prevăzută la articolul 45 alineatul (2) are deficiențe grave. În afară de faptul că raportorul este singurul care poate dezbate subiectul în ședința plenară, acestuia nu i se dă posibilitatea de a discuta propuneri individuale de amendamente care sunt problematice în raportul respectiv.

Nu am votat pentru propunerea de modificare a grupului Verzilor pentru că în două puncte noua propunere exprimă rezerve cu privire la propunerea Președinției cehe. Cum însă aceasta nu este poziția oficială a Consiliului, astfel de recomandări sunt premature și adesea contraproductive.

Dacă vrem ca viața profesională să fie compatibilă cu viața de familie, atunci cariera profesională trebuie să se afle pe picior de egalitate cu activitățile nesalariate și care au loc în contextul solidarității între generații. Sunt convins că raportul aduce noi stimulente pentru eliminarea discriminării multiple cu care se confruntă bărbații și femeile care decid în mod liber să se îngrijească de cei apropiați și dragi lor.

Aș dori să subliniez efortul depus de Anna Záborská, dar regret faptul că din cauza proceselor procedurale nu am votat proiectul de raport al domniei sale.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Doamnă președinte, mă distanțez de modificările anunțate anterior ale raportului Záborská privind nediscriminarea bazată pe gen și solidaritatea între generații. O societate europeană matură trebuie să învețe să vadă în grija permanentă pentru copii și alte persoane dependente o alternativă pe deplin apreciabilă la o viață profesională. Propunerea din partea Verzilor care atacă această abordare a Președinției cehe și o numește reacționară, este, după părerea mea, greșită și imatură, deși din nefericire a fost votată de membri ai PE. Departea de a fi o retrogradare reacționară a femeii la un rol subordonat bărbaților, reprezintă o modalitate de a reabilita familia în cadrul societății, acordând drepturi egale și bărbaților. În ziua de azi și bărbații împing cărucioare și au grijă de copii în spital. Acei bărbați și acele femei care și-au dedicat o parte a vieții pentru a avea grijă de un copil sau de părinți infirmi depun o muncă socială importantă care, pe viitor, nu trebuie considerată o ocupație inferioară. Salut faptul că această abordare se numără printre prioritățile Președinției cehe. Scopul nostru trebuie să fie crearea de condiții, pentru ca un bărbat sau o femeie care decide să urmeze această cale să nu sufere discriminare pe piața muncii și să aibă la

dispoziție o serie de opțiuni pentru a echilibra viața de familie și viața profesională în conformitate cu principiile flexisecurității. Trebuie să consolidăm instituția parentală și, prin urmare, flexisecuritatea dintre generații, în loc să o șubrezim prin obstacole impuse de legislația muncii. Prejudecățile din ultimul secol adâncesc criza demografică. Raportul Záborská a reprezentat un pas în direcția bună și mă opun versiunii modificate care a fost adoptată.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (CS) La fel, doresc să-mi exprim susținerea deplină a doamnei Záborská care a prezentat raportul din proprie inițiativă, raport care într-adevăr abordează și subliniază nevoia unei solidarități între generații între membri familiei. Nu este vorba doar de grija pentru generațiile mai tinere, noii sosiți în familie. În multe cazuri trebuie să rezolvăm și problemele îngrijirii membrilor mai în vârstă ai aceleiași familii.

Consider că Președinția cehă a înțeles corect gravitatea situației demografice actuale - și există, de asemenea, beneficii economice care trebuie luate în considerare - și resping poziția Verzilor, care în mod destul de greșit au prezentat o propunere de modificare ce devalorizează această intenție corectă. Susțin pe deplin raportul doamnei Záborská.

La momentul votului asupra raportului final, aparatul meu de vot nu a funcționat. Am fost în favoarea poziției susținute de doamna Záborská.

Ivo Strejček (PPE-DE). - Domnule președinte, vă mulțumesc pentru răbdare și indulgență. Permiteți-mi să profit de această ocazie pentru a explica de ce am votat împotriva Verzilor și a amendamentului lor. Nu vreau să votez împotriva Președinției cehi.

Prima mea observație este că Președinția cehă nu solicită o schimbare anume în așa-numitele obiective de la Barcelona, ci o deschidere a dezbaterii privind o posibilă și viabilă revizuire a obiectivelor. A doua observație este că, în mod evident, există diferite condiții sociale, culturale și economice care cu greu pot face posibilă realizarea obiectivelor de la Barcelona de o manieră generală și uniformă pe tot teritoriul UE. În al treilea rând, raportul nu ia în considerare anumiți factori, cum ar fi libertatea fiecărei familii sau interesele copiilor. În final, dar nu în ultimul rând, obiectivele de la Barcelona sunt greu de atins și pentru că, pe bună dreptate, îngrijirea copiilor se află în totalitate în mâinile guvernelor naționale.

Philip Claeys (NI). - (NL) Și eu am avut intenția de a vota în favoarea raportului Záborská pentru că, în linii mari, este un raport imparțial care nu alunecă în clișeele tradiționale ale corectitudinii politice când este vorba de probleme cum ar fi discriminarea, sau ce se înțelege prin asta.

Amendamentul depus de Grupul Verzilor/Aliața Liberă Europeană, în cazul căruia am votat împotriva, a anulat complet, de fapt, raportul și conține un număr de elemente foarte discutabile, inclusiv atacul la adresa Președinției cehi și ideea nejustificată conform căreia creșterea copiilor acasă ar avea ca efect confirmarea unui rol. Este un argument foarte șubred, dar aparent orice soluție poate rezolva problema și poate justifica orice dezbateri, poate a furniza argumente reale pentru o chestiune ca remunerarea părinților care stau acasă.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Domnule președinte, am votat în favoarea raportului doamnei Záborská, în special pentru că recunoaște munca efectuată în cămine de către femei. Munca legată de creștere, îngrijire, educare și formare trebuie apreciată corect. În definitiv, atunci când această muncă este desfășurată în afara domiciliului, este recunoscută și inclusă în calcularea PIB-ului. Gary Becker, câștigător al premiului Nobel, se referă la importanța contribuției economice aduse de persoanele care îndeplinesc sarcini domestice la progresul economic al societății ca întreg. Cât despre definiția familiei, în poloneză acest termen se referă la o uniune capabilă să procreze și nu include uniunile între persoanele de același sex.

Astrid Lulling (PPE-DE). - (DE) Domnule președinte, am votat în favoarea raportului Záborská, la care s-au opus Verzii introducând o discuție alternativă. Sunt de părere că pe baza valorilor comune pe care le împărtășim în Europa, trebuie să le asigurăm în special femeilor care își întemeiază o familie posibilitatea de a alege dacă vor să înceteze complet să muncească sau doresc să muncească doar cu jumătate de normă după naștere, pentru a se ocupa de copilul lor. Personal am fost foarte norocoasă că mama mea a putut face asta și trebuie să spun că am avut numai de câștigat.

Dacă mama mea ar fi avut ghinionul să divorțeze după douăzeci de ani de căsătorie, s-ar fi aflat într-o situație dificilă, pentru că nu ar fi primit niciun ajutor social, mai ales la o vârstă înaintată. De patruzeci de ani mă lupt pentru ca femeile care aleg să se dedice familiilor și copiilor lor să nu fie discriminate și să nu se pună

într-o situație greșită făcând această alegere. Nu pot vota în favoarea unei ideologii care vrea să încredințeze statului copiii și adulții, din leagăn până în mormânt.

Regret că raportul Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen a fost respins. Majoritatea membrilor care au votat împotriva au făcut un deserviciu femeilor, familiei și societății.

Nirj Deva (PPE-DE). - Domnule președinte, îmi exprim recunoștința față de Anna Záborská pentru acest raport. Deși grupul din care fac parte are unele obiecții cu privire la el, doamna Anna Záborská a adus în discuție un aspect de o importanță fundamentală pentru UE.

Populația UE este în scădere vertiginoasă. În multe state membre, rolul femeilor în consolidarea familiilor nu este recunoscut ca o contribuție la PIB-ul lor național. Femeile și mamele sunt parte integrantă a vieții active în societatea noastră și în circumscripția mea din sud-estul Angliei sunt multe milioane de femei care se ocupă de copiii lor. Contribuția lor la PIB-ul britanic și la bunăstarea propriei mele regiuni este esențială pentru țara noastră.

Cred că pentru prima dată în Uniunea Europeană, raportul în chestiune recunoaște această contribuție. Trebuie să încurajăm Parlamentul ca pe viitor să analizeze aceste probleme în detaliu, astfel încât să ajungem la egalitate și solidaritate între sexe.

- Raport: Roberta Angelilli (A6-0012/2009)

Jim Allister (NI). Domnule președinte, azi dezbatem și deplângem exploatarea sexuală a copiilor. Teoretic fiecare vorbitor care ia parte la dezbateri a condamnat pe bună dreptate activitățile de pedofilie și abuzul pornografic în care sunt implicați copiii. La fel, folosirea în astfel de scopuri a internetului a atras mânia multora.

Și totuși, este dezamăgitor faptul că, în ciuda unei asemenea unanimități, mai multe state membre nu au atins același nivel de incriminare în ceea ce privește abuzul asupra copiilor. Acostarea în scopuri sexuale, abuzul sexual și pornografia infantilă nu ar trebui să existe nicăieri în UE și nu ar trebui să tolerăm niciun fel de manifestare de acest gen. Tăcerea e cel mai bun prieten al pedofiliei. Am văzut-o în biserici, familii și comunități în care au fost închiși ochii, ceea ce a condus la unele dintre scandalurile la care asistăm în unele state membre.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Domnule președinte, mă bucur că am ocazia de a sprijini raportul chiar acum, dar ar trebui să adaug la comentariile mele anterioare faptul că șapte țări nu au aderat încă la Convenția Consiliului Europei sau la Protocolul opțional al ONU, ambele conținând instrumente moderne de combatere a traficului de copii, a prostituției și a pornografiei. Îmi pare rău că trebuie să spun că este și cazul țării mele, Republica Cehă, care, desigur, dorește să combată aceste fenomene mai eficient, dar pentru o lungă perioadă de timp s-a ocupat de problema integrării răspunderii penale a persoanelor juridice în legislația sa. Traficul de copii este, desigur, organizat de aceste persoane juridice care obțin profituri imense. Fac apel, prin urmare, la Președinția cehă pentru a se asigura că această problemă internă va fi rezolvată și că va servi drept exemplu pentru alte state membre ale UE.

Explicații scrise privind votul

- Raport: Angelika Niebler (A6-0006/2009)

David Casa (PPE-DE), în scris. -- Astfel de acorduri sunt esențiale în procesul de consolidare a legăturilor dintre Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii. Când competiția de pe noile piețe emergente este în continuă creștere, este esențial să fim stăpâni pe situație, și cred că acest raport exprimă chiar acest sentiment.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), în scris. - Am votat în favoarea raportului Niebler întrucât cooperarea dintre UE și SUA în domeniul științific și tehnologic este extrem de necesară. Acordul transatlantic trebuie să impulsioneze atât SUA, cât și Comunitatea Europeană să obțină avantaje reciproce ca urmare a progreselor științifice și tehnice realizate prin intermediul programelor de cercetare. Acordul va permite schimbul de idei și transferul de know-how în beneficiul comunității științifice, al industriei și al cetățenilor. Subliniez că SUA este un lider mondial în domeniul științei și tehnologiei.

Trebuie să remarcăm faptul că acordul se bazează pe principiile de avantaj reciproc, promovează participarea la activitățile de cooperare, cum ar fi apeluri coordonate pentru propuneri de proiecte comune, acces la programele și activitățile celeilalte părți. Se promovează principiile protejării eficiente a proprietății intelectuale și partajării echitabile a drepturilor de proprietate intelectuală. Propunerea prevede, de asemenea, misiuni

ale experților și oficialilor UE, ateliere de lucru, seminarii și reuniuni organizate în Comunitatea Europeană și în Statele Unite.

Îmi exprim speranța că acest acord va contribui și la succesul Strategiei de la Lisabona, care vizează o Europă a cunoașterii. După crearea Institutului European de Tehnologie, cooperarea transatlantică în domeniul științei și tehnologiei va căpăta noi valențe.

Avril Doyle (PPE-DE), în scris. – Doamna Niebler a prezentat raportul referitor la a treia extindere a acordului UE-Statele Unite, care sprijină decizia Consiliului privind extinderea acordului pentru cooperare științifică și tehnologică între Comunitatea Europeană și Guvernul Statelor Unite ale Americii. Sunt fericit că pot sprijini această măsură care reprezintă un acord benefic pentru ambele părți, de promovare a cunoașterii științifice și a progresului tehnologic.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), în scris. – Extinderea acordului de cooperare științifică și tehnologică dintre UE și SUA este, fără îndoială, un aspect pozitiv pentru cercetarea europeană. Ceea ce demonstrează și vutul favorabil.

Totuși, experiența arată încă o dată că cele mai fructuoase colaborări științifice au loc când doi cercetători din două instituții colaborează la un proiect conceput și finanțat în comun. De aceea, pentru a aduce mai multă substanță cooperării științifice cu SUA, solicit Comisiei să stabilească în mod explicit instrumente de finanțare simple, orientate către proiecte ale granturilor de cercetare comună între cercetători din SUA și UE. Este binevenită includerea explicită în acord a unor domenii cum ar fi biomedicina, nanotehnologia și cercetarea spațială. As dori să vad incluse și alte domenii de vârf cum ar fi cercetarea celulelor stem. Faptul că există aspecte etice justificate în legătură cu unele domenii de cercetare ar trebui să constituie un imbold la reflecție comună asupra acestor aspecte, și nu o barieră în calea progresului științific comun.

În special datorită granturilor Consiliului European pentru Cercetare, UE devine din ce în ce mai atractivă pentru cercetătorii americani. UE dispune acum de instrumentele necesare pentru a promova mobilitatea științifică pe un termen mai lung înspre Europa și trebuie să acționeze astfel încât UE să realizeze un câștig intelectual net.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), în scris. – Extinderea acordului de cooperare științifică și tehnologică cu Statele Unite este confirmarea nevoii de colaborare și de schimburi reciproc avantajoase dintre UE și SUA în toate domeniile de vârf ale cercetării și inovării.

Includerea în acord a domeniilor spațial și de securitate reprezintă un pas important pe calea consolidării relațiilor transatlantice, obiectiv prioritar al Grupului PPE-DE. Această cooperare trebuie să îmbrace și formele colaborării civil-militare, în domeniile de interes comun, inclusiv în domenii de pionierat, cum sunt noile tehnologii spațiale, nanotehnologiile și cercetarea în domeniul apărării.

Sunt convins că această colaborare va duce la îmbunătățirea rezultatelor activităților desfășurate pe stația spațială internațională, precum și în domeniul sensibil al sateliților de comunicații. De asemenea, consider că este importantă colaborarea cu țările terțe, și în special cu Rusia, mai ales în proiectele de tip GPS-Glonass-Galileo.

De rezultatele benefice în domeniul civil sau în domeniul militar cu aplicație în cel civil obținute de una dintre părți trebuie să beneficieze toți cei interesați, deoarece pentru cetățenii lumii contemporane siguranța și securitatea reprezintă o preocupare primordială, iar împărtășirea acestor reușite este nu numai o dovadă de încredere reciprocă și parteneriat, ci și garanția că aceste rezultate nu vor fi folosite decât în beneficiul umanității.

Mairead McGuinness (PPE-DE), în scris. – Doresc să se ia act de faptul că sprijin acest raport în favoarea extinderii acordului CE SUA de cooperare științifică și tehnologică.

Însă aparatul meu de vot nu a funcționat, prin urmare aș dori să înregistrez votul meu în favoarea raportului, pentru a fi consemnat.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), în scris. – (DE) Am votat împotriva raportului Angelikăi Niebler privind extinderea acordului de cooperare științifică și tehnologică dintre Comunitatea Europeană și Guvernul Statelor Unite ale Americii (A6-0006/2009).

Conținutul acordului extins diferă de acordul anterior prin adăugarea secțiunilor privind cercetarea spațială și cercetarea în domeniul securității. Având în vedere faptul că atât SUA, cât și UE intenționează în mod

explicit să folosească spațiul în scopuri militare, precum și faptul că ambele părți definesc securitatea în primul rând în termeni militari, este rezonabil să presupunem că acordul de cooperare va servi și scopurilor militare.

Cooperarea în domeniile științei și cercetării este extrem de importantă. Totuși, trebuie folosită în scopuri civile. Mă opun oricărui uz militar.

Lydie Polfer (ALDE), în scris. - (FR) Am votat pentru acest raport care propune reînnoirea acordului din decembrie 1997, reînnoit pentru prima dată în 2003, care le va permite celor două părți să continue, să îmbunătățească și să-și intensifice cooperarea în domenii științifice și tehnologice de interes comun.

Această colaborare va aduce beneficii reciproce ca urmare a progresului științific și tehnic realizat de programele noastre de cercetare respective. Se va produce, de asemenea, un transfer de cunoștințe de care vor profita companiile noastre și cetățenii noștri.

Această cooperare face parte din politica europeană privind cercetarea și dezvoltarea tehnică, politică ce reprezintă o parte atât de importantă a legislației europene. Ne va permite consolidarea bazelor științifice și tehnice ale industriei europene și promovarea competitivității ei internaționale crescânde.

Zuzana Roithová (PPE-DE), în scris. - (CS) Astăzi nu am votat în favoarea raportului privind continuarea cooperării științifice și tehnice dintre UE și SUA. Și asta în ciuda faptului că nivelul de investiții efectuat de UE și SUA în acest domeniu este unul dintre cele mai ridicate din lume și multe institute științifice interconectate promovează progresul tehnic și științific în lume și contribuie la rezolvarea anumitor probleme mondiale. Pe termen lung aș critica însă refuzul Comisiei și al Consiliului de a ajunge la un acord cu SUA în ceea ce privește principiile etice fundamentale pentru știință și cercetare. Mă îngrijorează faptul că, din nou, acest acord nu conține astfel de dispoziții. Este o dovadă de iresponsabilitate față de umanitate și demonstrează o lipsă de respect față de acei oameni de știință care se ghidează voluntar după o serie de principii etice, în timp ce alții le ignoră. Acest lucru se aplică în special biotehnologiei.

Luca Romagnoli (NI), în scris. - (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, am votat pentru raportul Niebler privind extinderea acordului CE/SUA de cooperare științifică și tehnologică. Acordul de cooperare științifică și tehnologică a intrat în vigoare acum mai mult de 10 ani și a fost deja reînnoit o dată, după primii cinci ani. Sunt total de acord cu faptul că acordul trebuie extins din nou, pentru a continua astfel încurajarea cooperării științifice și tehnologice cu Statele Unite, în domenii prioritare comune care aduc beneficii socio-economice ambelor părți.

Sunt mulțumit, de asemenea, că teoretic termenii acordului sunt identici cu cei semnați anterior, cu excepția câtorva modificări tehnice. În cele din urmă, salut adăugarea la acordul CE/SUA a cercetării spațiale și a sectorului securității.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), în scris. - Am votat raportul referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind extinderea Acordului de cooperare științifică și tehnologică dintre Comunitatea Europeană și Guvernul Statelor Unite ale Americii, deoarece consider că orice cooperare pe palierul științific poate conduce la noi descoperiri, care la rândul lor pot sprijini dezvoltarea și evoluția omului. Având în vedere că SUA reprezintă unul dintre cei mai importanți vectori de la nivel mondial, în ceea ce privește cercetarea științifică, consider că extinderea conlucrării pe palierul științific cu această țară va fi benefică pentru orice stat al Uniunii Europene.

- Raport: Angelika Niebler (A6-0005/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), în scris. - (LT) Reînnoirea acordului pentru alți cinci ani ar fi benefică pentru ambele părți, permițând continuarea cooperării dintre Rusia și Comunitatea Europeană în domeniul științei și tehnologiei.

Cum conținutul acordului reînnoit va fi identic cu cel al acordului care expiră la 20 februarie 2009, nu are niciun sens continuarea discuțiilor privind reînnoirea acestui acord în maniera obișnuită.

Având în vedere avantajele ambelor părți în accelerarea reînnoirii acordului, se propune o procedură într-un singur pas (o singură procedură și un singur act, legate de semnarea și formarea acordului). Ambele părți ale acordului se străduiesc să asigure cooperarea continuă (în special implementarea unor astfel de activități în care trebuie să fie implicate părți terțe, în conformitate cu acordul de cooperare). Sunt întru totul de acord cu această propunere.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), în scris. – Am votat în favoarea raportului Niebler întrucât cooperarea dintre UE și Rusia în domeniul științific și tehnologic este necesară. Acordul UE-Rusia trebuie să impulsioneze atât Comunitatea Europeană, cât și Rusia să obțină avantaje reciproce ca urmare a progreselor științifice și tehnice realizate prin intermediul programelor de cercetare.

Acordul va permite schimbul de idei și transferul de know-how în beneficiul comunității științifice, al industriei și al cetățenilor. Constat că acest acord se bazează pe principii similare cu cel încheiat între UE și SUA în același domeniu, științific și tehnologic.

Trebuie să remarcăm faptul că acordul se bazează pe principiile de avantaj reciproc, promovează participarea la activitățile de cooperare, precum „apeluri coordonate pentru propuneri de proiecte comune, acces la programele și activitățile celeilalte părți”.

Se promovează principiile protejării eficiente a proprietății intelectuale și partajării echitabile a drepturilor de proprietate intelectuală. Propunerea prevede, de asemenea, misiuni ale experților și oficialilor UE, ateliere de lucru, seminarii și reuniuni organizate în Comunitatea Europeană și în Rusia. În Anul European al Creativității și Inovării, sperăm că acest acord va contribui la eficientizarea parteneriatului strategic dintre UE și Rusia.

Avril Doyle (PPE-DE), în scris. -- Doamna Niebel a prezentat raportul privind reînnoirea acordului existent dintre CE și Rusia privind cooperarea în știință și tehnologie. Colaborarea și activitățile pașnice între Rusia și UE sunt benefice progresului cunoașterii științifice și al cercetării și mă bucur că pot susține această măsură.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), în scris. – Reînnoirea acordului de parteneriat pentru cooperare științifică și tehnologică cu Rusia este un pas important în normalizarea și consolidarea relațiilor dintre UE și Federația Rusă, dincolo de tensiunile existente în ultima perioadă.

Cu toate acestea, normalitatea relațiilor de colaborare în aceste domenii nu este suficientă. UE și Rusia trebuie să găsească în primul rând o modalitate de consolidare a relațiilor de parteneriat și de colaborare în politicile de securitate și, în primul rând, în politica de securitate energetică. Recenta criză a gazului ne-a demonstrat necesitatea tratării cu seriozitate și unitate a problemei dependenței Uniunii Europene de furnizorii săi de resurse.

De asemenea, să nu uităm criza din Georgia care, pentru un timp, a pus în pericol întreaga arhitectură europeană de după încheierea Războiului Rece.

În fața tuturor provocărilor globalizării și ale crizei mondiale, Rusia este un actor important, care nu poate fi exclus sau ignorat de la masa negocierilor. Dar Federația Rusă trebuie să respecte aceste acorduri, precum și regulile normale internaționale.

Fac un apel la CE și la Președinția cehă să găsească cât mai curând modalități concrete de rezolvare a acestor probleme, atât în beneficiu propriu, respectiv al cetățenilor europeni, cât și al țărilor terțe partenere (Ucraina, Republica Moldova).

Mairead McGuinness (PPE-DE), în scris. – As dori să notez că sprijin acest raport referitor la acordul dintre UE și Rusia privind cooperarea în știință și tehnologie.

Însă aparatul meu de vot nu a funcționat, prin urmare aș dori să înregistrez votul meu în favoarea raportului, pentru a fi consemnat.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), în scris. -- Am votat în favoarea cooperării științifice și tehnice dintre Comunitatea Europeană și Rusia pentru că este necesar să construim relații de vecinătate ferme, stabile și sincere cu Federația Rusă. Cooperarea științifică și tehnologică reprezintă, după părerea mea, un mijloc excelent pentru construirea unei astfel de relații. Comunitatea Europeană, ca și Rusia, a înregistrat progrese științifice semnificative care pot fi benefice pentru ambele părți. Comunitatea poate profita cu siguranță de pe urma unei astfel de cooperări, realizând și perfecționându-și propriile proiecte științifice și tehnologice. Aș sublinia însă că pentru stabilirea unor relații de vecinătate sincere este nevoie să existe disponibilitate și seriozitate și de cealaltă parte.

Ultimele câteva zile au demonstrat lipsa de seriozitate a Rusiei ca partener comercial. Acțiunile Federației Ruse au cauzat o criză a gazelor în multe țări ale Uniunii Europene, iar acest lucru a reprezentat o amenințare directă la adresa economiilor statelor membre, evidențiind neajunsurile unei dependențe energetice de Rusia.

Sper că în interesul unei bune cooperări în domeniul științific și tehnic, astfel de evenimente nu se vor mai repeta în viitor.

Zuzana Roithová (PPE-DE), *în scris*. – (CS) Așa cum am votat împotriva acordului cu SUA, am votat și împotriva raportului privind acordul dintre UE și Rusia privind cooperarea științifică și tehnică. Motivele au fost aceleași. Mă îngrijorează faptul că nu conține un capitol dedicat unui acord privind limitele etice comune ale cercetării. Regret faptul că atât Comisia, cât și Consiliul subestimează acest aspect primordial al cercetării și nici măcar nu încearcă să redacteze un astfel de acord. E ca și cum nu ar fi conștienți de faptul că mai mult decât oriunde altundeva, limitele etice își au un loc în știință, unde precauțiile preliminare sunt atât de necesare. Cel puțin în cazul științei și al cercetării finanțate din fonduri publice, un acord internațional privind principiile etice ar fi total adecvat în cadrul unui astfel de acord de cooperare.

Luca Romagnoli (NI), *în scris*. – (IT) Doamnelor și domnilor, am votat pentru raportul doamnei Niebler referitor la reînnoirea acordului UE/Rusia privind cooperarea științifică. Este într-adevăr esențial să reînnoim acest acord elaborat cu guvernul sovietic în urmă cu mulți ani. Cooperarea dintre Uniunea Europeană și Rusia a avut rezultate excelente datorită faptului că ambele părți și-au unit forțele pentru realizarea obiectivului unic de ameliorare a bunăstării generale.

De aceea salut inițiativa doamnei Niebler și subliniez importanța continuității și constanței relațiilor diplomatice dintre UE și Rusia pentru menținerea echilibrului geopolitic internațional.

Peter Skinner (PSE), *în scris*. – Există mai multe motive pentru care acest acord consolidează piața internă a UE și cooperarea în standarde precum și menținerea protecției consumatorilor.

Primul dintre ele este că știința este o disciplină globală și progresele pe care le putem împărtăși conduc la creșterea volumului activității umane. Beneficiile pe care le putem câștiga sunt în general și în particular pozitive.

Fie că este vorba de industria mașinilor care se străduiește să reducă emisiile sau de universități care creează legături strategice, succesul promovării acestui acord este măsurabil.

Consumatorii sunt la rândul lor beneficiarii indirecti, mințile cele mai strălucite fiind solicitate pentru a crea o mai mare încredere în răspunsurile la preocupările noastre comune.

Daniel Stroj (GUE/NGL), *în scris*. – (CS) Deși poate părea că adoptarea proiectului de decizie a Consiliului privind încheierea acordului (de reînnoire a Acordului privind cooperarea științifică și tehnică dintre Comunitatea Europeană și Rusia) nu este decât o formalitate de o importanță secundară, nu cred că așa stau lucrurile. Devine din ce în ce mai evident că Rusia trebuie să fie un partener strategic pentru UE, în loc să fie condamnată etern și văzută ca o sperietoare. De aceea trebuie să salutăm orice pas în direcția cooperării dintre UE și Rusia la diferite niveluri și sub diferite forme. Ne putem aștepta, de asemenea, ca această cooperare cu Rusia să joace un rol foarte important și evident pozitiv în grava criză economică actuală. Rusia nu poate fi separată de Europa. Aparține Europei, fie că ne place sau nu, și cooperarea cu ea poate deveni foarte curând de o importanță vitală pentru Europa.

- Raport: Gyula Hegyi (A6-0478/2008)

John Attard-Montalto (PSE), *în scris*. – Când vorbim despre spațiile naturale, în realitate ne referim la un mediu natural în care nu au pătruns activități umane semnificative, cu alte cuvinte la zone virgine. Spațiile naturale se pot referi atât la uscat cât și la mare.

Există două abordări diferite: una se referă la conceptul de conservare și cealaltă la cel de prezervare. Sunt două noțiuni distincte. Prima poate fi descrisă ca „folosirea adecvată a naturii”, cea din urmă ca „protejarea naturii de utilizare”. Consider că prezervarea și conservarea sunt distincte, dar aplicarea lor depinde de zona specifică. De exemplu, Europa este prea mică pentru a avea zone în care accesul să fie interzis cetățenilor săi. Pădurile acoperă aproximativ o treime din zona de uscat, din care doar 5% pot fi descrise ca spații naturale.

Cele mai multe zone de spații naturale din Europa sunt protejate prin Natura 2000. Aceasta este o rețea europeană care acoperă deja cele mai valoroase și mai diversificate zone din punct de vedere biologic din UE. Acesta este motivul pentru care sunt de acord cu faptul că nu avem nevoie de o legislație nouă în ceea ce privește spațiile naturale, din moment ce majoritatea sunt acoperite de Natura 2000. Este totuși important să identificăm spațiile naturale în funcție de spații naturale forestiere, de apă dulce sau marină.

Alessandro Battilocchio (PSE), *în scris. –(IT)* Am votat în favoarea raportului. Există mai multe motive pentru care Europa ar trebui să fie interesată de protejarea spațiilor naturale. În primul rând, acestea funcționează ca refugii și rezerve genetice pentru multe specii care nu pot supraviețui în condiții care sunt chiar și ușor modificate. Există, de asemenea, multe specii care nu au fost încă descoperite și descrise. Cele mai multe dintre acestea trăiesc în soluri sau lemn putrezit și sunt foarte sensibile la schimbări. Aceste zone nepoluante sunt ideale pentru studierea schimbărilor naturale și a evoluției naturii. În același timp, aceste zone sunt extrem de vulnerabile la impactul schimbărilor climatice cauzate de oameni în afara lor.

Apoi există multe motive etice pentru prezervarea spațiilor naturale în Europa. Avem obligația morală de a ne asigura că generațiile viitoare se vor putea bucura și vor putea profita de spațiile naturale protejate din Europa. Dezvoltarea turismului durabil este utilizat ca un mijloc de a atribui o valoare economică spațiilor naturale și de a promova conservarea lor.

De aceea este important să se elaboreze recomandări adecvate pentru a ajuta statele membre să găsească cea mai bună cale de a garanta protecția actualelor și potențialelor zone protejate în cadrul Natura 2000 precum și a spațiilor naturale și a proceselor lor naturale.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), *în scris. –* Am votat în favoarea acestui raport pentru că sunt de acord că trebuie neapărat să începem localizarea ultimelor spații naturale din Europa. Desigur, acest lucru nu poate fi făcut înainte de a defini spațiile naturale. De aceea îndemn Comisia Europeană să acționeze în această direcție. Sunt, de asemenea, de acord cu ideea că ar trebui să promovăm un turism durabil în aceste zone și să învățăm administratorii siturilor cum să prezerve și să protejeze spațiile naturale.

Prin urmare, mă alătur solicitării celui mai important ONG din domeniu și solicit Comisiei Europene să elaboreze câteva linii directoare în ceea ce privește prezervarea spațiilor naturale în Europa.

Martin Callanan (PPE-DE), *în scris. –* Acest raport indică faptul că și cele mai izolate zone din Europa sunt accesibile Europei. Ideea de spații naturale presupune că acestea nu sunt atinse de omenire - adică nici de UE. Totuși, date fiind diversele presiuni asupra mediului, Comisia a propus măsuri destinate protejării și îngrijirii regiunilor celor mai îndepărtate și izolate din Europa.

Prin urmare susțin în general acest raport, cu condiția ca statele membre să își mențină rolul proeminent în gestionarea, desemnarea și protejarea spațiilor naturale.

Sunt întrucâtva sceptic în ceea ce privește valoarea unei strategii comunitare privind spațiile naturale, dat fiind faptul că gestionarea UE în ceea ce privește agricultura și pescuitul s-a dovedit a fi dezastruoasă. Este esențial ca UE să acționeze ca un mediator și un depozitar al celor mai bune practici în acest proces, altfel toată ideea de la baza măsurilor propuse ar fi afectată.

În ciuda acestor rezerve, regiunea mea din nord-estul Angliei este binecuvântată cu zone izolate de o frumusețe naturală covârșitoare și în mare parte neatinse de oameni. De aceea sprijin acest raport.

David Casa (PPE-DE), *în scris. –* Natura 2000 a făcut multe pentru protejarea mediului nealterat și virgin. Acest raport subliniază importanța unor astfel de proiecte și împărtășesc pe deplin opinia raportorului că trebuie folosite multe resurse pentru a asigura protecția acestor zone. Este important să localizăm aceste zone, pentru că ar putea fi prea târziu dacă amânăm acest proces.

Avril Doyle (PPE-DE), *în scris. –* Raportul din proprie inițiativă al domnului Hegyi subliniază importanța protejării spațiilor naturale din Europa prin aplicarea directivelor în vigoare, propunând o definiție a „spațiilor naturale” ca zone încă neatinse, precum și ca „zone în care activitățile umane sunt minime”.

Raportul este binevenit, unele aspecte rămân însă neclare; de exemplu, dacă sunt discutate spațiile naturale existente sau potențialele spații naturale viitoare. De asemenea, aș dori să știu dacă există spații naturale care în prezent nu sunt enumerate ca situri Natura 2000, dar ar putea fi luate eventual în considerare în cadrul acestui raport.

Zonele care necesită o considerare specifică în cadrul Natura 2000 se încadrează în competențele diferitelor direcții generale ale Comisiei. Apreciez munca depusă de diferitele departamente și diferitele lor mandate, dar în același timp consider că creșterea nivelului de cooperare și de coerență ar putea ameliora semnificativ protecția asigurată de siturile Natura 2000. Sunt bucuros să sprijin raportul domnului Hegyi, dar regret că din cauza aplicării articolului 45 alineatul (2) nu mi s-a oferit posibilitatea de a-l dezbate.

Edite Estrela (PSE), în scris. - (PT) Am votat pentru raportul Hegyi pentru că am convingerea că este necesar să îmbunătățim protecția și promovarea spațiilor naturale din Europa.

Ca urmare a presiunilor de mediu ce rezultă din secole de activitate umană, astăzi spațiile naturale acoperă doar 46% din suprafața pământului.

Cred că este de datoria Comisiei să elaboreze recomandări pentru statele membre, care trebuie să includă realizarea unei hărți și a unei strategii pentru spațiile naturale europene.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. - (PT) Am votat în favoarea acestui raport pentru că trebuie să protejăm natura, dar prin intervenție umană. Pădurile acoperă în acest moment 33% din suprafața țărilor Spațiului Economic European, adică 185 de milioane de hectare. Numai aproximativ 9 milioane de hectare (5% din suprafața totală de pădure) sunt considerate „spații naturale”. Aceste zone, împreună cu fauna și flora ce le alcătuiesc și ecosistemele din care fac parte, se află într-o stare naturală. Aceste spații naturale ar trebui să aibă parte de condiții de protecție eficiente și specifice, având în vedere că alcătuiesc rezerve genetice și refugii pentru multe specii care nu ar putea supraviețui în condiții chiar și doar ușor modificate, fiind vorba în special de mamifere mari, cum ar fi ursul brun, lupul și râsul.

Avem obligația morală de a ne asigura că generațiile viitoare se vor putea bucura și vor putea profita de spațiile naturale ale Europei. Dezvoltarea turismului durabil poate fi folosit ca un mijloc de a conferi valoare economică spațiilor naturale și de a sprijini conservarea lor, prin încurajarea oamenilor obișnuiți să descopere valoarea ascunsă a naturii fără a o deteriora. Turismul durabil consolidează acceptabilitatea politicilor de conservare pentru că turiștii înțeleg necesitatea protecției ca rezultat al propriei lor experiențe și în același timp contribuie la susținerea economică a spațiilor naturale, ceea ce poate însemna locuri de muncă pentru localnici.

Duarte Freitas (PPE-DE), în scris. - (PT) În prezent, spațiile naturale ale Europei sunt reduse la o fracțiune din ceea ce erau în trecut, astfel protecția lor este o prioritate.

Prin urmare, acestea trebuie să se afle în centrul politicii europene de biodiversitate și rețeaua Natura 2000 trebuie să ia în considerare aceste zone pentru a asigura cea mai bună utilizare a serviciilor de ecosistem pe care le oferă.

Aprob raportul Hegyi în speranța că spațiile naturale europene pot fi prezervate mai bine pentru ca generațiile viitoare să se poată bucura de ele.

David Martin (PSE), în scris. - (PT) Sprijin acest proiect care subliniază necesitatea protecției celor 46% din suprafața pământului care reprezintă spațiile naturale și care nu au fost alterate în mod semnificativ de activitatea umană.

Luís Queiró (PPE-DE), în scris. - (PT) Apuse sunt vremurile în care istoria umanității era povestea supraviețuirii în fața adversității naturii. În zilele noastre, deși încă mai trebuie să ne protejăm de natură și atacurile sale, a devenit necesar să protejăm natura de dominația și prezența umană. Trebuie să facem asta pentru noi înșine: pentru interesul pe care îl avem de a prezerva bogăția biodiversității și pentru nevoia noastră de a proteja planeta pe care ni s-a oferit șansa să trăim. Eforturile depuse pentru prezervarea spațiilor naturale în Europa și, foarte specific, în cele mai izolate regiuni unde o astfel de diversitate este atât de importantă trebuie înțelese pe baza acestor precepte. Aceleași precepte cer ca intervențiile și reglementările să fie echilibrate și luate în considerare. Dacă vrem să promovăm o nouă modalitate de utilizare a zonelor rurale, nu trebuie să intensificăm activitățile umane întreprinse în zonele respective la niveluri care nu pot fi suportate. Protecția spațiilor naturale, mai ales acolo unde coexistă cu activitățile umane, trebuie să însemne promovarea echilibrului, prezervării și durabilității. Nu trebuie să impunem sarcini intolerabile asupra vieții rurale sau să determinăm oamenii să abandoneze zone deja sărăcite.

Luca Romagnoli (NI), în scris. - (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, votez pentru raportul Hegyi privind spațiile naturale din Europa. Consider că Uniunea Europeană trebuie să manifeste un interes mai mare față de spațiile naturale, pentru că acestea acționează ca refugii și rezervații pentru multe specii care nu pot supraviețui în condiții modificate. Mai mult, motivele etice care stau la baza acestei decizii nu trebuie să fie uitate.

Noi, cetățenii Europei, avem obligația morală de a ne asigura că generațiile viitoare se vor bucura de spațiile naturale protejate din Europa. De aceea aplaud inițiativa domnului Hegyi destinată promovării dezvoltării turismului durabil, un indicator real al valorii economice a spațiilor naturale.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), în scris. – Am votat acest raport deoarece, sunt de părere că Europa trebuie să-și protejeze spațiile naturale și să contribuie la menținerea parcurilor naționale pe care le are. Conform raportului „Spațiile naturale din Europa”, există 10 parcuri naționale în mai multe zone ale Europei. Menținerea și protejarea parcurilor naționale înseamnă și protejarea speciilor de animale și păsări care trăiesc în aceste zone.

Având în vedere că unele dintre aceste specii sunt pe cale de dispariție, consider că Uniunea Europeană trebuie să se implice activ în dezvoltarea de programe, prin intermediul cărora să sprijine revigorarea acestor specii și repopularea anumitor zone unde, din păcate, anumite specii de animale și plante au dispărut.

În aceeași ordine de idei, cred că se impun: o analiză mai atentă în ceea ce privește defrișările din zonele nedecarate parcuri naționale și dezvoltarea de proiecte concrete referitoare la reîmpădurirea zonelor defrișate. În ceea ce mă privește, sprijin cu tărie orice proiect de acest fel și doresc să-l felicit pe raportor.

Andrzej Jan Szejna (PSE), în scris. – (PL) Termenul de spații naturale se referă la un mediu natural care nu a fost alterat în mod semnificativ de activitatea umană. Chiar și acum, 46% din suprafața pământului este clasată ca spații naturale.

Există o diferență între noțiunile de conservare și protejare. Prima implică o utilizare adecvată a naturii. Cea din urmă implică protejarea naturii împotriva exploatării. În opinia mea, natura trebuie protejată, dar prin acțiune umană. Europa este prea mică pentru a le interzice cetățenilor săi accesul în anumite teritorii. Teritoriile în chestiune sunt de valoare excepțională și specială. Fapt care poate fi exploatat într-un mod care nu aduce prejudicii mediului, prin dezvoltarea de noi produse în domeniul turismului.

În același timp, aceste teritorii sunt foarte vulnerabile la impactul schimbărilor de mediu cauzate de oameni. Este de datoria noastră morală să ne asigurăm că generația viitoare va putea vedea și bucura de spațiile naturale adevărate din Europa. Dezvoltarea turismului durabil se poate dovedi a fi o modalitate de a beneficia de importanța economică a spațiilor naturale și de a dobândi resurse pentru protecția lor.

În Europa a luat naștere o inițiativă interesantă care corelează programele destinate spațiilor naturale și turismului durabil. Mă refer la Fundația PAN Parks al cărei scop este dezvoltarea turismului durabil în acele ținuturi.

Nu este necesară introducerea unei noi legislații referitoare la spațiile naturale, dar Comisia Europeană ar trebui să elaboreze recomandări adecvate pentru a se asigura că statele membre ale UE vor primi asistență în ceea ce privește cele mai bune modalități de protejare a spațiilor naturale prezente și potențiale, care ar putea fi incluse în rețeaua Natura 2000.

- Raport: Luís Queiró (A6-0501/2008)

Martin Callanan (PPE-DE), în scris. – În ultimii ani, aviația generală și de afaceri a fost ramura din sectorul aviatic care s-a dezvoltat cel mai rapid. Aeroporturile din circumscripția mea din nord-estul Angliei, cum ar fi Newcastle și Durham Tees Valley sunt foarte populare printre piloții amatori și, din ce în ce mai mult, printre oamenii de afaceri. De aceea este un subsector care are nevoie de sprijin și reglementare rezonabilă.

Sunt impresionat de angajamentul Comisiei de a respecta principiul proporționalității în reglementarea aviației generale și de afaceri. Această propunere se detașează semnificativ de multe propuneri precedente legate de transport și este binevenită, deși trebuie să fim atenți pentru a ne asigura că sectorul în chestiune poate înregistra mai departe creșteri într-o manieră durabilă fără o povară administrativă oneroasă, care mult prea adesea a caracterizat propunerile Comisiei.

Inevitabil, pe termen scurt acest sector va cunoaște și el un declin din cauza crizei economice care se adâncește. Totuși, aviația generală și de afaceri contribuie în mod semnificativ la creșterea economică, mai ales la nivel regional, așa cum putem dovedi noi, în nord-estul Angliei.

Am votat în favoarea acestui raport.

David Casa (PPE-DE), în scris. – Sunt de acord cu raportorul în privința necesității de a accentua importanța colectării de date, a reglementării proporționale, a capacității aeroporturilor și a spațiului aerian și a durabilității mediului, recunoscând în același timp importanța uneia dintre industriile care se dezvoltă cel mai rapid în timpurile noastre. Facem apel pentru stabilirea unui echilibru al aspectelor menționate, pentru a nu obstructiona afacerile și pentru a le asigura durabilitatea.

Avril Doyle (PPE-DE), *în scris*. – Deputatul Queiró a răspuns comunicării Comisiei „O agendă pentru viitorul durabil al aviației generale și de afaceri” și a evidențiat mai multe domenii în care considerațiile politice privind sectorul transportului aerian necomercial din aviația generală și de afaceri au un impact suplimentar. De un interes deosebit sunt extinderea competenței Comisiei la domenii de securitate și siguranță și impactul asupra sectorului inițiativelor Comunității, cum ar fi Cerul unic european și sistemul de gestionare a traficului aerian.

O preocupare principală o reprezintă garantarea siguranței și garantarea faptului că preocupările legate de mediu sunt respectate de către sector într-o manieră responsabilă, prin reducerea atât a poluării fonice cât și a volumului de emisii generate. Atât rata de creștere în acest sector, cât și diversitatea sa îl transformă într-un sector care pe viitor va avea nevoie de reglementare. Această comunicare indică drumul care trebuie urmat pentru o politică viitoare.

Jörg Leichtfried (PSE), *în scris*. – (DE) Am votat împotriva raportului lui Luís Queiró privind viitorul aviației generale și de afaceri.

Este incontestabil că numărul zborurilor generale și de afaceri a crescut semnificativ și că, prin urmare, impactul asupra mediului s-a accentuat proporțional.

Cu toate acestea, după părerea mea, investițiile pentru dezvoltarea aeroporturilor este o abordare greșită, pentru că nu va conduce decât la o cerere și mai mare de călătorii și la creșterea traficului aerian. Trebuie să găsim alternative pentru ca nivelul traficului aerian să nu ia amploare și poluarea să se mențină în limite rezonabile.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), *în scris*. – Aviația generală și de afaceri este un sector în plină dezvoltare, caracterizat printr-un grad sporit de adaptabilitate și flexibilitate, aspecte aflate în disonanță cu marea rigiditate de care dau dovadă în special marile aeroporturi. Din acest motiv, susțin recomandările colegului Luís Queiró referitoare la aplicarea consecventă a principiilor proporționalității și subsidiarității în acest sector, de la caz la caz, cu condiția respectării tuturor cerințelor legate de securitate și de siguranță.

Fac apel la toate statele membre să ia în considerare toate recomandările Comisiei și raportului, în special în ceea ce privește eficientizarea și optimizarea capacităților aeroportuare, nu numai în ceea ce privește aeroporturile mari, cât mai cu seama în ceea ce privește aeroporturile regionale și locale.

De altfel, în calitate de raportor pe pachetul Cerul Unic European II și extinderea competențelor EASA, am ținut cont de necesitatea ca acest segment al sectorului aviatic să beneficieze de toate condițiile de care are nevoie pentru a-i asigura o dezvoltare durabilă, atât în beneficiul industriei de profil cât și, în ultimă instanță, în beneficiul pasagerilor.

Luca Romagnoli (NI), *în scris*. – (IT) Doamna președinte, doamnelor și domnilor, am votat în favoarea raportului domnului Queiró privind o agendă pentru un viitor durabil al aviației generale și de afaceri. Suntem desigur avertizați că avem nevoie de o nouă politică europeană referitoare la aviația generală și de afaceri.

Și asta pentru că cifra de afaceri a companiilor din sectorul aviatic civil a crescut în mod constant. Într-adevăr, s-a estimat că numărul pasagerilor care vor folosi aviația de afaceri s-ar putea dubla în următorii aproximativ zece ani. Mai mult, avantajele aduse de acest tip de aviație pentru economie și bunăstarea socială în ansamblu, trebuie, de asemenea, să fie recunoscute.

De aceea, salut raportul colegului meu și sper ca potențialul unui sector care se bucură de o creștere remarcabilă să poată fi exploatat pe deplin în viitor.

- Raport: Malcolm Harbour (A6-0018/2009)

John Attard-Montalto (PSE), *în scris*. – Sectorul public a fost îngreunat de metodele tradiționale de achiziții de servicii în domeniul cercetării și dezvoltării. Acest lucru poate fi modificat prin ceea ce este cunoscut ca achiziții înainte de comercializare. Achiziția înainte de comercializare este o abordare specială pentru sectorul public în scopul promovării cercetării și dezvoltării.

UE are nevoie de o strategie de inovare mai amplă. Iar ceea ce numim achiziții înainte de comercializare trebuie văzute ca parte din strategie. Acest lucru este esențial pentru consolidarea capacității de inovație a Uniunii și pentru îmbunătățirea serviciilor publice pentru cetățenii europeni. Sectorul public din SUA cheltuiește 50 de miliarde de dolari pentru achiziții în domeniul cercetării și dezvoltării. Europa cheltuiește 2,5 miliarde de dolari. Este evident de ce achizițiile înainte de comercializare sunt cruciale pentru a ajuta sectorul public din Europa să facă față principalelor provocări cu care se confruntă.

Una dintre problemele existente în Europa este lipsa unei viziuni asupra modului de optimizare a achizițiilor în domeniul cercetării și inovației. Problema este rezultatul a ceea ce se numește dezvoltare exclusivă. Companiile care au dezvoltat un produs sau un serviciu pentru un organism public nu își pot folosi rezultatele pentru alți clienți. Achizițiile înainte de comercializare vor rezolva această anomalie. Vor permite o abordare specifică care implică împărțirea riscurilor și a beneficiilor. Fapt care va duce la o dezvoltare rentabilă de soluții inovatoare.

Alessandro Battilocchio (PSE), *în scris*. – (IT) Mulțumesc, domnule președinte. Voi vota pentru. Consider că achizițiile înainte de comercializare pot fi foarte avantajoase pentru inovație și că pot oferi servicii publice actualizate de cea mai bună calitate în Uniunea Europeană.

Nu doar atât. Contractele de achiziții înainte de comercializare oferă șanse majore întreprinderilor mici și mijlocii, atât în raport cu sectorul contractelor de achiziții publice, cât și cu experiența și dezvoltarea lor globală. Într-adevăr, prin natura lor, sunt mai accesibile întreprinderilor mici și mijlocii decât tradiționalele mari contracte financiare.

Cu toate acestea, mă tem că propunerea nu va avea succes în a atrage întreprinderile mici și mijlocii decât în condițiile în care modul de funcționare a unor astfel de contracte este clarificat, mai ales într-un context transfrontalier, și doar dacă sunt oferite clarificări suplimentare privind anumite aspecte procedurale, inclusiv dispozițiile referitoare la ajutorul de stat și proprietatea intelectuală, pentru a se crea astfel un mediu stabil și transparent pentru organisme și întreprinderile publice.

Martin Callanan (PPE-DE), *în scris*. – Acest raport îndeamnă la reflecție: după toate discuțiile despre agenda Lisabona și transformarea Europei în cea mai competitivă economie din lume până la anul, am fost șocat când am citit că sectorul public american cheltuiește 50 de miliarde de dolari pe an pentru achiziții în domeniul cercetării și dezvoltării.

Această sumă este de douăzeci de ori mai mare decât cea alocată în Europa și reprezintă aproximativ jumătate din decalajul total dintre SUA și Europa în materie de investiții în cercetare și dezvoltare.

Salut raportul colegului meu, Malcom Harbour, care a stabilit modalitățile prin care Europa poate începe să reducă respectivul decalaj de productivitate. Cheia acestui proces se află în titlu: încurajarea inovației.

După părerea mea, cea mai bună metodă pentru ca aspirațiile acestui raport să devină realitate este să garantăm faptul că Europa încurajează inovația și dezvoltarea tehnologică, în loc să ridice obstacole normative în calea acestora.

Având în vedere importanța achizițiilor publice în promovarea și susținerea noilor tehnologii, am sprijinit acest raport. Sper ca principiile sale să fie de folos autorităților locale din regiunea mea din nord-estul Angliei.

David Casa (PPE-DE), *în scris*. – Sunt de acord cu raportorul în ceea ce privește importanța inovației, în special în sectoarele în care inovația este esențială, cum ar fi sănătatea, îmbătrânirea și securitatea. Achizițiile înainte de comercializare reduc riscul comiterii de greșeli și, prin urmare, trebuie folosite ca mijloc de inovație.

Avril Doyle (PPE-DE), *în scris*. – Colegul meu, domnul Harbour, a prezentat un raport din proprie inițiativă privind încurajarea inovației pentru asigurarea unor servicii publice durabile de înaltă calitate în Europa. Accesul corect și echitabil la astfel de servicii este esențial pentru buna funcționare a pieței libere. Această comunicare abordează problema fazei de cercetare și dezvoltare (C&D) a unui produs înainte de comercializare.

Achizițiile înainte de comercializare reprezintă o abordare specifică pentru ca sectorul public să se lanseze în C&D în scopul stimulării inovației, pentru a asigura servicii publice durabile de înaltă calitate în Europa. Serviciile publice în chestiune acoperă îngrijirea medicală, educația, securitatea, schimbările climatice și eficiența energetică, toate reprezentând chestiuni care aduc beneficii întregii societăți. Adoptarea acestei strategii va permite dezvoltarea rentabilă și cu o valoare adăugată sporită de soluții noi și inovatoare și, prin urmare, susțin această propunere.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), *în scris*. – (PL) În Europa achizițiile publice în domeniul cercetării și dezvoltării reprezintă un procent nesemnificativ din totalul achizițiilor publice. Europa nu apare într-o lumină favorabilă nici în comparație cu Statele Unite, al căror sector public alocă 50 miliarde de dolari anual pentru achizițiile publice în domeniul cercetării și dezvoltării, o sumă de 20 de ori mai mare decât suma cheltuită în Europa. Ceea ce este regretabil, dacă vrem să ne consolidăm potențialul inovator.

Merită să notăm că multe dintre produsele și serviciile disponibile la ora actuală nu ar fi existat dacă nu ar fi fost angajate resurse publice. Sistemele de navigație prin satelit GPS și tehnologia materialelor semiconductoare nu sunt decât două exemple.

Europa trebuie să facă progrese tehnice în multe domenii, cum ar fi sănătatea, creșterea durabilă și securitatea. Pentru multe dintre domeniile acestea nu există încă soluții comerciale sau, dacă există, necesită cercetări și dezvoltări suplimentare. Achizițiile înainte de comercializare sunt o modalitate de a elimina decalajul dintre cererea și oferta sectorului public, oferind autorităților publice posibilitatea de a îmbunătăți serviciile pe care le furnizează.

Achizițiile înainte de comercializare reprezintă, de asemenea, o oportunitate importantă pentru întreprinderile mici și mijlocii. Potențialul inovator al acestora din urmă este enorm și, datorită angajării de resurse publice, li se dă ocazia de a dezvolta și de a vinde soluțiile propuse și altor clienți.

Luca Romagnoli (NI), în scris. – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, salut cu căldură raportul domnului Harbour privind achizițiile înainte de comercializare: încurajarea inovației pentru asigurarea unor servicii publice durabile de înaltă calitate în Europa. Pentru Uniunea Europeană este extrem de important să găsească modalitatea adecvată de a se confrunta cu provocările sociale pentru a garanta ameliorări considerabile în furnizarea serviciilor publice.

Din această perspectivă, achizițiile înainte de comercializare pot contribui la eliminarea decalajului dintre cerere și ofertă în sectorul achizițiilor publice. Sunt de acord cu raportorul când subliniază necesitatea educării consumatorilor cu privire la modul de abordare a inovației în contractele de achiziții publice, având în vedere că este vorba de o profesie înalt calificată care necesită persoane foarte bine formate.

Andrzej Jan Szejna (PSE), în scris. – (PL) Avem de-a face cu achiziții înainte de comercializare atunci când sectorul public face comenzi în domeniul cercetării și dezvoltării, sprijinind astfel inovația și asigurând durabilitatea și înalta calitate a serviciilor publice.

Achizițiile înainte de comercializare sunt de o importanță covârșitoare în termeni de consolidare a potențialului inovator din întreaga Uniune Europeană, de ameliorare a serviciilor publice furnizate direct cetățenilor, precum și de eliminare a decalajului dintre cerere și ofertă în sectorul public.

Un exemplu de soluție dezvoltată pe baza achizițiilor publice este sistemul de navigare GPS.

În Statele Unite, fondurile alocate comenzilor în domeniul cercetării și inovației sunt de douăzeci de ori mai mari decât cele alocate în Uniunea Europeană.

Pentru IMM-uri, achizițiile publice reprezintă o bună ocazie de a câștiga experiență. Contractele de achiziții publice înainte de comercializare sunt avantajoase pentru întreprinderile mai mici, pentru că de multe ori acestea nu îndeplinesc condițiile pentru achizițiile publice comerciale obișnuite.

Europa ar trebui, în cel mai scurt timp, să elaboreze soluții ample pentru a îmbunătăți utilizarea achizițiilor înainte de comercializare, nu doar de către autoritățile naționale, dar și de către autoritățile locale și regionale.

Marian Zlotea (PPE-DE), în scris. – În primul rând, aș dori să îl felicit pe dl Harbour pentru raportul întocmit, pentru modul în care acesta reflectă munca Comisiei IMCO. Adoptarea acestui raport din proprie inițiativă al dlui Harbour va duce la o stimulare a inovației în cercetare și dezvoltare în cadrul Uniunii Europene. Trebuie să profităm de avantajul pe care îl va aduce o politică în domeniul achiziției înainte de comercializare. Se întrevăd oportunități substanțiale pentru IMM-uri în domeniul achizițiilor publice, achiziția înainte de comercializare fiind mai ușor accesibilă decât contractele de achiziții de mare anvergură.

Trebuie să luăm exemplul SUA și să punem un accent mai mare pe achiziția de servicii de cercetare și dezvoltare; trebuie să definim un instrument politic favorabil achiziției înainte de comercializare pentru a stimula baza inovatoare a UE. În momentul de față, societățile care au dezvoltat un produs sau un serviciu pentru un organism public nu sunt capabile să reutilizeze constatările lor pentru alți potențiali clienți, ajungându-se la apariția unor obstacole financiare în calea achiziționării de soluții concurente. Achizițiile înainte de comercializare permit dezvoltarea rentabilă a unor soluții inovatoare..

- Raport: Anne Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh și Inger Segelström (PSE), în scris. – (SV) Am decis să votăm împotriva raportului doamnei Laperrouze deoarece considerăm că raportul final este neechilibrat și încalcă

dreptul statelor membre de a decide dacă vor sau nu să folosească, să dezvolte și să investească în energia nucleară. Suntem în favoarea cercetării comune în domeniul siguranței nucleare, de exemplu, dar considerăm că, în mai multe cazuri, raportul sprijină mult prea mult energia nucleară. Astfel de decizii trebuie luate la nivelul statelor membre.

Mai mult, în general suntem în favoarea investițiilor în infrastructura energetică, dar suntem sceptici cu privire la susținerea tuturor proiectelor și investițiilor pe care raportul ar dori să le sprijine. Pentru a putea sprijini o astfel de poziție ne-am fi dorit să vedem criterii mai clare, în special având în vedere dezbaterile privind Nord Stream.

John Attard-Montalto (PSE), în scris. – În primul rând, Europa trebuie să depună toate eforturile pentru a-i ajuta pe membrii săi în eforturile de a găsi petrol și gaze. Este probabil că Malta are rezerve de combustibili fosili sub fundurile marine. Nu poate fi efectuată o exploatare completă din cauza problemelor de pe linia mediană dintre Malta și vecinii săi nord-africani. Aceasta nu ar trebui să fie o problemă bilaterală, dar este și în interesul Europei să găsească o soluție în numele statelor membre.

Problema energiei nucleare a revenit în prim plan. Există avantaje și dezavantaje. Dezbaterile privind problema nucleară nu se încheie niciodată. Nu putem ignora posibilitatea evaluării acestei resurse de energie.

Am informații potrivit cărora Malta consideră posibilitatea importului de energie generată de centralele nucleare din Franța. Această energie ar ajunge în Malta sub formă de electricitate și aspectele negative legate de centralele nucleare nu ar fi o problemă. Energia generată ar fi mai ieftină decât cea provenită din gazoductele din Sicilia. Malta nu ar fi nevoită să suporte cheltuielile de capital necesare construirii unei centrale electrice.

Liam Aylward (UEN), în scris. – Salut alocarea de către Uniunea Europeană în această săptămână a 100 de milioane de euro pentru construirea de noi rețele de electricitate între Coasta de Est a Irlandei și Țara Galilor.

Acest proiect nou face parte din pachetul de stimuli economici de 3.5 miliarde de euro anunțat săptămâna trecută la Bruxelles de Comisia Europeană. Acesta va ajuta la construirea de rețele energetice mai moderne care, pe viitor, vor proteja pe deplin securitatea aprovizionării cu energie în Irlanda.

Uniunea Europeană va acorda, de asemenea, sprijin financiar noilor proiecte din domeniul energiei alternative, inclusiv în sectorul energiei eoliene.

Ca membru al Comisiei pentru mediu a Parlamentului European, am asistat la amplificarea disputelor cu privire la aprovizionarea cu energie.

Trebuie să medităm cu toții la ceea ce se întâmplă de câteva săptămâni în legătură cu alimentarea UE cu energie provenind din Rusia via Ucraina.

Realitatea este că în UE trebuie să eliminăm dependența absolută de aprovizionarea cu energie din Rusia. Trebuie să dezvoltăm alte sectoare energetice.

Alessandro Battilocchio (PSE), în scris. –(IT) Vă mulțumesc, domnule președinte. Votez pentru. Consider că formele de energie regenerabilă, cum ar fi energia solară și eoliană, energia hidroelectrică sau geotermică, biomasa sau resursele marine pot fi cele mai importante surse de energie pentru Uniunea Europeană. Acestea pot ajuta la stabilizarea prețurilor și stopează creșterea dependenței energetice.

Prin urmare este foarte importantă elaborarea unei politici energetice europene care să permită o trecere semnificativă la tehnologii energetice eficiente cu emisii reduse de carbon și să acopere nevoile noastre energetice. Dacă eficiența energetică și economia de producere a energiei continuă să fie o prioritate, corelate cu dezvoltarea permanentă a surselor de energie regenerabilă, cred că ar trebui să fie posibil să facem față nevoilor noastre energetice folosind surse cu emisii scăzute până în 2050. De asemenea, sunt de acord cu importanța unei abordări sistematice bazate pe sinergiile dintre diferite sectoare. Pe scurt, pe termen lung provocările climatice și energetice la nivel european și mondial reprezintă o ocazie deosebită pentru încurajarea de noi modele de afaceri în toate sectoarele economice, în scopul stimulării inovației și al încurajării inițiativelor antreprenoriale care iau în considerare aspectele legate de mediu.

Šarūnas Birutis (ALDE), în scris. –(LT) Nu avem o politică energetică europeană unică. Fiecare stat își apără propriile interese. Alte 5 miliarde de euro au fost alocate conexiunilor energetice din UE și internetului în bandă largă. Este un eveniment istoric pentru că, pentru prima dată în istoria UE, Comisia Europeană a dezbătut bugetul din nou și a propus un asemenea proiect. Acest lucru este deosebit de important pentru Lituania căci, până în prezent, nu este conectată energetic nici cu Suedia, nici cu Polonia și este o insulă

energetică. Legăturile energetice nu reprezintă investiții care aduc multe recompense financiare. De aceea, astfel de proiecte esențiale trebuie finanțate din fonduri comunitare. Astăzi, Lituania cumpără gaz cu aproximativ 500 de dolari, în timp ce alte state membre, care sunt mai îndepărtate de Rusia decât Lituania, plătesc mai puțin. Am avea mult de câștigat dacă am da dovadă de solidaritate și am lua o poziție comună în abordarea problemei prețurilor cu Gazprom.

David Casa (PPE-DE), în scris. – Cele trei obiective majore - securitatea aprovizionării și solidaritatea între statele membre; combaterea schimbărilor climatice; reafirmarea obiectivului „de trei ori 20” pentru 2020 și obiectivul de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră cu între 50% și 80% până în 2020; și creșterea economică a UE; obținerea celor mai bune prețuri evitând în același timp volatilitatea acestora - sunt de o importanță capitală atunci când discutăm despre politica energetică europeană. Trebuie să analizăm politica pe care o vor avea sursele de energie descentralizate și să încurajăm, de asemenea, noi tipuri de energie regenerabilă.

Giles Chichester (PPE-DE), în scris. – Împreună cu colegii mei conservatori britanici salutăm abordarea strategică privind furnizarea de energie, așa cum este prezentată de raportul Laperrouze privind a doua revizuire strategică a politicii energetice.

Am votat împotriva referințelor la Tratatul de la Lisabona, conformându-ne politicii noastre constante de a ne opune acestui tratat. Totuși, pentru că există referințe la Tratatul de la Lisabona împotriva cărora nu am putut vota, am decis ca la votul final să ne abținem.

Dragoș Florin David (PPE-DE), în scris. – Am votat în favoarea raportului doamnei Laperrouze, cu privire la analiza strategică a situației energetice din UE, deoarece el prevede că viitoarea politică energetică a UE ar trebui să includă planuri de acțiune în caz de urgență, realizarea de proiecte privind diversificarea surselor de aprovizionare și noi obiective privind schimbările climatice.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. - (PT) Am votat împotriva acestui raport pentru că nu suntem de acord cu multe dintre propunerile expuse, deoarece se bazează integral pe concurența liberă și liberalizarea piețelor într-un sector strategic în care existența politicilor publice și a proprietății publice ale principalelor mijloace de producție energetică este esențială.

Totuși am votat în favoarea mai multor propuneri. De exemplu, suntem la rândul nostru preocupați de siguranța combustibililor fosili, cum ar fi petrolul și gazele, de expunerea raportorului cu privire la improbabilitatea ca producția mondială să depășească 100 de milioane de barili pe zi (în prezent 87 de milioane), în condițiile în care necesarul în 2030 este estimat la 120 de milioane pe zi, precum și de riscul unei crize majore în următorii zece ani.

De asemenea, suntem de acord cu nevoia de intensifica cercetarea în domeniul energiei, în special în ceea ce privește transmutarea deșeurilor nucleare și fuziunea nucleară.

Cu toate acestea, ne opunem încercărilor de plasare a unor grupuri economice din Uniunea Europeană în poziții de forță în raport cu companiile publice din țările terțe, precum și împotriva folosirii acestui raport în scopul apărării Tratatului de la Lisabona și a apelului pentru ratificarea acestuia.

Glyn Ford (PSE), în scris. – Am votat în favoarea raportului Laperrouze privind a doua revizuire strategică a politicii energetice în ciuda entuziasmului său debordant (din punctul meu de vedere) pentru energia nucleară. Nu sunt în favoarea unei închideri premature a centralelor nucleare, dar entuziasmul meu în ceea ce privește centralele noi este foarte limitat. În regiunea mea, sud-estul Angliei, avem posibilitatea să construim un baraj mareic peste Severn care, cu mult mai puține potențiale efecte negative asupra mediului, ar produce cât două centrale nucleare și ar furniza într-o manieră „verde” 5% din nevoile energetice ale Marii Britanii.

Am votat, de asemenea, în favoarea amendamentului 22 al Verzilor care subliniază întârzierea și costurile uriașe ale proiectului energetic de fuziune ITER. Nu am fost în favoarea amplasării acestui proiect în Europa deoarece gazda plătește o parte disproporționată din bugetul total. Am fost astfel în favoarea Japoniei, care a dorit să găzduiască acest elefant alb. Se dovedește că am avut dreptate mult mai devreme decât aș fi crezut.

Bruno Gollnisch (NI), în scris. - (FR) Toată lumea este conștientă că energia este o provocare majoră pentru statele membre. Este foarte bine cunoscut faptul că prin economisirea energiei, ameliorarea eficienței energetice, cercetarea în domeniul energiilor regenerabile rentabile și a noilor tehnologii în transport și diversificarea aprovizionării se poate determina o reducere a dependenței statelor membre. Nu punem sub

semnul întrebării necesitatea unei cooperări sau chiar organizarea, la nivel interguvernamental, pentru solidaritate între statele membre.

În realitate însă, după cum reiese din raport, se pare că elaborarea unei strategii energetice sau securitatea aprovizionării sunt mult mai puțin importante decât introducerea unei politici energetice unice sau introducerea unei rețele unice pentru gaz și electricitate sub egida unui singur organ european de reglementare pentru fiecare sector. Or, alegerile, nevoile, posibilitățile și capacitățile statelor sunt foarte diferite.

Această problemă sensibilă este într-adevăr strategică și, ca atare, nu trebuie să depindă decât de decizia suverană a statelor în conformitate cu interesele lor. Obiectivul urmărit este însă, repet, o creștere a puterii birocrăției de la Bruxelles. De la explozia prețurilor la electricitate până la tăierea regulată a energiei, am văzut la ce ne putem aștepta din partea ei.

Acestea sunt motivele pentru care am votat împotriva.

Marie Anne Isler Béguin (/ALE), în scris. - (FR) Raportul sugerează din nou opțiunea nucleară în condițiile în care această energie nu este competitivă și uraniul este obținut în condiții periculoase care dau naștere la discriminări etnice și au un impact inacceptabil asupra sănătății.

Din cauza problemei încălzirii globale carbonul nu poate fi considerat drept „componentă tranzitorie”.

Cred că „diversificarea resurselor energetice ale UE” este legată de exploatarea resurselor fosile din Marea Caspică. Zăcămintele de petrol și gaz din regiunea Kashagan exercită presiune asupra populațiilor și a resurselor de mediu: extragerea petrolului bogat în sulfuri amenință sănătatea populației și a biodiversității.

Diversificarea aprovizionării cu energie presupune existența unor gazoducte și conducte de petrol pentru transportarea resurselor către EU. Proiectele TBC și Nabucco afectează stabilitatea politică a vecinilor noștri. Avem obligația de a nu permite ca nevoile noastre energetice să le amenințe stabilitatea. Populațiile din Caucazul de Sud trebuie să se bucure de un avantaj economic și social în urma extragerii energiei de pe teritoriile lor.

În Africa, producția de energie solară destinată satisfacerii nevoilor noastre trebuie să fie retribuită corespunzător.

De ce nu se spune în raport că energiile regenerabile și economisirea de energie sunt soluțiile pentru viitor? În starea actuală, votez împotriva raportului.

Ona Juknevičienė (ALDE), în scris. - (LT) Pentru a garanta securitatea energetică comunitară este necesară o piață energetică comună a UE, în care să fie integrate toate statele membre, mai ales regiunea Baltică. Dependența țărilor din această regiune de Rusia, ca singur furnizor de resurse energetice, stă în calea securității energetice nu doar pentru țările în cauză, ci pentru întreaga Comunitate. Prin urmare, este necesară conectarea țărilor baltice la rețelele UE prin proiecte de prioritate și suficient de bine finanțate de UE. Diversificarea surselor energetice și a furnizorilor nu poate rămâne o problemă pentru țările membre. Trebuie să fie decisă la nivel comunitar. De aceea sprijin în mod deosebit raportarea în ceea ce privește solicitarea adresată Comisiei de „a pregăti un plan strategic european care să stabilească investițiile pe termen lung care ar satisface nevoile viitoare de producție de energie electrică precum și linii directoare concrete pentru investițiile în energia nucleară”. Având în vedere că sectorul construcțiilor a fost afectat în mod deosebit de grav de criza economică, situație întâlnită și în Lituania, apelul raportoarei pentru „eforturi mai mari pentru rezolvarea problemei eliminării definitive a tuturor tipurilor de deșeuri radioactive și mai ales foarte radioactive” devine foarte relevantă odată cu închiderea centralei nucleare de la Ignalina.

Acordurile de parteneriat și cooperare (în special cu Rusia) trebuie să fie un mijloc de a proteja interesele statelor membre ale UE și statele membre ale UE trebuie să adere la principiile de solidaritate și unitate în discuțiile cu furnizorii de energie din țările terțe. Doar o Europă unită poate fi puternică și competitivă într-o epocă a globalizării accelerate.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), în scris. - Securitatea energetică a Uniunii Europene revine periodic în actualitate, din ce în ce mai pregnant, semnaland clar existența unei probleme adânci și nerezolvate. Criza recentă a gazului a demonstrat că este absolut necesar ca Statele Membre să acționeze unitar, la nivelul Comunității, și să manifeste solidaritate atât în situații de criză cât și în abordarea și implementarea de soluții comune reciproc avantajoase.

Aflata la granița de est a UE, România este conștientă atât de riscurile cât și de avantajele pe care le conferă această poziție geo-strategică și, din acest motiv, România susține și promovează, pe de o parte, construirea de rute de transport alternative pentru energie, în primul rând Gazoductul Nabucco, dar, pe de altă parte, susține procesul de clarificare și de întărire a relațiilor de parteneriat cu Rusia, actor major pe scena internațională, și nu numai în acest sector delicat al aprovizionării cu resurse energetice.

În acest sens, recomandările raportoarei referitoare la Southern Europe Corridor, la Nabucco în particular, interconectarea rețelelor de gaz și electricitate pe axa Nord-Sud prin Europa de Sud-Est trebuie luate în considerare și puse în aplicare cât mai rapid.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. –(DE) Criza gazelor prin care tocmai am trecut a demonstrat clar încă o dată cât de importantă este pentru UE o aprovizionare energetică sigură, viabilă și ieftină. Este regretabil că energia nucleară este deodată promovată ca „nefiind dăunătoare mediului” în cadrul dezbaterii pe tema energetică și că sunt deodată reactivați reactorii care au ajuns la capătul vieții utile și pentru a căror închidere s-au cheltuit milioane în subvenții. Acesta este probabil rezultatul faptului că UE a ignorat disputa gazelor și a lăsat statele membre estice să se descurce. Aceasta este o lecție pentru viitor. Trebuie să reducem consumul de energie, deși criticii se îndoiesc că introducerea obligatorie a becurilor destinate economisirii de energie va avea vreun succes, și trebuie să facem presiuni pentru utilizarea de forme alternative de energie. Totuși, acest lucru nu se va întâmpla niciodată atâta timp cât bugetul se concentrează pe energie nucleară și noile tehnologii energetice vor fi marginalizate.

Deși considerațiile referitoare la securitatea aprovizionării energetice a UE sunt importante, nu trebuie să aibă drept rezultat sprijinirea aderării Turciei la UE din motive de politică energetică. Chiar dacă Turcia nu devine membru, conductele de petrol planificate vor putea în continuare să treacă prin Turcia și va fi în continuare posibil să implementăm proiectele de infrastructură pentru gaze.

Antonio Mussa (UEN), *în scris*. –(IT) Am apreciat foarte mult munca doamnei Laperrouze și am votat în favoarea adoptării raportului. Sper doar că ideile și indicațiile furnizate în raport vor fi evaluate adecvat de către Comisie și interpretate în cel mai pozitiv și mai larg mod posibil.

De aceea sper că niciun obstacol nu va încetini definirea cât mai rapidă a proiectelor privind infrastructurile și că acestea vor fi evaluate în conformitate cu prioritățile care privesc doar timpurile de dezvoltare, structura financiară, proviziile disponibile și relația dintre susținerea publică și angajamentul sectorului privat.

În această privință, prezentarea propunerilor Comisiei pentru planul european de redresare, care prevăd un sprijin financiar pentru anumite proiecte, neglijează zona mediteraneană prin excluderea conductelor de gaze naturale Algeria-Sardinia-Italia (inclusiv porțiunea din Italia) din proiecte europene de prioritate maximă.

Încă sper că în cadrul diversificării surselor și rutelor de aprovizionare putem face progrese graduale, exploatând noile oportunități pentru a demara proiecte de infrastructură, acolo unde aceasta lipsește.

Sper că mecanismul solidarității nu va permite distorsiuni ale pieței și nu va da naștere la proceduri excesiv de costisitoare. Sper că această Cartă Energetică va putea juca un rol fundamental împreună cu extinderea comunității energetice, în special în legătură cu țările de tranzit, inclusiv în domeniul surselor de energie regenerabilă.

Luís Queiró (PPE-DE), *în scris*. –(PT) Contextul în care se ia în considerare o strategie pe termen lung are o influență decisivă asupra rezultatului analizei și conținutului propunerilor. Debaterea privind revizuirea strategică a politicii energetice nu este o excepție. În acest context există totuși indicatori care se repetă, arătând o situație mai curând permanentă decât tranzitorie. Acești indicatori includ dependența energetică (fie că este vorba de Rusia, fie de principalele țări producătoare de petrol) și consecințele ei; creșterea costurilor energetice fie din cauza creșterii prețurilor datorită creșterii cererii mondiale, fie din cauza scăderii puterii de cumpărare a statelor sărăcite în urma unei crize economice grave; și consecințele pentru mediu, la diferite niveluri, ale consumului global de energie în creștere continuă, pe care criza economică e puțin probabil să îl reducă. Toți acești factori subliniază necesitatea unei abordări strategice bazată pe mai puțină dependență și, ca rezultat, pe o diversitate mai mare (fie a furnizorilor, fie a energiei consumate); eficiență mai mare; un efort susținut de cercetare în domeniul energiei alternative; o integrare mai mare; și, în același timp, dezvoltarea capacităților de producție la nivel local - în special a acelor care folosesc surse alternative de energie. Aceasta este o provocare imensă, dar este o problemă strategică pe care nu o putem ignora.

Luca Romagnoli (NI), *în scris*. –(IT) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, am votat în favoarea raportului doamnei Laperrouze privind a doua revizuire strategică a politicii energetice. Sunt de acord cu

faptul că trebuie să stabilim o bază solidă pentru viitorul politicii energetice europene, destinată realizării obiectivelor de securitate a alimentării, de combatere a schimbărilor climatice și de creștere economică a Uniunii Europene.

La fel ca raportoarea, subliniez că este important să realizăm instituția unui fond european, care să garanteze riscurile necomerciale ale anumitor proiecte pentru producția și transportul de energie care afectează Europa, pentru a încuraja astfel investițiile în toate rețelele.

Peter Skinner (PSE), în scris. – UE are planuri ambițioase în pofida riscului ca resursele să devină din ce în ce mai limitate pe măsură ce cererea de energie din întreaga lume este în creștere. În ceea ce privește menținerea securității actuale a aprovizionării și dezvoltarea de energie eficientă, care să nu fie bazată pe carbon, soluțiile nu se exclud reciproc.

Siguranța mediului și evitarea sărăciei energetice în rândul oamenilor, în special în sud-estul Angliei unde oamenii trăiesc din venituri fixe, sunt obiective la fel de importante.

Acesta este motivul pentru care sprijin un complex de soluții tehnice în ceea ce privește aprovizionarea energetică a UE. Sunt de acord cu faptul că trebuie să fim precauți în legătură cu industria nucleară, din punctul de vedere al securității, dar în același timp consider că ne oferă un grad de siguranță: renunțarea acum la acest proces ar fi catastrofală pentru mulți dintre alegătorii mei cu venituri fixe.

Bart Staes (Verts/ALE), în scris. –(NL) Raportul privind a doua revizuire strategică a politicii energetice conține mult prea puține elemente de coeziune. După părerea mea, angajamentul total de a realiza o economie bazată pe eficiență energetică trebuie să fie prioritatea politicii energetice europene. Ar trebui să se acorde o prioritate absolută reducerii consumului de energie în vederea realizării obiectivelor privind schimbările climatice, dezvoltarea durabilă, inovația, crearea de locuri de muncă și competitivitatea. De altfel, o astfel de abordare este o modalitate foarte eficientă și ieftină de a menține o aprovizionare continuă cu energie. După cum s-a afirmat deja, creează un uriaș număr de locuri de muncă, atât pentru lucrătorii înalt calificați, cât și pentru cei necalificați.

Politica energetică europeană trebuie să țină cont de evoluția variabilă a modului în care energia este produsă și consumată, acordând o atenție deosebită viitorului. Sistemele energetice descentralizate trebuie combinate cu surse de energie regenerabilă. Alături de eficiența energetică, măsurile de economisire a energiei sunt de o importanță majoră. De aceea, în industria construcțiilor trebuie să insistăm atât pe izolare, cât și pe alte măsuri. În acest raport importanța energiei nucleare este supraestimată. Chiar dacă ar acoperi aproximativ o treime din cererea totală de electricitate, nu reprezintă decât 6% din cererea totală de energie. În acest context aș dori să va amintesc că încă nu avem o soluție durabilă pentru problema deșeurilor (foarte) radioactive.

Catherine Stihler (PSE), în scris. – Problema independenței energetice în Europa ar trebui să ocupe un loc mai important în agenda politică. Necesitatea unor definiții clare a sărăciei energetice în Uniunea Europeană este, de asemenea, importantă. Este nevoie în același timp să fim mai uniți atunci când ne gândim la cum putem utiliza economia verde pentru a ieși din actuala criză financiară prin crearea de locuri de muncă, precum și să asigurăm UE independența energetică de care avem nevoie. Trebuie să fie abordată problema unei investiții în rețeaua UE.

Konrad Szymański (UEN), în scris. –(PL) Raportul doamnei Lapperouze privind a doua revizuire strategică a politicii energetice conține un punct care pledează pentru construcția gazoductului South Stream. Acesta este un proiect-soră a gazoductului North Stream, care face imposibilă implementarea proiectului Nabucco. Gazoductul South Stream consolidează poziția Rusiei în ceea ce privește aprovizionarea cu surse de energie și, prin urmare, nu poate fi considerat ca un proiect menit să asigure diversificarea în acest domeniu.

- Raport: Anna Záborská (A6-0492/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh și Inger Segelström (PSE), în scris. –(SV) Suntem foarte critici la adresa raportului doamnei Záborská și am intenționat să votăm împotriva, considerând că este foarte ostil la adresa femeilor. În loc să lucreze, femeile trebuie să aibă grijă de casă, de copii și de cei în vârstă. S-a întâmplat să nu mai fie nevoie să votăm împotriva rezoluției, pentru că rezoluția de modificare din partea Grupului Verzilor/Aliața Liberă Europeană a fost aprobată.

Deși în cele din urmă am decis să susținem rezoluția, nu am fost de acord sau am fost reticenți cu unele formulări, de aceea nu ne-a fost foarte clar cum ar trebui să votăm.

Ca social democrați suedezi, considerăm că dreptul de muncă trebuie să se aplice tuturor. Iar societatea trebuie să asigure instrumentele și condițiile care să le permită femeilor să lucreze, element care reprezintă o precondiție pentru emanciparea lor. Un sistem bine pus la punct pentru îngrijirea copiilor și asistență pentru cei în vârstă este, de asemenea, o precondiție pentru ca femeile să poată lucra. Desigur, trebuie să existe solidaritate între generații, dar această solidaritate nu trebuie să aibă ca rezultat obligarea femeilor de a sta acasă pentru a îngriji copiii și pe cei în vârstă.

Considerăm că rezoluția adoptată de majoritate trimite un mesaj clar Președinției cehe, prin care se arată că obiectivul de a așeza îngrijirea la domiciliu a copiilor și a bătrânilor pe picior de egalitate cu munca nu este doar demodat, dar și extrem de ostil femeilor.

Robert Atkins (PPE-DE), *în scris*. –Împreună cu colegii mei conservatori britanici susținem unele dintre principiile generale enunțate în acest raport, inclusiv sprijinirea celor care își asumă sarcina îngrijirii, a echilibrului muncă-viață și a concediului parental.

Totuși, din cauza anumitor referințe din acest raport, legate în special în legătură cu Directiva privind timpul de lucru, am ales să ne abținem.

John Attard-Montalto (PSE), *în scris*. –Este un fapt că în strategia de la Lisabona, conceptul de „muncă” se referă la o activitate salariată. Conceptului de „muncă” trebuie să i se dea o interpretare mai largă. Există activități efectuate atât de bărbați, cât și de femei, care nu pot fi calificate drept activități salariate formale, dar nimeni nu poate nega că aceste activități constituie o muncă. De exemplu, munca voluntară, domestică și de familie reprezintă aspecte ale conceptului, dar nu se încadrează în definiția tradițională a activității salariate.

Definiția muncii în zilele noastre are un caracter mult prea economic. Multe persoane de ambele sexe au în grijă persoane care depind de ele și, cu toate acestea, aportul unei astfel de activități este ignorat de statisticienii care analizează gradul de ocupare a forței de muncă. După părerea mea, munca domestică înseamnă producție gospodărească și trebuie să constituie o parte importantă din statisticile referitoare la producția economică a unei țări.

Fapt neluat în considerare atunci când se calculează bunurile și serviciile care alcătuiesc PIB-ul unei țări. Rezultatul este că femeile, care sunt responsabile în cea mai mare parte de producția gospodărească, sunt subestimate în ceea ce privește contribuția lor. Dat fiind numărul de ore de muncă în producția gospodărească, trebuie să acceptăm că acest aspect trebuie luat în considerare atunci când calculăm producția totală a unei țări.

Adam Bielan (UEN), *în scris*. –(PL) Am votat în favoarea raportului doamnei Záborská. Consider că femeile care se îngrijesc de gospodăria și își cresc copiii nu ar trebui să fie discriminate pe piața muncii. Creșterea copiilor și administrarea unei gospodării sunt activități ignorate. Nu se bucură de prestigiu și totuși este o muncă depusă în interesul întregii comunități. În Polonia aproximativ șase milioane de femei sunt casnice. În consecință, politica UE trebuie să definească noțiunea de muncă astfel încât să acorde o serie de concesiuni femeilor care își întrerup cariera profesională, femeilor care se dedică familiilor lor precum și femeilor care se consacră familiilor fiind în același timp active pe piața muncii.

Šarūnas Birutis (ALDE), *în scris*. –(LT) În Europa, rata ocupării forței de muncă pentru femei cu copii este de doar 62,4%, în timp ce pentru bărbați este de 91,4%. Mai mult, 76,5% din lucrătorii cu jumătate de normă sunt femei. Servicii improprii, salarii mici, integrarea târzie pe piața muncii, proceduri lungi în cazul lucrului pe perioade determinate și stimulente insuficiente pentru cuplurile tinere - acestea sunt câteva dintre motivele pentru care oamenii aleg să se căsătorească și să aibă copii mai târziu. Solicit statelor UE să adopte dispoziții astfel încât costurile concediului de maternitate să nu fie acoperite doar de angajator, ci și de societate, și pentru ca părinților să li se ofere mai multe oportunități pentru o muncă flexibilă, iar instituțiilor de îngrijire a copiilor mai multe oportunități pentru orare flexibile, astfel încât atât femeile, cât și bărbații să poată găsi un echilibru mai bun între viața de familie și viața profesională.

Proinsias De Rossa (PSE), *în scris*. –Susțin acest raport care se concentrează pe diferitele aspecte ale discriminării directe și indirecte care afectează bărbații și femeile care se ocupă de persoanele aflate în grija lor. Susține ideea că o mai bună înțelegere a relației dintre activitatea profesională (muncă plătită) și obligațiile familiale (muncă neplătită) este esențială pentru a spori independența economică a femeilor și ca urmare a egalității de gen.

În zilele noastre, activitatea nesalariată a femeilor și a bărbaților care, de exemplu, își educă copiii, se îngrijesc la domiciliu de cei în vârstă, asigură solidaritatea între generații și lucrează pentru binele comun, nu este încă considerată o activitate economică.

Raportul face apel la statele membre să ia măsuri destinate recunoașterii nu numai a formelor tradiționale de activități salariate, ci și a altor forme diverse cum ar fi munca voluntară, domestică și de familie, să stabilească modul în care acestea vor fi incluse în sistemele naționale de conturi ale statelor membre, precum și să evalueze impactul lor asupra PIB-ului.

Avril Doyle (PPE-DE), în scris. –Deputata Záborská a prezentat un raport care propune o definiție a termenului „muncă” care să includă munca nemonetară și informală, care extinde conceptul la recunoașterea muncii care nu este bazată pe piață sau neremunerată. În ciuda prevalenței acestei forme de muncă în toate statele membre, rar se întâmplă ca aceasta să fie luată în considerare de evaluările statistice ale forței de muncă, care o subanalizează, o apreciază greșit și nu o recunosc. Cel puțin femeile care sunt mame cu normă întregă trebuie creditate în scopul contribuției la pensii.

Am votat în favoarea acestui raport în ciuda unor îndoieli și îngrijorări cu privire la orientarea generală a raportului.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. –(PT) Am votat în favoarea acestei poziții alternative prezentate de Grupul Verzilor/Aliața Liberă Europeană, pentru că îmbunătățește propunerea raportorului, chiar dacă sunt unele părți cu care nu suntem total de acord.

Este un domeniu în care politicile publice legate în mod intrinsec de realizarea egalității de gen sunt esențiale. Este esențial să dispunem de servicii publice și ca fiecare să aibă acces la servicii de calitate, indiferent de poziția financiară sau de sex și fără să sufere niciun fel de discriminare. Acest lucru presupune servicii publice de îngrijire medicală gratuite sau aproape gratuite și de calitate, la fel ca educație publică gratuită pentru toată lumea.

Este, de asemenea, esențial, să creăm și să menținem instituții de îngrijire medicală de calitate și accesibile, cu ore de funcționare care să răspundă nevoilor părinților și copiilor, precum și instituții de bună calitate și accesibile de îngrijire a bătrânilor și a persoanelor aflate în întreținere. Toate aceste lucruri sunt esențiale pentru a garanta condiții de viață mai bune și pentru a facilita accesul femeilor pe piața muncii și la activități remunerate, astfel încât acestea să poată fi independente financiar, aspect fundamental pentru emanciparea femeilor.

Bruno Gollnisch (NI), în scris. – (FR) Expunerea de motive a doamnei Záborská ne arată că obiectivului raportului domniei sale este justa recunoaștere socială și economică a anumitor activități care nu pot clasificate ca făcând parte din piața formală a muncii. Altfel spus, vorbim în primul rând despre educația copiilor și, în societatea noastră care îmbătrânește, de grija pentru persoanele dependente. Acest lucru trebuia spus pentru că nu este deloc evident și nu reiese nici din titlul raportului care vorbește despre discriminare, nici dintr-o primă lectură a textului scris într-un stil uneori bizar.

Pe scurt, textul vorbește pe bună dreptate despre recunoașterea de către societate, despre includerea în cifrele naționale a tuturor acestor bogății create, deși invizibile, despre libertatea de a alege și chiar despre acordarea de drepturi personale la asigurare socială și pensie ale acelor care aleg să se dedice familiei decât unei cariere.

Este totuși regretabil faptul că doamna Záborská nu a mers până la capătul raționamentului său și a uitat că singura soluție într-adevăr capabilă să asigure atât libertatea de a alege, cât și relansarea natalității prin eliberarea de constrângerile financiare, este salariul parental propus de ani de zile de *Frontul Național*.

Jörg Leichtfried (PSE), în scris. –(DE) Am votat în favoarea raportului Záborská privind înlăturarea discriminării.

Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a realiza egalitatea de gen.

Pe de o parte, bărbații trebuie să fie implicați mai mult în treburile gospodărești și creșterea copiilor, pe de altă parte, femeilor trebuie să li se dea posibilitatea să urmeze o carieră complet independentă. Totuși este important să nu pierdem nicio clipă din vedere bunăstarea copiilor și să punem la dispoziția părinților instituții adecvate și accesibile de îngrijire a copiilor.

Nils Lundgren (IND/DEM), în scris. –(SV) Egalitatea și tratamentul egal pe piața muncii și în orice alt domeniu se înțelege de la sine într-o democrație. În această privință raportoarea are, fără îndoială, dreptate.

Totuși, ca de obicei, se pare că măsurile propuse pentru corectarea lipsurilor noastre în materie de drepturile omului și democrație încearcă să mărească puterea politică a UE în detrimentul statelor membre. Mereu are loc un atac la principiul subsidiarității. În practică, acest raport propune ca UE să își asume responsabilitatea pentru politicile sociale ale statelor membre și să legisneze cu privire la aspecte care sunt strâns legate de politica pieței muncii. Există și formulări care deschid calea către o politică fiscală comună. Toate acestea sunt exemple de chestiuni politice în care statele membre ar trebui să dețină controlul.

Ca urmare, în ciuda câtorva intenții bune, am votat atât împotriva raportului din proprie inițiativă, cât și împotriva propunerii alternative de rezoluție.

Thomas Mann (PPE-DE), *în scris*. –(DE) Raportul Záborská arată limpede că pentru femei, hotărârea de a lucra sau nu reprezintă în continuare o alegere între două alternative inegale.

Sunt de acord cu faptul că activitățile desfășurate atât de bărbați, cât și de femei, în gospodărie, creșterea copiilor și îngrijirea celor mai în vârstă sau a rudelor cu handicap, trebuie să se bucure de o recunoaștere mai bună și să fie mai bine plătite. Economia gospodărească merită un rol mai important decât cel ce i se acordă în prezent. Acest angajament trebuie luat în considerare în special de politicile naționale de securitate socială și de pensii.

Este corect că s-a ridicat problema „solidarității între generații”. Sprijinim responsabilitatea socială față de cei în vârstă și nu vom permite ca grupuri întregi să fie discriminate și excluse. Valoarea acestui efort de integrare se ridică la aproape o treime din venitul național al Germaniei. Acest exemplu ar trebui să devină abordarea acceptată în întreaga Europă.

Trebuie, de asemenea, să recunoaștem contribuția persoanelor în vârstă de peste 50 de ani la binele comun. Pensionarii mai tineri se găsesc acum într-o situație dificilă pentru că și-au încheiat activitatea profesională prea devreme, de cele mai multe ori pentru că au fost obligați să o facă. Avem nevoie de mai multe locuri de muncă destinate persoanelor mai în vârstă. Experiența lor, cunoașterea lor detaliată și disponibilitatea lor de a încerca lucruri noi le asigură o poziție bună pe piața muncii.

David Martin (PSE), *în scris*. –Sprijin acest raport care apără drepturile lucrătorilor în ceea ce privește concediul parental și de îngrijire, făcând un apel la nediscriminarea celor care au în grijă alte persoane și la recunoașterea muncii pe care o depun.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. –(DE) În loc de a fixa cote care pot da naștere cu ușurință sentimentelor de invidie și resentiment, ar fi mai potrivit să acordăm sprijin pentru tinerele femei în a alege anumite studii sau anumite cariere pentru a descuraja concentrarea pe profesii tipice pentru femei. Dacă o femeie alege siguranța unei munci în echipă sau în cadrul familiei în locul unui rol managerial stresant și individualist, trebuie să acceptăm acest lucru. Salarii egale pentru muncă egală este un lucru mult așteptat. Dacă nu implementăm acest lucru, atunci toate încercările de acordare a concediului de paternitate sau parental vor eșua din cauza realităților financiare.

Părinții singuri sunt cei mai expuși riscului sărăciei și societatea ar trebui să dea dovadă de mai multă solidaritate în această privință. O altă problemă constă în faptul că, adesea, munca efectuată de femei, cum ar fi gospodăria, creșterea copiilor sau îngrijirea rudelor, nu este considerată a fi o muncă adevărată. Trebuie să aducem schimbări în acest domeniu. Dacă vrem să mai avem viață de familie, trebuie să introducem ore de muncă care să corespundă nevoilor unei familii, dar UE se opune. Nu este suficient să facem apel la solidaritatea între generații. Trebuie să o punem în practică. Raportul de azi pare să fie un pas în direcția bună, motiv pentru care am votat în favoarea lui.

Teresa Riera Madurell (PSE), *în scris*. –(ES) Am votat în favoarea propunerii de rezoluție depusă de Grupul Verzilor/Aliața Liberă Europeană ca o alternativă la raportul doamnei Záborská pentru că abordează mai bine problemele reale care există încă în ceea ce privește crearea unei egalități adevărate între femei și bărbați, recunoașterea schimbărilor suferite de modelul familiei, reconcilierea vieții profesionale cu cea de familie și măsurile pozitive pentru acțiune pe care noi, socialiștii, le-am susținut mereu.

Nu putem perpetua stereotipurile și nici nu ne putem rezolva probleme economice obligând femeile să stea acasă și să aibă grijă de copii și persoane în vârstă, așa cum se afirmă în raportul doamnei Záborská, care prezintă femeile ca „potențiale mame” care procrează și aduc pe lume copii pe care îi cresc împreună cu tații.

Prin votul meu aș dori, de asemenea, să transmit un mesaj clar Președinției cehe care, după cum a arătat în programul pentru aceste șase luni, intenționează la rândul ei să promoveze imaginea femeii-casnice încurajând

multe femei active să renunțe la carierele lor pentru a avea grijă de familii. Am impresia că Președinția cehă nu înțelege în toate semnificațiile lui termenul de „egalitate între femei și bărbați”. Sper că în șase luni să îi putem oferi o explicație.

Luca Romagnoli (NI), *în scris*. –(IT) Domnule Președinte, doamnelor și domnilor, votez în favoarea raportului doamnei Záborská privind solidaritatea între generații. Consider că noțiunea de „muncă” așa cum este ea exprimată în mod obișnuit de Uniunea Europeană nu acoperă în mod adecvat toate categoriile. Discriminarea femeilor și a bărbaților care aleg în mod liber să îi îngrijească pe cei care nu se pot îngriji singuri sau să crească generațiile viitoare este acum anacronică și demodată.

De aceea, sunt de acord cu raportoarea când afirmă necesitatea esențială de a transforma conceptul de muncă în unul durabil și de a recunoaște munca neplătită întreprinsă de femei și bărbați în scopul solidarității dintre generații.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *în scris*. –(PL) Un raport privind nediscriminarea de gen și solidaritatea între generații a fost adoptat azi în cadrul sesiunii plenare a Parlamentului European de la Strasbourg.

Solidaritatea între generații este una dintre soluțiile structurale cheie pentru modelul social european. Statele membre sunt hotărâte să ia măsuri pentru a elimina barierele care împiedică accesul femeilor pe piața muncii în condiții egale cu cele de care se bucură bărbații. În cooperare cu statele membre și partenerii sociali, Comisia Europeană ar trebui să revizuiască strategiile politice destinate reconcilierii vieții de familie cu cea profesională.

Indicatorii referitori la ocuparea forței de muncă de către femei confirmă faptul că în multe aspecte legate de activitatea profesională există multe diferențe între femei și bărbați în ceea ce privește reconcilierea vieții private cu cea profesională. În conformitate cu obiectivele strategiei de la Lisabona, statele membre se angajează să găsească locuri de muncă pentru 60% dintre femeile apte să muncească.

Comisia trebuie să își prezinte poziția privind noua directivă referitoare la drepturile specifice și protecție în ceea ce privește reconcilierea vieții de familie cu cea profesională în familiile în care unii membri au nevoie de îngrijire. Mă gândesc, de exemplu, la familiile cu copii, persoane în vârstă sau persoane cu handicap.

Anna Záborská (PPE-DE), *în scris*. –(SK) Raportul din proprie inițiativă are în vedere îmbunătățirea situației existente în ceea ce privește evaluarea rolului femeilor în solidaritatea dintre generații - îngrijirea copiilor, a persoanelor în vârstă și a persoanelor aflate în întreținere din familie. Raportul pe care l-am prezentat este cu adevărat revoluționar pentru că, pentru prima dată, o inițiativă a Parlamentului a solicitat recunoașterea contribuției „invizibile” a femeilor la sistemul financiar și la PIB.

Raportul a fost aprobat în unanimitate de Comisia pentru drepturile femeilor. Nici chiar grupul Verzilor nu a votat împotriva. Azi, aceeași deputați au prezentat o rezoluție alternativă, fără a propune o eventuală consultare în prealabil. Întregul spectru de stânga din Parlamentul European a votat pentru rezoluția alternativă. Desprind două concluzii. În primul rând, stânga a arătat că nu respectă munca Comisiei pentru drepturile femeilor și egalitate de gen, deși pretinde că îi recunoaște importanța. În al doilea rând, stânga a stârnit îndoiele referitoare la problema egalității și a nediscriminării dintre femei și bărbați, creând suspiciunea că pentru stânga această problemă servește doar ca propagandă pentru media.

Am votat împotriva acestei rezoluții. Cu siguranță reprezintă un pas în direcția greșită. Deși conține paragrafe din raportul meu original, arată că stânga nu respectă munca a milioane de femei din UE. Autorii rezoluției au arătat că sunt încă ancorați în ideologii învechite care și-au pierdut validitatea. Mai mult, într-un mod fără precedent, rezoluția pune sub semnul întrebării Președinția cehă pentru simplul motiv că a propus unele discuții privind obiectivele de la Barcelona.

- Raport: Roberta Angelilli (A6-0012/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), *în scris*. –(IT) Vă mulțumesc, domnule Președinte. Am votat pentru. Sunt foarte îngrijorat în legătură cu faptul că pornografia infantilă pe internet este un fenomen care se răspândește din ce în ce mai mult și mai ales că implică copii din ce în ce mai mici. Exploatarea sexuală a minorilor și pornografia infantilă reprezintă o violare gravă a drepturilor omului.

Consider, prin urmare, că este important ca în cadrul cooperării internaționale să intensificăm măsurile care trebuie luate pentru a filtra și închide site-urile web care conțin pornografie infantilă, astfel încât furnizorii de servicii de internet să fie obligați să blocheze astfel de site-uri criminale.

Totuși, în ciuda faptului ca sistemele juridice ale statelor membre prevăd sancțiuni și un nivel destul de crescut de protecție împotriva exploatării sexuale, a abuzului asupra copiilor și a pornografiei infantile, trebuie să mărim nivelul de protecție a copiilor și din perspectiva dezvoltării constante a noilor tehnologii, în special a internetului, precum și a utilizării de noi forme de abordare on-line a copiilor de către pedofili.

Pe scurt, trebuie să punem la punct campanii de sensibilizare pentru părinți și adolescenți privind pericolele pornografiei infantile pe internet și în special riscul exploatării sexuale în camere de chat și pe forumuri de pe internet.

Adam Bielan (UEN), *în scris*. –(PL) Am votat în favoarea raportului discutat și aș dori să o felicit pe doamna Angelilli pentru abordarea unui subiect pe cât de important, pe atât de dificil. Pornografia infantilă este o problemă globală care ia amploare. Trebuie depuse toate eforturile pentru a o combate la nivel internațional. Forțele de poliție ale diferitelor state membre ar trebui să facă schimb de informații și să coopereze pentru a preveni cât mai multe astfel de infracțiuni. As dori, de asemenea, să subliniez nevoia de a dezvolta metode eficiente de ajutorare a copiilor care au fost victime ale pedofiliei.

Šarūnas Birutis (ALDE), *în scris*. –(LT) După părerea mea, toate țările UE ar trebui să trateze ca infracțiuni penale relațiile sexuale cu copii sub 18 ani în care s-a folosit forța, violul sau amenințarea. Exploatarea evidentă a încrederii copiilor prin folosirea unei poziții de autoritate împotriva lor sau a influenței asupra lor, inclusiv în cadrul familiei, și abuzul care violează situația unui copil, în special cu un handicap psihic sau fizic, trebuie, de asemenea, tratate ca infracțiuni penale.

Țările UE trebuie să solicite furnizorilor de servicii de internet blocarea accesului la site-uri web care promovează relațiile sexuale cu copii, iar băncile și alte companii de cărți de credite trebuie să blocheze plățile către site-uri web care conțin pornografie infantilă.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), *în scris*. – Am votat favorabil acest raport deoarece sunt de acord că statele membre trebuie „să incrimineze toate tipurile de abuzuri sexuale asupra copiilor”, inclusiv manipularea și acostarea copiilor pe internet în scopuri sexuale („grooming”).

Persoanele condamnate pentru infracțiuni de natură sexuală trebuie să fie împiedicate să intre în contact cu copiii prin natura locului de muncă sau prin intermediul unor activități voluntare care implică un contact periodic cu copiii. Statele membre sunt obligate să se asigure că solicitanților unor anumite locuri de muncă în care se lucrează cu copii li se verifică cazierul judiciar, inclusiv prin stabilirea unor reguli sau orientări clare pentru angajatori cu privire la obligațiile ce le revin în această privință.

Martin Callanan (PPE-DE), *în scris*. – Adesea, UE dorește să întreprindă acțiuni comune acolo unde lucrurile ar trebui lăsate la competența statelor membre. În acest caz, totuși, consider că putem într-adevăr schimba lucrurile dacă acționăm împreună.

Flagelul pornografiei și al abuzului sexual asupra copiilor este o problemă serioasă care afectează societatea noastră, care distruge viețile celor mai vulnerabili și a celor care au nevoie de cea mai mare protecție.

Dată fiind natura UE și a liberei circulații a persoanelor, este vital să folosim toate mijloacele de care dispunem pentru a combate aceste crime bolnave indiferent de locul comiterii lor. În special este important ca informațiile despre infractori să fie coordonate și actualizate în mod regulat.

Trebuie să îmbunătățim cooperarea cu țările terțe astfel încât cetățenii UE care ies din UE pentru a comite crime sexuale împotriva copiilor să poată fi identificați, opriți, puși sub urmărirea și extrădați după caz. Rolul mondial al UE oferă o oportunitate importantă de promovare a valorilor noastre în țări și regiuni în care drepturile copiilor nu sunt foarte bine protejate.

De aceea am votat în favoarea acestui raport.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark și Anna Ibrisagic (PPE-DE), *în scris*. –(SV) Delegația conservatorilor suedezi în cadrul Parlamentului European a votat azi pentru raportul (A6-0012/2009) doamnei Angelilli (Uniunea pentru Europa a Grupurilor Naționale, Italia) privind combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile. Lupta împotriva difuzării pornografiei infantile trebuie să devină o prioritate. În această privință, cooperarea europeană trebuie să își asume diferite roluri. De aceea noi, conservatorii, am votat în favoarea acestui raport.

Totuși, în același timp, am vrea să subliniem că nu împărtășim opinia raportoarei cu privire la două dintre multele propuneri care au fost prezentate. Spre deosebire de raportoare, nu credem că trebuie să compromitem secretul profesional impus anumitor categorii profesionale, cum ar fi avocații, preoții și psihologii.

Credeam, de asemenea, că proprietarul unui site internet nu este strict responsabil de toate discuțiile purtate pe site, inclusiv de discuțiile private în camere de chat închise. În ciuda obiectivului, nu putem cere tuturor proprietarilor de site-uri internet să monitorizeze toate discuțiile private care se poartă pentru a fi astfel capabili să garantăm legalitatea site-ului în conformitate cu această propunere. Ar trebui, în schimb, să ne concentrăm asupra unor metode mai eficiente de combatere a rețelelor care difuzează pornografie infantilă și care nu au consecințe atât de grave asupra integrității simplilor utilizatori de internet.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), în scris. – Am votat în favoarea raportului Angelilli, deoarece cred că apărarea drepturilor copiilor trebuie să fie o prioritate pentru UE și pentru statele sale membre. Legislația împotriva exploatarea sexuale a copiilor și a pornografiei infantile trebuie să fie actualizată pentru a ține seama de dezvoltarea noilor tehnologii, în special a internetului, precum și de utilizarea unor noi forme de manipulare și acostare a copiilor de către pedofili.

Consider că instituțiile UE și ale statelor membre trebuie să se concentreze în special asupra creșterii capacității instituționale de combatere a acestor infracțiuni.

Infracționalitatea fiind transnațională, UE trebuie să dezvolte o rețea transnațională de combatere a acestei infracționalități. În acest sens, susțin ideea ca EUROPOL să înființeze o unitate specifică însărcinată cu combaterea pornografiei și prostituției infantile, alcătuită din experți specializați în probleme specifice. Această unitate trebuie să colaboreze eficient cu autoritățile polițienești ale statelor membre și ale statelor terțe, competente în materie.

Avril Doyle (PPE-DE), în scris. – Suport pe deplin raportul din proprie inițiativă al doamnei Angelilli și recomandarea adresată Consiliului privind combaterea exploatarea sexuale a copiilor și a pornografiei infantile. Pozițiile comune anterioare nu au fost încă implementate în toate statele membre, în schimb amenințarea reprezentată de progresul tehnologic la adresa siguranței copiilor continuă să se amplifice. Acest raport ar actualiza și consolida măsurile existente de combatere a acestor comportamente odioase și le definește ca infracțiuni penale, care trebuie pedepsite prin lege. Implementarea raportului doamnei Angelilli va determina creșterea protecției copiilor în legătură cu aceste practici abuzive, ca răspuns la evoluția tehnologică, vizând, în special, practica sinistră a „acostării în scopuri sexuale”.

Alte propuneri importante includ controlul transfrontalier al persoanelor condamnate pentru abuz sexual, pentru a le împiedica să obțină un loc de muncă în alte state membre în locuri în care ar avea contact direct cu copii, precum și o protecție sporită a victimelor în timpul anchetelor și al proceselor.

Internetul este o parte esențială a societății noastre interconectate. Copiii sunt mai experți în calculatoare ca niciodată, dar, cu această instrucție și încredere sporite, pericolele reprezentate de persoane fără scrupule nu le sunt evidente nici lor, nici părinților mai puțin instruiți. Aceste propuneri de bun simț sunt destinate protejării celor mai vulnerabili membri ai societății noastre.

Edite Estrela (PSE), în scris. - (PT) Am votat în favoarea raportului Angelilli privind combaterea exploatarea sexuale a copiilor și a pornografiei infantile deoarece consider că este esențial să actualizăm mijloacele de combatere a tuturor formelor de exploatare a copiilor, pentru a asigura un nivel ridicat de protecție a copiilor în Uniunea Europeană.

De aceea susțin recomandările prezentului raport, în special propunerea de incriminare în toate statele membre a tuturor infracțiunilor sexuale ale căror victime sunt copiii, sporirea supravegherii și a monitorizării noilor forme de abordare a minorilor, în special pe internet, și crearea sistemului de alertă în caz de dispariție a unui copil pentru a ameliora cooperarea la nivel european.

Bruno Gollnisch (NI), în scris. - (FR) Abuzul sexual ale cărui victime sunt copiii și pornografia infantilă sunt infracțiuni deosebit de odioase care, în epoca internetului și a turismului sexual necesită o legislație mai dură, o cooperare mai strânsă între serviciile polițienești și juridice și ameliorarea sprijinului acordat victimelor. Raportul doamnei Angelilli merită susținerea noastră.

Totuși, aș vrea să subliniez faptul că în afară de dezvoltările tehnologice care oferă perverșilor multe posibilități de a-și satisface viciile, trebuie să recunoaștem că decadența morală și degradarea valorilor sunt alte motive care explică de ce acest tip de infracțiuni a luat o amploare atât de mare.

În urmă cu doar 30 de ani, în numele unei așa-numite liberalizări a moravurilor, al unei satisfaceri a plăcerilor tuturor și al dezvoltării pseudo-personale a individului începând de la vârste fragede, o anumită tendință politică a promovat activitatea sexuală a minorilor, inclusiv în coloanele ziarului *Le Monde*, organ al stângii de salon. Dacă acest argument nedemn a fost, să sperăm, respins, autorii lui continuă să predice și tendința lor politică continuă să dea lecții fără să-și admită măcar o clipă vinovăția.

În cele din urmă, aș dori să știu de ce singurul drept care nu le este recunoscut copiilor în cele mai multe dintre statele membre, este dreptul de a se naște.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), în scris. –(PT) Așa cum s-a menționat în prezenta propunere de recomandare a Parlamentului European adresată Consiliului, Convenția Consiliului Europei pentru protecția copiilor împotriva exploatării sexuale și a abuzurilor sexuale (Convenția CoE) - semnată deja de 20 de țări membre ale Uniunii Europene, este primul instrument juridic internațional care clasifică drept infracțiuni diversele forme de abuz sexual asupra minorilor, inclusiv abuzul comis, *inter alia*, folosind forța, coerciția sau amenințările, chiar și în cadrul familiei.

În acest context, Parlamentul face apel la statele membre care încă nu au semnat, ratificat sau aplicat toate convențiile internaționale relevante, începând cu convenția CoE, să facă acest lucru. Printre alte recomandări, Parlamentul invită statele membre să-și amelioreze legislația și cooperarea în acest domeniu, să garanteze faptul că orice infracțiune sexuală împotriva copiilor cu o vârstă sub 18 ani este clasificată drept exploatare a minorilor în toată UE și să incrimineze toate formele de abuz sexual asupra copiilor.

Indiferent de analizele necesare și deciziile suverane ale fiecărei țări în ceea ce privește deciziile Parlamentului, suntem de acord cu ideea de bază a rezoluției care vizează protejarea copiilor și apărarea drepturilor acestora.

Jens Holm, Erik Meijer, Esko Seppänen și Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), în scris. –Exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă sunt crime abominabile, iar cooperarea internațională este necesară pentru a le stopa. Prin urmare, am votat în favoarea raportului Angelilli. Totuși, există aspecte ale raportului pe care nu le susținem, cum ar fi crearea unei legislații penale uniforme, extrateritoriale, aplicabile în toată UE, precum și definirea la nivel comunitar a ceea ce trebuie considerat infracțiune și circumstanțe agravante.

Jörg Leichtfried (PSE), în scris. –(DE) Am votat în favoarea raportului Angelilli privind exploatarea sexuală a copiilor și a pornografiei infantile.

În zilele noastre este mai important ca niciodată ca dezvoltarea și integritatea copiilor să fie protejate în orice mod posibil. Din moment ce în cele mai multe familii ambii părinți lucrează, bunicii nu pot avea grijă de copii și internetul este adesea sigurul mijloc de divertisment, amplexarea riscului fiind de necontestat.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), în scris. –Exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă sunt crime abominabile și cooperarea internațională este necesară pentru a le opri. De aceea votez în favoarea raportului Angelilli. Totuși, există aspecte ale raportului pe care nu le susținem, cum ar fi crearea unei legislații penale uniforme, extrateritoriale, aplicabile în toată UE, precum și definirea la nivel comunitar a ceea ce trebuie considerat infracțiune și circumstanțe agravante.

Nils Lundgren (IND/DEM), în scris. –(SV) Infracțiunile sexuale împotriva copiilor și pornografia infantilă sunt printre cele mai odioase infracțiuni de care se fac vinovați oamenii. Acestea sunt infracțiuni care ar trebui să se pedepsească cu sancțiuni severe sau îngrijire de specialitate, dacă făptașul este bolnav mintal.

Raportul propune multe măsuri constructive pentru a ameliora modul de abordare a acestor probleme sociale abominabile. Statele membre sunt chemate să ratifice și să implementeze toate convențiile internaționale din acest domeniu, ele ar trebui să primească ajutor pentru a-și ameliora legislația în acest domeniu și turismul sexual cu copii trebuie să fie incriminat în toate statele membre. Aceasta este viziunea mea asupra UE ca o uniune a valorilor. Susțin multe din punctele conținute în raport și am votat în favoarea lui în multe voturi individuale.

Cu toate acestea, raportul urmărește și armonizarea legislației criminale în UE și stabilirea unui sistem de măsuri preventive care ar fi finanțate din fonduri UE, în ciuda faptului că aceasta este o problemă globală care ar trebui reglementată prin convenții și acorduri la nivelul ONU. E dificil să ignorăm senzația ca, încă o dată, avem de-a face cu un exemplu de folosire cinică a unei probleme sociale îngrozitoare pentru a consolida poziția UE în detrimentul independenței statelor membre. Legislația penală este o parte crucială a competenței unui stat suveran. De aceea am votat împotriva acestui raport ca întreg.

Adrian Manole (PPE-DE), *în scris*. – Am votat în favoarea raportului doamnei Angelilli privind exploatarea sexuală a copiilor, pentru că această temă se referă la unul dintre cele mai sordide acte anti-umanitare, care trebuie să fie sancționate prin măsuri luate de toate statele membre.

În România, cunoașterea acestui fenomen prezintă încă multe necunoscute, avem puține date privind amploarea sa, de aceea consider că adoptarea raportului va contribui la extinderea campaniilor de informare, atenționare și prevenire asupra abuzului sexual al copilului, extinderea numărului și ariei acțiunilor pentru depistarea minorelor exploatare sexual, acordarea de servicii de reabilitare și, ulterior, realizarea de controale periodice privind situația acestora, precum și perfecționarea sistemului de înregistrare și monitorizare a cazurilor de exploatare sexuală infantilă.

De asemenea, consider ca minorii victime ale traficului trebuie să beneficieze de servicii specializate în cadrul unor centre de tranzit, asistență și reabilitare la nivelul tuturor statelor membre.

David Martin (PSE), *în scris*. – Susțin acest raport care face apel la cele trei state care nu au implementat încă decizia-cadru a Consiliului privind combaterea exploatării sexuale a copiilor. Susțin creșterea nivelului de protecție a copiilor în special pe internet și pe alte tehnologii în curs de dezvoltare.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. – (DE) În timp ce Parlamentul European discută despre o mai bună protecție a copilului, lumea islamică merge în direcția opusă. Cel mai înalt reprezentant al clericilor islamici din Arabia Saudită a descris fete cu vârste între 10 și 12 ani ca fiind „bune de măritat” și a cerut legiferarea căsătoriilor între copii. Din cauza imigranților islamici, acest lucru are un impact și asupra Europei și trebuie să fim pregătiți pentru o asemenea eventualitate.

Copiii noștri trebuie să se bucure de cea mai bună protecție. Pentru că în cazul infractorilor sexuali a căror țintă sunt copiii rata recidivei este foarte mare, trebuie să punem la punct un registru european al numelor potențialilor infractori sexuali, al pedofililor și al persoanelor cu probleme comportamentale relevante. Trebuie să combatem mai eficient violența împotriva copiilor și orice formă de abuz asupra copiilor și să înăspriș pedepsele pentru contact sexual cu copii și posesie de materiale pornografice cu copii. Am votat în favoarea raportului Angelilli pentru că va ameliora protecția copiilor noștri.

Seán Ó Neachtain (UEN), *în scris*. – (GA) Ne aflăm în „era digitală”, prin urmare tehnologia informației evoluează și se propagă în Uniunea Europeană. Desigur, există avantaje majore legate de această tehnologie și facilitățile pe care le oferă din punct de vedere al locurilor de muncă, al educației, al vieții sociale și al cercetării. Ceea ce nu înseamnă însă că putem ignora pericolele legate de această tehnologie.

Există o libertate specială asociată internetului - o libertate fără limite fizice sau practice. Această libertate poate fi un lucru bun, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori, însă poate fi folosită și pentru exploatarea sexuală a copiilor și pentru pornografia infantilă.

Nimic nu este mai important decât sănătatea, bunăstarea și viitorul copiilor noștri. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a-i proteja. De aceea sunt fericit să susțin raportul doamnei Angelilli și o felicit pentru munca depusă.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), *în scris*. – (EL) Am votat în favoarea raportului Angelilli privind combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile pentru că cere respectarea de către toate statele membre - fapt care ar trebui să se înțeleagă de la sine - a legislației internaționale în vigoare și o revizuire a deciziei-cadru a Consiliului, în scopul îmbunătățirii protecției copiilor la nivel european.

Statisticile Națiunilor Unite sunt dramatice. Marea majoritate a victimelor traficului de persoane în scopul exploatării sexuale sunt copii și adolescenți. Este necesară cooperarea internațională pentru o combatere integrată a tuturor acestor crime și toate statele membre ar trebui să ia măsuri pentru ca făptuitorii să fie aduși în fața justiției.

Maria Petre (PPE-DE), *în scris*. – Am votat raportul Angelilli pentru că avem nevoie de o acțiune RAPIDĂ și EFICIENTĂ de combatere a cauzelor, dar mai ales a efectelor, exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile.

Copiii noștri sunt din ce în ce mai singuri pentru că noi suntem din ce în ce mai ocupați. Astfel, devin victimele unor tentații periculoase. Angajamentele CE, prin vocea comisarului Barrot, ne dau garanția că din martie vom avea un cadru juridic exemplar.

Lydie Polfer (ALDE), *în scris*. - (FR) Am votat pentru acest raport destinat adaptării și consolidării deciziei-cadru din 2004, obiectivul fiind protejarea copiilor de exploatarea sexuală și violență. Dată fiind în special dezvoltarea tehnologiilor (mai ales a internetului), rezultă că pragul de protecție prevăzut în decizia-cadru trebuie să fie ridicat. Ademenirea copiilor în scopuri sexuale trebuie considerată o infracțiune. Cooperarea între statele membre trebuie consolidată în ceea ce privește schimbul de informații despre cazurile penale legate de condamnări pentru abuz sexual, astfel încât cei condamnați pentru astfel de infracțiuni să nu poată exersa o profesie care presupune contactul direct cu copiii. De asemenea, trebuie ameliorată protecția victimelor.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), *în scris*. - Am votat în favoarea raportului de inițiativă al dnei Roberta Angelilli care s-a preocupat de combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile, punând accentul pe măsurile preventive care trebuie avute în vedere de către statele membre când elaborează cadrul legislativ împotriva exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile.

Raportul trage și un semnal de alarmă cu privire la aplicarea deficitară a deciziei-cadru existente, dar și a instrumentelor internaționale, în special a Convenției Consiliului Europei pentru protecția copiilor împotriva exploatării sexuale și a abuzurilor sexuale la care România este parte din 2007, solicitându-se totodată integrarea unor noi infracțiuni de natură sexuală. Statele membre trebuie să încurajeze victimele exploatării sexuale să se adreseze forțelor de ordine și instanțelor de judecată competente în materie penală și civilă și trebuie să responsabilizeze și să informeze atât reprezentanții legali ai minorilor, cât și personalul care intră în contact direct cu minorii, asupra pericolelor referitoare la manipularea și acostarea copiilor pe internet în scopuri sexuale.

Toate aceste pericole pot fi limitate prin înființarea unor organe naționale de control și prin cooperarea cu furnizorii de servicii de Internet pentru stoparea site-urilor web sau a materialelor ce vizează pornografia infantilă.

Luca Romagnoli (NI), *în scris*. - (IT) Doamnă Președinte, doamnelor și domnilor, votez în favoarea raportului doamnei Angelilli privind combaterea exploatării sexuale a copiilor și pornografia infantilă. Condamnarea acestor practici nu este încă suficientă pentru eradicarea acestei violări grave a drepturilor omului.

Este îngrijorător faptul că nu toate statele membre s-au conformat prescripțiilor Deciziei-cadru a Consiliului 2004/68/JHA din 22 decembrie 2003. Această decizie, printre altele, trebuie să fie actualizată pentru a crește nivelul de protecție a copiilor și din perspectiva dezvoltării noilor tehnologii, în special a internetului și a folosirii noilor forme de abordare on-line a copiilor de către pedofili.

Sunt într-un acord cu raportarea, care ne-a oferit un raport detaliat și constructiv care reflectă o excelentă cunoaștere la nivel de expert a problemelor.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), *în scris*. - Pornografia în rândul copiilor este un subiect sensibil, care ar trebui să fie mereu în atenția autorităților europene și naționale. Statele membre ale Uniunii Europene ar trebui să pedepsească dur orice fel de abuzuri sexuale în rândul copiilor și orice fel de acostare pe internet a copiilor.

Este salutară decizia Parlamentului European de a solicita statelor membre să se angajeze ferm în combaterea abuzurilor sexuale asupra copiilor, mai ales având în vedere vulnerabilitatea la abuzuri a copiilor care folosesc chat-ul sau forumuri online.

În acest sens, este esențială o colaborare eficientă între autoritățile naționale și furnizorii de servicii de internet, în scopul de a limita accesul copiilor la site-uri cu caracter pornografic, dar și pentru a bloca accesul copiilor la site-urile web care fac reclamă la posibilitatea comiterii de infracțiuni cu caracter sexual. Se recomandă crearea unor sisteme naționale de reabilitare psihică a persoanelor care au săvârșit infracțiuni de natură sexuală, dar și a celor care au suferit abuzuri sexuale.

Subliniez faptul că fiecare stat membru în parte trebuie să aibă în evidență persoanele care au săvârșit abuzuri sexuale asupra copiilor și să împiedice angajarea acestora în medii în care se lucrează cu copii.

Bart Staes (ALE), *în scris*. - (NL) Am votat cu hotărâre în favoarea raportului privind combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile. Este incontestabil că acostarea (abordarea copiilor în scopuri sexuale) și camerele de chat pedofile trebuie să fie pasibile de sancțiuni. În plus, infracțiunile împotriva copiilor ar trebui să intre în legislația penală extrateritorială. Uniunea Europeană ar trebui, de asemenea, să poată folosi bugetul general pentru a finanța programele de intervenție ale UE în scopul prevenirii recidivei în cazul infractorilor sexuali. Sprijinim, de asemenea, propunerea conform căreia Comisia, împreună cu marile

companii de cărți de credite, vor acționa în sfera tehnică a problemei, blocând sau închizând sistemele de plată pe internet ale site-urile web care vând pornografie infantilă.

În cele din urmă, solicit celor șapte state membre care nu au semnat încă Convenția Consiliului Europei pentru protecția copiilor împotriva exploatării sexuale și a abuzului sexual, să semneze cât mai curând. Lucru valabil și pentru cele opt state membre care nu au ratificat încă Protocolul opțional din 2000 privind traficul de copii, prostituția infantilă și pornografia infantilă al Convenției Națiunilor Unite pentru drepturile copilului.

Georgios Toussas (GUE/NGL), în scris. - (EL) Forțele politice care sprijină barbarismul imperialist, războiul, furtul resurselor producătoare de bogății și exploatarea oamenilor sunt toate elemente responsabile pentru infracțiunile zilnice care sunt comise împotriva a milioane de copii din lume. Sunt responsabile de milioanele de copii înfometați, subnutriți, care sunt forțați să muncească și care trăiesc dincolo de limita sărăciei în țările „vestului civilizată”, de milioanele de copii care sunt victimele exploatării sexuale și de înflorirea industriei pornografice infantile care generează profituri de peste 3 miliarde de euro doar de pe internet.

Măsurile penale propuse în raport nu vor putea proteja copiii, pentru că nu pot aborda cauza principală care a dat naștere corupției și depravării în proporții care nu cunosc precedent: profitul și sistemul capitalist exploatare profund putrezit. Nici măsurile precum abolirea principiului *non bis in idem*, monitorizarea discuțiilor și intervenția arbitrară a autorităților judiciare în domeniul internetului, nu pot contribui în mod eficient la protecția copiilor. Dimpotrivă, experiența a arătat că acolo unde au fost adoptate astfel de măsuri, de cele mai multe ori ca excepție în numele combaterii crimelor care provoacă protestul și respingerea generale, scopul este câștigarea de teren astfel ca mai târziu să poată fi folosite pentru restrângerea drepturilor personale și a libertăților democratice.

Lars Wohlin (PPE-DE), în scris. - (SV) Am votat împotriva raportului privind armonizarea legislației penale UE în legătură cu infracțiunile sexuale împotriva copiilor. Sunt în favoarea unei cooperări strânse în cadrul UE pentru combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile, dar cred că legea penală ar trebui să fie o chestiune națională.

Anna Záborská (PPE-DE), în scris. - (SK) Protejarea copiilor și a tinerilor de abuzul sexual este o chestiune importantă și, într-adevăr, o problemă a timpurilor noastre.

Am susținut mereu înțietatea drepturilor părinților în creșterea copiilor dar în cazul acesta și statul trebuie să protejeze copiii și adolescenții. Această protecție nu se aplică doar în cazul internetului. Se aplică și în cazul publicității media, care ar trebui să fie decentă și să respecte valorile morale și nu ar trebui să afecteze dreptul copiilor la inocență.

Părinții joacă un rol special în protejarea copiilor de abuzuri sexuale. Declarația universală a drepturilor omului afirmă în mod clar, la articolul 26.3, că „părinții au dreptul de a alege educația pe care vor să o dea copiilor lor”. Educația dată de părinți include educația privind folosirea responsabilă a mijloacelor media. Însă părinții nu își pot îndeplini mereu rolul educațional dacă nu au suficient timp pentru a se dedica familiei și copiilor lor. Statul ar trebui să le acorde părinților acest timp liber. Internetul nu va putea înlocui niciodată dialogul dintre părinți și copii. Un joc pe calculator nu poate înlocui o discuție cu bunica. Joystick-ul nu este echivalentul unei ore petrecute cu bunicul în garaj.

Familia naturală este spațiul de protecție a copiilor și părinții sunt primii lor protectori. De aceea, în Slovacia am inițiat un proiect dedicat în primul rând părinților: „Știi unde este copilul tău acum?”

Marian Zlotea (PPE-DE), în scris. – Într-o societate civilizată, trebuie să punem mai presus de toate siguranța copiilor noștri. Exploatarea sexuală reprezintă violarea dreptului copilului la îngrijire și la protecție. Exploatarea sexuală lasă cicatrice psihologice și uneori chiar fizice asupra copiilor, reducând speranțele acestora de a trăi o viață demnă.

As vrea să întăresc ideea dnei raportor Angelilli că decizia-cadru aflată în vigoare din 2004 ar trebui să fie actualizată. Salutăm decizia conform căreia actualizarea trebuie făcută în sensul creșterii nivelului protecției copiilor, mai ales în privința noilor amenințări reprezentate de internet și alte noi sisteme de comunicare. Statele membre trebuie să se asigure că legislația va fi modificată astfel încât site-urile cu conținut criminal să fie blocate.

Trebuie să încurajăm cooperarea între statele membre pentru a stopa infracționalitatea în acest domeniu, pentru a combate în mod activ pornografia infantilă și alte mijloace de exploatarea sexuală comercială a minorilor. Avem nevoie de o strategie cuprinzătoare la nivel internațional, de cooperare atât diplomatică

cât și administrativă pentru a ne asigura că legislația se aplică în beneficiul copiilor. Trebuie să oferim protecție victimelor abuzurilor. Stop turismului sexual!

8. Corectările voturilor și intențiile de vot: a se vedea procesul-verbal

(Ședința a fost suspendată la ora 1 p.m. și reluată la 3 p.m.)

PREZIDEAZĂ: DL PÖTTERING

Președinte

9. Aprobarea procesului-verbal al ședinței anterioare consultați procesul-verbal

10. Continuări ale avizelor și rezoluțiilor Parlamentului a se vedea procesul-verbal

11. Repatrierea și reinstalarea deținuților de la Guantanamo - Presupusa folosire a unor țări europene de către CIA pentru transportul și deținerea ilegală de prizonieri (dezbateri)

Președinte. –Următorul punct de discuție constă din declarațiile Consiliului și ale Comisiei cu privire la întoarcerea și repatrierea deținuților din centrul de detenție de la Guantánamo, precum și la presupusa folosire de către CIA a țărilor europene pentru transportul și detenția ilegală de prizonieri.

Alexandr Vondra, președintele în exercițiu al Consiliului. –Domnule Președinte, sunt conștient de faptul că problema Guantánamo este un subiect de preocupare majoră pentru Parlament. De asemenea, sunt conștient de faptul că Parlamentul, prin diversele rezoluții adoptate din 2002, și-a exprimat opinia în mod clar cu privire la această problemă. Prin urmare, cred că ați întâmpinat în mod favorabil, la fel cum a procedat și Consiliul, decizia președintelui Obama de a închide Guantánamo în termen de un an de zile. Președinția și-a exprimat acest punct de vedere printr-o declarație făcută la scurt timp după ce președintele Obama a semnat Decretele prezidențiale. Miniștrii au întâmpinat în mod favorabil această decizie, în cadrul ultimei întâlniri a Consiliului pe tema Afaceri generale și externe, după cum probabil știți deja.

Președintele Obama și-a anunțat, de asemenea, hotărârea de a suspenda judecarea cauzelor de către comisiile militare, de a reafirma Convenția de la Geneva, de a pune capăt programului de detenții secrete și de a întrerupe tehnicile extreme de interogare. Aceste binevenite dezvoltări ne vor da posibilitatea de a consolida și mai mult cooperarea transatlantică în sfera combaterii terorismului.

Desigur, decizia de a închide Guantánamo este în primul rând responsabilitatea Statelor Unite. Totuși, dat fiind interesul nostru comun în combaterea terorismului și în afirmarea drepturilor omului și a statului de drept, miniștrii participanți la ședința Consiliului de săptămâna trecută au discutat modalitățile prin care statele membre ar putea oferi asistență practică Statelor Unite și, mai ales, dacă ar putea accepta foști deținuți.

În decretul său prezidențial de închidere a centrului de detenție de la Guantánamo, președintele Obama a dispus să se elaboreze un raport asupra situației tuturor deținuților. Acesta este în curs de elaborare. Se are în vedere repatrierea deținuților pentru aceia dintre ei care vor fi eliberați ca urmare a acestui raport. Problema acceptării de către statele membre a foștilor deținuți este o decizie națională. Totuși, săptămâna trecută s-a convenit că ar fi de dorit să se dea un răspuns politic comun și că posibilitatea unei acțiuni europene coordonate ar putea fi exploatăată mai în detaliu.

Acest subiect dă naștere unui număr de probleme politice, juridice și de securitate care implică o analiză și de o consultare mai aprofundată și care – acest aspect fiind, de asemenea, foarte important – vor necesita implicarea Ministerelor de Justiție și de Afaceri Interne din statele membre. Acest proces este abia la început și Consiliul va reveni asupra acestei probleme de îndată ce unele dintre aceste aspecte au fost clarificate în detaliu. Acesta este un subiect asupra căruia COPS (Comitetul politic și de securitate) desfășoară lucrări, acestea având loc chiar și în momentul de față, de exemplu.

Înțeleg pe deplin interesul continuu al Parlamentului, așa cum rezultă din propunerea de rezoluție care a fost prezentată în cadrul acestei ședințe și pe care am citit-o. Aș dori să vă asigur că Președinția va trata cu deosebită atenție această problemă și vă va ține la curent cu privire la rezultatul discuțiilor viitoare din Consiliu și la orice alte evenimente.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. –(FR) Domnule Președinte, îi urez un cald bunvenit dlui Vondra și mă bucur să mă aflu la unison cu spusele dumnealui, fiind evidentă necesitatea cooperării îndeaproape a Comisiei cu Președinția în privința acestei probleme dificile.

Aș dori în mod special să îi ofer, la rândul meu, sprijinul dnei Ferrero-Waldner care, în ultimul moment, nu a mai putut participa la întâlnirea noastră din această seară. Prin urmare, voi vorbi atât în numele dumneaei, cât și în numele meu.

Comisia a primit în mod foarte favorabil inițiativa luată de președintele Obama după investitura sa. Acum sunt îndeplinite toate condițiile pentru relansarea relațiilor dintre Statele Unite și Europa, iar Comisia va depune eforturi importante pentru a revitaliza acest parteneriat.

Cel mai elocvent exemplu de schimbare de orientare a Statelor Unite este intenția acestui stat de a lua în considerare problemele de drepturile omului cu privire la tratamentul acordat suspectilor de terorism. Apreciem faptul că președintele Obama dorește să închidă cât mai repede centrul de detenție de la Guantánamo și, în același timp, să stabilească contactul cu lumea islamică și să confirme angajamentul Statelor Unite în procesul de pace din Orientul Mijlociu.

Remarcăm, de asemenea, cu satisfacție alte trăsături la fel de importante ale ordinelor semnate în data de 22 ianuarie, anume închiderea închisorilor secrete ale CIA, interzicerea totală a folosirii torturii și a tratamentelor crude, inumane sau degradante, precum și suspendarea judecării cauzelor de către tribunalele militare.

Uniunea Europeană menține un dialog politic activ cu Statele Unite în care, desigur, dăm prioritate promovării drepturilor omului la nivel mondial. De asemenea, ne alăturăm Statelor Unite în lupta împotriva amenințării teroriste, dar întotdeauna în conformitate cu obligațiile noastre din domeniul drepturilor omului.

Detenția fără judecare preliminară a prizonierilor la Guantánamo timp de câțiva ani a oferit un pretext grupărilor teroriste care încearcă să se radicalizeze și să recruteze noi membri. Uniunea Europeană și-a manifestat deja opoziția față de Guantánamo. Parlamentul dumneavoastră, Parlamentul European, a solicitat în nenumărate rânduri închiderea acestui centru, deoarece lupta împotriva terorismului trebuie să fie dusă în conformitate cu dreptul internațional. În lupta împotriva terorismului, este important să se respecte drepturile omului nu numai ca o chestiune de principiu, ci și pentru a combate radicalizarea la nivel mondial. Suntem de părere că trebuie să fie respectate drepturile conferite prin legislația internațională tuturor deținuților. Cu excepția conflictelor armate, persoanele nu ar trebui deținute în mod arbitrar și ar trebui să aibă dreptul la un proces cinstit și legal. Am ridicat aceste probleme în cadrul dialogului politic cu Statele Unite. Parlamentul European a jucat un rol important în conștientizarea acestei probleme.

Aș adăuga, în conformitate cu cele spuse de Dl Vondra, că autoritățile americane ar trebui să reanalizeze cazul fiecăruia dintre deținuții de la Guantánamo. Un grup de lucru, condus de procurorul general și compus din secretarii de stat pentru apărare și securitate internă și din oficialități de nivel înalt și-a demarat deja lucrările.

Președintele Obama a anunțat că se vor face noi eforturi diplomatice pentru găsirea unei soluții pentru problema Guantánamo.

În cadrul ultimului Consiliu al miniștrilor afacerilor externe din data de 26 ianuarie, conform raportului dnei Ferrero-Waldner, a avut loc o scurtă discuție despre Guantánamo. Câteva state membre și-au exprimat dorința de a stabili un cadru comun pentru o abordare concertată din partea Uniunii Europene, deși într-o primă fază, dle Vondra, statele membre vor trebui să decidă, în fiecare caz separat, cu privire la răspunsul la cererile emise de către Statele Unite.

În strânsă colaborare cu Secretariatul Consiliului, am propus să analizăm mai în detaliu aceste aspecte. Examinăm și aspecte legate de modalitatea în care țări terțe ar putea primi foști deținuți. Chiar dacă deținuții eliberați ar trebui, în principiu, să se întoarcă în țările lor de origine, unii dintre deținuții care este posibil să fie puși în libertate nu se pot întoarce în țara lor de teama persecuțiilor, torturii sau tratamentelor inadecvate.

Laolaltă cu Statele Unite, dorim să analizăm îndeaproape cu ce ar putea ajuta Uniunea Europeană pentru a strămuta aceste persoane într-un loc sigur. Totuși, aceste cazuri speciale vor prezenta aspecte delicate, complicate, care trebuie luate în calcul anticipat. Principiul nu se va schimba niciodată: trebuie să facem orice se impune pentru a garanta respectarea deplină a drepturilor omului. În toate aceste situații, dorim să adoptăm o atitudine pozitivă și constructivă față de noua administrație a Statelor Unite. În același timp, trebuie să luăm toate măsurile pentru a ne asigura că abordarea Uniunii Europene respectă obligațiile asumate de noi cu privire la drepturile omului, precum și propria noastră legislație.

Această abordare nu va fi nici ușoară și nici rapidă. Ne vom confrunta cu chestiuni dificile care vor necesita o acțiune concertată a statelor membre pentru a se ajunge la o soluție coerentă din partea Uniunii Europene. Vom face tot ceea ce ne va sta în putere pentru a contribui la dezbaterile privitoare la măsurile practice care trebuie adoptate la nivelul Comunității.

În prezent, SUA nu a făcut nicio cerere oficială. După cum a spus dna Ferrero-Waldner în repetate rânduri, este necesară o cooperare pozitivă. Trebuie să lucrăm împreună cu statele membre pentru a realiza acest lucru.

La următorul Consiliu pentru Justiție și Afaceri Interne din data de 26 februarie, vom face apel la statele membre să adopte o atitudine concertată și s-ar putea, de asemenea, să folosim precedentul soluției utilizate în momentul în care palestinienii au fost aduși în Europa imediat după evenimentele de la Biserica Nașterii Domnului din 2002.

Comisia dorește, desigur, să le asiste pe statele membre care decid să primească foști deținuți de la Guantánamo pe teritoriul lor. Evident, va rămâne totuși la latitudinea acelor state membre să definească statutul foștilor deținuți care sunt, de asemenea, cetățeni ai unor state terțe și care, în principiu, ar putea fi transferați pe teritoriul acestora.

Fiecare caz va fi analizat separat, luându-se în calcul situația fiecărei persoane, precum și considerentele umanitare și implicațiile de securitate. Decizia de a primi și de a conferi un statut rămâne în final la latitudinea fiecărui stat membru. Această abordare trebuie totuși să facă parte dintr-un cadru comun, în măsura posibilului.

Domnule Președinte, aceasta este ceea ce am dorit să menționez, atât personal cât și în numele dnei Ferrero-Waldner. Mă întrebam dacă ar trebui în acest moment să fac o declarație despre transportul și detenția ilegală de prizonieri în zona Europei. Atunci voi continua și voi face o declarație care, deși relativ scurtă, va răspunde la multe dintre întrebările Parlamentului.

Aceasta se referă la folosirea de către CIA a țărilor europene pentru transportul și detenția ilegală a prizonierilor. Direcția adoptată de Comisie încă de la început se bazează pe trei idei: în primul rând, combaterea terorismului trebuie făcută astfel încât drepturile fundamentale să fie pe deplin respectate; în al doilea rând, adevărul, oricare ar fi acesta, trebuie să fie scos la iveală; în al treilea rând și cel mai important din punctul meu de vedere, acest tip de acte trebuie preîntâmpinate pe viitor.

Comisia și-a exprimat în mod repetat opinia că practicile cunoscute sub numele de transfer extraordinar și detenție secretă sunt o violare a drepturilor fundamentale garantate de Convenția europeană a drepturilor omului și de Carta drepturilor fundamentale.

Comisia a declarat, de asemenea, că este esențial ca statele membre implicate să efectueze anchete extinse, independente, imparțiale pentru stabilirea adevărului, oricare ar fi acesta. Aceasta este o obligație pozitivă ce rezultă din Convenția europeană a drepturilor omului. Trebuie menționat că în câteva state membre au fost demarate deja anchete.

Cât despre ipotezele privitoare la detențiile secrete în Polonia, Comisia le-a scris autorităților poloneze de câteva ori. Deoarece mi s-au încredințat responsabilități cu privire la probleme de "justiție, libertate și securitate", eu însumi le-am scris autorităților poloneze în data de 28 mai 2008, evidențiind importanța unor anchete adecvate.

Ca urmare a acestei scrisori, în august 2008, asistentul procurorului general m-a informat că începuse în sfârșit o anchetă penală și că mă va informa asupra rezultatelor acesteia. Cred că acesta este un mare pas înainte.

De asemenea, m-am adresat și României cu privire la problema detențiilor secrete. În iunie 2008, primul-ministru al României mi-a trimis raportul eliberat de comisia de anchetă a Senatului. După mai multe contacte, autoritățile române au decis să efectueze anchete suplimentare pentru a analiza informațiile prezentate în cel de-al doilea raport al dlui Marty, care a fost ales raportor de către Consiliul European.

Numai o astfel de abordare, care pune accent pe nevoia de a efectua o anchetă adecvată la nivel național, ne va permite să avansăm. Uniunea și Comisia nu au nici puterea, nici resursele pentru a putea înlocui statele membre în această sarcină de aflare a adevărului. Numai instrumentele și resursele de anchetă ale statelor membre vor fi suficiente pentru această sarcină.

Evident, Comisia, iar aici îmi voi lua un angajament față de dumneavoastră, speră că aceste investigații se vor finaliza și vor face posibilă, acolo unde este cazul, determinarea persoanelor răspunzătoare și, acolo unde este cazul, asigurarea unor despăgubiri victimelor.

Pe lângă solicitările adresate statelor membre de a efectua investigații, una dintre contribuțiile practice ale Comisiei, ca urmare a Rezoluției Parlamentului European din 2 februarie 2007, a constat în clarificarea definiției "aeronevelor de stat" și, în timpul mandatului meu de Comisar pentru transporturi, am prezentat o comunicare despre aviația civilă și de afaceri care a lămurit lucrurile.

Parlamentul a solicitat, de asemenea, o evaluare a legislației naționale împotriva terorismului. Pentru a avea o imagine de ansamblu asupra situației actuale, Comisia a trimis un chestionar statelor membre cu privire la eficiența măsurilor de combatere a terorismului și la relația dintre acestea și drepturile fundamentale. Comisia a primit răspunsuri de la 27 de state membre, iar documentul care conține aceste răspunsuri va fi publicat în următoarele șase luni. În acest moment este nevoie să se prezinte sub lumina adevărului toate aceste răspunsuri.

Vi le înmănez, dle Președinte; Am folosit ceva timp din timpul acordat, doamnelor și domnilor, însă este adevărat că, fiind vorba de o sferă în care Uniunea are puteri limitate, Comisia a făcut eforturi pentru dezvăluirea adevărului și pentru promovarea respectarea drepturilor fundamentale. Nu pot spune decât un singur lucru și prin acesta îmi iau un angajament personal. Desigur, voi veghea în continuare ca întregul adevăr să iasă la iveală, mai presus de toate, astfel încât să putem fi siguri că astfel de acțiuni regretabile nu se vor mai repeta.

Alexandr Vondra, *președintele în exercițiu al Consiliului*. –Domnule Președinte, mă așteptam la două aspecte diferite: pe de o parte, Guantánamo, iar pe de alta, detențiile și transferurile secrete. După cum ne-am putut da seama cu toții, în timpul primelor sale zile de mandat, președintele Obama a luat trei decizii. Despre prima dintre ele v-am vorbit deja, și anume Guantánamo, dar au mai existat două la fel de importante.

În primul rând, a pus capăt programului de detenții secrete al CIA. A dispus ca, pe viitor, toți deținuții SUA să fie înregistrați la Comitetul Internațional al Crucii Roșii. Adoptând această decizie, a abordat o problemă care preocupa atât Consiliul, cât și Parlamentul European. De aceea Consiliul a întâmpinat extrem de favorabil și această decizie. Sunt sigur că este întâmpinată la fel de favorabil și de Parlament.

Președintele Obama a pus capăt și folosirii tehnicilor extreme de interogare ale CIA. Anchetatorii SUA nu se mai pot baza pe opiniile juridice cu privire la tortură și la alte tehnici de interogare elaborate după 9/11. Această decizie este importantă. Uniunea Europeană s-a angajat să interzică în mod absolut tortura și tratamentele crude, inumane și degradante.

Cu privire la a treia decizie, președintele Obama a dispus, de asemenea, revizuirea politicilor privitoare la transfer pentru a se asigura că acestea sunt în concordanță cu obligațiile de drept internațional asumate de SUA. În viitor, politicile nu trebuie – citez – "să aibă ca rezultat transferul indivizilor către alte națiuni pentru a fi supuși torturii sau altor asemenea activități în scopul sau având ca efect subminarea sau sustragerea de la angajamentele sau obligațiile SUA de a asigura un tratament uman indivizilor care sunt în custodia și sub controlul său".

Considerăm că aceste decizii, adoptate simultan cu decizia de a închide Guantánamo, pe care am menționat-o deja, vor întări și mai mult cooperarea cu SUA în ceea ce privește combaterea terorismului. Cred că acest lucru poate reinstaura și un climat mai favorabil în relațiile transatlantice și că poate răspunde sentimentelor care au fost exprimate foarte pregnant de Parlament, precum și de o parte importantă a opiniei publice din Europa.

Cred că în această privință putem fi cu toții de acord, încă de la început, asupra unui punct: contextul discuției de astăzi s-a schimbat extrem de mult. De asemenea, sunt conștient că presupusa folosire de către CIA a țărilor europene pentru transportul și detenția ilegală a prizonierilor a fost o sursă de intensă preocupare pentru mulți membri ai Parlamentului. Ați urmărit aceste aspecte îndeaproape și prin activitățile comisiei temporare.

Poziția Parlamentului a fost clar exprimată în rezoluția dumneavoastră din februarie 2007. Vreau să subliniez faptul că în ceea ce privește combaterea terorismului, Consiliul și-a reiterat întotdeauna angajamentul în acest sens, folosind toate mijloacele disponibile, deoarece terorismul în sine reprezintă o amenințare la adresa sistemului de valori bazat pe statul de drept.

Consiliul a declarat în repetate rânduri că existența unor unități secrete de detenție, unde persoanele deținute sunt ținute într-un vid juridic, nu este în conformitate cu legislația internațională umanitară și cea privind drepturile omului. Aceasta rămâne în continuare opinia noastră, în legătură cu care ne-am asumat un angajament, dar schimbarea de context reprezentată de situația actuală din SUA semnifică faptul că aș dori, de asemenea, să ne concentrăm în principal asupra viitorului. Să ne uităm înainte, nu înapoi. Consiliul întâmpină cu bucurie recenta decizie a președintelui SUA în această privință.

Comunitatea transatlantică este o comunitate cu valori comune și trebuie să rămână ca atare dacă suntem capabili să ne apărăm interesele în lume. Nu există nicio îndoială că drepturile omului și susținerea statului de drept în combaterea terorismului aparțin acestei moșteniri comune.

Hartmut Nassauer, în numele grupului PPE-DE. - (DE) Doamnă Președinte, doamnelor și domnilor, prizonierii de la Guantánamo ar trebui acceptați în Uniunea Europeană? Aceasta este întrebarea pe care trebuie să ne-o punem astăzi. Răspunsul va depinde de considerentele după care alegem să ne ghidăm.

Unii oameni emit ipoteza că prizonierii au fost torturați. Acesta este un motiv pentru a îi accepta, în conformitate cu dictatele umanității. Fără nicio îndoială, tortura este cea mai inumană și degradantă practică. Dacă acești oameni au fost torturați, atunci ei au dreptul la compasiunea noastră, indiferent de acuzațiile individuale care le-au fost aduse. Totuși, este acesta singurul aspect pe care trebuie să îl luăm în considerare?

Spre exemplu, mulți dintre oamenii care sunt sau au fost încarcerați în Guantánamo au fost în tabere de antrenament pentru teroriști în Afganistan după 11 septembrie. Aceștia nu erau turiști care doreau să cunoască frumusețea țării, ci potențiali teroriști. Avem datoria de a îi proteja pe cetățenii Europei de potențialii teroriști.

Din nefericire, tortura se practică peste tot în lume și o condamnăm în mod constant. Însă nu mergem atât de departe încât să spunem că oricine a fost torturat are dreptul de a fi acceptat în Europa. Nu am făcut încă acest lucru din motive întemeiate. În schimb am cântărit această opțiune în raport cu nevoia de securitate în Uniunea Europeană. De asemenea, trebuie să facem acest lucru și în cazul de față. Trebuie să ne asigurăm că potențialii teroriști nu se stabilesc în Europa și, prin urmare, evaluând această problemă, aș dori să văd că i se acordă prioritate nevoii de securitate înainte de orice alte considerente.

Martin Schulz, în numele grupului PSE. - (DE) Doamnă Președinte, doamnelor și domnilor, colegul meu Claudio Fava va vorbi în numele grupului nostru despre aspecte referitoare la zborurile CIA și la această parte a discuției. Mă voi concentra asupra problemelor legate de închiderea centrului de la Guantánamo și voi începe prin a-ii răspunde lui Hartmut Nassauer.

Este adevărat că cerințele de securitate ale oamenilor din Uniunea Europeană reprezintă un standard față de care trebuie să ne măsurăm acțiunile. Totuși, aș dori să încep cu o întrebare: Ce ne afectează mai mult securitatea? Oare teama de a accepta deținuți de la Guantánamo aici, deoarece sunt considerați ca reprezentând un risc la adresa securității după ce sunt eliberați? Sau – ceea ce este mai probabil – faptul că existența acestui centru, care funcționează împotriva legislației internaționale și încalcă drepturile omului, este motivul de bază din spatele unui val de furie copleșitoare resimțită de milioane de oameni de pe întreg globul? Aceasta deoarece așa-numita lume vestică, care într-adevăr fost provocată într-un mod fără precedent de evenimentele din 11 septembrie, era, într-o oarecare măsură, incapabilă să influențeze ceea ce s-a petrecut și, prin urmare, a trebuit să accepte faptul că un președinte al Statelor Unite ale Americii a încălcat unele drepturi fundamentale ale omului prin faptul că a considerat că acesta este răspunsul adecvat la provocare.

Cred că acest lucru a contribuit în mod semnificativ la lipsa din ce în ce mai mare de securitate din lume decât dacă am afirma acum, când un alt președinte vrea să îi redea țării sale măreția de odinioară, făcând din Statele Unite un simbol al apărării drepturilor fundamentale în lume, decât dacă noi, europenii, am afirma acum că nu vrem să avem nimic de-a face cu aceasta, trebuie să decidem singuri ce o să faceți în această privință.

Am transmite mesajul că o confederație de state precum Uniunea Europeană, care crede că este și chiar este o comunitate guvernată de lege, vrea să se eschiveze de la responsabilitățile sale folosind acest argument în momentul în care este oprită o situație ilegală. Nu ne putem aștepta ca cetățenii noștri să accepte că acesta este un risc de securitate. Acesta este mesajul greșit. Acest lucru este dezastruos, deoarece comportamentul nostru este mai negativ decât al unor persoane care, asemenea lui Barack Obama, se duc acolo și spun că în ciuda tuturor riscurilor pe care și le asumă, în ciuda opoziției armatei, în ciuda opoziției din SUA, deoarece și persoanele de acolo spun „lăsați-i în Guantánamo, nu îi aduceți aici, aici reprezintă un risc mai mare”, care spun că în ciuda acestei opoziții, există o putere simbolică care rezultă din faptul că un președinte nou revine la respectarea drepturilor fundamentale ale omului, ceea ce include drepturile celor care nu au arătat ei înșiși nicio considerație pentru drepturile fundamentale ale omului. Dacă nu l-am ajutat în această situație ar fi un

lucru greșit și ar merge cel puțin împotriva percepției pe care o are grupul meu cu privire la sarcina Uniunii Europene, care este aceea de a se asigura că această comunitate guvernată de lege pe care am creat-o intern este exportată ca aspect al politicilor internaționale.

Putem face aceasta doar când contribuim în mod credibil, în limitele noastre, la asigurarea faptului că drepturile fundamentale ale fiecărui om au prioritate. Guantánamo este un loc al rușinii. Guantánamo este un loc al torturii. Din acest motiv demonstrează și faptul că însăși confederația statelor vestice nu poate pretinde că practică ceea ce propovăduiește, și anume, lucrul cel mai important din toate, că demnitatea omului este inviolabilă. Acesta este primul articol din Carta drepturilor fundamentale. Carta nu statuează că această inviolabilitate poate fi redusă. Sentimentul superiorității noastre asupra filosofiei teroriste are de-a face cu faptul că spunem că le vom garanta acestor oameni până și drepturile lor fundamentale, acestor oameni care vor să le refuze altora aceste drepturi, prin acțiunile lor.

Din acest motiv, consider că putem aduce o contribuție mai importantă la securitatea mondială dacă Guantánamo este închis, dacă îl susținem pe Barack Obama și dacă jucăm un rol activ în cazul în care administrația SUA ne va solicita acest lucru și dacă putem colabora cu guvernul pentru a crea un proces de acceptare a acestor persoane, decât dacă am propovădui un fals concept de securitate care, dle Nassauer, ar putea fi implementat numai dacă poliția și serviciile secrete și-ar face datoria. Nu este vorba de posibilitatea de a se mișca în Europa în mod liber și fără a fi supravegheați în cazul persoanelor care vor ieși din Guantánamo. Aspectul legat de securitate este important, însă în acest caz, trebuie să li se acorde o prioritate mai mare drepturilor fundamentale.

(Aplauze)

PREZIDEAZĂ: DL SIWIEC

Vicepreședinte

Graham Watson, în numele Grupului ALDE. – Domnule președinte, atunci când senatorul Obama a devenit președintele Obama, am răsuflat cu toții ușurați. Axa răului, schimbarea de regim, războiul împotriva terorismului: cetățenii europeni doresc ca aceste eufemisme să fie consfințite în istorie, alături de oamenii care le-au inventat.

Dar este nevoie de mult curaj pentru a se desprinde de trecut și a reveni la statul de drept, așa că îl felicit pe noul președinte. Acesta a avut dreptate să condamne simularea înecului ca mijloc de tortură, să pună capăt proceselor militare eronate din golful Guantánamo și să își facă cunoscută hotărârea de a închide complet centrul în termen de un an. Salut faptul că astăzi Președinția Consiliului a garantat faptul că Statele Unite au renegat toate practicile meschine care i-au defăimat guvernul în ultimii ani, inclusiv tortura în țările terțe și extrădarea extraordinară, pentru a pune capăt axei inegalității.

Cu toate acestea, Europa nu poate să nu acționeze, să ignore situația și să spună că aceste lucruri sunt numai la latitudinea Americii. Nu dispunem de dezbateri deschise și de schimbarea colectivă a voinței pe care le permit democrația americană. Cu toate acestea, prea adesea, statele membre din Uniunea noastră au fost complice la acțiunile administrației Bush. Cel de-al 43-lea președinte ne-a învățat următoarele: în administrarea justiției internaționale, mentalitatea de a acționa independent se sondează cu un eșec.

Astfel, provocarea de la Guantánamo, problema celor 245 de suspecți care se află în afara sistemului de justiție, nu este o problemă care trebuie soluționată numai de America. Este o dilemă pe care trebuie să o soluționăm împreună. Statele Unite trebuie să urmărească în justiție suspecți acolo unde există dovezi și potrivit statului de drept. America trebuie să elibereze suspecții împotriva cărora nu există suficiente dovezi și să-i apere dacă există posibilitatea ca aceștia să fie supuși torturii acasă.

Dar cum rămâne cu cei care sunt eliberați, care nu constituie o amenințare, dar care nu doresc să rămână într-o țară care i-a trimis la închisoare pe nedrept? Dacă este solicitată, Europa nu ar trebui să le ofere acestor câtorva cetățeni drepturile și libertățile pe care nicio altă țară nu le-ar oferi? Nu putem căuta la nesfârșit echilibrul între afirmația Consiliului conform căreia statele membre individuale trebuie să hotărască și voința declarată a Consiliului legată de o poziție europeană coordonată. Europa trebuie să se exprime unilateral și să joace un rol în oprirea acestui afront la adresa justiției. Mulți dintre noi au criticat America în trecut pentru eșecul său de a lucra cu ceilalți. Am avut dreptate, dar acum ni s-ar putea solicita ajutorul și ar fi greșit să spunem „nu”.

Konrad Szymański, în numele Grupului UEN. – (PL) Domnule președinte, conform interpretării conservatoare standard a dreptului internațional centrul de la Guantánamo trebuie să fie închis imediat și necondiționat. Cu toate acestea, după evenimentele de la 11 septembrie, nimic nu mai este standard. De aceea, chiar și

președintele Obama care dorește atât de mult schimbarea se confruntă cu o problemă serioasă legată de situația persoanelor deținute în prezent la Guantánamo. Aceștia nu sunt deținuți obișnuiți. Fiecare a noua persoană din cele eliberate de la Guantánamo a reluat imediat activitățile teroriste. Astfel, aş recomanda precauție atunci când se oferă sfaturi Statelor Unite și statelor membre ale Uniunii Europene.

În această privință, trei lucruri sunt absolut sigure. Fără îndoială, suntem obligați să ne îndepărtăm cetățenii și rezidenții din centru. De asemenea, trebuie să izolăm în mod efectiv persoanele care reprezintă o amenințare gravă. În plus, ar trebui să revizuiim Convenția de la Geneva cu scopul de a găsi un răspuns potrivit la problema armatelor teroriste fără stat. Din păcate, niciuna dintre aceste probleme nu au fost abordate în mod corespunzător în proiectul de rezoluție.

Kathalijne Maria Buitenweg, în numele Grupului Verts/ALE. – (NL) Domnule președinte, grupul meu salută observațiile făcute de ministrul Vondra în legătură cu centrul de la Guantánamo. Se pare că, în principiu, Uniunea Europeană caută un răspuns comun, iar președinția cehă ne va ajuta în această privință. Locul exact în care vor fi mutați deținuții este încă la latitudine națională, dar se pare că, în principiu, Europa va răspunde pozitiv la solicitarea din partea SUA. Parlamentul va fi mulțumit în această privință deoarece în 2006 le-am solicitat statelor membre ale UE să insiste în mod proactiv asupra reintegrării foștilor deținuți, inclusiv în Uniunea Europeană.

Întrebarea mea adresată Consiliului este următoarea: sunteți pregătiți să acționați în mod proactiv? Ați întreba acum SUA cine sunt deținuții? Ați întreba cu privire la situația lor și la ceea ce se va întâmpla cu ei, pentru a face demersurile necesare? Totuși, sunt mulțumită de această atitudine pozitivă, care sper că va pune capăt încălcărilor drepturilor omului la care au fost expuse aceste persoane.

Domnule președinte, chiar dacă acest lucru este minunat pentru centrul de la Guantánamo, care este un simbol, nu trebuie să uităm că există și alte închisori cu privire la care ar trebui să ne exprimăm o opinie. De exemplu, îmi vine în minte Bagram de lângă Kabul, unde se află deținute 600 - 700 persoane. Solicit Consiliului și Comisiei să se asigure și de închiderea acestor închisori.

Deși am fost mulțumită de observațiile legate de centrul de la Guantánamo, sunt puțin dezamăgită de CIA. Apreciez că, mai presus de toate, Consiliul dorește să privească înainte, nu înapoi. Înțeleg foarte bine acest lucru deoarece dacă privim înapoi vedem un mare dezastru. Ar fi prea simplist să spunem că, deoarece SUA au acum un președinte nou, putem aplica din nou aceleași standarde pentru toată lumea și uităm de propria situație și trecem cu vederea ajutorul pe care l-am acordat unui guvern despre care acum spuneți că a acționat incorect.

Gabriele Zimmer, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Domnule președinte, grupul meu, Grupul Confederal al Stângii Unite Europene/Stânga Verde Nordică, a solicitat chiar de la început închiderea centrului de detenție de la Guantánamo. Contrar tuturor principiilor legale, fundamentale și relevante și acordurilor internaționale, oamenii au fost ținuți prizonieri și au fost torturați timp de mai mulți ani, refuzându-li-se dreptul la un proces echitabil. Drepturile lor umane fundamentale au fost ignorate. Chiar puterea care încearcă să apere drepturile omului, democrația și libertatea în întreaga lume a fost cea care a încălcat drepturile fundamentale în acest caz și și-a creat propria zonă nelegiferată pentru acest război împotriva terorii. Acest lucru este inacceptabil!

A fost important ca Parlamentul European să repete constant solicitarea de închidere a bazei de la Guantánamo pentru o perioadă îndelungată. Cu toate acestea, acum că un guvern nou a spus că își va schimba politica, noi europenii începem să ne îndoim de ceea ce am solicitat noi înșine. Ezităm și începem o perioadă rușinoasă de târguieli. Consider că această abordare este cinică.

Ce s-a întâmplat cu apelul nostru cu privire la universalitatea și indivizibilitatea drepturilor omului? Nu putem spune cu adevărat că dorim să predicăm un lucru și să facem altul. Nu poate fi adevărat că, într-o anumită măsură, dorim să justificăm și să acceptăm acest centru rușinos. Nu putem considera apărarea drepturilor omului drept un principiu important atunci când o solicităm din partea celorlalți și nu facem nimic pentru a o promova noi înșine.

Solicit statelor membre să își precizeze clar poziția, dar afirm, de asemenea, în numele grupului meu, că închiderea centrului de detenție de la Guantánamo reprezintă doar primul pas. De asemenea, trebuie eliminată baza militară a SUA de la Guantánamo.

Nils Lundgren, în numele Grupului IND/DEM. – (SV) Probabil resimțim cu toții un sentiment puternic de ușurare cu privire la evenimentele din Statele Unite. Se aseamănă cu situația de la sfârșitul anilor 1950, când poporul american și sistemul american au dat dovadă de capacitatea de a înlătura doctrina McCarthy. Acum

dă dovadă de aceeași capacitate, alegând un președinte nou care, în prima zi a mandatului, a afirmat că Guantánamo ar trebui închis. Slavă Domnului.

Bineînțeles, a fost greșită reținerea celor suspectați de terorism sau alte infracțiuni. Aceștia trebuie judecați și achitați sau condamnați, eliberați sau pedepsiți. Cei care nu sunt condamnați trebuie considerați inocenți. Dacă încă îi suspectăm, datoria serviciilor de securitate este să urmărească acest lucru la o dată ulterioară. Mi se pare greu de înțeles de ce persoanele care nu au putut fi condamnate nu pot rămâne în Statele Unite, dar bineînțeles, țările europene ar trebui să fie pregătite să le primească... Vă mulțumesc pentru că mi-ați acordat ocazia de a vorbi.

Koenraad Dillen (NI). - (NL) Oricine manipulează principiile statului de drept utilizează metodele celor pe care pretinde că îi combate statul de drept. Închiderea închisorii de la Guantánamo, unde dreptul la a fi apărat, așa cum îl cunoaștem noi în lumea occidentală, nu este garantat, este un lucru bun. Nu este nevoie să ofer detalii pentru că acest lucru a fost subliniat anterior în repetate rânduri. Faptul că președintele Bush, prin politica sa aspră, a reușit să protejeze poporul american împotriva repetării evenimentelor de la 11 septembrie nu schimbă foarte mult lucrurile.

O democrație trebuie să respecte statul de drept în orice situație și în întreaga lume, dar democrația ar trebui să ia în considerare și modalități ferme prin care se poate proteja împotriva extremiștilor religioși care urmăresc distrugerea societății noastre deschise. Acesta este un aspect care nu se regăsește în proiectele de documente pe care le avem în față.

În cele din urmă, nu trebuie să avem în vedere numai Guantánamo. Cuba, țara în care se află enclava golfului american de la Guantánamo, este ea însăși o mare închisoare în care mii de prizonieri politici nevinovați sunt privați de orice perspectivă a unui proces echitabil sau rapid. Același lucru este valabil și pentru principalul nostru partener comercial, China, pe care uneori o trecem cu vederea când vine vorba de drepturile omului.

Nils Lundgren (IND/DEM). – Domnule președinte, aș dori să întreb de ce domnului Schulz i s-a permis să depășească cu mult timpul de vorbire – dar celorlalți nu. De ce?

Președintele. – Președintele Parlamentului European, dl Pöttering, a prezidat reuniunea când a luat cuvântul dl Schulz, deci aceasta este o întrebare pentru dl Pöttering. Nu înțeleg ce legătură are cu faptul că eu sunt președinte. Ar trebui să adresați întrebarea din nou când va prezida dl Pöttering.

Urszula Gacek (PPE-DE). – Domnule președinte, ce vom face cu foștii deținuți din centrul de la Guantánamo? Cum realizăm echilibrul potrivit între asigurarea securității cetățenilor UE și găsirea unui loc în care să se stabilească foștii deținuți?

În primul rând, să clarific faptul că eu nu mă refer la deținuții considerați periculoși, ci la cei considerați ca fiind necorespunzători pentru a fi judecați de către Statele Unite și trebuie să ne amintim că aceștia sunt încă foarte numeroși. Dar, în opinia mea, chiar și cei achitați și considerați ca fiind lipsiți de risc reprezintă încă un risc.

Temerile noastre sunt legitime deoarece, potrivit Pentagonului, s-a raportat în prezent că 61 de foști deținuți achitați și eliberați ulterior sunt implicați în activități teroriste. Unul dintre aceștia este vicepreședintele organizației al-Qaida din Yemen și altul și-a dat foc.

Ieri, președintele Obama a declarat la televiziunea publică că nu poate fi sigur dacă deținuții achitați și eliberați nu vor constitui o amenințare la adresa securității. Ni se poate cere să ne asumăm acest risc în UE? Cred că ni se poate cere acest lucru, dar trebuie să avem dreptul de a hotărî dacă acest risc este acceptabil sau nu pentru noi.

Disponibilitatea de a accepta foști deținuți diferă în funcție de statul membru. Subliniez faptul că hotărârea de a accepta deținuți trebuie să aparțină statelor membre. UE nu poate obliga un stat membru să facă acest lucru, dar hotărârea nu poate fi luată nici izolat. Având în vedere libertatea de circulație de care ne bucurăm în Europa, mai ales în Europa fără granițe a zonei Schengen, hotărârea statelor membre de a le permite deținuților din golful Guantánamo să se stabilească în țara lor are implicații nu numai pentru securitatea statului membru în cauză, ci și pentru cea a vecinilor acestuia. Prin urmare, solicităm ca la luarea acestor hotărâri să existe o consultare cu alți membri UE.

Claudio Fava (PSE). - (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, închiderea centrului de la Guantánamo ne permite să rectificăm o încălcare care a reprezentat o rușine pentru dreptul internațional și, mai presus de toate, nu a adus niciun beneficiu războiului împotriva terorismului.

Cu toate acestea, astăzi nu este suficient să salutăm hotărârea președintelui Obama. Acum este timpul să ne asumăm răspunderea, care aparține și Europei și statelor membre. Parțial, Guantánamo este consecința tăcerii Europei și a colaborării dintre multe din guvernele noastre în cadrul sistemului de extrădare. În ultimii ani, guvernele au afirmat, pe de o parte, că Guantánamo trebuie închis și, pe de altă parte, și-au trimis ofițerii de poliție acolo pentru a interoga deținuții. Vorbim despre răspunderi care au fost negate atunci când acest Parlament a investigat cazul, dar care au fost recunoscute și verificate în ultimii doi ani.

Februarie 2008: Londra își cere scuze pentru zborurile CIA; unele avioane au utilizat baze britanice, a afirmat Secretarul de afaceri externe, Miliband, în contradicție cu ce a declarat Tony Blair cu trei ani mai înainte, susținând că nu s-a petrecut nimic ilegal pe teritoriul britanic. Decembrie 2008: guvernul spaniol condus de dl Aznar a știut că numeroase zboruri CIA au survolat spațiul aerian spaniol și au utilizat aeroporturi spaniole. Aceste informații au fost scoase la iveală de un document secret publicat de *El País*, care s-a dovedit a fi adevărat. Ministrul de externe de atunci, Josep Piqué, care a recunoscut utilizarea aeroporturilor spaniole, a spus că nu știa ce s-a întâmplat după aceea la Guantánamo. Poate a crezut că este un parc de distracții. În octombrie 2008, am aflat că în Portugalia, ministrul de externe, dl Amado, a recunoscut că fostul guvern de centrudreapta al dlui Barroso a pus la dispoziție, în cunoștință de cauză, aeroporturile portugheze și spațiul aerian portughez pentru zborurile ilegale ale CIA. Dl Amado a spus: „Nu am vorbit despre acest lucru pentru a nu tulbura liniștea instituțiilor europene”. Ne întrebăm: cum rămâne cu dreptul cetățenilor de a fi informați? Sau ne imaginăm că nici dl Barroso nu știa de obscenitatea civilă și juridică reprezentată atunci și acum de Guantánamo?

Aceasta este ideea, domnule președinte, și acum mă apropii de final: în ultimii ani am dat dovadă de multe intenții bune și de multă ipocrizie, nu în ultimul rând în privința lucrurilor pe care Consiliul le-a lăsat nespuse în acești ani. Acum doi ani, Parlamentul a adresat 46 de recomandări Consiliului. Ne-am fi așteptat ca cel puțin unele dintre aceste recomandări să fie luate în considerare și examinate în mod corespunzător, ca cel puțin unele dintre recomandări să primească răspuns. Din acest motiv, considerăm că dacă ajutăm la închiderea centrului de la Guantánamo și ne asumăm răspunderea colectivă, cea a Europei cu cele 27 de state membre, am putea, chiar dacă în mică măsură, să compensăm pentru tăcerea noastră colectivă.

Sarah Ludford (ALDE). – Domnule președinte, fără îndoială, principala răspundere pentru închiderea centrului de la Guantánamo și pentru reintegrarea deținuților aparține guvernului american. Cu toate acestea, Europa trebuie să recunoască o realitate politică: Statele Unite nu pot face acest lucru singure. Ne-am exprimat bunăvoința față de președintele Obama și angajamentul față de relațiile transatlantice. Aceasta trebuie să cuprindă oferirea de asistență practică.

Există și alte motive pentru care statele membre ale UE ar coopera la închiderea închisorii. În primul rând, există argumentul umanitar, pe care nu este nevoie să îl detaliez, de a-i salva pe acești oameni de la iadul în care au trăit timp de șapte ani. În al doilea rând, credibilitatea Europei: am solicitat SUA să închidă Guantánamo, acum trebuie să ajutăm la realizarea acestui lucru. În al treilea rând, propriul nostru interes de a pune capăt unui simbol puternic care acționează ca pretext pentru recrutarea de teroriști și pentru radicalism și, în ultimul rând, răspunderea morală de care vorbea Claudio Fava.

Cu toate acestea, cred că va fi vorba de extrădare și de un acord între guvernele europene pentru o a doua propunere de rezoluție peste două săptămâni. Astfel, susțin cu convingere rezoluția comună pe care am stabilit-o în cadrul grupurilor și în cadrul spectrului politic și sper ca mâine să primim un vot hotărât. Presupunând că Grupul ALDE îmi acceptă propunerea, nu vom depune și nici nu vom susține vreun amendament la această rezoluție.

Vreau doar să amintesc unele aspecte. În primul rând, referitor la declarațiile cu privire la 61 de deținuți eliberați care s-au implicat în acțiuni teroriste: avocații care cunosc problema susțin că aceste lucruri sunt în mare măsură neîntemeiate. Se cunoaște cazul a două persoane implicate în terorism. Alte cazuri se referă, de exemplu, la cele opt persoane din Albania care au dat interviuri în mijloacele de informare în masă; așa-numiții cetățeni britanici „Tipton Three” care au făcut un film în care critică Guantánamo. Aceste lucruri nu înseamnă „revenirea la terorism”.

În cele din urmă, referitor la probleme de securitate: acestea trebuie discutate, dar se înaintează soluții credibile, iar avocații se pot implica în acestea.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Domnule președinte, după ce Barack Obama a fost ales președinte al Statelor Unite ale Americii și după ce a semnat documentul cu privire la viitoarea închidere a centrului de detenție de la Guantánamo, în cadrul acestei Camere s-a resimțit un entuziasm nepotrivit. Membrii Comisiei temporare pentru afacerile CIA, care a fost dizolvată, au luat cuvântul. Aș aminti Camerei

că această comisie nu a reușit să stabilească nimic, deși i-a fost greu să își exprime furia și să condamne tipurile de așa-zisă extrădare extraordinară.

Acum știm deja că noul președinte cunoaște caracterul grav al problemei. Acesta și-a modificat poziția din timpul campaniei electorale și imediat după ce a fost investit a emis un regulament care prelungește perioada de utilizare a metodelor de eradicare a teroriștilor folosite până acum.

Ne dăm seama că pentru numeroase state ale Uniunii Europene, inclusiv pentru Polonia, este imposibil să accepte teroriști arestați. Cu toate acestea, statele membre ale Uniunii și Parlamentul nostru, în loc să critice și să slăbească frontul în războiul împotriva terorii, ar trebui să coopereze cu Statele Unite și să preia o parte din răspunderea combaterii acestui fenomen. Trebuie să mai amintesc încă o dată Camerei că terorismul este o amenințare globală care îi afectează și pe cetățenii Uniunii.

Cem Özdemir (Verts/ALE). – (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, centrul de detenție de la Guantánamo a devenit simbolul disprețului pentru drepturile omului și statul de drept. Noul președinte american, Barack Obama, a transmis un mesaj hotărât și foarte important, dând dispoziția închiderii tribunalelor militare de la Guantánamo și promițând închiderea centrului în interval de un an.

Cu toate acestea, nu doar Statele Unite ale Americii și-au pierdut credibilitatea ca urmare a disprețului pentru drepturile omului în războiul împotriva terorii. Guvernele noastre europene nu pot să nege responsabilitatea, așa cum a stabilit în raportul din februarie 2007 Comisia temporară a Parlamentului European pentru presupusa utilizare de către CIA a statelor europene pentru transportul și detenția ilegală a prizonierilor. Acest lucru duce la expunerea standardelor duble a numeroase țări din Uniunea Europeană, care solicită pe bună dreptate ca statele candidate să susțină drepturile omului, dar ele însele le încalcă în cadrul Uniunii Europene.

De asemenea, Uniunea Europeană are răspunderea de a juca un rol activ în găsirea unei soluții comune pentru toți prizonierii care nu mai sunt suspecți și care nu se pot întoarce în țările de origine. Acest lucru se aplică în special Germaniei, care poate și trebuie să ajute la facilitarea acceptării refugiaților. Nu trebuie să repetăm greșeala pe care am făcut-o în cazul turcului german din Bremen, Murat Kurnaz, care și-a petrecut pe nedrept patru ani în golful Guantánamo.

Noul început de la Washington ne oferă ocazia de a trimite un semnal clar că drepturile omului nu trebuie subminate în războiul împotriva terorii.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Domnule președinte, sper și doresc ca declarația președintelui Obama cu privire la închiderea centrului de detenție de la Guantánamo să prefigureze o schimbare a politicii externe americane.

Sper că aceasta va însemna respingerea unei politici care a răspuns terorii prin teroare și crimei prin crimă și care, în cele din urmă, a călcat în picioare dreptul internațional.

Aceasta este speranța și dorința mea. Problema Uniunii Europene este că numeroase state europene au respectat politica anterioară a președintelui Bush de a răspunde crimei prin crimă și torturii prin tortură. Și ele au fost complice ale acestei politici. De aceea, comisia de anchetă a zborurilor CIA nu și-a putut finaliza lucrul: au existat guverne europene care și-au ascuns acțiunile rușinoase, cele ale politicii externe a președintelui Bush. De aceea, trebuie să insistăm ca acestea să fie trase la răspundere. Poporul american a făcut acest lucru prin alegeri.

De asemenea, sper ca președintele Obama să dea dovadă de curaj și să aducă în fața justiției demnitarii care au torturat și au reținut persoane ilegal deoarece, doamnelor și domnilor, pentru prizonierii de la Guantánamo există doar o singură soluție legală. Dacă există dovezi împotriva oricăruia dintre ele, aceste persoane ar trebui judecate. Însă dacă nu există dovezi, ei trebuie eliberate. Demnitarii din administrația SUA trebuie să-și asume răspunderea pentru persoanele care au fost reținute ilegal.

Astfel se procedează în țara mea și în orice democrație care se bazează în mod fundamental pe drepturile democratice. Vă mulțumesc.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Domnule președinte, cred că rolul nostru nu este de a acționa ca o piață de desfacere pentru politica arbitrară pe care, din păcate, Statele Unite ale Americii au urmărit-o în mod deliberat în acest domeniu. Această politică nu corespunde principiilor noastre occidentale comune și este urmărită într-un domeniu ales în mod cinic, care este o reminiscență a perioadei coloniale. Aici nu există stat de drept:

nici în dreptul din Cuba, care, așa cum a spus dl Dillen, pe bună dreptate, nu acordă protecție indivizilor, nici în dreptul american, nici în moștenirea noastră comună a dreptului internațional.

În termeni juridici, cred că problema este clară. Dacă există acuzații în temeiul dreptului comun împotriva unora dintre prizonieri, aceștia ar trebui judecați printr-un proces corespunzător. Dacă, de exemplu, se suspectează că au organizat atacurile de la 11 septembrie, ar fi trebuit să fie informați acum șapte ani despre acuzațiile care li se aduc, să aibă acces la avocați și să se înfățișeze înaintea instanțelor americane. Nu se duce lipsă de aceste lucruri în Statele Unite ale Americii.

Dacă alții sunt considerați a fi prizonieri de război în urma intervenției aliate din Afganistan, aceștia trebuie reținuți în condițiile prevăzute de legislația cu privire la război până la încetarea oficială a ostilităților.

Dacă există deținuți care nu se încadrează în niciuna dintre aceste două categorii, aceștia ar trebui eliberați și trimiși acasă.

Am auzit că unii pot fi periculoși, dar, dacă eu personal aș fi fost deținut timp de șapte ani în izolare completă, chiar dacă la început nu aș fi fost potențial periculos, în mod sigur aș fi devenit astfel în cele din urmă. Consider că aceasta este situația celor mai multe persoane de aici.

Dacă unii nu doresc să plece acasă, le pot cere azil politic temnicerilor. Acestea sunt lucrurile pe care am dorit să le spun și, în trecere, vreau să-i mulțumesc domnului Barrot pentru investigațiile sale. În timp, acest efort se va dovedi a fi cea mai bună analiză a transferurilor ilegale de prizonieri.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Domnule președinte, domnule Președinte în exercițiu al Consiliului, domnule Barrot, doamnelor și domnilor, această Cameră a solicitat în repetate rânduri închiderea centrului de detenție din golful Guantánamo. Ni s-au alăturat celelalte două instituții: Comisia și Consiliul. Acum că s-a luat o hotărâre, să menținem o poziție fermă. Îl felicităm din toată inima pe președintele Obama pentru decizia sa pe care a justificat-o prin nevoia de a le conferi din nou Statelor Unite autoritatea morală de care se bucuraseră în trecut în lume.

Să clarificăm lucrurile: decizia administrației Bush de a deschide centrul de detenție din golful Guantánamo, precum și programul de „extrădări extraordinare” a fost o lovitură pentru această autoritate morală. Scopul nu justifică mijloacele. Nu este acceptabilă încălcarea dreptului internațional, practicarea torturii, deschiderea închisorilor secrete sau dispariția prizonierilor. În statele guvernate de principiul statului de drept, prizonierii sunt aduși în fața justiției și au dreptul de a se apăra. Administrația Bush a greșit atunci când a comis aceste abuzuri, la fel ca și complicitățile săi, prin aplauzele prefăcute sau prin tăcerea rușinată.

Dacă Statele Unite solicită ajutorul Uniunii Europene, acesta nu trebuie refuzat – dar, de fapt, așa cum a spus dl Barrot – cu condiția să nu ignorăm siguranța cetățenilor, dar fără a folosi acest lucru drept pretext pentru a nu colabora. De asemenea, avem nevoie de colaborarea Statelor Unite pentru a clarifica abuzurile care au fost comise în Europa, pentru a investiga cine a fost responsabil și pentru a garanta că aceleași crime nu se vor repeta în viitor. De asemenea, trebuie să întrebăm statele membre și instituțiile europene ce au făcut pentru punerea în aplicare a recomandărilor adoptate de acest Parlament în februarie 2007 și, acolo unde este cazul, să le cerem să explice de ce nu au făcut acest lucru.

Întrucât dl Fava a făcut aici referire la președintele Barroso, cred că îi datorăm mulțumiri deoarece, spre deosebire de Consiliu, care s-a opus, a mințit și a ascuns informații față de această Cameră, Comisia Europeană a adoptat o atitudine loială și a colaborat pe deplin la investigațiile noastre.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Președintele Obama s-a ținut de cuvânt. Una dintre primele sale acțiuni politice a fost închiderea centrului de detenție de la Guantánamo, fapt ce ne încântă. Mai degrabă, este vorba de anunțarea închiderii centrului de la Guantánamo, deoarece noul guvern american se confruntă cu sarcina dificilă de a găsi o soluție pentru deținuții care se află încă acolo.

În primul rând, statutul lor trebuie identificat și ar trebui stabilit dacă pot fi eliberați cu toții fără riscuri. Au fost închiși ilegal de către administrația Bush care a încălcat în mod clar dreptul internațional. De aceea, este în primul rând o problemă a acestor state americane, care trebuie soluționată de Washington. În prezent, încă nu este clar dacă SUA vor solicita ajutor din partea țărilor europene și a Uniunii Europene și ar fi o speculație să anticipăm prea mult evenimentele.

De asemenea, îndrăznesc să nu fiu de acord cu membrii care consideră că ar trebui deja să ne luăm angajamente pe baza presupunerii că Uniunea Europeană are obligația morală de a face acest lucru deoarece este posibil ca unele țări să fi fost implicate în transportul de deținuți către Guantánamo. Acest fapt se bazează numai

pe presupuneri. Nu am putut să dovedim niciodată că acest lucru este adevărat și nici nu știm ce țări au fost implicate în acest transport, deci consider că nu am avea argumente solide dacă ne-am baza argumentul pentru primirea deținuților pe acest lucru și mă bucur că nu a fost luată această măsură în rezoluție.

În mod evident, nu trebuie să excludem posibilitatea ca SUA să solicite acest lucru și sunt de acord cu opinia președintelui grupului în această privință. Dacă se solicită acest lucru, va fi nevoie în mod sigur să răspundem pozitiv pe baza considerentelor dreptului internațional, dar și pe baza nevoii Uniunii Europene de a răspunde în mod umanitar într-o astfel de situație.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Doamnă președinte, Guantánamo este o problemă care nu a fost creată de Uniunea Europeană. Este o problemă care, în mod sigur, nu ar exista dacă Uniunea Europeană – alături de condamnarea sa în repetate rânduri – ar fi respins-o cu adevărat și nu în mod pasiv și uneori activ, colaborând chiar la existența acestei găuri negre a dreptului internațional. Cu toate acestea, este clar că nu am creat-o noi înșine. Totuși, avem în mod sigur datoria de a coopera pentru a pune capăt acestei situații. Aceasta este o datorie clară pe care trebuie să o îndeplinim.

Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că fiecare caz trebuie soluționat în mod individual. Prizonierii de la Guantánamo nu pot fi tratați ca o turmă nediferențiată. Acestea sunt persoane cu drepturi, dar și cu propriile istorii personale. Unii dintre ei sunt infractori și trebuie judecați ca atare; unii sunt nevinovați și, fără îndoială, unii sunt potențial periculoși.

Conform valorilor și principiilor sale, precum și conform generozității sale, Uniunea Europeană se poate implica prin elaborarea unui răspuns care va ajuta la soluționarea acestei probleme, respectând în același timp propriile noastre reguli.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Doamnă președinte, potrivit informațiilor din partea CIA și a ONG-urilor, 728 de prizonieri au traversat spațiul teritorial portughez între 2002 și 2006 în drum spre Guantánamo. Care sunt cifrele pentru Spania, Italia sau alte state membre?

După ce a eșuat în preluarea conducerii împotriva scutirii de la dreptul internațional în lupta împotriva terorismului, Uniunea încearcă acum să urmeze angajamentele președintelui Obama.

Acest lucru explică de ce există încă o atitudine timidă din partea membrilor de încurajare a statelor membre să primească deținuții nevinovați care nu se pot întoarce în țările lor de origine de teama torturii. Acest lucru nu se realizează din solidaritate, nici din caritate, nici chiar din generozitate, ci doar pentru a respecta angajamentele noastre internaționale.

Dincolo de mesajul trimis de președintele Obama, va putea Europa să se ridice, nu numai să investigheze, să direcționeze și să-și asume răspunderea, dar și să pună capăt complicității sale ilegale la extrădarea extraordinară? Europa va putea să își reformeze controlul propriilor sale servicii secrete? Uniunea va putea să reabiliteze victimele prin intermediul proceselor legale și al compensației?

Salut declarația domnului Barrot în privința atingerii acestor scopuri. Cu toate acestea, trebuie să spun că, în timp ce descoperim tot mai multe despre lucrurile ținute în secret de fostul prim-ministru al Portugaliei între 2002 și 2004, rezultatele inițiativelor sale în calitate de președinte al Comisiei Europene pentru a scoate Uniunea din această zonă gri a ilegalității rămân complet necunoscute pentru noi.

(Președintele a întrerupt vorbitorul)

Jas Gawronski (PPE-DE). – (IT) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, sunt mulțumit că a fost recunoscut ca fiind adecvată atitudinea țărilor europene care acceptă prizonieri din Guantánamo, o idee care, în mod ciudat, lipsea din rezoluția originală a grupului meu. Sunt complet de acord cu domnia Schulz și Watson.

Primul punct al rezoluției menționează schimbările importante din politica Statelor Unite cu privire la legislația umanitară. Văd unele schimbări, în mod sigur în privința tonului, dar și o continuitate considerabilă a politicii „detestatului” președinte Bush, având în vedere că președintele Obama nu a abandonat programul extrădărilor extraordinare și al închisorilor CIA din străinătate. Spun aceste lucruri pentru a fi luate în considerare de președinția ceahă, care se pare că are o idee diferită. Nu doresc ca persoanele entuziasmate de politica lui Obama să sufere o dezamăgire timpurie.

Propaganda antiamericană, deja activă prin comisia CIA acum doi ani, a revenit în întrebarea orală cu privire la zborurile CIA din Europa. Vă voi da un singur exemplu: într-un considerent, este expusă existența unei

organizații CIA secrete din Polonia. Faptul că există o organizație CIA într-o țară precum Polonia nu trebuie să fie surprinzător – ar fi ciudat dacă nu ar exista – dar cred că semnatarii întrebării nu sunt de acord cu faptul că această organizație este secretă. Aceștia și-ar dori ca serviciile secrete să nu acționeze în secret, ci să acționeze deschis, iar avioanele CIA să aibă afișată sigla „CIA” ca și cum ar fi *British Airways* sau *Air France*. Din nou, mă tem că vor fi dezamăgiți: nici chiar Obama nu ar merge atât de departe.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Doamnă președinte, închisoarea inumană de la Guantánamo nu ar fi trebuit deschisă niciodată. Cel puțin poate părea acum că este închisă, dar trebuie temperate felicitările pentru președintele Obama dacă se dovedesc adevărate afirmațiile din presa americană cu privire la menținerea practicii inacceptabile a răpirilor secrete, a interogărilor și a detenției în țările terțe. Din păcate, în această privință, Europa este și ea responsabilă referitor la lupta împotriva terorismului. Un motiv foarte serios de îngrijorare este faptul că singurul parlament național care a invitat Parlamentul European să prezinte concluziile și recomandările Comisiei sale pentru CIA este Congresul american. Niciun guvern european, niciun parlament național nu ne-a invitat să facem acest lucru. Le invităm să facă acest lucru chiar și acum, pentru ca acest tip de practici ilegale să nu se mai repete.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, Statele Unite au creat problema Guantánamo, iar un președinte american se pregătește să o rezolve. Trebuie să știm dacă Uniunea Europeană va avea puterea și competența de a juca un rol în această problemă.

Uniunea Europeană trebuie să colaboreze. Statele noastre membre trebuie să primească prizonierii, precum uigurii, fără a ceda presiunilor din partea Chinei. Dacă nu facem acest lucru, riscăm să nu avem niciun rol în procesul închiderii centrului de la Guantánamo.

Acesta ar putea fi începutul unor noi demersuri în vederea dezvăluirii adevărului, responsabilitatea guvernelor noastre naționale – de exemplu, guvernul portughez, sub conducerea președintelui Barroso – și responsabilitatea noastră cu privire la faptul că propunerea de exilare a lui Saddam Hussein a fost abandonată. Această propunere era singura alternativă la război, iar guvernele noastre, inclusiv Statele Unite, au abandonat-o.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Doamnă președinte, existența centrului de la Guantánamo a fost posibilă, printre alți factori, datorită acordului secret și complicității dintre numeroase țări europene, printre care și Spania. Nu se admite să spunem acum că această problemă nu ne privește. Cu atât mai puțin, nu putem afirma că închiderea bazei de la Guantánamo și consecințele care decurg din aceasta reprezintă exclusiv problema guvernului american.

Timp de ani de zile, aeronavele serviciilor secrete americane au survolat Europa în siguranță, transportând deținuții, în timp ce noi am închis ochii. De aceea, ar trebui să ne asumăm răspunderea și nu doar să solicităm închiderea imediată a centrului de la Guantánamo, ci și să acceptăm unii dintre prizonieri, care, neputând să se întoarcă în țările lor sau să rămână în Statele Unite, solicită să fie primiți de alte țări, printre care și țările europene.

Portugalia a promis deja că va face acest lucru, ceea ce consider că se datorează parțial unui anumit sentiment de responsabilitate și vină. Spania este cel puțin la fel de vinovată și, prin urmare, profit de această ocazie pentru a solicita guvernului spaniol să primească o parte din aceste persoane, să își asume acest angajament, așa cum a făcut Portugalia și așa cum ne-au solicitat numeroase organizații. Subliniez că aceasta nu este doar datoria noastră morală, ci și responsabilitatea noastră politică.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - Combaterea terorismului este prioritatea zero a societății contemporane, însă, în numele acestui deziderat s-au comis erori și s-au luat decizii controversate. Închiderea închisorii de la Guantanamo, o pată pe obrazul lumii civilizate în ultimul deceniu, este o decizie justă și de importanță majoră. Normal ar fi ca această măsură să fie continuată de rezolvarea de către Statele Unite a situației persoanelor aflate în acest moment în închisoare. Dar, Uniunea Europeană și Statele Unite au fost și sunt campioni ai respectării drepturilor omului și ai respectării demnității umane și trebuie să coopereze pentru îndreptarea erorilor.

Cred că înainte de a pune problema primirii în Europa a prizonierilor, este absolut necesară punerea la dispoziție a tuturor informațiilor legate de posibile activități teroriste în care aceștia au fost implicați sau de posibila lor apartenență la o grupare teroristă. Se impune o verificare amănunțită a acestor informații, precum și o evaluare obiectivă a eventualelor repercusiuni pe care le-ar putea avea prizonierul la întoarcerea în statul de rezidență. Este absolut necesară o cerere oficială a Statelor Unite și cred că decizia de primire a prizonierilor

în Europa trebuie să aparțină statelor membre, iar cele care iau această decizie trebuie să țină cont și de faptul că-și iau aceste responsabilități în numele Uniunii Europene.

În ceea ce privește menționarea României de către comisarul Barrot, s-au emis acuzații fără nicio bază în trecut. Cu toate acestea, România a răspuns la toate cererile instituțiilor europene, a primit comisia CIA și a pus la dispoziție toate informațiile. Parlamentul român a efectuat o anchetă și a pus rezultatele la dispoziția celor interesați. Cred că este absolut suficient, cred că pentru acuzațiile nefondate complet care s-au adus, România a dat suficiente răspunsuri.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). – (DE) Domnule președinte, nu există îndoieli că SUA sunt responsabile de Guantánamo. Cu toate acestea, este o dovadă de solidaritate să îl ajutăm și să îl susținem pe Barack Obama să revină la statul de drept internațional atunci când ne va solicita acest lucru. De exemplu, am în vedere uigurii care nu se pot întoarce în China. Cu toate acestea, trebuie să ținem cont de persoanele care au petrecut cinci sau șapte ani la Guantánamo. Nu putem hotărî dacă ei doresc sau nu să locuiască în SUA. Aceasta este alegerea lor. De exemplu, orașul Munchen și uigurii care locuiesc acolo ar fi pregătiți să îi accepte pe acești uiguri și să îi susțină pentru ca ei să treacă peste experiențele traumatizante.

Cu toate acestea, trebuie clarificat un lucru. Nu este acceptabil ca ministrul de interne bavarez, Joachim Hermann, să afirme: „Probabil toți deținuții de la Guantánamo au comis o infracțiune”. În acest caz, trebuie să se aplice dreptul la prezumția de nevinovăție. În calitate de șef al unei autorități polițienești, acest ministru trebuie să-și dea demisia. Instruim poliția din alte țări să introducă tocmai acest drept la prezumția de nevinovăție în activitatea sa și să nu dea ordine premature de a trage. Ar trebui să ne gândim cu atenție la acest lucru.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Domnule președinte, Guantánamo și închisorile sale secrete nu ar fi trebuit să fie înființate, înainte de toate. Statelor Unite le revine răspunderea principală de a închide centrul de detenție și de tratamentul ulterior al prizonierilor, dar, din motive și considerente umanitare legate de drepturile omului, aceștia trebuie primiți în statele membre. Fiecare stat membru va hotărî în funcție de propriile legi dacă îi va primi sau nu.

În același timp, doresc să reamintesc grupului de milioanele de refugiați din întreaga lume și de taberele de refugiați în care oamenii au trăit ani de zile. Privim în altă parte; ne întoarcem spatele. Din păcate, gândirea proactivă cu privire la drepturile omului este selectivă în UE.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Domnule președinte, domnule vicepreședinte al Comisiei, domnule Președinte în funcție al Consiliului, în mai 2006 am vizitat Guantánamo împreună cu dl Mann și dl Elles. Am afirmat foarte clar că înființarea centrului de la Guantánamo reprezintă o încălcare a dreptului internațional și a drepturilor omului.

Noul cancelar german de atunci, dna Merkel, a afirmat, de asemenea, acest lucru în prezența președintelui Bush cu ocazia primei sale vizite la Washington, solicitând în același timp eliberarea dlui Kurnaz. Consider că decizia președintelui Obama este una bună și că va ajuta la restabilirea credibilității Statelor Unite ale Americii și a lumii occidentale în general. Din acest motiv, trebuie să subliniem că problema credibilității are o mare importanță politică.

În același timp, trebuie să lăsăm clar faptul că prizonierii de acolo nu trebuie priviți drept susținători pașnici ai drepturilor omului și că ei trebuie judecați pe acest temei. Pe parcursul acestei dezbateri, am avut uneori o impresie destul de diferită. Trebuie să ne asigurăm că Statele Unite ale Americii își asumă responsabilitatea principală în această situație și acest lucru explică de ce nu poate accepta mulți dintre acești prizonieri. De asemenea, țările de origine ale acestor persoane trebuie să explice de ce nu doresc să îi accepte sau prizonierii trebuie să dovedească faptul că nu se pot întoarce în țările de origine pentru că ar deveni victime ale unor persecuții grave.

După ce vor avea loc aceste lucruri, putem să începem să ne gândim dacă Uniunea Europeană ar trebui să accepte anumiți prizonieri. Totuși, acest lucru va fi posibil numai după examinarea individuală a gradului de risc pe care îl reprezintă fiecare persoană. Această investigație trebuie să aibă loc nu numai la nivel național, deoarece granițele deschise din cadrul Comunității Europene presupun că trebuie să aplicăm standarde europene la evaluarea riscului la adresa securității pe care îl pot reprezenta aceste persoane.

Cineva a vorbit astăzi despre refugiați. Aceștia nu sunt refugiați. Sunt prizonieri și trebuie să dovedim că nu sunt periculoși dacă nu dorim să ne asumăm riscuri iresponsabile. Cred că ar trebui să asigurăm ca aceste persoane care au o legătură cu statele noastre membre ar trebui acceptate, cum e cazul dlui Kurnaz în Germania

sau al celor nouă persoane în Marea Britanie. În total, cred că au fost primite 60 de persoane în Uniunea Europeană și nu trebuie să uităm acest lucru.

Ana Maria Gomes (PSE). – Domnule președinte, Portugalia a solicitat de urgență un acord UE cu privire la reintegrarea persoanelor de la Guantánamo, ceea ce reprezintă un act strategic pentru solidaritatea transatlantică precum și un gest umanitar față de persoanele care nu mai sunt suspecte și care au îndurat detenție, tortură și au fost private de justiție. Cu toate acestea, este și datoria celor 14 state membre ale UE care s-au înțeles în secret cu administrația Bush în privința subcontractării torturii la Guantánamo și la închisorile secrete, așa cum a arătat acest Parlament. Răspunderea Europei pentru încălcarea statului de drept și a drepturilor omului nu poate fi înlăturată.

Președintele Barroso a afirmat că nu are cunoștință despre cooperarea oferită de guvernul său pentru transferul de prizonieri la Guantánamo și în legătură cu închisorile secrete, însă nimeni nu crede că armata, poliția, serviciile secrete și administrația sa au fost atât de incompetente încât să permită ca SUA să abuzeze în mod sistematic de spațiul aerian, cel naval și de teritoriul portughez.

Pentru a clarifica acest aspect, dl Barroso va face publice notele reuniunilor dintre consultanții săi diplomați și dna Condoleezza Rice din perioada când era prim-ministru? Dl Barroso va face public avizul juridic pe care l-a solicitat consilierului său juridic, dl Carlos Blanco de Moraes, pentru a impune norme specifice de navigație pentru navele care se apropie de vasele militare americane care transportă prizonieri în spațiul maritim portughez?

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). - (EL) Domnule președinte, poziția Parlamentului European cu privire la Guantánamo a fost stabilită într-o rezoluție specială în 2006. Centrul de la Guantánamo nu ar fi trebuit creat niciodată și trebuie să fie închis. Poziția Parlamentului European cu privire la terorism este la fel de clară. Dorim să combatem terorismul prin toate mijloacele legale; nu dorim să combatem terorismul încălcând drepturile omului și dreptul internațional. Este adevărat că Statele Unite și-au asumat cea mai mare parte a sarcinii în lupta împotriva terorismului. Cu toate acestea, au făcut și greșeli foarte mari. Crearea centrului de la Guantánamo a fost o mare greșeală. Modul în care au fost tratați deținuții a fost, de asemenea, o mare greșeală. De asemenea, modul în care au fost transportați a fost greșit. Aceste lucruri au fost spuse în cadrul acestui Parlament. Ceea ce este important acum este că președintele Obama a luat decizia corectă de a închide această închisoare a rușinii, iar această decizie este favorabilă Americii și coincide cu istoria Americii și a comunității internaționale în general.

Cum este implicată Uniunea Europeană? Uniunea Europeană este implicată în sensul că dorește să susțină și să ajute la punerea în aplicare a acestei decizii corecte a președintelui Obama. Totuși, Uniunea Europeană trebuie să facă acest lucru cu o condiție: să nu pună în pericol siguranța cetățenilor săi. Aceasta este o cerință esențială și astfel, în luarea oricărei decizii, statele membre trebuie să țină cont de acest aspect.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Domnule Romeva, nu fiți îngrijorat: guvernul spaniol va coopera, așa cum a făcut întotdeauna. Doresc să vă amintesc că, în această privință, ministrul spaniol de externe, Miguel Ángel Moratinos, a fost primul care s-a prezentat în fața comisiei de investigație și a fost cel care a răspuns la toate întrebările, inclusiv cele adresate de dumneavoastră.

De ceva timp, în acest Parlament am denunțat tortura și tratamentul inuman, umilitor la care s-a recurs la baza militară de la Guantánamo în numele luptei împotriva terorismului internațional. Astfel, salutăm decizia președintelui Obama de a suspenda procesele timp de patru luni și intenția acestuia de a închide permanent închisoarea în interval de un an.

Cu toate acestea, chiar dacă responsabilitatea îi aparține guvernului american, Uniunea Europeană nu poate ignora problema, ci ar trebui să-și ofere asistența pentru a garanta închiderea centrului de detenție.

De asemenea, ar trebui să evaluăm posibilitatea de a primi prizonieri care provin din țările unde nu se asigură respectarea drepturilor omului dacă Statele Unite ne-ar cere acest lucru.

În acest caz, va trebui să prezentăm un răspuns european comun, la care va participa guvernul spaniol, respectând în același timp cadrul juridic internațional și evaluând, de la caz la caz, situația juridică a fiecărui cetățean, a fiecărui deținut – originea sa, natura detenției sale și situația sa.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Domnule președinte, teroriștii au declarat civilizației noastre un război crud, sângeros și intransigent. Aceștia doresc să distrugă lumea noastră, care se bazează pe respectarea drepturilor omului și pe devotamentul față de libertate. Atacurile de la 11 septembrie au demonstrat că teroriștii sunt pregătiți să recurgă la orice tip de mijloace. Statele Unite s-au angajat să apere lumea liberă în

numele nostru, al tuturor. Cooperarea strânsă dintre Europa și Statele Unite oferă singura speranță de succes și de distrugere a rețelelor teroriste. Europa trebuie să se simtă responsabilă pentru războiul împotriva terorismului mondial.

Este adevărat că apărătorii drepturilor omului au atras atenția asupra încălcării acestor drepturi și asupra recurgerii la metode umiltoare în timpul interogatoriilor de la Guantánamo. De multe ori aceste metode au ajuns până la tortură. Este adevărat, de asemenea, că a fost atrasă atenția asupra luării în custodie publică fără proces și fără dreptul la apărare. Nu poate fi utilizat niciun mijloc considerat inadmisibil în temeiul convențiilor internaționale încheiate.

Președintele nou ales al Statelor Unite a emis deja un regulament care interzice utilizarea torturii în timpul audierilor persoanelor suspectate de activități teroriste. Este corect și potrivit să interpretăm acest lucru ca fiind o victorie pentru toți cei care au ridicat un semnal de alarmă în această privință. Totuși, în temeiul aceluiași regulament, va fi încă posibilă răpirea teroriștilor și reținerea lor pentru perioade scurte în țări de tranzit. Pe scurt, a crescut respectul pentru demnitatea prizonierilor dar, în același timp, posibilitatea paralizării efective a activităților teroriste trebuie să rămână, pentru că altfel ne-am afla în pericol de a deveni neajutorați.

De asemenea, aș dori să atrag atenția Camerei asupra faptului că pe aceeași insulă pe care se află centrul de detenție de la Guantánamo prizonierii politici sunt reținuți în condiții de detenție care încalcă orice standard imaginabil. Aceste persoane au fost condamnate la mulți ani de închisoare deoarece au îndrăznit să se opună propagandei comuniste a tiranului Fidel Castro.

Națiunea cecenă a fost exterminată chiar înaintea ochilor noștri. Din câte știu, Parlamentul European nu a creat o comisie specială care să se ocupe de acest aspect. Statele Unite au recunoscut că recurgera la tortură este inadmisibilă, la fel și existența închisorilor secrete. Această afirmație ar trebui să pună capăt dezbaterii asupra închisorilor secrete și zborurilor de tranzit.

PREZIDEAZĂ: DL MAURO

Vicepreședinte

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Domnule președinte, lupta împotriva terorismului trebuie să constituie un efort comun la care trebuie să contribuie toate democrațiile. Cu alte cuvinte, nu doar Europa, ci și Statele Unite, precum și alții.

Guantánamo nu-și găsește locul într-un stat constituțional deoarece într-un stat constituțional un suspect, chiar și un terorist, are dreptul la protecție și la un proces echitabil pe baza valorilor pe care le împărtășim cu toții.

Appreciez decizia președintelui Obama de a închide centrul de la Guantánamo, însă nu se concepe ca această problemă să fie plasată în principal Europei. La urma urmei, persoanele de la Guantánamo sunt prizonieri și problema trebuie tratată cu seriozitate. Putem fi de ajutor, dar dacă oferim ajutor, dacă nu există o altă cale, acest lucru este posibil doar pe baza unei decizii europene, unor standarde europene care trebuie stabilite de comun acord. Trebuie să recunoaștem în mod clar că aceasta rămâne o problemă americană la rezolvarea căreia am putea oferi o mână de ajutor chiar și pentru faptul că drepturile omului sunt esențiale pentru noi.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Domnule președinte, decizia noului președinte al Statelor Unite de a închide centrul de detenție de la Guantánamo a fost una dintre primele sale acțiuni importante și pozitive și o salut cu căldură. Cu toate acestea, președintele Obama nu a revocat dreptul CIA de a aresta persoanele suspectate de activități teroriste pe teritoriu străin și de a le transfera la centrele provizorii de detenție. Acest lucru este foarte îngrijorător și trebuie exprimat într-o rezoluție comună. Cu toate acestea, rezoluția comună a celor două partide principale din Parlamentul European nu menționează nimic despre acest lucru și, prin urmare, sunt obligat să votez împotriva acestei rezoluții comune.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Domnule președinte, sunt convinsă că rezoluția noastră cu un pronunțat caracter umanitar va ajuta la reducerea animozității dintre Europa și lumea islamică. Solicit adoptarea acesteia, având în vedere și situația cetățeanului meu care a devenit victimă a războiului împotriva terorii, războiul „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. Mă refer la un cetățean polonez în vârstă de 42 de ani care a fost răpit. Acesta a fost reținut la granița dintre Afganistan și Pakistan. Lucra acolo ca geolog. De atunci a fost reținut în această zonă. Familia sa a declarat că știe că Piotr nu este o figură importantă în lumea politicii la nivel înalt, dar are încredere că se va face tot posibilul pentru a-l elibera.

Prin aceasta, fac apel ca ameliorarea relațiilor cu lumea islamică să fie utilizată și pentru protejarea și apărarea cetățenilor noștri. Să dăm cu toții dovadă de solidaritate și să acționăm în numele cetățenilor Uniunii Europene care sunt maltratați, deținuți, răpiți sau ținuti în lagăre.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Domnule președinte, am luptat cu toții pentru închiderea centrului de la Guantánamo și salutăm cu toții decizia președintelui Obama de a închide această închisoare a rușinii.

Nu ar trebui să fim întrebați acum cu privire la acceptarea deținuților de la Guantánamo. În calitate de europeni, fideli valorilor legate de apărarea drepturilor omului, trebuie să ne asumăm răspunderea, datorită de a accepta acești foști deținuți.

Au existat declarații în presă, și acum mă adresez Consiliului, conform cărora anumite state membre nu doresc să îi primească. Astfel, aș dori să solicit Consiliului și în special statelor membre reticente să accepte să primească acești deținuți pe teritoriile lor.

De asemenea, aș dori să vă spun, doamnelor și domnilor, că cel mai rău lucru pe care l-am putea face ar fi să lăsăm ca avântul dat de închiderea centrului de la Guantánamo să dispară pentru că Europa nu a fost pregătită să acționeze.

Colm Burke (PPE-DE). - Domnule președinte, având în vedere că numeroase state membre ale UE au fost complice în procesul de extrădare extraordinară, consider că țările din UE, inclusiv Irlanda, au răspundere colectivă de a accepta un anumit număr de deținuți cu risc scăzut de la Guantánamo din partea SUA pentru a se reintegra în cadrul UE.

Ministrul de justiție irlandez, Dermot Ahern, a declarat că o astfel de acceptare este condiționată de obținerea aprobării UE, dar nu este necesar ca Irlanda să aștepte o directivă comunitară pentru a primi deținuți de la Guantánamo. Putem stabili noi înșine să semnăm un acord bilateral cu SUA, așa cum a făcut Portugalia.

Miniștrii irlandezi de justiție și de externe nu au adoptat aceeași poziție în această privință, întrucât se pare că ministrul Ahern nu este pregătit să meargă la fel de departe ca ministrul Martin în ceea ce privește integrarea deținuților. Legat de acest aspect, este necesară o conducere coezivă din partea guvernului irlandez. În spiritul cooperării transatlantice și pentru a lua parte la combaterea terorismului internațional, Irlanda ar trebui să joace un rol în asistarea administrației SUA la închiderea centrului de la Guantánamo.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Domnule președinte, UE solicită de mult timp închiderea bazei de la Guantánamo. Astăzi, această decizie a fost luată de noua administrație a SUA și se așteaptă ca țările UE să dea dovadă de solidaritate, preluând acești prizonieri. Cu toate acestea, unii consideră că o astfel de solidaritate ar trebui manifestată în special de țările menționate anterior în presă pentru a fi găzduit centre secrete de detenție ale CIA.

Aș dori să subliniez încă o dată faptul că astfel de presupuneri nu au fost susținute de dovezi, nici când au fost făcute, nici după aceea. Acest lucru este valabil și pentru dl Mate, care nu a reușit să aducă dovezi în sprijinul acuzațiilor sale în această Cameră. În plus, nici anchetele interne nu au adus dovezi în sprijinul acuzațiilor. Folosindu-ne de faptul că oamenii nu-și mai aduc aminte că aceste dovezi nu au apărut nu constituie o dovadă în prezent. Nu poate fi decât o manipulare cinică în scopuri obscure.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Domnule președinte, întreaga lume salută planul lui Barack Obama de a închide centrul de la Guantánamo deoarece este un simbol al tratamentului inuman al oamenilor – chiar dacă sunt teroriști nemiloși sau suspecți de cele mai grave crime. Unii dintre ei nici măcar nu au fost acuzați și judecați echitabil. Gestul lui Obama a fost foarte popular, iar acum acesta hotărăște ce va face cu aceste persoane. În primul rând, ar trebui să convingă Congresul să modifice legea astfel încât prizonierii să poată fi transferați pe teritoriu american și pentru ca unii să primească o identitate nouă. Este o chestiune extrem de delicată: după ce au fost eliberați, 60 de prizonieri de la Guantánamo au reluat activitățile teroriste și astfel, fiecare caz trebuie examinat individual. Negocierile președinției cehe cu privire la o soluție pentru Guantánamo sunt o ocazie de a sublinia faptul că dialogul dintre SUA și Europa referitor la schimbările totalitare „insule a libertății” începe cu drepturile omului și nu doar cu drepturile omului pentru prizonierii de la baza americană. Mai presus de toate, acest dialog ar trebui să cuprindă eliberarea prizonierilor politici din Cuba precum și libertatea de exprimare și de circulație pentru cetățenii cubanezi nevinovați.

Armando França (PSE). – (PT) Este evident că trebuie să aplaudăm decizia președintelui Obama: decizia de a închide închisoarea din golful Guantánamo, de a interzice tortura și interogatoriile ilegale și de a suspenda procesele militare.

Cu toate acestea, pot să-mi asigur colegul, care nu mai este prezent aici, că Portugalia și guvernul socialist al Portugaliei nu se simt vinovați. Guvernul socialist al Portugaliei nu a colaborat cu administrația Bush: dimpotrivă. Administrația portugheză – guvernul portughez – prin inițiativa ministrului Amado, a deschis chiar acum posibilitatea și obligația Uniunii Europene și a altor țări democrate de a accepta și primi prizonieri de la centrul Guantánamo care nu au fost acuzați. Acesta este lucrul care contează cu adevărat și care trebuie înfățișat ca exemplu de urmat pentru celelalte state membre ale UE. De asemenea, este important ca rezoluția să fie adoptată mâine de toate partidele din această Cameră, pentru ca unitatea să confere mai multă forță deciziei.

Charles Tannock (PPE-DE). – Domnule președinte, crearea centrului de detenție din golful Guantánamo a fost necesară la acel moment. Închiderea acestuia este acum problema Statelor Unite. Nu sunt de acord cu implicarea statelor membre ale UE în inevitabilele complicații legale și în povara impusă asupra serviciilor noastre de securitate de a primi prizonieri care nu sunt cetățeni ai UE și care au fost desemnați anterior drept combatanți inamici.

Nu regret faptul că au fost reținuți cei mai periculoși teroriști care doreau să ne distrugă modul de viață atunci când s-a dovedit acest lucru. Cu toate acestea, unul dintre principalele neajunsuri ale centrului de la Guantánamo a fost că a împiedicat orice proceduri legale obișnuite împotriva celor deținuți aici. În cele din urmă, procesele penale obișnuite sunt singura cale de a soluționa statutul prizonierilor de la Guantánamo care nu sunt resortisanți ai UE.

Întrucât deținuții de la Guantánamo au fost capturați de Statele Unite, America are răspunderea judecării lor în propriile instanțe sau a transportării acestora în țările de origine dacă sunt găsiți nevinovați. Dacă președintele Obama are intenții serioase cu privire la închiderea centrului de la Guantánamo, decizie pe care o salut, și cu privire la protejarea Americii și a aliaților săi, atunci aceasta ar trebui să fie politica sa.

Alexandru Nazare (PPE-DE). - Înainte de toate, indiferent de substanța și rezultatul discuțiilor despre așa-numitele închisori CIA, aș vrea să salut preocuparea membrilor Parlamentului European și a cetățenilor europeni pentru riguroasa respectare a drepturilor omului, indiferent de context.

Tortura este inacceptabilă și nu există vreo circumstanță excepțională care să suspende acest adevăr. Mă văd totuși nevoit să fac niște observații atât timp cât numele României este amintit în continuare în acest context. Îmi amintesc faptul că, până acum, nu ne-au fost oferite acuzații fără să fie susținute și de dovezi. Raportul Martin este cel mai bun exemplu al acestei abordări; conține acuzații pe cât de controversate, pe atât de nefundamentate la adresa României.

Aș dori să semnez acest precedent pentru modul în care au fost formulate acuzațiile la adresa României, pentru că poate să aducă atingere imaginii și altor state europene. Repet, este inacceptabil ca numele unor state membre, precum România, să fie vehiculate gratuit și susținut în contextul acestei dezbateri.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Domnule președinte, sunt de acord cu toți vorbitorii care doresc să se asigure că Europa își face datoria umanitară, în special prin susținerea acelor persoane care au fost denunțate în ciuda faptului că nu au fost găsite dovezi împotriva lor. Acestea sunt cazuri clasice de azil.

Cu toate acestea, aș dori să solicit statelor membre să nu încerce să facă acest lucru singure și aș dori să subliniez în mod deosebit acest lucru. Europa trebuie să învețe să vorbească cu o singură voce și să adopte acțiuni concertate. Acest lucru ne-ar permite să răspundem preocupărilor noii administrații americane și să ne menținem propria imagine a unei Uniuni Europene cu valori comune care ne obligă să adoptăm acțiuni comune.

Ville Itälä (PPE-DE). – (FI) Domnule președinte, împărtășim dorința comună de a închide centrul de detenție de la Guantánamo și acum avem o ocazie perfectă de a face acest lucru, întrucât noul președinte al Statelor Unite a arătat că dorește același lucru.

Bineînțeles, principala răspundere aparține Statelor Unite, dar sper că UE poate constitui un front unit și că statele membre vor da dovadă de solidaritate și flexibilitate astfel încât să primească acești prizonieri în propriile închisori, în cazul în care este posibil acest lucru și coincide cu propriile condiții în această privință.

Ne-am alăturat luptei antiteroriste pentru a apăra drepturile omului. Acum trebuie să ajutăm Statele Unite să apere drepturile omului.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Doamnelor și domnilor, problema cuprinde două aspecte. Pe de o parte, este vorba de poziția juridică. Consider că cetățenii unei țări ar trebui să fie primiți din nou în țara lor de

origine. Poate ar fi posibil să se ofere un program umanitar în cazurile în care există anumite impedimente, precum persecuțiile politice. De asemenea, aș dori să subliniez foarte clar că, deși Portugalia sau alte țări sunt de acord să primească 20 de astfel de prizonieri, acest lucru nu înseamnă că aceste persoane doresc să rămână în Portugalia sau în altă țară. Uniunea constituie acum un întreg și astfel, această problemă trebuie luată în considerare. În cele din urmă, trebuie utilizate procedurile corespunzătoare pentru ca aceste persoane să nu mai fie etichetate ca fiind suspecte sau periculoase. Dacă nu vor fi eliberate de acest stigmat, nimeni nu va dori să le accepte. Aceasta este o problemă gravă care necesită atenție. Voi încheia afirmând că problema privește în primul rând Statele Unite ale Americii.

Alexandr Vondra, *președintele în exercițiu al Consiliului*. – Domnule președinte, mai întâi aș dori să vă mulțumesc pentru această dezbatere. Consider că a fost foarte utilă. Dacă ați audiat dezbaterile cu ocazia ultimei reuniuni a Consiliului de la prânz, ați observat o voință similară de a soluționa problema, dar și o recunoaștere a complexității problemei pe care o discutăm. Aceasta are o dimensiune morală și politică, dar și una juridică și de securitate.

Suntem cu toții de acord că decizia președintelui Obama de a închide centrul de la Guantánamo a fost una importantă și corectă, pe care o apreciem și o salutăm cu toții. Însă acum, când discutăm despre consecințele acesteia și despre ce putem face pentru a ne exprima solidaritatea – și interesul nostru este de a acționa în acord transatlantic – ne dăm seama, bineînțeles, că este vorba de o problemă complexă. Martin Schulz a spus că nu putem combate terorismul și, în același timp, intra în conflict cu privire la drepturile fundamentale. Are perfectă dreptate, dar Hartmut Nassauer a spus că există două dimensiuni: una este cea morală, iar cealaltă este legată de securitate. Și el are dreptate și de aceea miniștrii de justiție și de externe trebuie să discute și despre acest aspect. Din perspectivă politică, nu este doar o chestiune de morală și problema nu trebuie rezolvată nici dintr-un sentiment de vinovăție. În mod sigur, este mult mai complexă.

Graham Watson a vorbit despre nevoia de a aborda problema în comun. Din nou, acesta are dreptate, dar, în același timp – deoarece este vorba și de aspectul juridic și de problema competenței – nu putem obliga statele membre să invite la cerere deținuții de la Guantánamo. Dacă ar fi să rezolvăm această problemă prin hotărârea de a-i invita pe acești deținuți în casele noastre – imaginați-vă dacă ne-am asuma răspunderea ministrului de interne – probabil ne-am gândi de două ori la modul de soluționare a acestei probleme. În mod sigur, nu cred că aceasta trebuie soluționată de Consiliu și de statele membre ca un aspect de negociere – în niciun caz. Nu se pune problema să ne spălăm fără să ne udăm. La baza problemei se află pur și simplu faptul că decizia de a închide Guantánamo este, bineînțeles, responsabilitatea principală a Statelor Unite, țara care a construit baza militară. Însă avem – și trebuie să avem – bunăvoința de a exprima solidaritate și de a coopera la soluționarea problemei.

Există, de asemenea, dezbaterile tactice. Ar trebui să ne oferim noi din proprie inițiativă sau trebuie să așteptăm până va fi formulată o cerere? Însă, în situația în care primim o cerere, trebuie să fim pregătiți să acționăm. De aceea, Consiliul a început să dezbate serios această problemă începând cu ziua ulterioară deciziei președintelui Obama. Cred că nu trebuie să subestimăm problema securității – așa cum ați subliniat – deoarece unii dintre deținuții care au fost eliberați s-au implicat din nou în activități teroriste, iar un bărbat, Said al-Shihri, este acum vicepreședintele grupării Al-Qaida din Yemen. Astfel, SUA trebuie să înceapă procesul serios al identificării acestor persoane, iar noi trebuie să rupem relațiile cu acestea.

Din punct de vedere juridic, cred că trebuie să fim conștienți de faptul că decizia cu privire la primirea străinilor în statele membre UE este de competența națională a statelor membre. Acesta este un nivel. Cu toate acestea, la al doilea nivel se află acordul conform căruia trebuie să colaborăm în vederea unui cadru european în care să integrăm deciziile naționale. Atât acordul de la Schengen, cât și cel de la Dublin solicită o abordare europeană deoarece decizia statelor membre individuale va afecta într-o anumită măsură securitatea fiecărui stat membru. Astfel, există un imperativ intern pentru o abordare coordonată.

În plus, UE analizează posibilitatea de a asista SUA în privința integrării și reabilitării foștilor deținuți în țări terțe.

Unii au ridicat problema rapidității: putem acționa mai rapid decât o facem acum? Cred că trebuie să fim conștienți de faptul că discuția se află abia la început. Nu a trecut decât o săptămână. Întrebările la care trebuie găsit un răspuns sunt foarte complexe și este nevoie de un anumit timp, deși chiar președintele Obama a solicitat revizuirea dosarelor prizonierilor și a stabilit termenul de un an pentru închiderea centrului de la Guantánamo. Nu trebuie să ne așteptăm din partea Consiliului să rezolve aceste probleme complexe în câteva zile.

În plus, trebuie să avem în vedere faptul că responsabilitatea principală pentru Guantánamo aparține SUA. Deși statele membre își exprimă disponibilitatea de a colabora într-o abordare coordonată, problema are o dimensiune bilaterală, precum și una multilaterală. Nu se cunoaște încă poziția clară a statelor membre respective cu privire la reintegrarea deținuților. Întâlnirea dintre miniștrii de justiție și de interne, care va avea loc în cursul acestei luni, va fi foarte utilă în această privință. Între timp, coordonatorul antiterorist, Gilles de Kerchove, lucrează la diferite documente care propun opțiuni.

Acesta este rezumatul meu cu privire la Guantánamo, care a ocupat cea mai mare parte a timpului. Referitor la celalalt aspect, al luării ilegale în custodie publică, problema preferată a dlui Fava, voi repeta ce au spus în repetate rânduri predecesorii mei: afirmația a privit implicarea serviciilor naționale de informații; supravegherea acestor servicii reprezintă responsabilitatea statelor membre individuale, iar Consiliul nu are nicio putere de acțiune.

Jacques Barrot, *vicepreședintele Comisiei*. –(FR) Domnule președinte, Comisia împărtășește în general opiniile exprimate de dl Vondra.

Totodată, aș dori să subliniez că, în urma acestei lungi dezbateri, ne aflăm într-un moment hotărâtor. Este un punct crucial al luptei împotriva terorismului. De acum înainte, trebuie să încercăm să purtăm această luptă cu o autoritate morală restabilită pentru întreaga comunitate occidentală, respectând totodată valorile și drepturile fundamentale.

Astfel, Europa trebuie să conducă întreaga comunitate internațională spre o voință de a combate terorismului, în spiritul aceluiași valori fundamentale care au dus la inițierea acestei lupte. Este un moment decisiv, iar declarația Parlamentului este extrem de utilă în această privință, deoarece presupune că toate statele membre doresc să participe la această schimbare fundamentală.

Cu toate acestea, este adevărat că Statele Unite au principala răspundere. Ele trebuie să verifice statutul fiecărui deținut înainte de a face o solicitare oficială de transfer către un stat membru al UE. Aceasta este condiția esențială. Statele Unite trebuie să ne trimită o cerere clară și motivată pentru fiecare caz în parte. Acest lucru este absolut esențial.

Bineînțeles, în cele din urmă este la latitudinea fiecărui stat membru să decidă dacă dorește să primească un fost deținut de la Guantánamo, dar dezbaterile arătat că, în mod evident, se recomandă cooperarea la nivel european.

Coordonarea va fi avantajoasă în ceea ce privește stabilirea statutului juridic al foștilor deținuți și, de asemenea, va fi necesară protejarea statelor membre în cazul cererilor diplomatice sau de alt tip din partea țărilor de origine ale acestor deținuți. Va fi necesară coordonarea pentru a încuraja statele membre, mai ales, așa cum a spus dl Nassauer, cele preocupate în legătură cu ordinea publică și cu securitatea.

În cele din urmă, o abordare europeană coordonată ar putea să ne ofere o influență mai mare în negocierile cu Statele Unite cu privire la accesul la documente și la procesele de transfer. Astfel, am putea oferi asistență financiară pentru a facilita primirea în unele state membre.

În prezența domnului Vondra, voi afirma că vom colabora îndeaproape cu președinția cehă. Cu dl de Kerchove, ne aflăm, de asemenea, în procesul de redactare a documentului de studiu care va servi ca bază pentru discuția care se va desfășura cu ocazia Consiliului Justiție și Afaceri Interne din 26 februarie.

De asemenea, voi adăuga că, fără îndoială, vom profita de vizita la Washington a dlui Langer, președintele Consiliului miniștrilor de interne, pentru a ridica toate problemele legate de închiderea bazei de la Guantánamo împreună cu colegii noștri americani.

Acum trebuie să abordăm foarte serios această problemă și să facem pregătirile juridice pentru a răspunde de la caz la caz solicitării americane. Acest aspect trebuie tratat cu foarte mare seriozitate, luând în considerare această voință de cooperare pozitivă în această nouă luptă împotriva terorismului, care va cuprinde respectarea valorilor fundamentale care ne unesc și care trebuie să unească întreaga comunitate mondială.

Vă mulțumesc.

Președinte. –În temeiul articolului 103 alineatul (3) din Regulamentul de Procedură, am primit trei propuneri de rezoluție⁽¹⁾ cu privire la Guantánamo. Propunerea de rezoluție cu privire la presupusa folosire a unor țări europene de către CIA pentru transportarea și reținerea ilegală de prizonieri va fi notificată ulterior.

Dezbaterea este închisă.

Votarea cu privire la Guantánamo va avea loc miercuri, 4 februarie 2009, iar votarea cu privire la presupusa folosire a unor țărilor europene de către CIA pentru transportarea și reținerea ilegală de prizonieri va avea loc pe parcursul sesiunii următoare.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), în scris. – Decizia președintelui american Barack Obama de a închide închisoarea de la Guantánamo are o însemnătate simbolică pentru întreaga lume democratică. Acest gest demonstrează că războiul antiterorist, care se poartă pentru apărarea valorilor democratice occidentale, nu trebuie să neglijeze tocmai aceste valori.

Terorismul trebuie combătut cu energie, dar drepturile omului trebuie respectate întotdeauna. Chiar și oamenii suspectați de comiterea unor infracțiuni grave au dreptul să fie judecați în mod corect, de un tribunal imparțial, pe baze legale clare și să fie pedepsiți proporțional cu crimele lor.

Sunt total nefondate speculațiile care menționează numele României în legătură cu închisorile secrete ale CIA. Nimeni nu a putut dovedi existența lor în România. România este un aliat loial al SUA în cadrul NATO și în lupta împotriva terorismului, în primul rând în Afganistan. Dar atât autoritățile, cât și opinia publică din România susțin cu tărie respectarea drepturilor omului. După ce au suferit abuzurile ocupației sovietice și ale dictaturii comuniste, cetățenii României dezaprobă orice încălcări ale drepturilor omului.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), în scris. – (PT) Deciziile recente ale guvernului Statelor Unite nu au făcut decât să confirme – ca și cum acest lucru ar fi fost necesar – ceea ce fusese denunțat cu mult timp în urmă: existența unei rețele de răpiri, tortură și luare ilegală în custodie publică, sponsorizată de SUA.

Aceste decizii nu trebuie să servească drept o mușamalizare a răspunderii Statelor Unite și a guvernelor țărilor din Uniunea Europeană pentru încălcările sistematice ale dreptului internațional și ale drepturilor fundamentale ale omului.

Ca și înainte, trebuie să solicităm să se pună pe deplin capăt acestor practici josnice și să se investigheze adevărul, inclusiv culpa guvernelor UE cu privire la utilizarea spațiului lor aerian și a teritoriului lor pentru a reține și transfera ilegal deținuți către, de exemplu, baza militară de la Guantánamo. Acest lucru se impune și mai mult în lumina rapoartelor potrivit cărora operațiunile clandestine ale SUA, numite „extrădări extraordinare” – cu alte cuvinte, reținerea și transportarea ilegală de cetățeni – nu au fost puse la îndoială de noua administrație a SUA.

În consecință, ne opunem oricărui acord între state sau între Statele Unite și UE cu privire la „transferul prizonierilor” deținuți la Guantánamo. Acest lucru nu înseamnă că deciziile și cererile exprimate liber de indivizi, în mod specific cele de azil în Portugalia, nu pot fi luate în considerare într-un cadru de respect față de suveranitatea națională, Constituția portugheză și dreptul internațional, inclusiv dreptul la azil.

Esko Seppänen (GUE/NGL), în scris. – (FI) Uniunea Europeană s-a dovedit a fi o comunitate apatică, într-un mod de neînțeles atunci când nu a luat nicio măsură diplomatică fermă în contextul organizațiilor internaționale pentru a condamna, în temeiul drepturilor omului, activitățile ilegale în care erau implicate Statele Unite ale Americii.

Măsura luată de noul președinte arată că această activitate este considerată ilegală și inacceptabilă din punct de vedere etic și moral. Ține de angajamentul UE față de activitățile ilicite ale Americii, conform măsurilor fostului președinte american și, în ochii cetățenilor liberi ai UE, acest lucru înseamnă că UE și-a pierdut credibilitatea și respectul. Uniunii Europene ar trebui să îi fie rușine pentru că nu a acționat.

---

(1) A se vedea procesul-verbal.

12. Situația preocupantă din centrele de reținere a imigranților, în mod special în insulele Mayotte și Lampedusa (dezbateri)

Președinte. –Următorul punct îl constituie declarațiile Consiliului și ale Comisiei cu privire la situația îngrijorătoare din centrele de detenție pentru imigranți, mai ales în insulele Mayotte și Lampedusa.

Alexandr Vondra, Președintele în exercițiu al Consiliului. –Domnule președinte, vă mulțumesc pentru că mi-ați oferit ocazia de a vorbi despre situația imigrării și a centrelor de detenție situate în Uniunea Europeană, dintre care ați subliniat două în mod deosebit, Mayotte și Lampedusa. Sunt conștient de interesul deosebit pe care l-ați manifestat față de aceste centre, de diferitele vizite întreprinse de unii dintre dumneavoastră și de preocupările pe care le-ați exprimat cu privire la condițiile din unele dintre aceste centre.

Aș dori să încep prin a sublinia două principii fundamentale care se află în centrul dezbaterii de astăzi. Primul este necesitatea, în cazul resortisanților țărilor terțe care au nevoie de protecție internațională, unei respectări depline a angajamentelor pe care le-am asumat, astfel cum sunt consfințite în diferite instrumente internaționale. Al doilea este respectarea deplină a drepturilor omului și a demnității migranților și a membrilor familiilor lor.

Suntem foarte conștienți de presiunea exercitată de migrații care pătrund în Uniunea Europeană, precum și de cei care solicită azil aici. Această presiune este considerabilă mai ales de-a lungul granițelor sudice și estice ale Uniunii.

Am răspuns prin dezvoltarea, în ultimii 10 ani, a unei politici comunitare eficiente în domeniul azilului și al migrației. Cu toate acestea, creșterea semnificativă a nivelului de nou-veniți subliniază necesitatea consolidării și dezvoltării continue a acestei politici.

Trebuie să facem acest lucru la nivel intern pentru a ne stabili propriile standarde și norme comune în domeniul azilului și al migrației, dar trebuie să acționăm și la nivel extern, în parteneriat cu țările de origine și de tranzit, pentru a gestiona mai eficient fluxurile migratorii.

Toate părțile au de câștigat în urma acestei abordări. Dezvoltarea și conturarea unei politici comunitare privind azilul și migrația depinde și de contribuția dvs. Sunt recunoscător Parlamentului pentru contribuția sa pozitivă și sunt sigur că putem colabora în mod constructiv la continuarea dezvoltării acestui important domeniu politic.

Ați menționat în mod deosebit situația insulelor Mayotte și Lampedusa. Ar trebui să avem în vedere distincția dintre cele două tipuri de fluxuri migratorii din aceste două cazuri. Fluxurile migratorii din insulele Lampedusa și Mayotte pot fi caracterizate drept mixte: unii dintre resortisanții în cauză ai țărilor terțe au solicitat protecție internațională, iar alții se încadrează în mod evident în categoria imigranților economici.

În privința primei categorii – cei care solicită protecție internațională – aș dori să atrag atenția asupra existenței unor standarde minime pentru protecția solicitanților de azil, stabilite de Directiva 2003/9/CE, care a fost adoptată în 2003. Această directivă a fost transpusă deja în legislația națională a statelor membre, iar Comisia trebuie să se asigure că prevederile stabilite de această directivă sunt aplicate pe deplin și în mod corespunzător.

În decembrie 2008, Comisia a prezentat Parlamentului European și Consiliului o propunere de modificare și actualizare a acestei directive. Întrucât aici se aplică procedura de codecizie, Parlamentul European va fi implicat pe deplin în negocierile cu privire la această nouă propunere. În curând, Consiliul va începe să examineze această nouă propunere și este pregătit pentru o colaborare strânsă cu dvs.

Onorabili membri trebuie să fie conștienți de faptul că, în cazul specific al teritoriului francez de peste mare al insulei Mayotte, nu se aplică legislația comunitară.

În privința celei de-a doua categorii – alți resortisanți ai țărilor terțe care au pătruns ilegal pe teritoriul unui stat membru – autoritățile competente ale statelor membre au dreptul să îi rețină pe cei care se încadrează în această categorie înainte de adoptarea unei decizii de returnare și/sau în vederea aplicării acesteia. Luarea în custodie publică se poate dovedi a fi singura opțiune în situațiile în care este necesară identificarea resortisanților țărilor terțe care nu au documente de călătorie.

Până acum, legislația și practicile legate de luarea în custodie publică în statele membre au variat considerabil. Directiva recent adoptată a Parlamentului European și a Consiliului privind standardele și procedurile comune pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală a introdus principii și reguli

specifice cu privire la luarea în custodie publică și astfel, de mult timp se încearcă stabilirea unui cadru juridic comun în acest domeniu.

Această directivă precizează în mod clar că luarea în custodie publică în scopul îndepărtării poate fi utilizată numai atunci când nu se pot aplica măsuri mai puțin coercitive într-un caz concret și numai din motive specifice, foarte limitate. În plus, directiva prevede că luarea în custodie publică se efectuează pentru o perioadă cât mai scurtă cu putință, necesită o decizie scrisă, menționându-se motivele de fapt și de drept și face obiectul unui control judiciar la intervale regulate. De asemenea, trebuie subliniat că directiva prevede limite superioare clare de luare în custodie publică și motivele pentru care – în anumite cazuri specifice limitate – se poate prelungi o perioadă de luare în custodie publică, dar nu mai mult de un termen maxim.

În privința condițiilor de luare în custodie publică, directiva precizează clar că luarea în custodie publică se efectuează, în general, în centre specializate de cazare – sau, în orice caz, separat de deținuții obișnuiți – și că drepturile deținuților – mai ales cei cu un statut vulnerabil, inclusiv minorii și familiile – trebuie respectate.

În ceea ce privește returnarea imigranților ilegali, directiva recent adoptată a Parlamentului European și a Consiliului privind standardele și procedurile comune pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală este deja în vigoare. Prevederile sale trebuie transpuse acum de statele membre în legislația națională în termen de doi ani.

Acest cadru juridic global subliniază angajamentul nostru puternic de a garanta că resortisanții țărilor terțe aflați în custodie publică cu scopul îndepărtării sunt tratați în mod uman și demn și că drepturile lor fundamentale sunt respectate pe deplin. De asemenea, prin legislația recent adoptată, acesta stabilește standarde adoptate de comun acord cu privire la politica returnării.

Acest cadru nu coincide doar cu principiile pe care le-am enunțat la începutul discursului, ci, de fapt, le conferă forță juridică. Astfel, politica noastră privind azilul și migrația își are rădăcina în statul de drept. Aceasta asigură respectarea drepturilor omului și a demnității persoanelor.

Jacques Barrot, *vicepreședintele Comisiei*. –(FR) Domnule președinte, așa cum tocmai a subliniat dl Vondra, acum avem într-adevăr un cadru legal care începe să se afirme. Acesta și-a făcut simțită prezența mai întâi prin intermediul Directivei privind repatrierea, primul document orizontal de armonizare a standardelor de repatriere din statele membre. Aceasta integrează în legislația comunitară prevederile aplicabile ale Convenției europene a drepturilor omului, iar punerea în aplicare a acesteia va permite aplicarea mecanismelor comunitare de control în vederea verificării conformității cu *acquis*-ul comunitar.

Totuși, știu că unii dintre dvs. considerați că această directivă nu este suficientă. Însă pentru mine, aceasta constituie o resursă comunitară de control care poate fi utilizată pentru a verifica conformitatea cu *acquis*-ul comunitar. Bineînțeles, prin monitorizarea punerii sale în aplicare – și voi aminti că limita de timp pentru transpunere este 24 decembrie 2010 – Comisia va asigura respectarea strictă a principiilor fundamentale în ceea ce privește respectarea drepturilor migranților și va evalua în special impactul prevederilor cu privire la luarea în custodie publică.

Am afirmat că voi monitoriza îndeaproape transpunerea pentru a garanta că niciun stat membru nu o folosește drept pretext pentru a prelungi perioadele de luare în custodie publică la care aderă în prezent. Altele, care aveau o perioadă nelimitată de luare în custodie publică, vor trebui să respecte limitele de timp prevăzute de directivă.

Al doilea text pe care ne bazăm acțiunile este cel adoptat de comisari la 3 decembrie 2008 cu privire la condițiile referitoare la locuință pentru solicitanții de azil. Sper, domnule Deprez, că acest text ar putea fi examinat în viitorul apropiat de Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne pentru a progresa cu toții în privința acestei noi politici în domeniul azilului.

Aș dori să subliniez că acest text cuprinde reguli clare cu privire la luarea în custodie publică, care respectă pe deplin drepturile fundamentale, limitând luarea în custodie publică la cazurile excepționale. Bineînțeles, aici este vorba despre solicitanții de azil. În al doilea rând, ia în considerare în mai mare măsură nevoile solicitanților de azil vulnerabili și le va facilita accesul la piața locurilor de muncă. Astfel, acum avem un cadru legal care, desigur, trebuie pus în aplicare.

Acum voi aborda aspectele pe care Parlamentul a dorit să le discute în această dezbatere. Comisia este conștientă de situația dificilă cu care se confruntă autoritățile italiene în privința sosirilor în masă de imigranți și solicitanți de azil pe coastele sudice ale acestei țări, mai ales în Lampedusa. Până acum, Italia a putut să ofere acces la teritoriul său, salvând viețile a numeroși migranți, introducând în același timp o procedură

care poate fi utilizată pentru a examina cererile de azil în condiții corespunzătoare. De asemenea, Comisia subliniază că Italia a recunoscut nevoia de protecție internațională în jumătate din cazurile individuale, arătând astfel că, în cadrul acestor fluxuri, există și solicitanți de azil pe lângă imigranții ilegali.

Timp de mai mulți ani, Comisia a găsit resursele financiare pentru a susține anumite state membre, inclusiv Italia. Aceasta a fost situația măsurilor de urgență în cadrul proiectului Prezidium și a Fondului european pentru refugiați. În plus, acum câteva săptămâni, Comisia a aprobat un ajutor de urgență de 7 milioane de euro.

Dacă Italia consideră necesar, Comisia este pregătită să examineze o nouă cerere pentru ajutor de urgență din bugetul pentru 2009 pentru a îmbunătăți structurile de recepție de la Lampedusa, în Sicilia și pe continent, sporind astfel capacitatea autorităților italiene de a examina situațiile individuale ale migranților în condiții corespunzătoare. Voi merge în curând la Lampedusa, precum și în Malta, pentru a examina situația pe teren.

De asemenea, știu că una dintre soluțiile cheie este stabilirea unui cadru solid de cooperare cu Libia, principala țară de tranzit pentru rutele de migrare din Africa de Est. Mă bazez pe eforturile dnei Ferrero-Waldner în vederea obținerii unui rezultat rapid ca urmare a negocierilor în curs. Aceasta este, într-adevăr, una dintre soluții și dacă aceste negocieri nu vor fi finalizate, va fi foarte dificil să soluționăm toate problemele cu care ne confruntăm.

Acum voi vorbi despre Mayotte. În timp ce Directiva privind repatrierea cuprinde reguli specifice legate de condițiile de luare în custodie publică, punând accentul în mod deosebit pe minori și familii, aceste reglementări comunitare nu se aplică în prezent pe teritoriul insulei Mayotte. Uniunea Europeană recunoaște teritoriul insulei Mayotte ca fiind francez, dar acesta are statutul unei țări sau teritoriu de peste mare, și nu al unei regiuni ultraperiferice. Astfel, legislația privată nu se aplică, deși este adevărat că Franța trebuie să țină cont de observațiile și solicitările Consiliului Europei și cred că autoritățile franceze examinează în prezent alte condiții de recepție în Mayotte. Având în vedere aceste lucruri, este adevărat că legislația europeană nu se poate aplica în mod corespunzător, întrucât legislația Uniunii nu este direct aplicabilă într-un teritoriu care nu este regiune ultraperiferică.

Acestea sunt observațiile pe care am dori să vi le împărtășesc. Din nou, aș dori să asigur Parlamentul că acord întreaga atenție condițiilor de primire a imigranților ilegali, în special a solicitanții de azil, aceste probleme constituind o prioritate pentru mine. De aceea voi întreprinde aceste vizite pentru a observa starea de fapt pe teren.

În orice caz, doresc să mulțumesc Parlamentului pentru că a deschis această dezbatere.

Margie Sudre, în numele Grupului PPE-DE. – (FR) Doamnă președinte, doamnă comisar, doamnă Vondra, doamnă și domnilor, Parlamentul nostru se mândrește cu apărarea continuă a respectării demnității umane în orice circumstanță, inclusiv în ceea ce privește condițiile în care sunt deținuți imigranții ilegali.

Mă voi concentra asupra cazului centrului de detenție administrativă din Mayotte, ale cărui probleme le cunosc foarte bine. Diferențele dintre nivelurile de trai și de dezvoltare economică și socială dintre insulele acestui arhipelag din Oceanul Indian îi determină pe mulți locuitori din Comore să traverseze cei 70 de kilometri care îi separă de Mayotte, care este un departament francez, așa cum ați spus, doamnă Barrot și, în calitate de teritoriu francez de peste mări, nu este teritoriu european.

Persoanele care au reședința ilegală pe insula Mayotte reprezintă 30% din populație. Da, ați auzit bine, am spus 30% din populație. Este un procent care, din fericire, nu se regăsește în țările europene. În mod evident, acest lucru are un impact semnificativ asupra societății din Mayotte și reprezintă o sursă de dificultăți serioase în ceea ce privește infrastructura și serviciile publice, infracțiunile și munca ilegală.

Autoritățile franceze sunt conștiente de aceste dificultăți. Tocmai s-au finalizat lucrările de renovare a actualului centru de detenție pentru a îmbunătăți semnificativ condițiile de viață ale deținuților. În afara acestor măsuri temporare, guvernul francez a mai hotărât să construiască un nou centru de detenție, cu o capacitate mai adecvată și în conformitate cu standardele naționale. Deschiderea acestuia este prevăzută pentru iunie 2011.

Europa tocmai a adoptat norme comune pentru a prelua o parte a imigrației mondiale legale, dar nu ar trebui să ometem faptul că anumite regiuni se confruntă cu situații extreme. Stigmatizarea centrului de detenție de la Mayotte nu va aduce o soluție mai rapidă sau mai eficientă din moment ce presiunea migrației supune insula unei astfel de tensiuni.

Întrucât Mayotte este pe punctul de a lua decizii istorice legate de viitorul său, pentru a deveni un departament francez de peste mare și pentru a se alătura apoi Comunității prin dobândirea statutului de regiune ultraperiferică a Uniunii, consider că locuitorii insulei au mai multă nevoie de ajutorul decât de criticile noastre.

Claudio Fava, în numele Grupului PSE. – (IT) Doamnelor președinte, doamnelor și domnilor, „Pentru a contracara imigrația ilegală, trebuie să fim nemiloși. Imigranții vin pentru că le este ușor să pătrundă acolo și pentru că nimeni nu îi trimite înapoi, dar tocmai din acest motiv am hotărât să schimbăm situația”: acestea sunt cuvintele ministrului italian de interne, dl Maroni. Pare o parodie a unei politici și totuși este politica guvernului italian. Mi se pare clar că, în această politică, există un dispreț inerent pentru ceea ce discutăm aici și pentru normele pe care ni le oferă Uniunea Europeană.

Astăzi am vorbit despre închiderea centrului de la Guantánamo. Cred că trebuie să vorbim numai deocamdată despre închiderea centrului de la Lampedusa: despre Centrul de ședere temporară și asistență din Lampedusa, astfel cum a fost descris în ultimele luni, și anume ca o închisoare în aer liber. Președinția a amintit în mod just cadrul legal la care a făcut referire și dl Barrot – utilizarea măsurilor coercitive numai în cazuri excepționale, luarea în custodie publică numai pe motive foarte clare și pentru o perioadă cât mai scurtă de timp – un cadru legal care este încălcat în fiecare zi la Lampedusa, atât din punctul de vedere al fondului, cât și al formei.

Multe din persoanele care se află la Lampedusa sunt solicitanți de azil. Consiliul a amintit standardele minime prevăzute de o directivă privind solicitanții de azil adoptată în 2003; aceste reguli sunt încălcate atât din punctul de vedere al fondului, cât și al formei. De multe ori se ajunge la 180 de zile de luare în custodie publică, inclusiv pentru cei care doresc să se refugieze de persecuții politice sau de război. Bineînțeles, toate acestea constituie acte de barbarism legal care, totuși, se măsoară prin cifrele făcute cunoscute nouă de ziare. În 2008, 1200 de persoane au murit încercând să traverseze Mediterana. Dintre cei care au supraviețuit, mulți au trecut prin chinurile de la Lampedusa.

De aceea, domnule vicepreședinte, vă invit să vizitați Lampedusa, așa cum ați promis, să vă duceți cât mai repede acolo și, dacă îmi permiteți să vă fac o sugestie, să vă anunțați vizita în ultimul moment. Altfel, vor aranja Centrul ca o sală de bal și vă vor face să vă imaginați că acesta este centrul de detenție despre care vorbim în această seară.

Jeanine Hennis-Plasschaert, în numele Grupului ALDE. – (NL) Știrile legate de tragediile care au loc la granițele noastre externe sunt clare. Situația a devenit de ceva timp foarte urgentă. Din când în când Consiliul a semnalat acest lucru – dar numai pe hârtie. Cu tot respectul, domnule Președinte în exercițiu al Consiliului, suntem recunoscători pentru contribuția dvs., dar am mai discutat și înainte despre aceste lucruri. Doar s-a discutat și nu s-a luat nicio măsură. Este aproape o ironie că săptămâna aceasta vom vota raportul Roure. Acest raport cuprinde constatările noastre în urma vizitelor în locurile problematice, inclusiv Lampedusa. Uniunea Europeană nu este la înălțime.

Am dori să știm, domnule Președinte în exercițiu al Consiliului, dacă ați citit măcar rapoartele noastre interimare? Tampere, programul de la Haga, Pactul francez privind imigrația și azilul și, în curând, programul de la Stockholm: toate aceste cuvinte frumoase sunt în puternic contrast cu realitatea. La urma urmei, această realitate ne demonstrează că Uniunea Europeană mai are o cale lungă până la asumarea responsabilităților sale. Lipsa de solidaritate este șocantă. Nimeni, nicio singură persoană din acest Parlament nu sugerează că aceasta este o sarcină ușoară. Bineînțeles, este dificil să facem față în mod corespunzător valurilor mari de imigranți și de solicitanți de azil, dar acesta nu este un lucru nou.

Revizuirea instrumentelor existente este în curs de desfășurare, dar deja mă îndoiesc că se vor înregistra rezultatele dorite. Consiliul are tendința să renunțe în momentele cruciale, așa cum știm din experiență. În timp ce, în teorie, statele membre urmăresc o armonizare mai cuprinzătoare, în practică acestea iau decizii care au exact efectul contrar. Astfel, cel mai mare numitor comun pare dintr-o dată să fie minim, sau cel puțin aceasta a fost experiența mea în ultimii cinci ani. Și acest lucru este destul de diferit de aplicare.

Așa cum am mai declarat astăzi într-o altă dezbatere, trebuie să fie clar că nici Comisia Europeană, nici Parlamentul European nu au baghete magice la dispoziție pentru că, la urma urmei, Consiliul și statele membre vor trebui să ia măsuri în acest domeniu.

Cristiana Muscardini, în numele Grupului UEN. – (IT) Doamnelor președinte, doamnelor și domnilor, regret că din motive electorale, dl Fava a fost obligat să spună o serie de lucruri care nu sunt adevărate. După campania electorală, i le voi aduce în atenție. Totuși, acesta este atât de interesat de problema de la Lampedusa încât a

părăsit deja Camera – o Cameră care trebuie să-și exprime recunoștința pentru primirea generoasă făcută în ultimii ani de cetățenii din Lampedusa.

În schimb, trebuie să subliniem întârzierea Uniunii Europene în soluționarea numeroaselor probleme legate de imigrația ilegală și în alocarea de sprijin și ajutor țărilor în situație de risc cu granițe externe. Unele țări nu au dat dovadă de primirea făcută de Italia miilor de persoane disperate care au riscat să se înece în mare, din cauza traficantilor de ființe umane și a indolenței a numeroase guverne non-europene care nu au respectat și nu au semnat acordurile pentru controlul imigrației ilegale. Solicităm ca asistența financiară specifică să fie transferată direct către persoanele care trăiesc în zone de graniță și care sunt mai expuse la nivel geografic sosirii imigranților ilegali. De asemenea, asistența poate fi acordată prin crearea de zone libere, ceea ce ar duce la investirea de resurse și la scutiri fiscale, care nu va fi luată în considerare în acordurile cu privire la Pactul de stabilitate.

Monica Frassoni, în numele Grupului Verts/ALE. – (IT) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, domnule comisar, reiese clar din discursurile dvs. că legislația internațională și cea comunitară sunt încălcate în fiecare zi în Lampedusa. Cu toate acestea, toate declarațiile dvs. rămân formale și reflectă doar niște dorințe care nu vor fi urmate de acțiuni. Mă tem că acest lucru se aplică mai ales declarației dvs., domnule Vondra.

Mă întreb dacă Uniunea Europeană deține vreun mijloc de a pune capăt acestei situații: este vorba despre luarea ilegală în custodie publică, condițiile aberante de detenție sunt evidente și există riscul ca dreptul la azil să fie practic eliminat. Uniunea Europeană este singura organizație, iar domnul Barrot știe foarte bine acest lucru, care poate scoate Italia și alte țări din această situație.

De aceea, domnule comisar, sunt foarte îngrijorată cu privire la anunțul acordării de noi fonduri Italiei fără a pune condiții. Cum vor fi cheltuiți acești bani? Comisarul este conștient că monitorizarea – cu alte cuvinte catalogarea – foarte criticată a romilor de anul trecut a primit sprijin financiar din partea Europei? Acest lucru este inclus în comunicatele dvs. de presă. De aceea, ce fel de încredere putem avea în astfel de acțiuni?

Giusto Catania, în numele Grupului GUE/NGL. – (IT) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, ieri dl Maroni a anunțat că trebuie să fim nemiloși cu imigranții ilegali, dar de zile și luni, dl Maroni a acționat cu cruzime față de migrații al căror statut este neregulat.

Spun aceste lucruri deoarece situația urgentă din Lampedusa, așa-numita urgență de la Lampedusa care durează de 10 ani – de aceea mi se pare că este un pleonasm să o numim urgență – a fost dorită și creată de guvernul italian. De fapt, alegându-l pe dl Maroni, guvernul a decis să nu mai permită migraților să părăsească Lampedusa. În centrul de ședere temporară au existat cel puțin 1800 de persoane închise acolo fără ca guvernul să dispună transferul niciuneia dintre ele. Acestea sunt deținute în condiții atât de inumane și degradante încât centrul a explodat într-o adevărată urgență democratică.

Consider că aceasta este adevărata situație urgentă din Lampedusa, cu alte cuvinte, necesitatea de a stabili un fel de zonă juridică liberă, un loc în care migrații să intre și să fie deportați fără a se examina individual fiecare caz în parte. Potrivit Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați, 75% dintre cei care sosesc pe mare în Italia și obțin dreptul la azil îl solicită. Astfel, dacă practicile domnului Maroni ar fi puse în aplicare, probabil migrații nu ar avea drept de azil deoarece ar fi imediat deportați direct din Lampedusa, în conformitate cu cerințele guvernului italian.

Din acest motiv există o adevărată situație de urgență, cauzată de politica guvernului italian. Doamnă Muscardini, cetățenii din Lampedusa au devenit conștienți de acest lucru. Astfel, au organizat o grevă generală împotriva guvernului, împotriva politicii sale privind imigrația, pentru ca centrul de expulzare imediată din acel loc – centrul de identificare și expulzare – să nu fie deschis. De asemenea, i-au solicitat guvernului italian să își modifice poziția cu privire la centrul de ședere temporară.

Intenția comisarului Barrot de a vizita Lampedusa este o idee bună și apreciez acest lucru. Am pregătit un dosar, pe care l-am trimis domnului Barrot. În următoarele zile, grupul meu va organiza, de asemenea, o delegație care va vizita Lampedusa.

Johannes Blokland, în numele Grupului IND/DEM. – (NL) Acum doi sau trei ani, în 2005 și 2006, o delegație a Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne a vizitat mai multe centre pentru refugiați. După Lampedusa, au fost vizitate locuri precum Insulele Canare, Olanda și Polonia. Rapoartele cu privire la aceste vizite au produs dezbateri aprinse, iar Parlamentul a îndemnat Consiliul și Comisia să ia măsuri.

Azi dimineață, am discutat propunerea de a aborda munca ilegală în absența Consiliului. Intervalul în care statele membre trebuie să transpună aceste directive în legislație este de doi ani. Totuși, problema imigrației

este una urgentă, iar o perioadă de doi ani este prea lungă. Dezbaterem problema privind Lampedusa de trei ani și de fiecare dată discutăm despre măsuri de contracarare a imigrației ilegale. Totuși, se pare că în urma fiecărei măsuri, după o mică reducere, se înregistrează o creștere a numărului de imigranți. Este șocant că situația recepției imigranților de la Lampedusa trebuie discutată din nou în acest mod. Rapoartele Parlamentului cu privire la situația recepției imigranților par a fi complet ineficiente. Astfel, solicit Președinției Consiliului să o considere prioritară.

Înțeleg că în 2007 au sosit peste 12 000 de imigranți la Lampedusa, iar această cifră a crescut la peste 30 000 în 2008. Centrul de detenție nu a fost construit pentru a face față acestei capacități. Știm acest lucru de trei ani. Vechea bază a OTAN este în curs de reconstrucție pentru a adăposti mai mulți imigranți, dar aceasta nu este o soluție potrivită. Aș dori să știu ce va face Consiliul pentru a sprijini inițiativele italiene legate de facilități mai bune de recepție. Ar putea oare Frontex să se ocupe de această problemă, iar celelalte state membre sunt pregătite să sprijine Italia la nivel financiar și prin echipamente?

Aseară, la știrile de la ora 8, întreaga Olandă a aflat care este situația de la Lampedusa, dar acum porțile au fost din nou închise pentru jurnaliști și ONG-uri. Solicit ca Italia să fie deschisă și transparentă cu privire la tratamentul imigranților de la Lampedusa.

Koenraad Dillen (NI). - (NL) De ani de zile, toată lumea cunoaște problemele legate de Lampedusa. În ultimii ani, navele răsturnate în care se aflau solicitanți de azil nefericiți înainte de a ajunge pe coastele europene au reprezentat o situație frecventă. Zeci de mii de persoane încearcă să ajungă în Europa, ademenite de traficanți imorali de persoane care sunt pregătiți să aducă în Europa vânători de averi economice în schimbul unor uriașe sume de bani.

Am de gând să vorbesc deschis atunci când spun că situația din Lampedusa este în primul rând rezultatul eșecului politicii europene privind imigrația și nu ar trebui pusă pe seama autorităților locale italiene sau a populației din Lampedusa. Europa ar trebui să îndrăznească să trimită mesaje clare deoarece situațiile disperate necesită măsuri disperate. Ar trebui luate măsuri stricte împotriva traficanților de persoane și nicio pedeapsă nu ar fi suficient de severă. Acestea ar trebui coroborate strâns cu o politică strictă privind azilul, care să demonstreze restului lumii că Europa își protejează granițele în mod hotărât.

Europa ar trebui să urmeze exemplul elvețienilor, care acum doi ani au hotărât să restricționeze condițiile legale privind imigrația și azilul. Este singura modalitate de a trimite traficanților de persoane și vânătorilor de averi economice un mesaj clar că Europa este pregătită să își protejeze granițele pentru a evita catastrofele sociale. Numai astfel, o dezbatere precum cea pe care o purtăm astăzi se va dovedi a fi de prisos pe viitor.

Stefano Zappalà (PPE-DE). - (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, nimic din ce se discută în această Cameră nu mă mai surprinde. Cu toate acestea, o persoană care a declarat în iulie anul trecut, referitor la același subiect, că îi este rușine că este cetățean italian nu ar avea de ales decât să facă afirmațiile pe care le-a făcut acum dl Fava. Îmi pare rău că nu se află aici. Ar fi interesant de știut câte voturi câștigă în acest oraș și câți alegători reprezintă.

Cu toate acestea, domnule președinte, cu această ocazie, unele persoane au spus unele lucruri stupide și în necunoștință de cauză. Sper și cred că, într-adevăr, comisarul Barrot va efectua o vizită timpurie în Malta, Lampedusa și în alte locuri și își va da seama că este greșit să nu existe o politică a Comunității Europene în acest domeniu deoarece adevărul, domnule Barrot și domnule Vondra, este tocmai acesta: nu există o politică comunitară. Care este consecința acestui fapt? Că unor persoane ignorante li se poate permite să atace lucruri care de fapt sunt realitățile tragice la care sunt expuși cetățenii, indivizii și, în primul rând, guvernele naționale.

Cred că este important să știm niște cifre. În 2007, în Lampedusa au sosit aproximativ 11 000 de migranți. În 2008, au sosit de trei ori mai mulți, aproximativ 31 000. Nu este adevărat că numărul solicitanților de azil a coincis cu numărul total; aceștia au constituit aproximativ o zecime din total. Două mii de migranți au sosit numai în cele trei zile dintre 26 și 28 decembrie, adică de Sf. Ștefan și imediat după Crăciun. Au fost examinate 76 de cereri în 3 zile. Din aceste 76 de cereri de azil, 36 au primit un răspuns pozitiv, 3 au fost suspendate și restul ... Termin imediat, domnule președinte. După afirmațiile care au fost făcute, trebuie să aveți răbdare. Apoi doamna Frassoni va răspunde când doriți, când vi se pare potrivit și în orice circumstanțe; nu este nicio problemă.

Acum contează doar faptele adevărate: Lampedusa, Malta și alte centre poartă o povară teribilă. Cetățenii nu sunt supărați pe guvernul italian. Sunt supărați pentru că nu mai pot îndura această situație. Astfel, acest Parlament, în loc să acuze autoritățile legitime care fac tot ce pot, ar trebui mai degrabă să încerce să determine Uniunea Europeană să își îndeplinească obligațiile.

Martine Roure (PSE). – (FR) Domnule președinte, din 2005, am fost foarte afectați de situația dezastruoasă a migranților deținuți pe insula Lampedusa, care sunt în număr cu mult în exces față de adevărata sa capacitate de primire.

Situația este dificilă pentru această mică insulă, care numai în 2008 a trebuit să facă față unui număr de aproximativ 31 700 de imigranți. Aceste fluxuri masive au fost ținute sub control în ultimii ani deoarece acești migranți au fost trimiși către alte centre de pe teritoriul italian.

Aceste transferuri au fost întrerupte în urma unei decizii luate de ministrul de interne și suntem martorii unei deteriorări grave a situației. Cu toate acestea, proiectul Presidium, care este gestionat în comun de ministrul de interne, de Înalțul Comisariat pentru Refugiați și de Crucea Roșie italiană și finanțat parțial de Uniune, a devenit un exemplu de bună gestionare a recepției migranților. Decizia de a pune capăt transferurilor către Italia creează o adevărată problemă de acces la procedurile de azil.

În privința insulei Mayotte, din 2007, știm că a fost depășită capacitatea nominală a centrului Pamandzi. A fost făcut cunoscut faptul că 204 persoane, în general minori, erau adăpostiți acolo, în timp ce capacitatea maximă este de 60 de persoane.

Condițiile actuale sunt catastrofale: oamenii dorm pe podea; nu se distribuie așternuturi și nici articole de toaletă, iar bărbații, femeile și copiii sunt nevoiți să folosească aceleași grupuri sanitare. Condițiile de detenție sunt degradante și aduc un afront demnității umane.

Într-adevăr, presiunea migrației este resimțită mai puternic în aceste teritorii, dar demnitatea fiecărei persoane trebuie garantată și fiecare caz ar trebui investigat în conformitate cu legea. S-a declarat deja că, în mod inevitabil, avem nevoie de o adevărată politică europeană privind imigrația și azilul și de solidaritate la nivelul Uniunii.

De câțiva ani, solicităm acest lucru Parlamentului European și de aceea, dorim să apelăm din nou la Consiliu.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, domnule comisar, sunteți o persoană foarte sensibilă și de aceea vă invit, și astfel, mă asociez altor membri, să mergeți la Lampedusa și vă rog să faceți acest lucru fără o notificare prealabilă, pentru a afla personal cât de dificilă este gestionarea unei astfel de situații de urgență.

Aceasta este situația unei insule de doar câțiva kilometri pătrați unde mii și mii de oameni debarcă în mod continuu de mulți ani – și, în această perioadă, guvernele de stânga și de dreapta s-au succedat unele după altele. Unele dintre aceste persoane mor în timpul călătoriei din cauza condițiilor inumane la care sunt supuse de către traficanții de persoane lipsiți de scrupule. Astfel, ce ar trebui să facem: să ignorăm regulile? Pentru a iniția o posibilă repatriere sau pentru a verifica dacă au statutul de refugiat politic sau dacă trebuie să li se acorde azil politic, aceste persoane trebuie identificate, ceea ce necesită timp. Dar să lăsăm demagogia la o parte! Italia plătește prețul în privința răspunderii extrem de mari, care nu coincide cu sprijinul, atât financiar cât și legislativ, acordat de Uniunea Europeană.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Din nefericire, nicio țară din lume nu poate avea o imigrație fără restricții. Diferențele dintre țări sunt prea mari și de aceea ne confruntăm cu problemele despre care vorbim. Cei care vin se prezintă de obicei ca fiind solicitanți de azil. Când se întâmplă acest lucru, trebuie să menținem statul de drept. Aceste persoane trebuie tratate ca cetățeni liberi și cu respect. Trebuie să le protejăm drepturile omului în timp ce se examinează dacă sunt solicitanți de azil sau nu. Discuția pe care o avem acum mi se pare foarte ciudată.

De ce ar trebui să obligăm persoanele care sosesc pe insula Lampedusa să rămână aici mereu? Așa cum a spus vorbitorul anterior, dacă, de exemplu, există un aflus mare de persoane într-un orașel din sudul Suediei, nu ne așteptăm ca ele să rămână acolo. În general, acestea vor fi redistribuite pe întreg teritoriul țării în timpul examinării juridice a situației fiecăreia. Același lucru trebuie făcut în Italia.

Maddalena Calia (PPE-DE). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, lupta împotriva imigrației ilegale, având în vedere amploarea și consecințele sale, este o problemă care trebuie soluționată la nivel comunitar, întrucât numai Uniunea Europeană are influența politică necesară pentru a identifica soluții eficiente și pentru a controla fenomenul. Niciun stat individual, care acționează pe cont propriu, nu poate atinge rezultatele necesare.

În timp ce așteptăm ca Europa să-și pună în aplicare strategiile, guvernul italian continuă în mod hotărât să lucreze la Pactul european privind imigrația și azilul, adoptat de Consiliul European în octombrie 2008, și

la Directiva privind returnarea din decembrie 2008. Acestea reprezintă eforturi importante, atât la nivel intern, cât și internațional.

La nivel intern, au existat multe critici, după părerea mea nedrepte, ale propunerii ministrului de interne Maroni legate de un Centru de identificare și expulzare pe insulă pentru a pune în aplicare, pentru cazuri specifice, o politică de repatriere directă. Această opțiune nu compromite drepturile fundamentale ale imigranților ilegali, ale refugiaților și ale solicitanților de azil, așa cum au susținut mai multe partide. Pentru a dovedi acest lucru, voi cita numai câteva cifre care au fost oferite cu privire la Lampedusa: în ianuarie 2009 au fost examinate 76 de cereri; dintre acestea, 36 au fost acordate, trei au fost amânate și 37 au fost refuzate. Pe de altă parte, toți solicitanții de azil au fost transferați de pe insulă către centrele din Trapani, Bari și Crotone. Cu alte cuvinte, cei care îndeplinesc condițiile sunt acceptați.

La nivel internațional, parlamentul italian se află în prezent în procesul de ratificare a acordului cu Libia, al cărui articol 19 prevede în mod expres că trebuie instituit un sistem mai eficient de control la frontierele continentale ale Libiei în vederea prevenirii imigrației ilegale. În plus, miniștrii Maroni și Frattini s-au întâlnit săptămâna trecută cu autoritățile din Tunisia pentru a încerca să încheie un acord cu privire la readmisie, o condiție esențială pentru o returnare durabilă. Conceptul care trebuie acceptat aici în Parlament, așa cum a spus și vicepreședintele Barrot, este că trebuie să fim foarte hotărâți în privința imigrației ilegale dar, în același timp, trebuie să fim primitivi și să-i sprijinim pe cei care se integrează și contribuie la dezvoltarea socială și economică a țărilor noastre.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). – (DE) Domnule președinte, domnule Barrot, salut faptul că doriți să vizitați Lampedusa, dar vă recomand să mergeți cât mai repede și fără o notificare prealabilă, altfel vi se va înfățișa ceva fals. Când am efectuat vizita, tabăra fusese evacuată, iar deținuții fuseseră înlocuiți de manechine. Ar trebui să mergeți cât mai repede, înainte ca dl Berlusconi și dl Maroni să transforme Lampedusa în noul Alcatraz al Europei și să continue să țină acolo cetățenii în captivitate.

Bineînțeles, Uniunea Europeană trebuie să dea dovadă de solidaritate. Trebuie să stabilim cote pentru refugiații care sunt repartizați în diferitele state membre și care includ și refugiații care trec prin „frontiera verde”. Aceștia sunt în număr destul de mare.

Situația de aici – și am vizitat numeroase tabere – este îngrozitoare și complet inumană. Dl Berlusconi susține că pot merge cu toții la o bere când vor. Aceasta arată nivelul de inteligență al acestui om, adică total inexistent. Doresc să precizez foarte clar aceste lucruri.

Persoanele ca domnul Maroni susțin că trebuie să fim duri și să aplicăm în deplinătate legea și apoi se duc să se roage la Vatican duminică pretinzând că sunt buni catolici. Această abordare cu două fețe nu mai este acceptabilă. Trebuie să sprijinim celelalte state membre, precum Malta, Grecia și Italia, dar nu pe acești ipocriți. Nu ar trebui să îi ajutăm.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, Europa trebuie să hotărască: dorește o imigrație reglementată sau invazia și exploatarea criminală a imigranților ilegali? Guvernul italian a făcut alegerea corectă: să rețină imigranții ilegali în Lampedusa și, în același timp, să renegocieze acorduri de repatriere cu țările din care provin.

Totuși, acest lucru necesită mijloace adecvate, iar Europa nu trebuie doar să discute, să critice sau să privească problema de la distanță. În mod sigur, Europa trebuie să vină către Lampedusa și să sprijine țara noastră și pe cei care mențin direcția Maroni cu privire la această problemă. Astăzi, 120 de imigranți ilegali se întorc în Tunisia din Lampedusa, ceea ce nu a fost făcut de guvernele anterioare deoarece imigranții trebuiau să fie luați înapoi – stimulând astfel infractorii mafiei care fac aceste călătorii posibile și apoi le exploatează în scopul traficului ilegal de persoane.

Un specialist anti-mafia precum dl Fava ar trebui să înțeleagă acest lucru, nu este greu, chiar și el ar trebui să înțeleagă. Direcția Maroni este aprobată de Malta, Grecia și Cipru și de cei care locuiesc în apropierea graniței sudice a țării noastre. Toți solicitanții de azil și toți minorii au fost deja transferați către centrele adecvate. Ceea ce s-a spus este fals. Dacă dna Roure dorește să plece la Lampedusa mâine dimineață, nu va găsi acolo niciun minor, iar dacă citește ziarele italiene, va descoperi că dl Maroni a fost cel care a expus traficul cu organe: copiii obișnuiau să dispară de la Lampedusa atunci când aveam un guvern de stânga la guvernare în țară. Maroni a expus aceste fapte. Astfel, mesajul este clar: oamenii trebuie să pătrundă în Europa numai pe cale legală, nu prin bărci ale mafiei și prin intermediul traficanților ilegali.

Paul Rübiger (PPE-DE). – (DE) Domnule președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, trebuie să dăm prioritate tratamentului atent al refugiaților. În Europa, cunoaștem cu toții conceptul de educație obligatorie. Trebuie să începem prin a le permite persoanelor care sunt izolate aici să beneficieze de o educație corespunzătoare. Sunt necesare de urgență învățarea limbilor și formarea profesională, alături de oportunitatea de a învăța despre cultura europeană, pentru ca timpul petrecut în aceste centre de detenție să nu fie irosit, dar în schimb îi ajutăm pe oameni să se ajute. Acesta ar trebui să fie obiectivul nostru principal.

Poate vom putea include o măsură pregătitoare în buget pentru a ne permite să le oferim acestor persoane posibilități educaționale. Acestea au venit în Europa din disperare și ar trebui să le putem oferi un cadru de bază pentru a le permite să se realizeze în țările de origine și să joace un rol activ în promovarea democrației și a libertății.

Simon Busuttil (PPE-DE), – (MT). M-a bucurat să îl aud pe comisarul Barrot spunând că are planuri să viziteze Malta și îl asigur pe comisar că nu va avea probleme în a-i găsi pe imigranți în centrele din Malta, din simplul motiv că Malta nu poate pur și simplu să îi ia pe acești imigranți și să îi transfere în alt loc și parțial, de aceea situația din țara mea este atât de dificilă. Domnule președinte, duminica trecută a sosit pe coastele noastre o barcă având 260 de imigranți. Pentru ca domnul comisar să înțeleagă mai bine lucrurile, această cifră este echivalentă cu 39 000 de imigranți care ar sosi într-o zi în Franța sau în Italia. Pentru a situa faptele într-un context mai clar pentru ministrul Vondra, această cifră este echivalentă cu 7 000 de imigranți care ar sosi într-o zi în Republica Cehă. Această cifră nici nu se poate compara cu cele 2 000 de persoane care au sosit în Lampedusa de Crăciun! Astfel, într-un caz atât de delicat ca acesta, nu este nevoie să criticăm autoritățile țării, ci trebuie să ne exprimăm solidaritatea pentru a pune capăt acestui flux și pentru a diminua povara. Vă mulțumesc.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș vrea să vă amintesc ce dorește populația din Lampedusa. În acest moment, aceasta protestează și aproape întreaga populație a manifestat zilele trecute pe străzile insulei deoarece este împotriva centrului de ședere temporară și a centrului de identificare și expulzare, care este ultima idee. Acesta din urmă trebuia să fie creat pe o insulă care, să ne amintim, are 11 kilometri lungime și 3 kilometri lățime: este un spațiu ridicol având în vedere miile de imigranți care vor sosi acolo în următoarele câteva luni.

Acum câteva zile, când a avut loc evadarea bruscă și neașteptată a 1 000 de imigranți din centrul de ședere temporară, mă aflam pe insulă și am observat consternarea și teama oamenilor care locuiesc acolo și care nu mai doresc să fie martorii unor astfel de evenimente. Aceasta este o insulă care a supraviețuit din pescuit și turism și care asistă la distrugerea propriei economii de către o politică oarbă privind imigrația.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Domnule președinte, am ascultat foarte atent această dezbatere și am rămas aici de la început până la final, spre deosebire de numeroși vorbitori din grup.

Am observat un lucru, și anume că peste jumătate din dezbatere a fost dedicată politicii interne italiene. Aceasta este o preocupare legitimă, dar sugerez ca dezbaterea să se desfășoare în primul rând la Roma și nu aici la Parlamentul European. Aici discutăm o problemă europeană și ar trebui să mai includem un aspect în plus în discuție. Foarte puține discursuri au făcut referire la faptul că problema nu vizează numai refugiații, solicitanții de azil și imigranții economici care vin în Europa, ci este legată, într-o mare măsură, și de eradicarea crimei organizate.

Niciuna dintre persoanele care vin în Lampedusa sau în Malta nu au făcut rost singure de o barcă. Acestea vin aici pentru că sunt ademenite de organizațiile de crimă organizată și au plătit sume foarte mari de bani.

Alexandr Vondra, Președintele în exercițiu al Consiliului. – Domnule președinte, aș dori să vă mulțumesc pentru o dezbatere foarte constructivă și utilă. Sunt lucruri pe care Consiliul le poate face; există alte lucruri pe care Consiliul nu are obligația să le facă sau care nu intră în incidența competențelor sale.

Să încep cu cele negative – limitările. Așa cum s-a spus deja, nu este de competența Consiliului să monitorizeze punerea în aplicare a legislației comunitare de către statele membre; aceasta este competența Comisiei, iar colegul meu, comisarul Barrot, a menționat acest lucru și colaborăm îndeaproape cu Comisia în numeroase privințe.

De asemenea, nu este de competența Consiliului să pună în aplicare prevederile naționale ale statelor membre. S-au spus multe lucruri în această dezbatere referitor la țările cele mai implicate: Italia și Franța. Pe de altă parte, avem cu siguranță voința și instrumentele pentru a acționa, iar Consiliul este dispus să ia măsuri pe viitor. Cred că suntem cu toții de acord – v-am ascultat cu atenție deoarece vorbești despre nevoia suplimentară

de a ameliora acțiunile UE în domeniul politicii privind migrația și azilul – că s-au luat multe măsuri anul trecut și cred că suntem cu toții recunoscători președinției franceze pentru că a luat inițiativa de a promova Pactul european privind imigrația și azilul, care menționează în mod specific anumite instrumente de solidaritate. Acum este momentul să îl punem în aplicare pas cu pas. În mod sigur Parlamentul, împreună cu Consiliul și Comisia, vor avea posibilitatea de a colabora în această privință. Pot doar să vă promit că președinția noastră, precum și președinția următoare – deoarece acest aspect nu va fi soluționat în următoarele săptămâni – va lucra foarte mult în această privință.

Există aspecte strategice. Există și aspecte care au necesitat reacții mai imediate, precum reducerea riscului crizei umanitare și a impactului negativ. Provin din Republica Cehă, care nu se află în atenția presei, dar și noi am avut experiențele noastre: după divizarea Cehoslovaciei în 1992, a existat un aflus masiv – sute de mii – de persoane de etnie romă din Slovacia pe teritoriul ceh. Poate că nu se compară cu situația din Malta, care înțeleg că este foarte dificilă, dar cred că toată lumea din UE are anumite experiențe în această privință și, fără îndoială, trebuie să colaborăm.

Jacques Barrot, vicepreședintele Comisiei. –(FR) Domnule președinte, așa cum a spus dl Vondra, prim-ministrul adjunct, Comisia trebuie să se asigure că se aplică regulile. Cu toate acestea, domnule Vondra, statele membre trebuie, de asemenea, să coopereze și cred că prin intermediul Pactului privind imigrația și azilul și prin dinamismul președinției dvs., împreună, vom obține rezultate bune.

Pe parcursul acestei dezbateri, am observat nerăbdarea membrilor, dar trebuie menționat că punerea în aplicare a pactului se află abia la început și, așa cum tocmai am spus, cadrul legal începe să se contureze și poate fi folosit ca punct de sprijin. Fără îndoială, trebuie să ne folosim de acesta pentru a elabora o politică comunitară privind azilul și o politică comunitară privind imigrația.

Europa trebuie să dea dovadă de mai multă solidaritate. Tocmai l-am ascultat pe dl Busuttil și este adevărat că, atunci când se confruntă cu aflusul de imigranți și solicitanți de azil, statele membre precum Malta se află în situații extrem de dificile. Europa trebuie să stabilească ce fel de solidaritate este necesară. Acest lucru este absolut esențial.

De asemenea, aș dori să precizez că încercăm să oferim cât mai mult ajutor posibil prin intermediul Fondului european pentru refugiați. Cu toate acestea, aș dori să-i spun doamnei Frassoni că probabil s-a comis o eroare, întrucât Fondul european pentru returnare nu poate fi utilizat în niciun caz pentru înregistrarea romilor. Acest lucru nu este posibil. Fondul nu este destinat acestui scop. În orice caz, când mă voi duce la Lampedusa și în Malta, voi examina modul în care este utilizat ajutorul financiar pe care îl acordăm statelor membre.

Astfel, aș dori să vă spun că vom acorda o atenție deosebită acestui aspect. În cele din urmă, avem un cadrul legal solid care ne va asigura o libertate mult mai mare de acțiune decât anterior cu privire la condițiile de recepție. De asemenea, sper că o Europă mai unită va permite ameliorarea situației acestor imigranți, în special acestor solicitanți de azil care merită întreaga noastră atenție.

Aș dori să îi răspund doamnei Sudre, întrucât a oferit o explicație foarte bună a situației extrem de îngrijorătoare din insula Mayotte. Ceea ce a spus este corect: autoritățile franceze ne-au informat că în 2010 se va deschide un nou centru cu 140 de locuri. Mai presus de toate, aceleași autorități sunt în curs de negociere cu autoritățile din Comore în vederea încheierii unui acord cu privire la circulație și migrație, deoarece presiunea migrației de pe această insulă trebuie redusă.

În termeni generali, trebuie să spun că avem nevoie de o politică de parteneriat cu țările de origine. Domnule Vondra, aceasta este condiția pe care trebuie să o îndeplinim dacă dorim să reducem presiunea exercitată de migrație asupra unora dintre statele membre, care cauzează probleme pentru unele dintre ele. Cu toate acestea, cred că dacă Uniunea Europeană poate fi foarte unită, am putea găsi un răspuns la nevoia unei gestionări mai concertate a fluxurilor migratorii. Acest lucru va fi, fără îndoială, în avantajul acestor bărbați și femei, pe care nu trebuie să îi uităm și care se află într-o situație foarte dificilă.

Președintele. –Dezbaterea este închisă.

PREZIDEAZĂ: DNA WALLIS*Vicepreședintă***13. Timpul afectat întrebărilor (întrebări adresate Comisiei)**

Președinta. –Următorul punct este Timpul afectat întrebărilor (B6-0006/09).

Următoarele întrebări sunt adresate Comisiei.

Partea întâi

Întrebarea nr. 33 adresată de **Armando França** (H-1067/08)

Subiect: Proceduri de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii în domeniul apărării și securității

Piețele europene ale armelor sunt fragmentate și prin urmare, au suferit efecte economice adverse din anii 1990. În ultimii 20 de ani, cheltuielile privind apărarea în Europa au fost reduse la jumătate, iar vânzările, ocuparea forței de muncă și investițiile legate de cercetare și tehnologie s-au redus. Cu toate acestea, chiar și cele mai mari state membre se confruntă cu dificultăți în a face față sarcinilor financiare impuse de costul dezvoltării unor noi sisteme de arme. Reorganizarea forțelor armate de la sfârșitul războiului rece a determinat reducerea numerică a stocurilor de echipament convențional de apărare, dar a creat și noi cerințe în ceea ce privește calitatea.

Comisia nu consideră că țările care sunt în principal cumpărătoare, precum Portugalia, se află într-o situație dezavantajată deoarece ultima propunere nu reușește să instituie un sistem de compensații prin care statele membre ar putea să garanteze veniturile industriale, de natură civilă sau militară, în domeniul achizițiilor de echipament de apărare? Este dispusă să permită un sistem de compensații?

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. –Acum o lună, Parlamentul a adoptat o rezoluție cu privire la o propunere de directivă privind achizițiile de echipament în domeniile apărării și securității. Acest lucru înseamnă că propunerea a trecut cu succes de prima lectură și va fi adoptată în curând de Consiliu.

Noua directivă reprezintă un pas important în vederea instituirii unei piețe europene comune în domeniul apărării. Va introduce norme corecte și transparente de achiziții, aplicabile pe întreg teritoriul Uniunii. Acestea vor spori deschiderea piețelor în domeniul apărării dintre statele membre, spre avantajul tuturor. Industriile europene vor obține o piață internă mult mai extinsă și vor deveni mai competitive; eficiența forțele noastre armate va crește, ceea ce va ajuta la ameliorarea capacităților de apărare ale Europei; și nu în ultimul rând, contribuabilii vor beneficia de mai multă eficiență în domeniul cheltuielilor publice.

Unul dintre aspectele controversate din timpul dezbaterii cu privire la directivă a fost „compensațiile” – cu alte cuvinte, compensația economică pentru achizițiile în domeniul apărării de la furnizori străini. Unele dintre statele membre au propus includerea în directivă a unui sistem de compensații care le va permite garantarea acestor venituri industriale legate de investițiile în domeniul apărării.

Compensațiile au drept scop dezvoltarea industriei statului membru care achiziționează echipament de apărare peste hotare. Astfel, pot determina denaturarea pieței interne și pot implica discriminări față de companiile din alte state membre pe baza naționalității furnizorului. Tratatul CE interzice discriminarea pe motiv de naționalitate, iar o directivă, în calitate de legislație secundară, trebuie să respecte Tratatul.

Serviciul juridic al Consiliului a confirmat în avizul său din 28 octombrie 2008 că, citez, „măsurile restrictive de achiziție concepute să promoveze industria internă nu respectă principiile generale ale Tratatului CE”. Prin urmare, compensațiile privind achizițiile în domeniul apărării pot fi permise numai dacă sunt necesare pentru protejarea intereselor de bază legate de securitate sau dacă sunt justificate pe baza unei exigențe imperative de interes general. Spre deosebire de acestea, interesele economice nu sunt suficiente. Marea majoritate a statelor membre și a Parlamentului au fost de acord cu această evaluare.

Astfel, nu a existat doar o obligație legală, ci și un consens politic de a nu accepta în cadrul directivei compensații în scopul dezvoltării industriilor naționale. Prin urmare, nici Comisia, în cadrul propunerii acesteia, nici co-legislatorii, și anume Consiliul și Parlamentul European, nu au inclus norme specifice privind compensațiile în textul Directivei privind apărarea.

Cu toate acestea, Directiva privind apărarea oferă alternative la compensații. Statele membre care sunt în principal cumpărători de echipament de apărare încearcă de obicei să își justifice dorința de a obține compensații fie prin nevoia de securitate a aprovizionării, fie prin necesitatea de a deschide piețe în domeniul apărării pentru IMM-urile lor. Directiva privind achizițiile publice în domeniul apărării va răspunde acestor preocupări. Pe de o parte, permite autorităților contractante să le solicite ofertanților obligații specifice pentru a îndeplini cerințele lor legate de securitatea aprovizionării. Pe de altă parte, aceasta cuprinde prevederi cu privire la subcontractare, prin care li se poate cere ofertanților să își deschidă lanțurile de aprovizionare concurenței din întreaga UE și facilitează accesul IMM-urilor, deoarece acest lucru va contribui la reconcilierea intereselor legitime de securitate și economice ale statelor membre care fac achizițiile și se va evita necesitatea de a recurge la compensații.

Armando França (PSE). – (PT) Îi sunt recunoscător domnului comisar pentru răspunsul complet pe care l-am primit. Cu toate acestea, aș dori să subliniez preocuparea mea, care este legată și de situația de criză cu care ne confruntăm astăzi, așa cum știm cu toții, precum și de faptul că ne aflăm într-un an electoral, ceea ce poate contribui, în mare măsură, la diminuarea interesului și la lipsa de entuziasm în acest domeniu.

Cu toate acestea, domnule comisar, am obligația să vă aduc la cunoștință faptul că nu trebuie să uităm aspectul esențial din punctul nostru de vedere, și anume să prevenim ca țările cumpărătoare, precum Portugalia și altele, să se afle în poziție dezavantajată.

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. – Sunt de acord cu aceste consecințe politice și mă regăsesc în faptul că ne aflăm într-un an electoral. Cu toate acestea, așa cum știe onorabilul membru, în cadrul acestei directive, care a trecut prin întreg procesul, au fost examinate aceste probleme și s-a ajuns la consensul ca statele membre și Parlamentul European să nu urmeze această cale.

Diferitele grupuri de lucru au dezbătut intens problema, însă consensul, din motivele pe care le-am subliniat în răspunsul meu oficial, a fost de a nu urma calea sugerată de onorabilul membru. Din motivele pe care le-am menționat anterior, aș adopta o atitudine pozitivă cu privire la realizările noastre în urma acestor compromisuri, acestea fiind în interesul tuturor economiilor europene.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Aș dori să continui referindu-mă la prima parte a întrebării și să ridic problema contractelor publice în general și cea a licitațiilor restrânse, despre care numeroase persoane susțin că reprezintă sau determină un raport extrem de slab între costuri și rezultate. Poate Comisia, la un moment dat – poate nu acum – va aborda această problemă, în special în circumstanțele economice mai limitate cu care se confruntă numeroase din statele noastre membre și va examina din nou problema contractelor și a licitațiilor și, în special, a licitațiilor restrânse.

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. – Așa cum știe și dna McGuinness, cu ocazia reuniunii Consiliului European din decembrie anul trecut, șefii de stat europeni au fost de acord că se poate aplica o perioadă mai scurtă pentru a obține licitații în 2009 și 2010. De fapt, aceasta coincide cu flexibilitatea oferită în directivele existente deoarece, în circumstanțele economice dificile cu care se confruntă toate economiile europene, șefii de stat s-au gândit că aceasta este calea potrivită, care este permisă în cadrul directivelor existente.

Sunt conștient de problemele pe care statele membre le-au ridicat cu privire la licitațiile restrânse, dar noi revizuiim periodic directivele în domeniul achizițiilor publice și mă voi asigura că observațiile doamnei McGuinness vor fi integrate în sistem.

Președintele. – Întrebarea nr. 34 adresată de **David Martin (H-001 3/09)**

Subiect: Relațiile comerciale dintre UE și Israel

În lumina acțiunilor militare continue din fâșia Gaza, a recurgerii excesive și disproporționate la forță de către Israel și în lumina miilor de victime civile și a asasinării cetățenilor palestinieni nevinovați, în ce mod are de gând Comisia să-și revizuiască relațiile comerciale cu Israelul?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Comisia a condamnat foarte hotărât violențele din Gaza. Criza dovedește încă o dată că nu există o soluție militară pentru conflictul israelo-palestinian. Numai negocierile cu angajamentul deplin al părților pot genera o soluție durabilă.

Comisia salută recenta încetare a ostilităților din Gaza. Este esențial ca toate părțile să facă din actuala încetare a focului o stare permanentă prin punerea în aplicare a Rezoluției 1860 a Consiliului de Securitate al ONU. O serie de aspecte trebuie să fie abordate fără întârziere, în special redeschiderea tuturor intrărilor și ieșirilor

din Gaza, oprirea susținută a atacurilor cu rachete împotriva Israelului și un mijloc eficient de a preveni contrabanda cu arme către Gaza.

Acum că se pare că ostilitățile au încetat, va fi important să reluăm cât mai repede discuțiile care vizează un proces global de pace. UE a solicitat partenerilor săi ajutorul pentru a continua procesul de pace. Prioritatea imediată a Comisiei este de a reduce suferințele umanitare ale populației din Gaza. Relațiile comerciale dintre UE și Israel vor continua. Izolarea, sancțiunile sau orice altă formă de boicotare ar afecta negativ discuțiile și negocierile care au drept scop găsirea unei soluții durabile la conflict. În plus, în timp ce sunt direcționate asupra intereselor israeliene, acestea se vor dovedi a fi dăunătoare pentru Teritoriul Palestinian Ocupat, care depinde din punct de vedere economic de Israel, în calitate de destinație principală pentru exporturile sale și pentru ocuparea forței sale de muncă.

David Martin (PSE). – Aș dori să îi mulțumesc domnului comisar pentru răspunsul său și să salut faptul că a reiterat condamnarea acțiunilor Israelului pe care a făcut-o Comisia. Însă, domnule comisar, toate acordurile noastre comerciale conțin o clauză legată de drepturile omului. La fel ca mulți dintre alegătorii mei, eu nu înțeleg cum, în ciuda faptului că o țară recunoaște că recurge la acțiuni militare disproporționate împotriva unei populații civile – își ia în mod deliberat drept ținte școli, sediile organizațiilor internaționale pașnice și neutre – tot nu credem că și-a încălcat clauzele legate de drepturile omului. Când va avea loc o încălcare a drepturilor omului dacă nu în aceste circumstanțe?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Trebuie să spun că întreaga noastră politică legată de această etapă a conflictului din Israel/Palestina constă în accentul pe care îl pune Comisia pe ajutorul umanitar și ajutorarea populației din Gaza, iar toate celelalte întrebări vor fi examinate mai târziu. Politica noastră comercială nu se va schimba, iar evoluțiile ulterioare depind de circumstanțe.

Bineînțeles, știu că vi se pot furniza informații detaliate referitor la anchetele care au fost lansate cu privire la posibila încălcare a drepturilor omului și la infracțiunile comise pe parcursul acestui conflict. Comisia urmărește îndeaproape aceste anchete și, la finalizarea acestora, va lua o decizie, va urmări în continuare evoluțiile și va lua hotărârile următoare.

Președintele. – Numeroase persoane au solicitat întrebări suplimentare legate de această întrebare. În temeiul Regulamentului nostru, pot accepta doar două și, prin urmare, voi avea în vedere cine și când le-a adresat, precum și echilibrul politic. Astfel, voi accepta întrebările suplimentare din partea dlui Allister și a dlui Rack.

Jim Allister (NI). – Domnule comisar, aș dori să salut încurajarea privind continuarea relațiilor comerciale, aș dori să vă încurajez să nu fiți intimidat de uriașa propagandă anti-israeliană și aș dori să solicit Comisiei să aibă în vedere că, ținând cont de faptul că Israelul este una dintre puținele democrații din regiune, este important să nu fie ostracizat sau alienat, ceea ce nu ar promova deloc pacea. De asemenea, astfel de acțiuni nu ar corespunde cu toleranța de care UE a dat dovadă față de numeroasele regimuri despotice din întreaga lume.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Salut faptul că Uniunea Europeană își ia angajamentul umanitar de a-i ajuta pe cei care suferă în fâșia Gaza. De asemenea, salut faptul că am condamnat ceea ce reprezintă probabil o reacție disproporționată din partea Israelului și am indicat în mod corect că nu acesta este modul de garantare a păcii deoarece, dimpotrivă, pune pacea în pericol. Cu toate acestea, ar trebui să găsim timp să explicăm, în numele Uniunii Europene, că oamenii din interiorul fâșiei Gaza au comis acte violente ilegale care au un impact direct și fatal asupra locuitorilor din Israel. Aș fi încântat dacă Uniunea Europeană ar putea oferi un răspuns echilibrat în această privință.

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Vă pot asigura de faptul că întotdeauna Comisia încearcă să fie echilibrată. Având în vedere că și colegii mei, comisarii Michel și Ferrero-Waldner, au condamnat atacurile asupra Israelului, ei au condamnat ambele tabere pentru că au recurs la instrumente violente și la violență. Încercăm să adoptăm o poziție echilibrată și să examinăm toate aspectele acestui conflict foarte complex.

Președintele. – Întrebarea nr. 35 adresată de **Boguslaw Sonik** (H-0029/09)

Subiect: Programul de siguranță a internetului

Decizia nr. 1351/2008/CE⁽²⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 a stabilit unui program comunitar multianual privind protecția copiilor care utilizează internetul și alte tehnologii

(2) JO L 348, 24.12.2008, p. 118.

de comunicare. În conformitate cu această decizie, Comisia are obligația să întocmească programe anuale de lucru ca parte a Programului pentru un internet mai sigur, care este conceput să promoveze o utilizare mai sigură a internetului și a noilor tehnologii de comunicare. Având în vedere amenințările pe care le presupune accesul nelimitat la aceste tehnologii și informații, trebuie acordată o atenție deosebită copiilor și tinerilor. Programul, care se va desfășura între 1 ianuarie 2009 și 31 decembrie 2013, are un buget de 55 milioane EUR.

Comisia va oferi detalii precise cu privire la planul de acțiune și la costurile de punere în aplicare a Programului pentru un internet mai sigur din următorii ani? Cine este eligibil să candideze pentru a participa la program? Cum și pentru ce activități vor fi cheltuite fondurile Programului pentru un internet mai sigur?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Programul pentru un internet mai sigur, predecesorul programului care este acum în curs de lansare, a fost considerat un adevărat succes. Comisia este convinsă că și următorul program va fi un succes.

Programul pentru un internet mai sigur este o inițiativă pan-europeană unică prin care UE dorește să combată conținutul ilegal și comportamentele dăunătoare din mediul on-line și să sporească gradul de conștientizare cu privire la siguranța copiilor în mediul on-line, în rândul publicului european. Acesta facilitează acțiunile și inițiativele naționale în mod coordonat.

Așa cum a subliniat onorabilul membru, noul Program pentru un internet mai sigur, care se va desfășura timp de cinci ani, din 2009 până în 2013, are un buget total de 55 de milioane EUR și va fi pus în aplicare prin programe anuale de lucru. Programul de lucru pentru anul 2009 este în prezent supus consultării dintre serviciile Comisiei. Apoi, Comisia va încerca să obțină opinia favorabilă a Comitetului de gestionare a programului. În continuare, acest document va fi încărcat în registrul de comitologie pentru a-i permite Parlamentului European să-și exercite dreptul de control în interval de 30 de zile, care ar trebui să aibă loc între sfârșitul lui martie și începutul lui aprilie. Programul de lucru definește criteriile de conținut și bugetul orientativ pentru cererile de propuneri care vor fi lansate în 2009.

Cererile de propuneri vor fi deschise tuturor persoanelor juridice stabilite în statele membre. De asemenea, vor fi deschise persoanelor juridice stabilite în statele membre AELS care sunt părți contractante la acordul SEE – Norvegia, Islanda și Liechtenstein. În plus, sunt deschise tuturor persoanelor juridice stabilite în alte țări cu condiția semnării unui acord bilateral.

Programul de lucru pentru 2009 este primul din cele cinci, deci va constitui baza pentru activitățile care se vor desfășura pe întreaga durată a programului. Potrivit proiectului actual, prioritățile sale sunt de a responsabiliza și proteja copiii, prin introducerea de noi acțiuni și prin continuarea acțiunilor începute în cadrul programului anterior „Safer Internet Plus”, prin asigurarea de activități de sensibilizare, prin linii telefonice de asistență și linii de urgență din statele membre, prin consolidarea coordonării la nivel european, precum și prin asigurarea optimizării raportului costuri-rezultate, obținând un impact maxim cu resursele financiare disponibile, și anume 11 milioane de euro pe an.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Doamnă președintă, domnule comisar, salut cu căldură această inițiativă importantă. Aș dori să adresez o singură întrebare. Programul se referă la noțiunea creării unor puncte speciale de contact în fiecare țară, care vor ajuta la coordonarea programului. Domnul comisar are informații suplimentare în această privință și care sunt planurile exacte?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Din păcate, nu deținem informații detaliate cu privire la punctele de contact, dar știm în general că aceste lucruri sunt stabilite în statele membre și depind foarte mult de structura guvernului și de structurile de conducere.

Știu unde se va amplasa acest punct de contact în țara mea, dar în acest moment nu am o listă cu locațiile punctelor de contact din celelalte țări.

Bineînțeles, vă pot oferi detaliile necesare dacă sunteți interesat.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Pericolele pe care le presupune internetul se schimbă în mod constant și am văzut că internetul a trecut de la versiunea 1.0 la versiunea 2.0, dacă ne putem exprima astfel. Pe scurt, acest lucru înseamnă că totul a devenit mult mai interactiv. Au fost cazuri în care tinerii au fost impulsionați să se sinucidă de către platformele web și comunitățile web de acest tip.

Acum întrebarea este următoarea: Considerați că, în general, aceste evoluții sunt un lucru pozitiv sau negativ? Situația va deveni mai periculoasă sau mai puțin periculoasă? Dacă devine mai periculoasă, care sunt planurile Comisiei referitor, în special, la această schimbare din domeniul internetului?

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Problema este cheltuirea corespunzătoare a 55 de milioane EUR. Vă puteți imagina să le acordăm sume mici întreprinderilor mici și mijlocii doar pentru a face programe mai bune, să stabilim clasificări ale programelor pentru tineri, pentru ca aceștia să decidă dacă sunt interesați sau nu de program și, la fel ca și în cazul filmelor, să publicăm o limită de vârstă care arată dacă conținutul este recomandabil și că există o anumită limită de vârstă? Vă puteți imagina alocarea fondurilor pentru programe în același mod ca în cazul programului Eurostars?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Pericolele pe care le implică internetul și dezvoltarea acestuia constituie un aspect foarte important. Știm cu toții ce noutate este internetul în lumea noastră și cât de exponențial s-a dezvoltat în ultimii câțiva ani. Astfel, atât aspectele pozitive, cât și cele negative sunt foarte noi pentru societate și pentru structurile de conducere.

Bineînțeles, structurile de conducere, inclusiv instituțiile europene, trebuie să evalueze în mod corespunzător toate amenințările posibile și sunt convins că acestea fac acest lucru. Programul pentru un internet mai sigur constituie unul dintre răspunsurile la amenințările care au fost deja identificate. O altă amenințare care a fost deja identificată este reprezentată de atacurile informatice și de diferite încercări de atacuri și blocaje prin internet. Există mulți infractori care utilizează internetul, iar agențiile de aplicare a legii sunt implicate în mod activ în abordarea acestor posibile amenințări.

Astfel, consider că una dintre prioritățile principale ale guvernelor – și ale instituțiilor europene – este de a reacționa în mod adecvat; în acest sens, „adecvat” înseamnă că nu ar trebui să restricționăm avantajele enorme pe care internetul le oferă tuturor utilizatorilor.

Cu toate acestea, în timp ce toate aspectele diferite legate de amenințările și posibilitățile oferite de dezvoltare – și reacțiile adecvate față de acestea – constituie mai mult o problemă pentru specialiștii în domeniu, ele sunt și în interesul tuturor utilizatorilor de internet. Pot să vă asigur că, în prezent, Comisia și serviciile sale relevante monitorizează intens situația.

În privința participării la program, Comisia a stabilit că poate exista o mare varietate de posibili candidați, inclusiv întreprinderi mici și mijlocii, și că aceste întreprinderi sunt în special furnizori ai acestor tipuri de servicii. De aceea, cred că și aceste întreprinderi vor avea de câștigat.

Dacă am înțeles bine întrebarea legată de posibilitatea ca generațiile mai tinere să participe la program, nu vă pot oferi acum un răspuns concret, dar Comisia este foarte deschisă în privința implicării unui număr cât mai mare de participanți în program. Cu toate acestea, astăzi nu vă pot oferi un răspuns concret legat de participarea tinerilor.

Partea a doua

Președinte. – Întrebarea nr. 36 adresată de **Ingeborg Gräßle (H-1043/08)**

Subiect: Consilierul special Richard Boomer și platoul Heysel

De la 1 aprilie 2006, Richard Boomer, un întreprinzător belgian în domeniul imobiliar, lucrează în calitate de consilier special al comisarului Kallas în probleme imobiliare. Contractul său a fost prelungit.

Ce l-a determinat pe comisar să-i prelungească contractul? Ce decizii ale comisarului au fost influențate de dl Boomer? La care reuniuni interne ale Comisiei a participat dl Boomer de la prelungirea contractului?

Se pare că acum un alt întreprinzător belgian în domeniul imobiliar încearcă să exercite presiune pentru ca anumite birouri ale Comisiei să fie situate pe platoul Heysel din Bruxelles. Comisia se va pronunța cu privire la acest platou? Care este calendarul pentru luarea deciziilor? Când se vor anunța rezultatele concursului pentru arhitecți pentru Rue de la Loi?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Cunosc foarte bine această întrebare, la care am răspuns deja în repetate rânduri. În primul rând, trebuie să spun că dl Richard Boomer nu este un investitor imobiliar, așa cum se afirmă în întrebare. Toate informațiile despre acesta sunt disponibile pe site-ul web. A fost consilierul meu special de la 1 aprilie 2006 și mandatul său a fost reînnoit în 2008 pentru perioada 1 aprilie 2008 - 31 martie 2009.

Atribuțiile sale în calitate de consilier special sunt următoarele: consilierea vicepreședintelui însărcinat cu administrația, auditul și prevenirea fraudei în ceea ce privește politica imobiliară; ameliorarea relațiilor cu autoritățile competente din Bruxelles și Luxemburg; optimizarea eficienței investițiilor care vor fi efectuate de Comisie.

Trebuie să spun că ne-a oferit expertiză valoroasă, cunoscând starea de fapt din domeniul imobiliar din Bruxelles sau Belgia, deși nu atât de bine pe cea din Luxemburg. Consultanța sa a fost utilă și trebuie să precizez că și liniile directe în domeniul politicii imobiliare în cadrul Comisiei sunt foarte clare. Definiția sa legată de politica imobiliară se încadrează în competența Direcției Generale Personal și administrație, sub autoritatea vicepreședintelui însărcinat cu administrația. Această politică este pusă în aplicare de Oficiul pentru Infrastructură și Logistică Bruxelles (pentru Bruxelles) și de Oficiul pentru Infrastructură și Logistică Luxemburg (pentru Luxemburg). În calitate de consilier special, dl Boomer, precum toți consilierii speciali de la Comisie, oferă consultanță cu privire la politica și perspectivele unei baze pe termen lung în domeniile prevăzute de mandatul său. Nu joacă niciun rol în procesul decizional sau în procedurile de gestionare de la baza acestuia, precum, de exemplu, achiziționarea de clădiri sau suspendarea unui contract de închiriere pe termen lung.

În ceea ce privește cea de-a treia întrebare, legată de un întreprinzător belgian necunoscut în domeniul imobiliar, Comisia nu are cunoștință de presiunile sugerate de onorabilul membru.

Cu privire la ultima întrebare – cea mai importantă – îmi face plăcere să informez onorabilul membru că, într-o comunicare privind politica sa imobiliară de la 5 septembrie, Comisia Europeană și-a anunțat public hotărârea de a păstra o prezență simbolică puternică în centrul zonei europene, dezvoltând în paralel până la trei locații suplimentare în afara acestei zone. Această politică facilitează asigurarea celei mai bune valori adăugate pentru utilizarea banilor publici și reduce presiunile legate de nivelul ridicat al prețurilor în cadrul zonei europene. În conformitate cu această politică, în iunie 2008 Comisia a publicat o cerere de informații adresată pieței pentru a cunoaște mai bine posibilitățile existente de dezvoltare a unei locații în afara zonei europene începând cu anul 2014. Cererea a fost făcută cu o transparență totală, prin publicarea în Jurnalul Oficial. Comisia a primit nouă oferte și în prezent efectuează examinarea tehnică a acestora.

Comisia dorește să asigure onorabilii membri că alegerea locației, care se va face în 2009, se va baza pe examinarea atentă a avantajelor fiecărei oferte, în urma unor proceduri clare, urmărind interesele Comisiei Europene și ținând cont de banii contribuabililor. Până la luarea acestei decizii, Comisia nu se va pronunța asupra niciuneia dintre ofertele care au fost examinate.

Privind întrebarea legată de data anunțării rezultatelor pentru concursul arhitecților pentru Rue de la Loi, Comisia poate menționa numai că această întrebare nu este de competența Comisiei Europene, ci trebuie adresată primăriei regiunii capitalei Bruxelles, care a lansat acest concurs în domeniul planificării urbanistice. Potrivit informațiilor disponibile Comisiei Europene, rezultatul final se așteaptă în primăvara lui 2009.

Regret faptul că răspunsul a fost atât de lung, dar detaliile erau esențiale.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Domnule comisar, îmi face întotdeauna o mare plăcere să vă ascult și să discut cu dvs. despre diferite aspecte. Am obținut o diagramă care arată parcursul profesional al consilierului dvs. special. Aș dori să vă întreb cum vă asigurați că nu apar conflicte de interes. Una dintre persoanele care joacă un rol în noile oferte ale dvs. apare în această diagramă. Este o persoană care a avut o relație profesională îndelungată cu consilierul dvs. special. Cum vă asigurați că nu apar conflicte de interese?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Așa cum am spus, probabil cunoaște mulți oameni. Sunt absolut convins că nu există niciun conflict de interese. El nu și-a exprimat nicio sugestie cu privire la viitoarele noastre decizii politice.

Sunt absolut sigur că veți auzi când se va lua această decizie. Au fost sugerate nouă locații, dar nu știu unde se află acestea. Am citit în ziar despre unele sugestii. Puteți verifica după aceea și astfel, veți înțelege mai bine de ce s-a luat o anumită decizie. Până acum nu este nimic clar, deci sunt foarte interesat să văd toate aceste propuneri.

Consilierul meu a examinat această problemă din toate unghiurile și sunt absolut sigur că nu există niciun conflict de interese și, mai ales, că nu joacă niciun rol în acest proces decizional.

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Aș dori să mai adresez o întrebare. Înțelegem că în prezent se caută locații în afara zonei europene. Cu toate acestea, consider că se utilizează venituri fiscale europene și că Parlamentul European ar trebui să fie implicat într-un proces transparent.

Întrebarea mea este următoarea. Așa cum ați spus, domnule comisar, nouă entități și-au exprimat deja interesul în această cerere de informații și în prezent sunt în curs de evaluare. Cu toate acestea, au fost introduse modificări specifice de utilizare într-o locație, platoul Heysel. Cum se potrivesc informațiile pe care tocmai ni le-ați oferit cu ceea ce se pregătește deja la această locație? Am dori niște informații mai specifice, mai ales referitoare la data la care vom fi informați despre stadiul global și referitoare la procedură.

Sîim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Veți fi informați în mod detaliat despre procedura completă și aceasta poate fi examinată. Va fi o decizie foarte clară și transparentă. Motivul pentru care căutăm așa-numitele „locații suplimentare” în afara cartierului european este tocmai pentru că dorim o utilizare mai eficientă a banilor.

Dacă toate serviciile noastre se concentrează în Cartierul european, acest lucru le oferă investitorilor imobiliari ocazia de a cere prețuri foarte ridicate, ceea ce am observat deja în repetate rânduri. Astfel, a devenit o necesitate să avem alte locații, mai ales pentru a reduce costurile. Aceasta este ideea principală.

Deja avem unele clădiri și locații în afara Cartierului european. Avem clădiri în Beaulieu, pe Rue de Genève, precum și în alte locuri. Suntem interesați să căutăm. Am solicitat să se propună 70 000m² și apoi vom examina toate posibilitățile.

Ați menționat Heysel. Am citit despre acest lucru în ziare. Nu știu nimic despre Heysel. Dar de când am citit în ziare, am fost abordat de câțiva politicieni belgieni care mi-au înfățișat aspectele pozitive și negative ale locației, dar aceasta nu a fost considerată niciodată drept o opțiune preferată. Nu s-a hotărât nimic. Este un întreg proces.

Locația clădirilor este un subiect de mare interes pentru politicienii belgieni și de la Bruxelles, iar regiunea Bruxelles este, de asemenea, interesată să avem o locație în afara Cartierului european, deci vom lua această decizie. Avem o comisie de evaluare care în prezent examinează propunerea și după aceea se va înfățișa înaintea consiliului OIB și mai târziu înaintea Comisiei. Va fi un proces transparent. Totuși, sugerez să nu ne implicăm în dezbaterile și interesele interne ale Belgiei.

Președintele. – Întrebarea nr. 37 adresată de **Liam Aylward** (H-1052/08)

Subiect: Falsificarea bancnotelor și monedelor euro

Comisia ar putea furniza informații cu privire la situația actuală legată de falsificarea bancnotelor și monedelor euro, precum și o analiză a măsurilor luate de UE în vederea combaterii fraudei prin falsificare?

Sîim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Comunitatea Europeană a elaborat o serie de acțiuni pentru a proteja moneda euro împotriva falsificării, dar pentru a răspunde întrebării dvs. legate de situația luptei împotriva falsificării, vă pot spune următoarele:

În 2008, potrivit unor cifre publicate de Banca Centrală Europeană, au fost scoase din circulație un număr de 666 000 de bancnote euro false – deci puțin peste 600 000 comparativ cu cele 20 de miliarde de bancnote euro autentice: această cifră nu este prea alarmantă. La nivel istoric, bancnota de 50 de euro a fost cea mai falsificată, dar în a doua jumătate a lui 2008 – pentru prima dată – cea mai falsificată bancnotă a fost cea de 20 de euro.

În ceea ce privește monedele euro, în 2008 a fost scos din circulație un număr de 100 095 de monede false, ceea ce reprezintă o scădere cu 7% comparativ cu 2007, iar moneda de doi euro a fost întotdeauna cea mai falsificată.

Deci acest proces este monitorizat îndeaproape. Rolurile sunt împărțite. Banca Centrală Europeană este responsabilă cu coordonarea combaterii falsificării bancnotelor euro. Comisia, în special serviciul OLAF, se ocupă de falsificarea monedelor.

Adevărata aplicare a legii are loc la nivelul statelor membre, dar coordonarea este efectuată de Banca Centrală Europeană. Avem un Centru tehnic și științific, care efectuează analiza și clasificarea monedelor proaspăt contrafăcute.

Este important să menționăm că Europolul joacă un rol esențial în combaterea falsificării banilor. Astfel, aceasta este situația legată de falsificarea bancnotelor și monedelor euro.

Liam Aylward (UEN). – Domnule comisar, în timp ce ați putea indica în răspunsul dvs. că aceasta este o problemă minoră în contextul global al lucrurilor, cu toate acestea primesc destul de multe plângeri din

partea întreprinderilor mici, potrivit cărora situația devine din ce în ce mai dificilă pentru ele și se confruntă cu tot mai multe probleme.

Pentru a aborda problema falsificării, consider că este extrem de important să beneficiem de o cooperare maximă între poliție, Banca Centrală Europeană, la care ați făcut deja referire, și Comisia Europeană.

Ați putea să-mi prezentați situația actuală cu privire la acest nivel de cooperare și să-mi spuneți dacă apreciați că acest nivel de cooperare este suficient de bun și de puternic?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Sunt direct responsabil cu OLAF, iar OLAF este responsabil, așa cum am menționat, de monedele false. Nu am fost informat că nu ar exista o bună cooperare între statele membre și instituțiile europene, inclusiv Europol, unde am fost și unde am văzut tehnologia detectării bancnotelor și monedelor false.

Astfel, consider că situația este mai mult sau mai puțin satisfăcătoare, comparativ cu alte câteva domenii în care cooperarea nu este atât de bună. Însă în domeniul falsificării, Comisia nu a fost informată că există o problemă legată de cooperarea dintre Europol și agențiile naționale de aplicare a legii. Dimpotrivă, Europol are acolo specialiști de la agențiile naționale de aplicare a legii și aceștia colaborează împreună pentru a combate falsificarea banilor.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Doamnă președintă, domnule comisar, odată cu aniversarea a zece ani a monedei euro în această perioadă de criză economică globală, aș dori să întreb Comisia dacă are de gând să solicite Bancii Centrale Europene să aprobe bancnotele de un euro și de doi euro deoarece acestea sunt principalele monede falsificate, cazul cel mai recent fiind cel al lirei turcești care, așa cum știți, seamănă cu moneda de doi euro și astfel, continuă să fie falsificată.

Gay Mitchell (PPE-DE). – Aș dori să îi mulțumesc comisarului pentru răspunsurile sale și să îl întreb dacă, în cazul în care ar exista trei falsificatori de bani – „A” care acționează în Germania, „B” care acționează în Irlanda și „C” care acționează în Slovacia – fiecare ar primi aceeași pedeapsă dacă ar fi prinși falsificând bani?

Să reformulez – există vreun stimulent pentru ca falsificatorii de bani să își desfășoare activitatea într-un anumit stat și nu în altul deoarece pedepsele de acolo sunt mai puțin severe? În Statele Unite, falsificarea de bani este o infracțiune gravă. Adoptăm aceeași atitudine în Uniunea Europeană?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – În primul rând, cunosc foarte bine problema lirei turcești. Nu este o întrebare pentru Banca Centrală Europeană, ci chiar eu, în timpul unei vizite în Turcia, am abordat această problemă împreună cu membrii guvernului turc, care au promis să retragă treptat această monedă și să o modifice pentru a nu mai semăna atât de mult cu monedele europene. Cel puțin s-a promis acest lucru. Se întâmpla acum doi ani și această problemă nu a mai fost ridicată, deci probabil procesul este în curs.

În privința cooperării, la începutul lui 2009, s-a organizat o operațiune amplă împotriva falsificatorilor împreună cu autoritățile italiene, deci cooperarea funcționează.

În ceea ce privește sentințele instanțelor, aceasta este o problemă a sistemului judecătoresc național și este mai degrabă o întrebare pentru colegul meu, dl Barrot, dar nu am auzit niciodată ca Uniunea Europeană să lanseze o inițiativă pentru a armoniza aceste pedepse. Cu toate acestea, știu din țara pe care o cunosc cel mai bine, precum și din alte țări, că falsificarea de bani constituie peste tot o infracțiune gravă.

Bineînțeles, așa cum am spus, există o cooperare extinsă între agențiile de aplicare a legii în privința luptei împotriva persoanelor implicate în astfel de activități dar, din câte știu, nu există o inițiativă de a armoniza această legislație în întreaga Europă.

Președinte. – Întrebarea nr. 38 adresată de **Gay Mitchell** (H-1071/08)

Subiect: Utilizarea eficientă a bugetului UE

Odată cu intrarea în vigoare a bugetului UE pentru 2009, cum va continua Comisia să se asigure că banii contribuabililor din UE sunt utilizați cu o eficiență maximă, iar risipa este minimă?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Fără îndoială, aș putea vorbi cel puțin o oră despre aceste probleme. Acțiunile în acest domeniu se reflectă în procesul continuu de descărcare de gestiune și în numeroasele comunicări ale Comisiei, în numeroasele rezoluții privind descărcarea de gestiune și în numeroasele discursuri din cadrul Comisiei pentru control bugetar. Așadar, mai întâi vă pot asigura că ne ocupăm foarte serios de aceste aspecte și că situația se ameliorează.

Sistemul este următorul. Autoritatea bugetară, care este Parlamentul, autorizează Comisia să utilizeze banii, iar acești bani pot fi folosiți pentru a pune în aplicare politicile comunitare. Există un program special de cheltuieli, care are propriul temei juridic. Parlamentul, de asemenea, concepe acest temei juridic, astfel încât regulile sunt stabilite de autoritatea bugetară în privința bugetului.

Apoi urmează execuția, care cuprinde diferite niveluri. Bineînțeles, unul dintre acestea este Comisia, care este principalul actor responsabil cu execuția bugetului. Activitățile noastre de îmbunătățire a guvernării financiare se reflectă în rapoartele noastre anuale de activitate, iar Curtea de Conturi a apreciat că acestea se ameliorează tot mai mult și că reflectă mai adecvat situația.

Aceasta este partea internă. O altă parte este legată de sistemele de control și audit, care au fost, de asemenea, consolidate în ultimii ani, de exemplu în politicile interne în domeniul cercetării, unde am crescut numărul de angajați responsabili cu controlul și auditul. În această parte este important, de asemenea, să existe o gestionare comună. Depinde foarte mult și de contribuția și de eforturile statelor membre de a-și reduce erorile și de a evita utilizarea necorespunzătoare a banilor. Și în acest domeniu se înregistrează progrese. A fost introdus un instrument complet nou – așa-numitul rezumat anual al tuturor rapoartelor agențiilor de plată. Acestea au fost analizate atent pentru prima oară anul trecut și acum se efectuează din nou acest lucru.

Astfel, situația se ameliorează. Raportul Curții de Conturi, care a fost, de asemenea, modificat în mare măsură de la începutul perioadei noastre, determină acum schimbările. Această determinare a schimbărilor arată, de asemenea, faptul că lucrurile s-au ameliorat. Astfel, banii europeni sunt gestionați destul de rigid – chiar prea rigid în anumite domenii. Putem arăta ceea ce s-a făcut. Dar putem, de asemenea, să spunem că lucrurile sunt departe de a fi perfecte. Acesta este un mecanism uriaș care trebuie să funcționeze în mod omogen. Potrivit estimărilor Curții de Conturi, în majoritatea domeniilor, 98% dintre toate tranzacțiile se desfășoară fără erori. În cadrul fondurilor structurale este vorba de aproximativ 90%, deci marea majoritate a tranzacțiilor nu conțin erori și toate erorile vor fi corectate. Numărul deciziilor de corectare a erorilor legate de fondurile structurale a crescut foarte mult în această perioadă. Bineînțeles, vă pot oferi foarte multe cifre dacă este necesar. Acestea sunt câteva date orientative, dar în mod clar, nu acoperă întreg răspunsul la întrebarea simplă: „Cum gestionați bugetul european?”

Gay Mitchell (PPE-DE). – Domnul comisar este conștient de faptul că, potrivit afirmației Curții de Conturi, au existat erori inacceptabile cu privire la cheltuieli în cinci din cele șapte domenii politice acoperite de bugetul de 140 de miliarde EUR? Este adevărat, lucrurile s-au îmbunătățit: auditorii au estimat că cel puțin 12% din Fondul de coeziune nu ar fi trebuit plătit anul trecut și a fost redus la 11% anul acesta – aceasta este o îmbunătățire. Însă 11% reprezintă 462 de milioane EUR. Domnul comisar consideră că acest lucru este acceptabil?

În alte domenii politice – agricultură, mediu, ajutor extern, dezvoltare și extindere, cercetare, energie și transport, educație și cetățenie – rata erorilor (folosesc termenul de „eroare”) a fost între 2% și 5%, iar auditorii au observat că a existat o rată „disproporționat” (acesta este cuvântul lor) de mare a erorilor pentru dezvoltarea rurală, care acum reprezintă 20% din cheltuielile agricole și este în creștere.

Acesta este un dezastru, domnule comisar! Ne putem aștepta ca această situație să se îmbunătățească?

Sjím Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Bineînțeles că trebuie să se îmbunătățească, dar trebuie să înțelegeți că se produc și erori. De exemplu, procentul de 12% pentru anul trecut se bazează pe eșantioane luate de Curtea de Conturi, utilizând o metodologie absolut corectă. Aceste eșantioane se ridică la 63 de milioane EUR. Toate aceste eșantioane au fost corectate, recuperate și au fost furnizate documentele necesare. Prin urmare, problema procentului de 12% din 2006 este soluționată.

Erorile nu sunt o risipă de bani: erorile sunt erori care trebuie corectate. Toate cifrele sunt disponibile din partea Comisiei pentru control bugetar, pentru acțiunile în scopul recuperării banilor plățiți în mod necorespunzător.

De exemplu, anul acesta, Fondul de Dezvoltare Regională a decis recuperarea a aproximativ 2,3 miliarde EUR de la statele membre – cu condiția să nu existe alte corectări, dar acesta este un proces în privința căruia am fost mult mai stricti anul trecut decât înainte; cu toate acestea, trebuie să înțelegeți că se produc și erori.

Între timp, Curtea de Conturi a înaintat această descărcare de gestiune, acest raport. Pe baza acestui raport, au înaintat cele două cazuri către OLAF pentru o anchetă suplimentară – un caz a fost închis și altul este în curs de investigare. Acestea sunt cazurile posibile de fraudă. Trebuie să spun că această situație nu este atât de rea, deși trebuie să ne asigurăm, desigur, că banii sunt utilizați în mod corespunzător în orice domeniu.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – Domnule comisar, ca urmare a crizei financiare, în semn de solidaritate, salariile miniștrilor, parlamentarilor, membrilor Parlamentului European și ale altor demnitari au fost reduse cu 10%, 15% sau 20% în unele țări ale UE.

Susțineți această idee? Știu că este complicată punerea în aplicare a acestei măsuri, dar măcar teoretic, ați pune în aplicare o astfel de idee în cadrul Comisiei Europene?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - Având în vedere că eficiența energetică este unul din domeniile prioritare pentru redresarea economică a Uniunii și pentru lupta împotriva schimbărilor climatice, consider necesară înființarea unui Fond european pentru eficiență energetică și pentru energie regenerabilă care să mobilizeze fondurile publice și private pentru implementarea proiectelor specifice pe teritoriul Uniunii Europene. Acesta ar fi un model de eficiență al utilizării banului public european. Doresc să întreb Comisia care este punctul de vedere.

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. –Nu cunosc poziția Parlamentului cu privire la salarii. Această chestiune este legată de deschiderea Statutului funcționarilor, care este o problemă foarte complicată. La început, Comisia a hotărât să nu deschidă Statutul funcționarilor, ci să determine acest mecanism să funcționeze bine. Până acum, având în vedere complexitatea deschiderii Statutului funcționarilor, nimeni nu a sugerat redeschiderea acestuia.

Bineînțeles, dacă propunem acest lucru, trebuie să negociem cu partenerii noștri sociali, sindicatele. Bineînțeles, putem negocia cu acestea sau le putem adresa aceste întrebări, însă există puține șanse de deschidere a Statutului funcționarilor înainte de terminarea mandatelor Parlamentului și Comisiei.

În ceea ce privește fondurile, nu am înțeles întrebarea. Sugați fuzionarea tuturor fondurilor? Puteți repeta întrebarea?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - Propun crearea unui Fond european destinat eficienței energetice, însă pentru proiecte puse în aplicare în cadrul Uniunii Europene. Cred că ar fi foarte util pentru dezvoltarea economică durabilă a Uniunii Europene.

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. –Aceasta este o problemă foarte amplă. Pot transmite întrebarea colegilor.

Noi, împreună cu Parlamentul, întrebăm statele membre dacă acești bani – aceste 5 miliarde EUR – pot fi puși la dispoziție doar pentru eficiența energetică. Până acum, aceasta a fost o dezbateră foarte aprinsă în Consiliu.

Există unele posibilități de a sprijini eficiența energetică prin fondurile de coeziune. Însă instituirea unui fond nou va da naștere, probabil, la numeroase dezbateri foarte lungi. Nu știu cât de bună este această idee deoarece energia încă nu intră sub incidența competențelor Comunității – este o problemă strict națională.

Văzând ce se întâmplă cu aceste 5 miliarde EUR, nu sunt foarte entuziasmat de cooperarea dintre statele membre în privința instituirii diferitor instrumente financiare. Bineînțeles, pot doar să susțin această idee.

Președinte. – Întrebarea nr. 39 adresată de **Manuel Medina Ortega (H-1036/08)**

Subiect: Acordurile cu țările din Comunitatea Andină

Având în vedere problemele instituționale cu care se confruntă în prezent Comunitatea Andină, Comisia consideră că mai este posibil un acord comun cu această comunitate sau crede că acordurile individuale cu unul sau mai mulți membri CAN ar fi mai realizabile?

Siim Kallas, vicepreședintele Comisiei. –Vă mulțumesc pentru această oportunitate de a aborda problema foarte interesantă a politicii noastre externe cu privire la Comunitatea Andină.

Negocierile de la o regiune la alta cu Comunitatea Andină au intrat într-un impas vara trecută din cauza incapacității Comunității Andine de a cădea de acord asupra pozițiilor comune de negociere în anumite domenii comerciale. Aceste diferențe reflectă, într-o anumită măsură, abordările diferite ale diferitelor țări din regiune cu privire la politicile economice și comerciale.

În ciuda eforturilor întreprinse de unele țări din Comunitatea Andină pentru a depăși acest impas, Comisia a putut observa că nu mai exista un consens cu privire la continuarea negocierilor. În aceste condiții și fără a renunța la obiectivul pe termen mediu de a realiza o asociere între Comunitatea Andină și Uniunea

Europeană, Comisia a propus Consiliului un nou format dublu de negocieri, care a fost aprobat de Consiliu la 19 ianuarie.

În primul rând, și cu scopul de a menține și consolida relațiile dintre Uniunea Europeană și Comunitatea Andină, Comisia propune îmbogățirea și actualizarea dialogului politic și a acordului de cooperare din 2003.

În al doilea rând, Comisia propune negocierea acordului comercial multipartit în afara cadrului Comunității Andine cu acele țări care sunt pregătite și capabile să se angajeze în negocieri comerciale ambițioase, cuprinzătoare și compatibile cu OMC. Bineînțeles, toate sunt invitate.

Ținând cont de discrepanțele dintre țările din Comunitatea Andină în privința părții comerciale a acordurilor de asociere, Comisia consideră că abordarea propusă este cea mai potrivită pentru a ne permite o continuare pragmatică și constructivă, continuând în același timp să susținem Comunitatea Andină și integrarea andină.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Domnule președinte, sunt de acord cu dvs. când spuneți că aceasta este metoda cea mai potrivită. Mi-am petrecut ultimele zile în Republica Bolivia și am urmărit zilnic evenimentele de acolo.

Întrebarea specifică pe care doresc să v-o adresez este următoarea: când mă aflam acolo, s-a ridicat obiecția că aceste acorduri ar putea să contravină Acordului de la Cartagena – acordul pe care se bazează Comunitatea Andină – și că este posibil să fie necesară modificarea acestui acord.

În prezent, Comisia îmi poate spune dacă acordurile pot fi încheiate fără a modifica textul fundamental al Comunității Andine?

Siiim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Consider că această întrebare este destul de dificilă. Din câte am citit în aceste note, cred că, pe baza acestui acord al Comunității Andine, este posibilă continuarea procesului, dar aș fi bucuros să vă dau informații mai detaliate prin intermediul serviciilor noastre.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Parlamentul European a trecut la un alt nivel în privința relației cu America Latină deoarece acum există relații reciproce între Parlamentul European și aproape toate parlamentele din America Latină, inclusiv Parlamentul andin, prin intermediul EuroLat. Această revenire susținută, pragmatică la relații bilaterale este într-adevăr abordarea corectă sau ar trebui să încercăm să stabilim un dialog intensiv cu America Latină în mod global și să luăm în considerare numai anumite cerințe specifice în contextul dispozițiilor speciale?

Siiim Kallas, vicepreședintele Comisiei. – Da, fără îndoială aceasta este abordarea Comisiei. Întotdeauna am susținut acordurile între organizațiile multilaterale și suntem mereu conștienți de pericolele negocierilor bilaterale, care pot duce foarte ușor la confuzii.

Sunt foarte mulțumit că mi s-a solicitat să merg la Barbados să semnez un Acord de liber schimb între Uniunea Europeană și 14 țări din regiunea Caraibelor. Aceasta a fost o realizare foarte mare. A încurajat și a intensificat foarte mult comerțul dintre aceste țări și a fost salutat ca un pas foarte constructiv. Așadar, vom încerca, fără îndoială, să adoptăm o abordare multilaterală.

Președinte. – Întrebarea nr. 40 adresată de **Avril Doyle (H-1045/08)**

Subiect: Înălțurarea Organizației Mujahedinii Poporului din Iran de pe lista de teroriști a UE

La 4 decembrie 2008, Tribunalul de Primă Instanță (TPI) a anulat Decizia Consiliului din 15 iulie 2008 de a menține Organizația Mujahedinii Poporului (MPI) pe lista de teroriști a UE.

Verdictul a evidențiat că dreptul MPI la apărare și protecție judiciară efectivă a fost încălcat de Consiliu, care nici nu a reușit să dovedească faptul că MPI a fost implicată în activități teroriste. Verdictul a mai subliniat că dosarul trimis de guvernul francez nu s-a bazat pe „dovezi concludente și credibile” și că se referea la indivizii suspecti că sunt membri ai MPI și nu la MPI propriu-zisă.

Această sentință este ultima dintre cele șase hotărâri ale Înaltei Curți și ale Curții de Apel din Marea Britanie, precum și ale TPI în favoarea MPI, toate subliniind că MPI nu este implicată în acțiuni teroriste și că nu are de gând să se implice în acțiuni teroriste.

Care este poziția Comisiei, care ar trebui să protejeze statul de drept în această privință?

Ce rol are Comisia în asigurarea unui proces corespunzător și a unei justiții naturale pentru orice organizație care se află în această poziție?

Siim Kallas, *vicepreședintele Comisiei*. – Așa cum știți cu toții, Uniunea Europeană condamnă terorismul sub toate formele și crede cu convingere că lupta împotriva terorismului trebuie să respecte drepturile omului pentru a fi eficientă și credibilă.

Sancțiunile împotriva teroriștilor sunt aplicate în contextul politicii externe și de securitate comună, iar Comisia are în vedere deciziile luate în unanimitate de statele membre în Consiliu. Astfel, Comisia cunoaște foarte bine faptul că, în hotărârea sa din 4 decembrie 2008, Tribunalul de Primă Instanță a anulat Decizia Consiliului din 15 iulie 2008, prin care Organizația Mujahedinii Poporului din Iran (MPI) se număra printre organizațiile teroriste.

Tribunalul a argumentat că nu a fost respectat dreptul MPI la apărare și protecție judiciară efectivă. În special, motivele pentru care organizația se afla pe listă nu au fost comunicate înainte de pronunțarea deciziei. Astfel, organizația nu a avut ocazia să-ți facă cunoscute opiniile înainte de luarea unei decizii. În aplicarea acestei hotărâri, Consiliul a adoptat, la 26 ianuarie 2009, o nouă listă de persoane și entități supuse măsurilor restrictive aplicate organizațiilor teroriste, iar Organizația Mujahedinii Poporului din Iran nu se afla pe acea listă.

În această privință, este important de menționat că, într-un apendice din 23 octombrie 2008, Curtea Europeană de Justiție a confirmat faptul că procedura actuală de întocmire a listei organizațiilor teroriste, așa cum este aplicată de Consiliu în cazul sancțiunilor care nu se bazează pe sancțiunile Organizației Națiunilor Unite, respectă drepturile omului ale persoanelor și organizațiilor în cauză. Aceasta cuprinde o procedură în care ambele părți sunt audiate, motivele includerii pe listă sunt oferite în prealabil, iar persoana sau entitatea în cauză își poate face cunoscute opiniile.

Avril Doyle (PPE-DE). – Aș dori să îi mulțumesc domnului comisar. Într-adevăr, când am depus această întrebare la 17 decembrie 2008, nu puteam ști despre veștile bune care aveau să urmeze cu ocazia Reuniunii miniștrilor de externe de la 26 decembrie.

Doresc să subliniez că eu condamn terorismul sub toate formele lui. Însă, în același timp, trebuie să vă întreb dacă este acceptabil ca un Consiliu de Miniștri să refuze în mod consecvent să susțină statul de drept și dacă poate ignora hotărârile Tribunalului de Primă Instanță.

În cele din urmă, Comisia a primit vreo reacție – oficială sau nu – din partea regimului iranian actual de la decizia Miniștrilor europeni de externe din 26 ianuarie 2009?

Siim Kallas, *vicepreședintele Comisiei*. – Așa cum am spus, a fost decizia Consiliului, iar acum Curtea de Justiție a arătat care au fost neajunsurile acestei decizii. Presupun că atât Consiliul, cât și celelalte instituții europene vor respecta deciziile Curții.

Curtea de Justiție a afirmat că decizia nu îndeplinea cerințele de fond și de procedură, iar Consiliul a urmat această decizie. Acest lucru a fost discutat la Consiliul Afaceri Generale și Relații Externe (CAGRE), iar Consiliul a decis să nu mențină această organizație pe noua listă de organizații teroriste adoptată la 26 ianuarie 2009.

Însă nu am fost informat de eventuale reacții din partea guvernului iranian. Dimpotrivă, colegii afirmă că nu există reacții din partea guvernului iranian.

Consider că aceste proceduri vor ajuta la abordarea tuturor nuanțelor procesului de întocmire a listelor cu teroriști sau organizații teroriste și va crea posibilitatea de a oferi contraargumente. Acesta mi se pare un progres.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Fără îndoială, lista terorii a fost întocmită pe baza unor informații care nu sunt întotdeauna de încredere. În urma înlăturării Organizației Mujahedinii Poporului din Iran (MPI) de pe lista terorii, există planuri de a efectua o revizuire și o actualizare generală a listei UE a terorii?

Siim Kallas, *membre al Comisiei*. – Bineînțeles, această listă este revizuită în permanență. Dacă un stat membru sugerează o altă abordare, pentru înlăturarea unei entități de pe listă sau adăugarea uneia, acesta este cu siguranță un motiv de a revizui această listă. Astfel, este vorba de un proces dinamic: lista nu este fixă. Trebuie să existe motive pentru orice abordare nouă, dar aceasta poate fi revizuită dacă apar motive noi.

Președintele. – Întrebarea nr. 41 adresată de **Seán Ó Neachtain** (H-1049/08)

Subiect: Viitoarele relații dintre UE și Islanda

Islanda este membru AELS, majoritatea relațiilor economice dintre UE și Islanda sunt reglementate de acordul SEE, Islanda este membru asociat al acordului Schengen și are numeroase alte legături comerciale, economice și sociale cu UE. Impactul crizei financiare a dat naștere la discuții cu privire la posibilitatea ca Islanda, chiar dacă rămâne în afara UE, să se alăture zonei euro. Ce impact ar avea o astfel de acțiune asupra relațiilor dintre UE și Islanda, – în special în domeniul cooperării în materie de mediu și maritime/în domeniul pescuitului? – Comisia Europeană are instituite prevederi pentru a face față unei astfel de situații? Este posibil ca acest fapt, dacă va avea loc, să fie urmat de acorduri similare cu alte state din afara UE?

Siim Kallas, *vicepreședintele Comisiei*. – Fără îndoială, acesta este un aspect care a stârnit discuții extinse pe care nu le-am fi anticipat acum un an. Nu ne-am fi imaginat să discutăm despre potențialele schimbări radicale ale relațiilor dintre UE și Islanda. Întrebarea este ce impact ar avea adoptarea monedei euro de către Islanda – fără ca Islanda să adere la UE – asupra relațiilor dintre UE și Islanda.

Trebuie mai întâi să subliniez că în prezent, în timpul dezbaterii noastre, în Islanda are loc o dezbateră intensă cu privire la relațiile acesteia cu UE, inclusiv cu privire la problema aderării la Uniunea Europeană. Comisia urmărește îndeaproape această dezbateră.

Problema candidării Islandei la statutul de membru al UE este în întregime decizia populației islandeze și, în cazul în care Islanda își va depune candidatura, Comisia și statele membre vor acționa în conformitate cu procedurile prevăzute de Tratat. Vă pot asigura că această candidatură va fi tratată în mod corespunzător.

În privința întrebării specifice legate de adoptarea monedei euro de către Islanda fără ca aceasta să adere la UE, desigur, Islanda poate lua o astfel de decizie în mod unilateral, dar trebuie precizat că opinia fermă a Comisiei, precum și cea a Băncii Centrale Europene este că aderarea unilaterală la euro nu este o opțiune politică recomandabilă pentru Islanda. O astfel de acțiune nu ar avea un impact pozitiv asupra relațiilor dintre UE și Islanda.

Islanda este un candidat potențial la statutul de membru al UE, prin urmare Islanda ar trebui să urmărească integrarea monetară pe termen lung prin intermediul monedei euro numai în contextul unei perspective de aderare la UE. Acest lucru înseamnă că Islanda ar trebui să adopte moneda euro numai după aderarea la UE, după ce îndeplinește condițiile prevăzute de Tratat.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Domnule comisar, referitor la observațiile dvs. legate de solicitarea Islandei de a deveni membru al Uniunii Europene, dacă ar fi făcută o astfel de solicitare – având în vedere caracterul urgent al situației economice – Uniunea Europeană ar avea un sistem accelerat sau o procedură accelerată de punere în aplicare a unei astfel de solicitări? Cum ar putea Uniunea să soluționeze rapid o astfel de cerere, dacă este posibil acest lucru?

Siim Kallas, *vicepreședintele Comisiei*. – Nu cred că Islanda ar putea beneficia de tratament preferențial. În trecut, am purtat negocieri cu țări care acum sunt state membre ale Uniunii Europene și acum purtăm negocieri cu state care ar dori să adere la Uniunea Europeană: trebuie să adoptăm o atitudine egală – trebuie să fie la fel pentru toată lumea. Negocierile vor fi la fel ca și în cazul altor țări candidate. Nu cred că este posibilă adoptarea unei proceduri accelerate pentru aceste negocieri.

Dacă Islanda este destul de pregătită pentru a deveni membru al UE este o altă problemă. Nu știu în ce măsură a adoptat deja o legislație similară cu cea a Uniunii Europene, pentru că acesta este un aspect esențial.

În orice caz, sunt sigur că statele membre vor fi de acord că poziția adoptată trebuie să fie corectă și egală pentru toți posibii candidați. Aceasta este opinia mea. În Comisie nu s-a discutat niciodată despre un tratament preferențial sau despre o procedură accelerată.

Andreas Mølzer (NI). – (DE) Dacă Islanda aderă la UE sau la zona euro, cum intenționează Comisia să prevină ca economia și sistemul financiar islandez, care se află în situație critică, să nu pună în pericol stabilitatea monedei euro sau chiar să o destabilizeze complet?

Avril Doyle (PPE-DE). – În calitate de vicepreședinte al Comisiei pentru pescuit, aș dori să-l rog pe domnul comisar să detalieze asupra modului în care statutul de membru al UE va afecta Acordul de cooperare în materie de pescuit dintre UE și Islanda.

Siim Kallas, *vicepreședintele Comisiei*. – Ambele întrebări sunt destul de specifice. Din nou, trebuie să subliniez poziția de bază potrivit căreia aceste negocieri trebuie să fie aceleași ca și în cazul altor state membre.

Însă, desigur, Islanda are o populație inferioară a 300 000 de locuitori, deci este o țară mică și nu va reprezenta o povară prea mare pentru economia europeană. Cred că ideea de bază este că și-ar aduce contribuția, deci este o economie care poate depăși actualele dificultăți.

Cred că statele membre vor urmări îndeaproape procesul și îi vor solicita mai întâi să își revizuiască sistemul. Aceasta este principala cerință, iar apoi se poate pune problema contribuției pe care o poate aduce Islanda la economia Uniunii.

În privința acordului în materie de pescuit, aceasta este din nou o întrebare foarte specifică. Totuși, îmi amintesc că este un aspect care a fost menționat de câteva ori în negocierile anterioare de extindere.

Cred că problema pescuitului va fi cea mai complicată în negocierile cu Islanda, întrucât are privilegiul destul de mari care, fără îndoială, vor fi contestate de unele state membre. Cred că acesta va fi elementul cheie al negocierilor viitoare.

Nu știu în ce măsură acordul existent este aplicabil sau potrivit pentru viitoarele relații dintre Islanda și alte state membre ale UE. Totuși, făcând parte din această comisie, știți că acesta a fost un subiect foarte aprins în negocierile dintre Norvegia și unele state membre. Cu toate acestea, cred că, cel puțin astăzi, nimeni nu poate spune exact ce promisiuni sau preocupări vor exista în acest domeniu specific.

Președinte. – Vă mulțumesc, domnule comisar, și vă mulțumesc că ne-ați răspuns la atâtea întrebări în această seară.

Întrebarea nr. 50 adresată de **Marian Harkin** (H-1073/08)

Subiect: Raportul demografic

În noiembrie 2008 Comisia Europeană și-a publicat Raportul demografic, care a subliniat provocările cu care se va confrunta Europa în deceniile următoare ca urmare a îmbătrânirii populației. Raportul a recunoscut că aceste provocări vor necesita o varietate de reacții politice, inclusiv întărirea solidarității dintre generații în ceea ce privește asistența pe termen lung, o mai bună recunoaștere a personalului de îngrijire calificat și, cel mai important, mai mult sprijin pentru membrii familiei care oferă îngrijire.

În decembrie 2008, Comisia a publicat Raportul cu privire la restructurarea în Europa, care a evidențiat, de asemenea, aceste provocări demografice și a subliniat că rata de creștere potențială a Europei ar putea să scadă într-o perioadă în care vor fi necesare resurse suplimentare semnificative pentru a satisface nevoile unui număr tot mai mare de persoane în vârstă, cărora trebuie să li se asigure pensii adecvate și îngrijiri pe termen lung.

Având în vedere că membrii familiei care oferă îngrijiri sunt și vor continua să fie o parte inerentă și indispensabilă a sistemului nostru social și de îngrijiri medicale, Comisia poate să prezinte măsurile pe care le-a luat în vederea dezvoltării unor răspunsuri politice la aceste provocări, în special în privința acordării unui sprijin sporit rudelor care oferă îngrijiri?

Vladimír Špidla, *membreu al Comisiei*. – (CS) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, în cadrul agendei sociale reînnoite, adoptate în iulie 2008, Comisia s-a angajat să sprijine nevoile unei populații în curs de îmbătrânire. Problema unei societăți europene în curs de îmbătrânire impune o serie de măsuri strategice, începând cu evaluarea reformelor necesare din sistemul sanitar și de pensii pentru a satisface nevoile unei populații în curs de îmbătrânire și având în vedere durabilitatea fondurilor publice de susținere a cercetării în moduri în care tehnologia informației poate contribui la ameliorarea stării de sănătate și a condițiilor de viață ale persoanelor în vârstă.

În prezent, Comisia finalizează Proiectul de raport comun privind protecția socială și incluziunea socială 2009, care va trimite un semnal clar privind nevoia de a asigura un caracter adecvat și durabil pe termen lung al veniturilor, de a eficientiza asigurarea de asistență medicală și de a reduce inegalitățile în domeniul sănătății. De asemenea, va răspunde provocărilor cu care se confruntă unele state membre în domeniul pensiilor, asistenței medicale și îngrijirilor pe termen lung. Acestea sunt descrise în sondajele anexate ale fiecărei țări în parte.

Statele membre au autoritatea de a lua decizii în privința politicilor de sprijinire a celor care își îngrijesc în mod informal membrii familiei. Cu toate acestea, Comisia poate acționa ca un catalizator al schimbării pentru

a sprijini eforturile statelor membre. În cadrul metodei deschise de coordonare în domeniul protecției sociale și incluziunii sociale, Comisia face eforturi de a încuraja statele membre să adopte politici care sprijină membrii familiei.

În raportul comun pentru 2008, Comisia și statele membre subliniază importanța politicilor cu privire la personalul informal de îngrijire, inclusiv o serie de măsuri precum posibilitățile de formare și consiliere, serviciile de îngrijire și de cazare temporară, concediile pe motiv de îngrijiri și o protecție socială adecvată pentru personalul informal de îngrijire. În plus, Comisia sprijină crearea acestor politici la nivel național prin intermediul studiilor și conferințelor în acest domeniu.

Marian Harkin (ALDE). – Vă mulțumesc pentru răspuns, domnule comisar. Vorbiți despre nevoile unei populații în curs de îmbătrânire. Bineînțeles, asigurarea îngrijirilor este una dintre ele. Ați menționat reforma sistemului de pensii și mă bucur să aud acest lucru deoarece persoanele care renunță la muncă, de multe ori pentru a îngriji copii sau bătrâni, nu plătesc contribuții sociale adecvate și de multe ori, personalul de îngrijire este cel care nu primește pensii adecvate.

Ați menționat că rudele care oferă îngrijiri provin din interiorul statelor membre și sunt de acord cu acest lucru. De asemenea, în răspunsul dvs. ați menționat că Fondul Social European ar putea fi folosit pentru formarea profesională. Aș dori să vă rog să furnizați mai multe detalii în această privință.

În cele din urmă, personalul de îngrijire lucrează: ei sunt lucrători neplătiți. Mă interesează opinia dvs. legată de modul în care priviți personalul de îngrijire din această perspectivă, în cadrul capitolului legat de ocuparea forței de muncă și afaceri sociale, care este propria dvs. Direcție Generală.

Vladimír Špidla, membru al Comisiei. –(CS) În fiecare caz, în elaborarea tuturor documentelor Comisiei, suntem conștienți că, odată cu o populație în curs de îmbătrânire, tot mai multe persoane se vor implica în îngrijirea unei persoane dependente. În aceeași măsură, se menține o politică absolut clară privind egalitatea de gen, deoarece unul dintre riscurile dezvoltării neplanificate este că femeile sunt cele care preiau răspunderea, într-o măsură mult mai mare, pentru membrii familiei aflați în suferință care, de cele mai multe ori, sunt persoane foarte în vârstă. În ceea ce privește finanțarea acestor persoane, aceasta este o problemă a statelor membre. Statele membre pot elabora cele mai variate scheme pentru a-i sprijini pe cei care îngrijesc persoane dependente, iar majoritatea statelor membre au o astfel de schemă.

Întrucât ați menționat Fondul Social European, aș spune că este de înțeles că acesta nu poate asigura finanțarea îngrijirilor persoanelor dependente, dar poate dezvolta și ajuta la dezvoltarea unei game largi de programe importante pentru personalul de îngrijire. Formarea, pe care am menționat-o deja, se concentrează mai ales asupra faptului că, dacă dorim să îngrijim o persoană apropiată și cu care avem o legătură emoțională, în ciuda eforturilor și bunăvoinței noastre, de fapt îngrijirea unei alte persoane este, într-un fel, un domeniu specializat. Prin urmare, este o idee foarte bună ca aceste persoane să dobândească unele cunoștințe și o experiență de bază, deoarece rezultatele sunt benefice și pentru ele: contribuie nu numai la ameliorarea standardului de îngrijire, dar sarcina lor devine simțitor mai ușoară. Acesta este unul dintre motivele pentru care adoptăm această poziție.

De asemenea, aș dori să subliniez un lucru care nu a fost menționat, dar pe care îl avem în vedere, și anume abuzul sau maltratarea persoanelor în vârstă. În majoritatea cazurilor, este evident că abuzul nu se datorează unui defect general de caracter al persoanelor responsabile, ci de multe ori, se datorează unei erori situaționale. Sarcina este pur și simplu prea dificilă și persoanele respective nu pot face față. Dorim să luăm măsuri și în această privință, prin intermediul Fondului Social European.

Președinte. –Întrucât autorul nu este prezent, întrebarea nr. 51 va fi omisă.

Vom trece la întrebarea următoare, care a fost adresată de dl Crowley, dar dl Ryan îl va înlocui.

Întrebarea nr. 52 adresată de **Brian Crowley (H-1056/08)**

Subiect: Sărăcia în Uniunea Europeană

Solidaritatea este un punct de referință al Uniunii Europene, iar valorile comune ale acesteia cuprind investirea în oameni, stimularea egalității șanselor și combaterea sărăciei. În acest scop, Comisia poate să sublinieze care sunt modalitățile viitoare de a asigura că planurile la nivel european de combatere a sărăciei pot fi integrate în politicile naționale?

Vladimír Špidla, *membru al Comisiei*. –(CS) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, odată cu introducerea strategiei de la Lisabona, Uniunea Europeană a stabilit un obiectiv ambițios: să reducă în mod semnificativ sărăcia până în 2010. De atunci, Uniunea a instituit instrumente pentru a atinge acest obiectiv. Metoda deschisă de coordonare în domeniul protecției sociale și al integrării sociale a ajutat la consolidarea luptei împotriva sărăciei și excluderii sociale și a susținut eforturile statelor membre.

Această cooperare dintre statele membre a dat rezultate foarte bune. Voi menționa trei exemple: în prezent există 22 de state membre care și-au stabilit o cifră țintă pentru combaterea sărăciei în rândul copiilor; cetățenii și întreprinderile sunt implicate foarte strâns în strategiile naționale de combatere a sărăciei; iar strategiile de integrare socială au fost încorporate în numeroase domenii politice: ocuparea forței de muncă, educație și formare profesională, sănătate și locuințe. Astfel, toate politicile relevante au fost integrate în lupta împotriva excluderii sociale.

Agenda socială revizuită pe care a adoptat-o Comisia la 2 iulie 2008 stabilește șapte domenii prioritare de activitate, inclusiv lupta împotriva sărăciei și excluderii sociale. Agenda socială revizuită propune, în egală măsură, consolidarea metodei deschise de coordonare. Planul european de stimulare a creșterii și dezvoltării, care a fost înaintat șefilor de stat și de guvern cu ocazia summitului european din decembrie 2008, are drept scop abordarea impactului crizei financiare și economice, precum și consolidarea reformelor care sunt deja în curs în domeniul de aplicare al strategiei de la Lisabona pentru creștere și dezvoltare.

De asemenea, Comisia s-a angajat să monitorizeze în mod regulat impactul social al crizei financiare și economice din statele membre și măsurile luate la nivel național. Acest instrument de monitorizare a impactului social al crizei trebuie publicat trimestrial și, bineînțeles, se va concentra în principal asupra celor mai vulnerabile grupuri.

De asemenea, Comisia va continua să coopereze cu statele membre pentru a asigura punerea în aplicare eficientă a recomandărilor sale adoptate în octombrie 2008 cu privire la integrarea activă a persoanelor celor mai îndepărtate de piața muncii. În special, scopul acestei recomandări este de a crește eficiența schemelor salariului minim, care încă nu sunt suficient de dezvoltate în numeroase state membre. Cu alte cuvinte, este esențial să se permită fiecărui cetățean să atingă un nivel de trai decent, mai ales pe parcursul crizei actuale.

De asemenea, aș dori să vă amintesc că anul 2010 va fi Anul european al luptei împotriva sărăciei și a excluderii sociale. Se va concentra asupra următoarelor aspecte: susținerea respectării drepturilor și oportunităților persoanelor excluse la nivel social pentru a se reintegra activ în societate; accent asupra responsabilității fiecărui membru al societății în lupta împotriva sărăciei; extinderea metodelor încercate și testate în domeniul integrării sociale; consolidarea angajamentului principalilor actori politici.

Cred că măsurile pe care le-am menționat dovedesc faptul că Europa încearcă mereu, în mod concret, să vină în întâmpinarea nevoilor celor mai vulnerabile grupuri, în special în situația economică actuală. Sper că statele membre vor răspunde pozitiv la solicitarea Comisiei de a soluționa consecințele sociale ale crizei. În acest scop, acestea pot utiliza instrumentele comunitare disponibile, în special Fondul Social European și Fondul european de ajustare la globalizare.

Eoin Ryan, *autor*. –Aș dori să îi mulțumesc domnului comisar pentru răspunsul său foarte cuprinzător. În ceea ce privește grupurile vulnerabile, având în vedere situația economică cu care ne confruntăm în prezent și creșterea nivelului șomajului, unul dintre grupurile vulnerabile îl reprezintă, fără îndoială, tinerii.

De multe ori, în perioade dificile din punct de vedere economic, tinerii recurg din păcate la consumul de droguri. Este posibil ca Fondul Social European să fie utilizat în mod direcționat pentru a ajuta tinerii, având în vedere problemele pe care aceștia le cauzează nu doar pentru ei, ca indivizi, ci și pentru familiile și comunitățile lor și dat fiind efectul foarte grav pe care îl poate avea acest lucru asupra comunităților, pe lângă sărăcie și dificultăți?

Mă întreb dacă acest fond ar putea fi direcționat și către acest grup vulnerabil

Vladimír Špidla, *membru al Comisiei*. –(CS) Strategia Comisiei, chiar în această situație economică dificilă, este de a se ocupa de orice discriminare, orice încălcare a principiului egalității șanselor. Bineînțeles, știți foarte bine că legislația europeană permite acțiunile pozitive, adică acțiunile direcționate către grupurile care se află într-o situație foarte dificilă. În general, Comisia, în propunerile sale adresate Parlamentului, facilitează sau – dacă propunerile sunt aprobate – dorește să faciliteze utilizarea Fondului Social European și a Fondului de globalizare. În general, pot afirma că în termeni de reglementări, de structură, nu există obstacole în fața direcționării unui procent important din aceste resurse către tineri. Acest lucru depinde de deciziile sponsorilor

proiectelor individuale, de comunitățile locale și de deciziile la nivel național. Rămâne o întrebare deschisă dar, în principiu, nu există obstacole în fața utilizării eficiente a resurselor în beneficiul tinerilor sau altor grupuri care se află într-o situație deosebit de dificilă.

Președinte. – Timpul afectat întrebărilor s-a încheiat.

Întrebările care, din lipsă de timp, nu au primit nici un răspuns vor primi răspunsuri scrise (consultați Anexa).

(Reuniunea a fost suspendată la ora 19.30 și reluată la ora 21.00)

PREZIDEAZĂ: DL DOS SANTOS

Vicepreședinte

14. Protecția minorităților naționale tradiționale, etnice și imigrante în Europa (dezbateri)

Președinte. – Punctul următor este dezbateri privind întrebarea orală adresată Comisiei referitoare la protecția minorităților tradiționale naționale, etnice și imigrante în Europa, adresată de Csaba Sándor Tabajdi, Hannes Swoboda, Jan Marinus Wiersma, Véronique De Keyser, Katrin Saks și Claude Moraes, în numele Grupului Socialist din Parlamentul European (O-0002/2009 - B6-0005/2009).

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), autor. – (HU) Dle președinte, doamnelor și domnilor, există mai mult de 300 de minorități naționale și etnice și comunități lingvistice diferite care trăiesc pe continentul european. Dintre cetățenii celor 27 de state membre ale UE, aproximativ 15% sunt membri ai unei minorități naționale tradiționale sau ai unei comunități de imigranți. În timp ce obiectivul Uniunii Europene este păstrarea diversității culturale, limbile și grupurile minoritare se confruntă cu amenințarea extincției sau asimilării. Comunitățile de imigranți în creștere constantă se confruntă cu o criză a integrării; gândiți-vă numai la revoltele din suburbiile franceze, de la periferia Parisului, la atacurile teroriste de la Londra sau la tensiunile etnice din Țările de Jos.

Este Uniunea Europeană credibilă când condamnă încălcarea drepturilor omului și ale minorităților în țări terțe? Factorii de decizie ai UE abordează în mod adecvat problemele minorităților naționale și etnice în țările potențial candidate din Balcanii de Vest, în timp ce unele state membre nu pot face acest lucru pe plan intern și, de fapt, practicile lor sunt diametral opuse acestei politici? Cei care nu pot și nu sunt dispuși să abordeze aceste chestiuni, care-și îngroapă capul în nisip, se joacă cu viitorul Europei.

Dezbateri de astăzi a fost precedată de voci îngrijorate, anumite persoane afirmând că acest aspect este prea sensibil. Într-adevăr, această chestiune este una foarte sensibilă. Ce ar deveni Uniunea Europeană dacă am dezbate numai chestiuni care nu lezează niciun interes? Nu putem ascunde aceste probleme sub covor! Cetățenii Europei se așteaptă să le oferim răspunsuri veridice. La nivel local, regional, național și comunitar, Uniunea Europeană trebuie să garanteze drepturile minorităților indigene și tradiționale, ale romilor, precum și ale altor câteva milioane de persoane care au un statut de minoritar și nu au un stat independent, cum sunt catalanii, bascii, scoțienii, bretonii, alsacienii, corsicanii, galii, minoritățile maghiare din România, Slovacia și Serbia și alte comunități naționale.

Subsidiaritatea și autonomia, împărțirea puterii și luarea în comun a deciziilor sunt valori fundamentale ale Uniunii Europene. Este foarte important să se stabilească forme de luare în comun a deciziilor, autogovernare și autonomie pe bază de acorduri între majorități și minorități, respectându-se în același timp suveranitatea și integritatea teritorială a statelor membre. În ceea ce privește persoanele care aparțin unor minorități de imigranți dintr-un stat, trebuie să-i ajutăm să se integreze cât mai deplin posibil, iar la rândul lor, minoritățile de imigranți trebuie să arate cel mai înalt grad de respect pentru limba și obiceiurile statului în cauză. Dacă Parlamentul European dorește într-adevăr să devină un centru de putere, atunci trebuie să abordeze aceste chestiuni sensibile.

Jacques Barrot, vicepreședinte al Comisiei. – (FR) Dle președinte, doamnelor și domnilor, dle Tabajdi, respectul pentru minorități este un principiu esențial între condițiile care trebuie îndeplinite înainte ca un nou stat să poată adera la Uniune. Criteriile de la Copenhaga vizează în mod specific candidații pentru aderarea la Uniune.

Respectarea drepturilor persoanelor care aparțin minorităților, inclusiv respectarea principiului nediscriminării este unul dintre principiile fundamentale ale Uniunii. Cu toate acestea, Uniunea nu deține atribuții generale

în sfera protecției drepturilor minorităților. Este responsabilitatea autorităților naționale să asigure această protecție, în conformitate cu acordurile lor constituționale și angajamentele internaționale.

În plus, aspectul organizării instituționale sau al autonomiei minorităților intră în atribuțiile statelor membre. În mod similar, fiecare stat membru poate decide să semneze sau să ratifice Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale și Carta europeană a limbilor regionale sau minoritare, care constituie două instrumente majore introduse de Consiliul Europei.

Prin urmare, Uniunea nu are atribuții să adopte, astfel cum sugerează întrebarea, standarde de stabilire a unei legislații generale pentru protecția minorităților și mecanisme de inspecție. Cu toate acestea, Uniunea poate adopta măsuri privind unele aspecte din sfera atribuțiilor sale, cu efect pozitiv asupra situației persoanelor care aparțin minorităților.

De exemplu, Comisia urmărește o politică de combatere a discriminării pe criterii de rasă, origine etnică sau religie. Acest lucru va asigura punerea în aplicare a unei legislații comunitare în domeniu și punerea în aplicare a directivei care completează această legislație.

Adoptarea Deciziei-cadru privind lupta împotriva rasismului și a xenofobiei la 28 noiembrie reprezintă un exemplu suplimentar. Prin intermediul acestei decizii-cadru, Uniunea contribuie la îmbunătățirea situației persoanelor din cadrul minorităților, atunci când acestea suferă de pe urma anumitor tipuri de comportament. Uniunea a luat măsuri, de asemenea, cu privire la situația minorității rome.

Integrarea imigranților este un o problemă importantă și în creștere pentru statele membre ale Uniunii Europene. În 2005, Comisia a înaintat un Program comun pentru integrare, care constituie directiva-cadru pentru o abordare comună a integrării în Uniunea Europeană. În plus, Uniunea a alocat un buget de 825 milioane EUR pentru perioada 2007-2013, pentru punerea în aplicare a Fondului european pentru integrarea resortisanților țărilor terțe.

În 2009 vor apărea trei noi inițiative din partea Comisiei: cea de-a treia ediție a Manualului privind integrarea, Forumul european privind integrarea, care va implica în continuare societatea civilă în realizarea scopului activității noastre și un site privind integrarea, care va funcționa ca portal unic pentru informare privind integrarea și va promova schimbul de bune practici între părți interesate din domeniul integrării.

Rolul Uniunii Europene în domeniul multilingvismului nu este de a înlocui acțiunea statelor membre, ci mai degrabă de sprijini și completa această acțiune. Politica Comisiei Europene privind multilingvismul include limbile regionale, precum și limbile vorbite de minorități.

Respectarea diversității lingvistice și culturale este unul dintre elementele esențiale ale Uniunii Europene. Respectarea diversității lingvistice și culturale face acum parte din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevede la articolul 22: „Uniunea respectă diversitatea culturală, religioasă și lingvistică”.

Cea mai recentă comunicare a Comisiei, adoptată în septembrie 2008, stipulează, de asemenea, că fiecare din multitudinea de limbi, vorbită fie la nivel național, regional, fie de către minorități sau imigranți, aduce ceva în plus la cultura noastră comună. Instrumentele principale aflate la dispoziția Uniunii în acest domeniu sunt programele de finanțare, în special Programul de învățare de-a lungul vieții 2007-2013.

În cele din urmă, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene este un instrument foarte valoros, pe care îl utilizăm pentru a culege date utile pentru dezvoltarea și punerea în aplicare a tuturor instrumentelor și a acestor politici comunitare. Ca urmare a solicitării Parlamentului European adresate Agenției pentru Drepturi Fundamentale, care, vă reamintesc, are sediul la Viena, programul de activitate pentru 2009 al agenției include elaborarea unui raport comparativ privind situația referitoare la discriminarea pe criterii etnice și rasiale în Uniunea Europeană. Acesta ne va permite să actualizăm raportul privind rasismul, care a abordat anul 2007.

Aceasta este ceea ce vă pot aduce la cunoștință. Cu alte cuvinte, nu avem baza legală pentru organizarea protecției minorităților. Acest aspect intră în atribuțiile statelor membre, cu toate că Uniunea trebuie să evite, evident, orice discriminare față de cetățenii care aparțin unei minorități.

Rihards Pīks, în numele Grupului PPE-DE. – (LV) Vă mulțumesc, dle președinte. Dl Tabajdi și-a asumat o sarcină grea - aceea de a încerca să definească și să clasifice comunități de persoane care s-au format în diferite moduri istorice și care, în număr mai mare sau mai mic, trăiesc în state care, în esență, au o origine etnică sau lingvistică diferită. După cum știm, de-a lungul secolelor, în Europa, frontierele și numele țărilor s-au schimbat adesea, atât ca rezultat al războaielor, cât și atunci când statele s-au unit sau s-au divizat, când s-au

format sau s-au prăbușit imperii și, adesea, când oamenii, fără a-și schimba locul în care trăiau, au devenit supușii unui rege diferit sau rezidenți ai unei țări diferite. Similar, migrația a avut loc atât la nivel individual, cât și prin deplasarea unor întregi comunități etnice. Noi am moștenit rezultatele acestora. Fără îndoială, în prezent orice persoană rezidentă în Uniunea Europeană merită o viață demnă de o ființă umană, precum și șanse egale. Ce putem numi astăzi cu adevărat minoritate, în sensul atribuit în prezent, iar statele pot cădea de acord și pot elabora criterii uniforme? Acest lucru este important, având în vedere că în prezent se conturează o nouă migrație: atât migrația internă din cadrul Uniunii Europene, cât și migrația din țări din afara UE. Se pare că în primul rând această problemă trebuie abordată de toți specialiștii, cercetătorii, etnografii și lingviștii, iar apoi probabil că politicienii pot avea ultimul cuvânt. În cazul în care politicienii demarează lucrurile, vom fi imediat martorii subiectivismului și egoismului politic, mai ales că se apropie alegerile. Vă mulțumesc.

Katalin Lévai, în numele Grupului PSE. – (HU) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, peste 45 de milioane de persoane aparținând unui număr de 57 de minorități diferite trăiesc în Uniunea Europeană și în alte țări europene. În prezent, când fantoma rasismului bântuie Europa, când șovinismul majorității din statele naționale este vizibil în creștere, atingând dimensiuni de neconceput în Europa Centrală și de Est, nu mai putem ascunde sub covor politicile privind minoritățile. După cum am aflat - de asemenea, de la dl comisar - UE nu deține încă un ansamblu de reglementări privind protecția identității minorităților, care să se aplice în toate statele membre. Problema minorităților intră în atribuțiile statelor membre și, prin urmare, aceste comunități trebuie, în cea mai mare parte, să fie mulțumite cu ceea ce pot negocia cu propriile guverne. Numărul total de cetățeni din statele membre din Europa Centrală și de Est care aparțin diferitelor comunități minoritare naționale este în mod semnificativ mai mare decât în Europa de Vest, iar problemele acestora sunt, de asemenea, mai complexe. Pentru ca nu numai minoritățile naționale, ci orice persoană care aparține unor națiuni efectiv minoritare în UE să se simtă ca acasă în Europa, legislația europeană trebuie să creeze cadrul legal prin norme juridice cuprinzătoare pentru protecția minorităților.

Trebuie să creăm un tip de structuri politice care să nu vizeze exclusivitatea, ci care să împartă domeniile de responsabilitate. Pe măsură ce acest model va deveni realitate în întreaga Uniune Europeană, minoritățile naționale vor avea un statut mai bun și vor obține șanse noi privind protecția limbii și culturii lor. În această privință, ratificarea Tratatului de la Lisabona are o importanță covârșitoare, având în vedere că două dintre articolele acestuia, mulțumită activității guvernului maghiar, includ drepturile persoanelor care aparțin minorităților. Acceptarea tratatului ar constitui un mare pas înainte în istoria Uniunii Europene. Criza economică din prezent nu avantajează minoritățile, deoarece alimentează conflicte și stă la baza demagogiei de extremă dreapta. Europa nu-și poate permite, mai ales în acest moment, să nu asculte vocile minorităților. Nu poate abandona minoritățile pe timp de criză.

Henrik Lax, în numele Grupului ALDE. – (SV) Este foarte binevenită dezbateră la nivel european cu privire la situația diferitelor grupuri minoritare. O opinie comună privind drepturile și obligațiile care ar trebui să se aplice minorităților naționale, etnice sau lingvistice, imigranților și persoanelor apatride ar aduce beneficii acestor grupuri și întregii Uniuni Europene, în multe moduri. Aproape o zecime dintre cetățenii UE aparțin unei minorități naționale, lingvistice sau etnice. O parte, asemeni mie, în calitate de finlandez vorbitor de suedeză, este tratată bine. Alții sunt discriminați sau dezavuați. Este important ca minoritățile naționale istorice să se poată vedea ca membri deplin ai Uniunii. UE are nevoie de sprijinul minorităților sale și nu trebuie să negligeze acordarea șansei de a participa activ la luarea deciziilor și la efortul de a asigura un viitor comun sigur și armonios.

Este clar că nu se pot aplica aceleași reguli minorităților naționale ca cele pentru minoritățile de imigranți. Imigranții necesită sprijin special, care să-i ajute să se integreze în noile lor țări. Apatrizii reprezintă o chestiune separată și trebuie încurajați prin toate mijloacele disponibile să solicite cetățenie în țara lor gazdă.

De asemenea, UE are nevoie de o opinie comună privind problemele minorităților, pentru a se putea apăra și a apăra statele membre împotriva presiunilor și provocărilor externe, în care drepturile minorităților sunt utilizate ca arme pentru a semăna dezbinare și a crea confuzie. Implicarea și propaganda Rusiei în Estonia și Letonia, de exemplu, reprezintă un exemplu care dă de gândit. Nu trebuie să punem arme în mâinile celor care vor să ne facă rău.

Europa are nevoie de un forum reprezentativ pentru minorități, care să funcționeze ca organism consultativ cu privire la aspectele abordate de Parlamentul European și Consiliul European. Ar fi, de asemenea, important ca acestei comisii parlamentare să i se acorde responsabilitate explicită pentru aspecte referitoare la minorități. Parlamentul ar trebui să aprobe o declarație privind drepturile minorităților.

În cele din urmă, aş dori să adresez o întrebare specifică: Este pregătită Comisia să-şi asume responsabilitatea pentru inițierea unei dezbateri europene cu privire la minorități și să promoveze activ tratamentul echitabil al minorităților din Uniune, nu numai diversitatea lingvistică, care este utilizată adesea ca mod de a ignora grupurile minoritare? (*Aplauze*)

Jan Tadeusz Masiel, în numele Grupului UEN. – (PL) Dle președinte, dle comisar, unele grupuri minoritare au fost prezente în statele membre de secole, în timp ce altele au sosit relativ recent.

Romii sunt unul dintre grupurile minoritare tradiționale care au fost prezente în țările Uniunii practic de când există înregistrări. Regret să spun că în țara mea, Polonia, deși romii nu sunt discriminați, gradul de integrare a acestora lasă mult de dorit. Și ei împărtășesc acest punct de vedere. Consider că romii necesită mai mult sprijin din partea statului. În special, au nevoie de asistență în domeniul formării profesionale și al educației, în general.

Statele membre ar trebui să dețină rolul principal cu privire la integrarea acestui grup minoritar și a altora. Cu toate acestea, o legislație comună a Uniunii ne-ar fi de ajutor în acest scop. Mă gândesc în special la definirea drepturilor și responsabilităților noilor sosiți din state islamice, care întâmpină dificultăți să se integreze în Europa.

Mikel Irujo Amezaga, în numele Grupului Verts/ALE. – (ES) Dle președinte, aş dori să-mi exprim recunoștința profundă pentru munca dlui Tabajdi de elaborare și depunere a acestei întrebări orale pe care o dezbatem aici astăzi și, de asemenea, pentru munca uriașă de elaborare a rezoluției, pe care, în mod regretabil, nu o dezbatem, dar pe care, fără îndoială, o vom putea discuta în următoarele ședințe plenare.

Această rezoluție este necesară deoarece este clar că trebuie să găsim un nivel minim de protecție pentru grupurile minoritare din Uniunea Europeană, lucru care nu există în prezent.

Nu împărtășesc opinia comisarului Barrot legată de utilizarea pretextului lipsei de competență a Uniunii Europene în acest domeniu. Există o contradicție evidentă între a menționa criteriile de la Copenhaga, a menționa un alt tip de legislație și, în același timp - când, probabil, nu există interes sau când, probabil, unii nu au suficient curaj - a ne ascunde în spatele lipsei de competență pentru a nu face progrese, să spunem, în direcția protejării grupurilor minoritare, deoarece, de fapt, ne confruntăm cu o dilemă eternă. Nu ne confruntăm cu o problemă, ci de fapt, cu o provocare pe care Uniunea Europeană trebuie să o rezolve, iar acest aspect trebuie privit ca atare.

Kathy Sinnott, în numele Grupului IND/DEM. – Dle președinte, în fiecare stat membru al UE există grupări de persoane privite diferit din cauza unor caracteristici ca etnia, limba, modul în care se îmbracă, muzica pe care o cântă și modul în care se roagă. Atunci când oamenii din țara respectivă se angajează să respecte demnitatea înăscută a oricărei persoane, aceste diferențe sunt privite ca aducând un plus de valoare, iar persoanele sunt valorizate. De fapt, atunci când demnitatea persoanei este valorizată, nu privim minoritățile deloc într-un mod negativ. Cu toate acestea, în multe țări acest respect este redus sau inexistent. Acest lucru conduce la discriminare, caz în care au loc abuzuri asupra minorităților, iar acestea sunt plasate în cele mai rele situații.

Noi insistăm în Acordul de la Copenhaga că o țară care dorește să adere la UE trebuie să aibă un minim de respect pentru orice persoană din interiorul frontierelor sale. Acest principiu este încălcat atunci când ignorăm aceste criterii și permitem să devină membre unele țări unde anumite persoane sunt marginalizate și tratate neadecvat.

În Irlanda, de exemplu, mulți copii și adulți cu invalidități erau instituționalizați în cele mai rele condiții în momentul aderării și timp de mai mulți ani după aderare.

În prezent, în ciuda introducerii criteriilor de la Copenhaga, există situații teribile similare pentru minorități vulnerabile, în țări care au aderat recent la UE sau care plănuiesc să facă acest lucru. Criteriile de la Copenhaga au fost în mod clar ignorate în aceste cazuri, iar modul de tratament al minorităților nu a fost considerat un obstacol în calea aderării. Acest lucru invalidează scopul acestui acord. În cazul în care o țară trebuie să îndeplinească criteriile de la Copenhaga în materie de tratament al persoanelor pentru a adera la UE, ar trebui să fie posibil să i se suspende apartenența atunci când nu le îndeplinește.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Abordăm problema minorităților etnice, însă acest lucru se referă în principal la minoritatea etnică maghiară, dle Tabajdi. Ungaria reprezintă într-adevăr un loc unde minoritățile etnice au fost eliminate complet în ultimii zeci de ani. Cuvintele fostului ombudsman pentru minorități din Ungaria, Jenő Kaltenbacha, confirmă acest lucru. Numărul de slovaci care trăiesc în Ungaria a scăzut de la peste

300 000 la 18 000 în timpul perioadei în cauză. Pentru minoritatea slovacă decimată, limba maghiara este utilizată exclusiv ca limbă de studiu în școlile minorităților etnice din Ungaria. În acele școli limba slovacă se predă câteva ore pe săptămână.

Nu există răzburare în Slovacia, iar pentru minoritatea maghiară care trăiește în Slovacia, lucrurile stau incomparabil mai bine. În școlile minorității maghiare limba de studiu este exclusiv maghiara. Limba slovacă se predă ca limbă suplimentară câteva ore pe săptămână. Slujbele religioase se desfășoară numai în limba maghiară în toate comunitățile slovace din Ungaria și acestea sunt oficiale exclusiv de preoți maghiari. Pe de altă parte, numai preoți maghiari oficiază în comunitățile maghiare din Slovacia.

Cu toate acestea, Parlamentul European nu acordă atenție problemelor slovacilor, germanilor, sârbilor și ale altor minorități oprimate din Ungaria. Există discuții repetate privind probleme periferice ale minorității maghiare, pe care guvernul slovac le ia în considerare în prezent, în orice caz. Chiar astăzi, ca parte a acestui proces, a aprobat un amendament la legea învățământului, care garantează că denumirile geografice vor fi tipărite în limba maghiară sau ucraineană în manualele pentru școlile minorităților. Politicienii și deputații maghiari sunt cei care, sub masca rezolvării problemelor etnice, lansează constant ideile lor privind soluții de autonomie, inclusiv autonomie teritorială. Recent, președintele maghiar a făcut acest lucru în timpul unei vizite a omologului său român la Budapesta și a fost întâmpinat de un refuz categoric. Astfel de atitudini trebuie demascate și condamnate puternic, de asemenea, în cadrul Parlamentului European.

Kinga Gál (PPE-DE). - (HU) Întrucât interesele oricăror alte minorități sociale protejate de reglementări împotriva discriminării sunt apărate puternic, protecția juridică europeană, fără a menționa voința politică, este reticentă în privința minorităților naționale tradiționale. Cu toate acestea, existența acestor minorități în Uniunea Europeană nu este o chestiune politică, ci o problemă reală - există milioane de persoane care trăiesc în UE și nu sunt imigranți. Aceștia trăiesc în cadrul statelor membre europene și nu s-au deplasat niciodată de pe pământurile lor strămoșești. S-a întâmplat doar ca în cursul evenimentelor din secolul douăzeci, frontierele țărilor lor să se deplaseze în jurul lor, lăsându-i în urmă, iar aceștia se confruntă de atunci cu dileme fără soluție. Cum își pot păstra identitatea și comunitatea, cum le pot furniza copiilor o perspectivă sigură a viitorului în secolul douăzeci și unu? Trebuie să recunoaștem în cele din urmă că problemele acestor comunități nu pot fi rezolvate numai prin intermediul drepturilor universale ale omului sau prin reglementări împotriva discriminării. Aceste comunități solicită în mod îndreptățit toate acele lucruri pe care, în cazul unor populații cu dimensiuni similare, Uniunea Europeană le consideră un drept al celor care fac parte dintr-o majoritate. Din acest motiv este necesară reglementarea din partea UE precum și asistență din partea acesteia. Astfel de comunități au dreptul să considere, de exemplu, că autonomia, care a adus prosperitate și dezvoltare minorităților din Tirolul de Sud, din Italia, le va furniza și lor soluția dorită.

Desigur, anumite forme de autonomie - inclusiv, posibil, autonomia teritorială - ar putea furniza un viitor pozitiv și gestionabil unor astfel de comunități. Ar trebui să nu existe nicio mistificare în ceea ce privește astfel de comunități, ci trebuie discutat deschis, având în vedere că dacă o astfel de opțiune poate fi o soluție favorabilă într-un stat membru, fără a aduce prejudicii integrității sale teritoriale, s-ar putea dovedi în mod similar o soluție și în alte state membre. Solicitățile îndreptățite ale acestor minorități, care se bazează pe principii fundamentale și practici curente în Uniunea Europeană nu pot constitui subiecte tabu în UE în secolul douăzeci și unu!

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). - (ES) Dle președinte, este curios faptul că în fiecare mandat parlamentar am subliniat inexistența sau fragilitatea protecției juridice și materiale a unui grup minoritar sau a altuia în cadrul statelor membre.

Având în vedere extinderea recentă către est, situația a devenit, inevitabil, mult mai complexă.

Europa a 27 de state are mai mult de 100 de grupuri, dacă adăugăm minoritățile etnice și lingvistice la cele rezultate în urma imigrației mai recente. Trebuie menționați - și au fost menționați - romii, un grup etnic care a trăit printre noi timp de secole. Acesta are caracteristici proprii și suferă cele mai mari dezavantaje dintre toate grupurile minoritare de orice fel.

Dle comisar, dublarea eforturilor noastre de a obține o integrare treptată, dacă nu chiar asimilarea acestor grupuri și transformarea în realitate a unității în diversitate reprezintă o provocare majoră pentru Europa. Tratatul de la Lisabona nu face inutil referire, pentru prima dată în istoria Uniunii Europene, la drepturile persoanelor care aparțin acestor minorități și la valorile proprii acestora.

Fiecare grup social este diferit. Minoritățile istorico-lingvistice ale statelor membre și dreptul recunoscut și de necontestat al acestora de a se exprima în limba lor maternă are prea puțin sau chiar nu are nimic de-a face cu fluxurile de migrație, care au propriile caracteristici de identificare.

Luăm ca punct de pornire Carta Europeană a limbilor minoritare și regionale și solicităm Fondului social european să acorde atenție și resurse grupurilor minoritare.

Anul 2008 ca An european al dialogului intercultural abia s-a încheiat și cred că acest dialog se află abia la început. Consider că trebuie să profităm de acest impuls și să continuăm extinderea acestui dialog pentru a crea mecanisme de control la nivel european cu scopul de a proteja grupurile minoritare.

Voi încheia în următoarea notă: în statele noastre membre avem obligația de a proteja și de a păstra tradițiile și valorile Europei multiculturale care se naște, iar datoria acestui parlament este de a stabili standarde de integrare într-un cadru european comun, care facilitează coexistența pașnică.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Dle președinte, unul din zece cetățeni europeni aparține unei minorități naționale. Mulți dintre aceștia simt că sunt copii vitregi în propria casă. Ei se îndreaptă către Uniunea Europeană pentru a le garanta drepturile și a contribui la îmbunătățirea situației lor. În termeni de drepturi ale omului, cea mai mare datorie a Uniunii Europene este în legătură cu protecția minorităților. Cu toate că există temeuri juridice pentru protecția efectivă a minorităților, voința politică pentru afirmarea acestora este adesea insuficientă. Ratificarea Tratatului de la Lisabona ar putea îmbunătăți situația, însă nu reprezintă o soluție magică în sine. Este important ca instituțiile existente să funcționeze efectiv și, în special, ca profilul Agenției pentru Drepturi Fundamentale, privind minoritățile, să fie consolidat. Diferitele minorități ar considera un semn favorabil cazul în care noua Comisie ar avea un comisar a cărui responsabilitate să fie exclusiv tratarea problemelor minorităților. Acest lucru ar transmite un semnal clar că membrii minorităților sunt, de asemenea, cetățeni cu drepturi depline ai unei Europe unificatoare. Europa nu poate avea copii vitregi, având în vedere că într-un sens sau altul, toți reprezentăm minorități.

László Tókécs (Verts/ALE). – (HU) Dle președinte, salut cu recunoștință și apreciere includerea pe ordinea de zi a protecției minorităților naționale tradiționale și etnice, precum și a imigranților în Europa. Consider dureros că, în absența sprijinului necesar din partea grupurilor politice, dezbateră noastră comună de astăzi se încheie fără o decizie și încă nu este posibil să se adopte un acord-cadru al UE privind protecția minorităților. În țările din fostul bloc comunist principiul neintervenției a deținut supremația. Consider inacceptabil faptul că Uniunea Europeană lasă soluția pentru problema minorităților în sfera de competență a fiecărui stat membru. Consider declarațiile președintelui Traian Băsescu de la Budapesta, prin care respinge solicitările îndreptățite ale maghiarilor din Transilvania, care vizează drepturi colective și autonomie, ca reprezentând rămășițe ale unei poziții dictatoriale din timpul perioadei comunist-naționaliste. Uniunea Europeană este casa comună a minorităților naționale, etnice, precum și religioase și exact din acest motiv UE nu mai poate amâna furnizarea unei protecții instituționale, reglementate din punct de vedere juridic, pentru acestea.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Dle președinte, culturile noastre includ statul de drept și drepturile individuale, astfel încât este corect și adecvat să apărăm drepturile unei persoane dintr-o minoritate, dar ar fi periculos să legiferăm drepturile minorităților nenaționale ca și comunități de sine stătătoare.

Pentru minoritățile nenaționale, și mă refer exclusiv la acestea, abordarea comunitară trebuie respinsă, deoarece va distruge inevitabil coeziunea multor națiuni europene. Acolo unde există stat de drept, reglementarea modului în care oamenii trăiesc la un loc trebuie să rămână o atribuție la nivel național. În această privință, în cazul în care majoritatea ar fi fost dușmanul minorității, atunci acest lucru ar fi pus în mod grav sub semnul întrebării democrația respectivă.

Confrunțați cu sărăcia sau pericolul, unele persoane își părăsesc țara de origine, căutând un refugiu. Dreptul la azil este pentru oameni un mod de a-și exprima votul, emigrând. Din fericire, a devenit un drept fundamental, dar, ca orice drept, reprezintă simultan și o obligație. În această situație, obligația este de a accepta normele, limba și obiceiurile țărilor de destinație.

Dreptul la azil este un drept valoros, având în vedere că este un drept inerent ființei umane. Chiar dacă aparții unei minorități, acest lucru nu justifică crearea unui drept al unei comunități. Loialitatea ultimă trebuie fie față de țara în care te stabilești. Este o iluzie să credem că juxtapunerea unor comunități tranzitorii, cu amintiri diferite, poate crea o țară. În timp, acest lucru va crea numai un câmp de indiferență sau un câmp de luptă.

Trebuie ori să-ți plăcă țara de destinație, ori să pleci. Aceasta este obligația care se naște din libertatea de a veni și a pleca.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - Îmi exprim sprijinul pentru protecția minorităților, respectarea culturii, a limbilor, a tradițiilor și obiceiurilor acestora. Cred că toate statele membre ar trebui să includă în legislația națională, în diverse domenii, precizări referitoare la protejarea minorităților.

În acest sens, consider că România are o legislație deosebit de bine construită în acest domeniu și poate constitui un exemplu pentru celelalte state membre. O probă a acestei afirmații o constituie chiar un onorabil membru al acestui Parlament pe care eu îl respect foarte mult, care s-a născut, a crescut și a învățat în mijlocul comunității maghiare din Transilvania iar acum reprezintă cu mult succes Ungaria în această casă. Protejarea minorităților nu trebuie însă să ducă la exagerări de tipul drepturi colective, promovarea autonomiei și autodeterminării, inclusiv teritoriale.

De asemenea, nu cred că este benefică împărțirea minorităților în diverse categorii, deoarece, poate induce ideea că este nevoie de tratamente diferite pentru aceste categorii. Toți cetățenii trebuie tratați egal, trebuie să aibă aceleași drepturi și obligații față de comunitățile în cadrul cărora trăiesc. Decentralizarea și autonomia locală în cadrul legilor naționale răspund foarte bine la toate dorințele cetățenilor, indiferent de naționalitate sau etnie. Nu este normal să aducem în discuție concepte care nu sunt încă consacrate în dreptul internațional actual și care nu sunt acceptate la nivelul statelor și nu este nevoie să reluăm prevederi ale Consiliului Europei.

O mențiune specială trebuie făcută pentru minoritatea rromă. Cred cu tărie că programe comune la nivelul Uniunii, în special în domeniul educației, ar grăbi substanțial integrarea rromilor.

În final, îmi permit să reamintesc că orice națiune, cât de mare ar fi ea, este o minoritate în comparație cu cei 500 de milioane de cetățeni europeni.

Monika Beňová (PSE). – (SK) Protecția minorităților este incontestabil unul dintre cele mai importante principii, iar în țara mea, Republica Slovacă, se garantează un standard excepțional de ridicat de protecție pentru minorități. În cazul în care vorbim despre minorități etnice, se poate spune că acest standard este garantat, de asemenea, sub forma autonomiei culturale și educaționale, având în vedere că avem o universitate pentru cea mai mare minoritate etnică de la noi.

Cu toate acestea, mă opun fundamental deschiderii unei discuții cu privire la autonomia teritorială, deoarece consider că este un aspect politic și juridic foarte important și, de asemenea, deoarece consider că este, în termeni umaniști, foarte sfâșietor. Ar putea provoca o enormă nefericire oamenilor. Deschiderea discuțiilor privind autonomia teritorială ar amenința, de asemenea, în mod fundamental, unitatea și progresul de succes al Uniunii Europene.

Pentru a încheia, dle comisar, având în vedere că ați vorbit despre respect - da, este într-adevăr corect ca majoritatea societății să afișeze cel mai mare respect pentru minoritățile sale, dar consider că minoritățile care funcționează în mod sănătos ar trebui să manifeste un respect egal pentru respectiva societate.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). - Dle președinte, aș dori să mulțumesc dlui Tabajdi pentru munca sa excelentă. Este regretabil că nu putem încheia dezbaterile noastre cu o rezoluție.

Sunt ferm convinsă că drepturile minorităților trebuie să devină o parte a *acquis-ului* comunitar. Din păcate, Comisia este foarte reticentă să sugereze orice fel de măsuri în acest domeniu. Trebuie să ne amintim că drepturile minorităților reprezintă o parte integrantă din drepturile omului și, prin urmare, standardele noastre trebuie să fie cât mai ridicate posibil. Să nu uităm că respectul pentru minorități și protecția acestora reprezintă unul dintre criteriile de la Copenhaga. Comisia nici măcar nu aplică criteriile în mod corespunzător în timpul procesului de aderare.

Suntem pregătiți să facem concesii, în speranța că situația se va îmbunătăți ulterior, însă după aderări, nu există încă instrumente de abordare a acestui aspect, după cum a subliniat și comisarul Barrot luna trecută. Am elaborat un standard comun al Uniunii Europene în domeniul drepturilor minorităților, iar acesta reprezintă un imperativ absolut.

Edít Bauer (PPE-DE). – (HU) Vă mulțumesc foarte mult, dle președinte. Există câteva teritorii politice în cadrul Uniunii Europene unde acționează standarde duble. Criteriile de la Copenhaga privind drepturile minorităților se aplică țărilor în curs de aderare - după cum aflat astăzi - dar nu există drepturi similare în dreptul comunitar. În cazul în care bogăția Europei rezidă în culturile sale diverse și nimeni nu dorește să vadă cultura și limba unei națiuni mici dispărând, atunci minoritățile etnice au o și mai mare nevoie de protecție, inclusiv protecție juridică. În noile state membre, protecția aparentă pe care o conferea internaționalismul socialist a dispărut, iar sentimentele naționaliste s-au intensificat. În plus, apar adesea diverse forme de naționalism opresiv în noile state membre, în special având în vedere că nici criteriile de la

Copenhaga nu mai sunt obligatorii. Suntem adesea martorii intensificării unor eforturilor de asimilare - pretinse a fi în interesul minorității. Din păcate, acesta este un instrument politic utilizat adesea de partidele populiste pentru a îndrepta majoritatea împotriva minorității.

Stabilirea de standarde juridice interne pentru a proteja statutul juridic al minorităților este inevitabilă. Aceste standarde trebuie să respecte cele mai bune practici europene, consolidate pe baza diferitelor forme de autonomie care nu trebuie demascate ca un fel de crimă politică, nici respinse. În schimb, principiul subsidiarității ar trebui extins pentru a permite minorităților să ia decizii cu privire la propriile probleme. Poate că metoda coordonării deschise poate fi utilă în această privință, până la momentul în care va fi creată o bază juridică. Aș adresa următoarea întrebare dlui comisar: nu ar fi posibilă utilizarea acestei opțiuni, a acestei metode, pentru a oferi o soluție pentru statutul juridic al minorităților? În cele din urmă, aș dori să-i mulțumesc dlui Tabajdi pentru munca sa excelentă în acest domeniu.

Corina Crețu (PSE). - La nivel european există un set consistent de norme, criterii și recomandări ce asigură protecția cetățenilor aparținând minorităților naționale și sunt destul de rare cazurile de încălcare a acestora în cadrul Uniunii Europene. România a recunoscut minorităților naționale drepturi care depășesc normele europene în materie, iar prezența parlamentarilor români de naționalitate maghiară în acest for este o dovadă vie în acest sens.

Este esențial pentru armonia interetnică în Europa ca drepturile omului să fie respectate, dar derapajele separatiste întemeiate pe exacerbarea drepturilor etnice trebuie stopate. Proiectul european este unul al integrării, nu al enclavizării pe criterii etnice.

Consider, de asemenea, că ar trebui să ne îndreptăm mai mult atenția asupra situației minorităților naționale din țările învecinate Uniunii, cu atât mai mult când e vorba de cetățeni de naționalitate identică unora din țările membre. Un exemplu îl reprezintă românii din Ucraina, Serbia și Republica Moldova, privați de drepturi elementare și supuși unui intens proces de deznaționalizare.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). - (ES) Dle președinte, în UE există câteva cazuri de limbi vorbite de grupuri europene istorice, care nu pot fi utilizate în dezbaterile din cadrul acestui parlament, având în vedere că nu sunt recunoscute ca limbi de stat. Aceasta este o pierdere pentru democrația reprezentativă.

Unul dintre aceste cazuri este limba bască, euskera, care nu este o limbă minoritară, ci una oficială, cel puțin în zona sudică a Țării Bascilor, care, în termeni administrativi, este clasificată ca parte a statului spaniol. Cu toate acestea, nu este valabil același lucru - și vă rog, dle comisar, să nu luați personal acest lucru - în partea nordică a Țării Bascilor, care este anexată statului francez, al cărui președinte a declarat în fața Adunării ONU că a refuza respectul pentru identitățile și limbile naționale înseamnă a sădi semințele umilinței și că, fără acest respect, nu va exista pace în lume. Cu toate acestea, nici limbii euskera, nici limbii bretone sau occitane nu li se acordă nici cel mai mic nivel de considerație, nici nu li se acordă sprijin pentru a asigura respectarea și încurajarea utilizării lor.

De aceea solicit Agenției pentru Drepturi Fundamentale să supravegheze și să lucreze în vederea asigurării că în cadrul statelor membre nu există încălcări ale drepturilor oamenilor de a folosi limba lor maternă și că nu există discriminare împotriva cetățenilor lor și că toate limbile materne sunt considerate oficiale în teritoriile respective.

(Vorbitorul a continuat în limba bască)

Eskerrik asko jaun-andreok zuen laguntzagatik Europako hizkuntza guztien alde.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE). - Dle președinte, salut această dezbatere, cu atât mai mult cu cât istoria europeană arată că pe timp de criză tensiunile etnice pot aprinde situații de altfel stabile. Aș dori să cred că intenția inițiatorilor acestei debateri este de a sublinia valorile fundamentale generoase și realitățile proiectului european, pentru că realitățile Uniunii Europene reprezintă într-adevăr cele mai bune standarde din lume pentru tratamentul minorităților. Prin urmare, trebuie să afirmăm deschis că această adunare nu acceptă și nu va accepta acțiuni de divizare sau coborâre a standardelor pe care le-am menționat.

După cum a subliniat dl comisar Barrot, în fiecare țară din Uniune în parte, există un cadru legal clar și, cel mai adesea, oficial, care asigură protecția diversității culturale. Cu toate acestea, pentru durabilitatea societății noastre multi-etnice, mai există și alte alternative în afara învățământului superior? Exemplele din viața reală arată că soluționarea aspectelor legate de învățământ alimentează o dezvoltare comunitară puternică. Învățământul este, prin natura sa, mai mult unificator decât divizor. De fapt, ne învață că toți reprezentăm o minoritate pentru altcineva. Universitatea Babeș-Bolyai din România, din orașul Cluj, din Transilvania,

este un exemplu de universitate multiculturală care a fost menționată de mai multe ori de Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa drept exemplu pozitiv de excelență multiculturală și interetnică.

Acolo unde este necesar, învățământul superior în limba minorităților face parte din sistemul de învățământ național. Permiteți-mi să vă dau exemplul Universității Sapiientia din România.

Totuși, aceste exemple pozitive nu înseamnă că ne putem întoarce privirea și trebuie să fim conștienți că probabil cel mai controversat aspect se află în fața noastră: soluționarea situației dificile a comunității rome din întreaga Europă. Opinia mea este că cel mai eficient mod de rezolvare a acestei probleme europene extrem de dificile, pe termen lung, este prin intermediul educației. Aș dori foarte mult să asist la o dezbatere substanțială despre modul în care Europa intenționează să obțină beneficii de pe urma sistemului unic de învățământ, astfel încât să rămânem uniți în diversitate.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - Consiliul Europei este instituția care se ocupă cu respectarea drepturilor omului. Drepturile și protecția minorităților intră în competența statelor membre, conform principiului subsidiarității. Minoritățile tradiționale și etnice, minoritățile migrante și imigranții trebuie să respecte legislația națională a statului membru de rezidență.

Consider că integrarea noilor minorități migrante nu trebuie să facă parte din politica comună în materie de imigrare pe care o elaborează în prezent Uniunea. Această politică poate fi definită doar în momentul în care, în interiorul Uniunii, dispar barierele existente pentru libera circulație a lucrătorilor ce provin din statele membre ce au aderat la Uniunea Europeană după 2004.

Protecția minorităților migrante face parte din principiile promovate de Europa socială. Asigurarea condițiilor echitabile de muncă pentru toți cetățenii europeni, indiferent de statul membru de origine, garantează acestora o viață decentă. Ca socialist european, susțin dezvoltarea unui cadru european pentru imigrarea legală dar militez, mai întâi, pentru respectarea principiilor de bază ale Uniunii Europene pentru toți cetățenii europeni.

Csaba Sógor (PPE-DE). - (HU) Din păcate, proiectul de decizie de astăzi este adresat Parlamentului numai sub formă de întrebare. Reprezentanții minorităților și comunităților naționale tradiționale au încercat să convingă majoritatea prin mijloace parlamentare pașnice că ceea ce a fost bun pentru 14 state membre ale Uniunii Europene va fi bun pentru întregul teritoriul UE. Minoritățile naționale tradiționale s-au regăsit într-o țară nouă fără vina lor, fără să se fi deplasat din patria lor de origine timp de secole. Nimeni nu le-a întrebat dacă au vrut să-și schimbe naționalitatea sau să adopte o nouă limbă oficială. Aceste minorități naționale tradiționale sunt cei mai loiali cetățeni ai țărilor respective. În ciuda războaielor, crizelor economice, luptelor politice interne și asimilării, nu și-au abandonat patria strămoșească, de durată și totuși nouă. Loialitatea lor a fost neîntreruptă. Exact din acest motiv este de neînțeles ca zeci de milioane de persoane din populațiile puternice ale țărilor mari să se teamă de câteva sute de mii sau, cel mult, o jumătate de milion de membri ai unei minorități.

Diferitele forme de autonomie din cadrul Uniunii Europene, cum ar fi autonomia teritorială și culturală, rezultă în urma unei politici a consensului din partea majorității și a minorității și nu au slăbit puterea economică, politică sau socială a statului în cauză sau pe cea a Uniunii Europene. Țara mea, România, există în forma curentă din 1920. În 1930 populația de pe acest teritoriu includea în proporție de 28% persoane care nu erau de origine română. În prezent, această proporție a scăzut la 10%. Mai există și alte state membre, în afară de România, care se confruntă cu probleme similare. Există legi și drepturi, însă punerea în aplicare a acestora nu poate fi garantată, chiar dacă diversitatea lingvistică, etnică și regională reprezintă o valoare europeană. Prin urmare, este important să se elaboreze proiecte de orientări, pe baza unor exemple existente, de succes în UE, care să fie acceptabile pentru toți și să nu încalce integritatea teritorială a statului.

Gábor Harangozó (PSE). - (HU) Vă mulțumesc foarte mult, dle președinte. Dle comisar, doamnelor și domnilor, în primul rând aș dori să-mi exprim plăcerea de a saluta inițiativa dlui Csaba Tabajdi care vizează să îmbunătățească situația minorităților care trăiesc în Uniunea Europeană. Cu toate că exemple eminente dovedesc că minoritățile naționale sunt privite ca o valoare și o oportunitate în Uniunea Europeană, cum ar fi în Tirolul de Sud și Insulele Åland, din păcate, în Europa de Est, întâlnim și atitudinea opusă, uneori chiar în declarațiile oamenilor politici. Tocmai din acest motiv avem urgent nevoie să contracaram declarații care ar exclude definitiv și pentru totdeauna solicitările de autonomie ale minorităților naționale, prin trimitere la cerințele stabilite de Uniunea Europeană. Prin urmare, este necesar să vorbim cu determinare și să declarăm că minoritățile naționale au dreptul la autonomie, ca exercitare a drepturilor minorităților la nivel comunitar și că trebuie să garantăm aceste drepturi fundamentale, de asemenea, prin sistemul juridic al Uniunii Europene. Prin urmare, sprijin deplin elaborarea unor reglementări cuprinzătoare pentru protecția drepturilor minorităților la nivel european. Vă mulțumesc foarte mult.

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, astăzi este o ocazie foarte fericită, iar creditul pentru aceasta, împreună cu mulțumirile mele, se îndreaptă în special către dl Tabajdi, președinte al intergrupului și campion al minorităților.

Astăzi folosesc limba italiană, care este limba statului, nu limba mea maternă. Fac acest lucru dintr-un motiv anume: un număr mare de minorități etnice din diferite țări și grupuri etnice trăiesc în Italia. Astăzi doresc să utilizez această demonstrație - precum și demonstrarea faptului că o minoritate etnică nu este o minoritate etnică numai în sine, ci trebuie să simtă solidaritate - pentru a da acestor minorități o voce aici în această Cameră. Doresc, de asemenea, să le transmit minorităților italiene care trăiesc în străinătate că nu ar fi avut altfel această posibilitate.

Dl Barrot a vorbit astăzi despre nediscriminare. Consider că nediscriminarea nu este suficientă, deoarece trebuie să obținem drepturi egale, iar acestea vor veni numai când vom avea situații referitoare la minorități și le vom oferi ajutor considerabil să obțină un nivel egal cu cel al majorității. Din acest motiv avem nevoie de discriminare pozitivă în anumite situații. Cred că aceasta este o idee nouă, o idee care trebuie urmărită.

Uniunea Europeană are competențe. Făcând uz de articolele 21 și 22 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și de articolul 2 din Tratatul de la Lisabona - să sperăm că acestea vor intra în vigoare cât mai curând posibil - alături de criteriile de la Copenhaga, precum și de puțină flexibilitate și imaginație legislativă, am putea realiza multe lucruri importante. Aș dori să menționez în special articolul 2 din Tratatul de la Lisabona privind protecția drepturilor persoanelor - iar în acest caz adresez mulțumiri speciale fostului ministru al afacerilor externe, dl Frattini, care a adus o contribuție decisivă la includerea acestuia.

Sperăm că vor fi protejate drepturile grupurilor: acesta este obiectivul nostru. Având în vedere că există 168 de grupuri minoritare în Uniunea Europeană și aproape 330 pe continentul european, 100 de milioane dintre cetățenii noștri de pe acest continent se confruntă cu această situație. Noi am atins în Tirolul de Sud un nivel care, evident, poate fi îmbunătățit, dar care este oricum foarte bun. Când aud din partea unor reprezentanți în această Cameră sau membri ai unor populații majoritare că minoritățile lor sunt bine tratate, sunt cumva neîncrezător. Aș fi fost mai mulțumit în cazul în care reprezentanți ai acestor minorități ar fi spus că sunt bine tratați.

Noi, în Uniunea Europeană, trebuie să înțelegem că minoritățile reprezintă valoare adăugată, o punte între culturi, între popoare și țări. Trebuie să lucrăm pentru unitate în diversitate culturală.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Doamnelor și domnilor, diversitatea lingvistică și culturală pe care o valorizăm ca pe un bun al Uniunii Europene devine adesea o problemă la nivelul statelor membre, în special în zone în care frontierele s-au deplasat din cauza vicisitudinilor istoriei sau o minoritate a devenit majoritate, iar majoritatea a devenit minoritate, cum s-a întâmplat în Estonia, patria mea. În aceste cazuri, aceasta constituie într-adevăr o mare provocare pentru o singură țară.

Cu toate acestea, la nivelul Uniunii Europene este foarte important să nu se aplice standarde duble. Criteriile de la Copenhaga, pe care antevorbitorii mei le-au menționat deja în câteva dintre luările de cuvânt și pe care noile state aderente trebuie să le îndeplinească, au fost deja discutate, dar suntem, de asemenea, conștienți că aceleași criterii, aceleași cerințe - de exemplu cerințele privind învățământul - nu sunt îndeplinite în multe dintre vechile state membre. Este important ca toate țările să fie tratate în același mod, iar acele standarde minime să se aplice tuturor.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). - În primul rând, nu cred că Uniunea Europeană are nevoie de o politică comună în privința minorităților; drepturi egale datorăm tuturor cetățenilor europeni, indiferent de etnie. Pe de altă parte, dacă semnatarii întrebării aflate în dezbatere își doresc o politică europeană în această privință, îi asigurăm că, de exemplu, legislația românească poate fi considerată un exemplu de bună practică.

România are poate cea mai generoasă și mai modernă legislație la nivel european cu privire la minoritățile naționale. Acestea se bucură de drepturi largi în domeniul politic și social, identice cu cele ale tuturor cetățenilor; minoritățile semnificative, cum este cea maghiară, beneficiază de educație în limba maternă la toate nivelurile; reprezentanții minorităților au dreptul la locuri în Parlament, chiar dacă nu întrunesc voturile necesare. De altfel, partidul minorității maghiare care a fost invocat în această seară și în dezbaterile de ieri seară, a făcut parte din Guvernul României în 12 din cei 19 ani de când România funcționează ca stat democratic.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). - Minoritățile de orice fel trebuie sprijinite atât pentru conservarea unei identități proprii, a valorilor, a tradiției și a limbii, dar și pentru dezvoltarea culturii acestora. Din punctul meu de

vedere, România, ca stat unitar și suveran, este un model în ceea ce privește respectarea drepturilor individuale ale membrilor oricărei minorități.

Apreciez demersul colegilor mei parlamentari, precum și preocuparea lor permanentă referitoare la protecția minorităților etnice, tradiționale sau naționale. Este un lucru firesc și binevenit. Referitor însă la legătura majorității-minorități, doresc să fac cunoscute două aspecte: 1) consider că nu doar membrii unei minorități trebuie să se implice în astfel de demersuri, ci și, în aceeași măsură, și majoritățile trebuie să se preocupe de aspectele legate de minorități, tocmai pentru a susține și a proteja ceea ce numim „unitate în diversitate”, aspect care în România se întâmplă, și 2) apreciez că, în egală măsură, și minoritățile ar trebui să se preocupe de starea majorităților, deoarece aceste două entități formează, doar împreună, acel tot unitar care contribuie la dezvoltarea firească a oricărei societăți.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). - În contextul acestei dezbateri, aș vrea să fac o remarcă prin care să observ că minoritățile naționale fac mult zgomot pentru că nu au argumente pentru toate drepturile pe care le pretind. Aș vrea să lansez o sintagmă în acest sens și anume: „zgomotul nu face bine și binele nu face mult zgomot”.

Legile Uniunii Europene nu pot apăra numai minoritățile și dezavantaja comunitățile naționale, pentru că dăm de discriminare pozitivă. Aș vrea să dau un exemplu în care realitatea infirmă ceea ce unii afirmă. Au afirmat unii că drepturile minorităților maghiare nu sunt respectate în domeniul educației în România și, deoarece provin din domeniul educației, aș vrea să dau un exemplu că universități din România au standarde europene în domeniul tratării minorităților.

Alexandru Nazare (PPE-DE). - În contextul acestei dezbateri, aș vrea să subliniez deteriorarea respectării drepturilor religioase ale românilor din Valea Timocului, Serbia. Vorbim aici despre o comunitate de peste 100 de mii de români.

Îmi exprim pe această cale îngrijorarea față de decizia primăriei orașului Negotin, Serbia, de demolare a fundației bisericii ortodoxe de limbă română, deși preotul Boian Alexandru a obținut toate avizele necesare. Această biserică ar fi cea de-a doua pentru românii care trăiesc în Serbia. Pentru curajul de a o construi pe prima, preotul Boian Alexandru a fost condamnat la două luni cu suspendare. Subliniez faptul că Serbia s-a angajat, conform articolului 5 al Acordului de stabilizare și asociere, să respecte drepturile omului și protecția minorităților etnice și religioase.

Aș vrea să închei cu un citat dintr-o scrisoare a preotului Boian Alexandru, în speranța că autoritățile sârbe nu vor demola această biserică unde se va sluji în română. Citez: „... să ne ajute și pe noi să dobândim aceste drepturi în țara noastră în care trăim, Serbia, să avem măcar numai biserica și școala noastră și să putem vorbi românește”.

Adrian Severin (PSE). - Dle președinte, Uniunea Europeană nu are competențe în privința statutului minorităților naționale în statele membre. Cu toate acestea, acest lucru nu reprezintă o problemă, deoarece toate statele membre ale Uniunii Europene sunt membre și în Consiliul Europei, organizație care are mijloacele și experiența pentru a aborda acest aspect. Duplicarea activității Consiliului Europei ar fi în detrimentul sferei de aplicare a activității noastre în ceea ce privește minoritățile și ar crea numai confuzie și frustrare.

În al doilea rând, sunt îngrijorat să constat că abordarea noastră privind minoritățile se concentrează prea mult asupra unor soluții care ar fi fost probabil valabile acum zeci și sute de ani. Cred că în acest domeniu, de asemenea, ar fi mai bine să ne dezvoltăm imaginația mai mult decât memoria.

În cele din urmă, în loc de abordarea repetată a unor domenii deja explorate, ar fi mai înțelept ca Uniunea Europeană să elaboreze un concept de protecție transnațională a drepturilor culturale pe un continent unde fiecare comunitate etno-culturală reprezintă, de asemenea, o minoritate.

Dragoș Florin David (PPE-DE). - În actualul context mondial al globalizării și al mobilității persoanelor, cred că ceea ce s-a vehiculat în seara aceasta referitor la autoritatea teritorială nu-și are sensul. Cred că există peste un milion de români în Spania și Italia și nu văd de ce ar cere o autonomie teritorială în aceste țări.

Cred că crearea unei comisii sau a unei subcomisii la nivelul Parlamentului European pentru observarea drepturilor minorităților ar fi o idee foarte bună și care ar pune în practică o politică europeană la acest nivel, sau, până la urmă, dacă vreți, anumite proceduri de respectare a drepturilor minorităților. Nu cred că România a refuzat vreodată o vizită a vreunui președinte din statele europene, lucru iarăși care s-a vehiculat aici. Cred că România este un exemplu de bune practici pentru foarte multe dintre țările Uniunii Europene.

Iuliu Winkler (PPE-DE). - (HU) Dle președinte, vă mulțumesc foarte mult, minoritățile naționale care trăiesc pe teritoriul Uniunii Europene îmbogățesc UE. Parlamentul European trebuie să preia conducerea în ceea ce privește apărarea minorităților etnice, prin inițierea de dezbateri privind statutul legal al minorităților. Parlamentul trebuie să-și asume responsabilitatea pentru elaborarea și adoptarea unui regulament-cadru obligatoriu pentru toate statele membre. Un astfel de regulament-cadru va servi cu adevărat intereselor comunităților minoritare numai dacă - păstrând în minte principiul subsidiarității - dispozițiile sale vor include faptul că adoptarea unor diferite forme de autonomie consolidate pe baza consensului între majoritate și minorități reprezintă modul de acordare a unui statut corespunzător comunităților minoritare. Vă mulțumesc.

Miloš Koterec (PSE). - (SK) Da, minoritățile trebuie respectate, iar drepturile lor trebuie garantate din punct de vedere legislativ de statele membre ale UE. Diversitatea culturală și lingvistică trebuie păstrată, deoarece reprezintă baza unei funcționări sănătoase a Uniunii. Cu toate acestea, nu vom permite grupurilor politice bazate pe o poziție minoritară să ceară insistent drepturi legate de autonomie care pun sub semnul întrebării deseori integritatea teritorială a statelor, și care, mai mult, adesea decurg dintr-un sentiment de nedreptate datorată hotărârilor luate în trecut.

Autonomia teritorială pe baze naționaliste și, mai mult, care nu se bazează pe omogenitate, dar care adesea abuzează din punct de vedere politic de statutul de minoritate al majorității persoanelor dintr-o anumită micro-regiune sau comunitate, este o amenințare la adresa vieții și coexistenței pașnice din Uniunea Europeană.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (FR) Domnule președinte, am două întrebări pentru dl comisar.

În timpul acestei dezbateri, mulți membri și colegi au vorbit despre standarde duble, despre obligații inegale privind statele membre noi și vechi. Ce măsuri luați în privința statelor membre vechi, cu alte cuvinte în privința celor 15 state membre care nu respectă Acordul de la Copenhaga?

Cea de-a doua întrebare este despre minoritățile religioase, evreii și musulmanii care trăiesc pe continentul nostru, în Uniunea noastră: ce măsuri ia Comisia pentru a le proteja credința, normele și modul lor de viață?

Csaba Sándor Tabajdi, autor. - (FR) Dle președinte, dle comisar, prima întrebare care necesită un răspuns este dacă problema minorităților naționale intră exclusiv în sfera atribuțiilor naționale sau nu.

Cred că nu, deoarece, dacă problema drepturilor omului nu este o problemă internă a statelor membre ale Uniunii Europene, atunci nu este nici problema drepturilor minorităților naționale. Acest lucru, desigur, necesită clarificări. Iugoslavia a fost bombardată deoarece au fost încălcate drepturile cetățenilor din Kosovo, deci de ce nu clarificăm această problemă?

În al doilea rând, de ce, înaintea aderării, situația din noile state membre era mai bună decât este în prezent?

În al treilea rând, dl Beazley a ridicat problema standardelor duble. Este adevărat că, în ciuda problemelor, situația comunității maghiare în România este mai bună. În România există probleme, însă situația este mai bună decât cea din Alsacia sau Bretania. De ce există standarde duble?

În al patrulea rând, să vorbim despre autonomia teritorială. În Insulele Åland din Finlanda și în Tirolul de Sud din Italia, autonomia regională a stabilizat efectiv țara. În Spania, sistemul regiunilor autonome este un foarte bun exemplu, în ciuda câtorva extremiști basci care merită condamnarea noastră.

În cele din urmă, dle președinte, trebuie să spunem că nediscriminarea și tratamentul egal nu sunt suficiente pentru a compensa dezavantajele minorităților. La sfârșitul zilei, minoritățile mulțumite reprezintă factori ai stabilității în țările Europei. După cum afirma întotdeauna Henrik Lax, „dacă o politică este realizată corect, se vor culege întotdeauna roade”. Aceasta este realitatea și aș dori să vă mulțumesc pentru dezbateră.

Jacques Barrot, vicepreședinte al Comisiei. - (FR) Domnule președinte, am ascultat cu atenție contribuțiile fiecăruia și sunt mișcat de pasiunea care susține o parte dintre aceste poziții.

Dl Tabajdi tocmai a enumerat o mulțime de probleme. Sunt foarte conștient de faptul că aceste probleme există, dar trebuie să vă reamintesc din nou - cu părere de rău, dar nu am ce face - că protecția grupurilor, a minorităților naționale ca grupuri, nu intră în sfera de competență a UE, nici chiar în cea a Agenției pentru Drepturi Fundamentale.

Cu toate acestea, la îndemnul meu, Agenția va cerceta discriminarea etnică și rasială când va actualiza raportul din 2007 privind rasismul, dar aș reitera faptul că tratatele nu acordă nicio competență în acest domeniu: nici Uniunii Europene, nici Comisiei și nici Agenției.

A fost menționată metoda deschisă de coordonare, însă și această metodă impune să avem competența. Este destul de clar că, în cazul în care Consiliul și-ar modifica poziția, acest lucru ar putea deschide alte căi dar, deocamdată, noi înșine acordăm o atenție specială luptei împotriva discriminării care poate afecta în special persoanele care aparțin unei minorități.

Trebuie să clarificăm lucrurile aici: avem instrumentele, la nivel comunitar, pentru a combate discriminarea. Articolul 13 din Tratatul de instituire a Comunității Europene a constituit baza legală pentru două directive: Directiva de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, din 29 iunie 2000 și Directiva de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, din 27 noiembrie 2000.

Prin urmare, din acel punct de vedere există într-adevăr o voință de a combate toate formele de discriminare împotriva cetățenilor aparținând grupurilor minoritare. Și în afară de toate acestea, Agenția pentru Drepturi Fundamentale va efectua, la solicitarea mea, un studiu în profunzime asupra tuturor acestor forme de discriminare.

Acestea reprezintă cam tot ce pot spune. Nu pot merge mai departe, deoarece nu avem toate instrumentele juridice. Statele membre nu ne vor permite.

Acestea fiind spuse, poziția romilor din Uniunea Europeană, de exemplu, este cu adevărat deplorabilă, iar integrarea acestora reprezintă o prioritate atât a Uniunii, cât și a Comisiei, după cum s-a reiterat și în cadrul Reuniunii europene la nivel înalt a romilor, din 16 septembrie, la care am participat cu dl Barosso și dl Špidla. Ca urmare a acestei reuniuni la nivel înalt, dl Špidla va institui o platformă europeană privind romii. Această structură flexibilă ne va permite să fim la înălțimea provocărilor la nivelul UE. Cu toate acestea, trebuie să fim atenți, de asemenea, deoarece, din punctul de vedere al Comisiei, o abordare etnică ar fi contraproductivă.

Doresc să închei spunând că am fost mișcat de ceea ce s-a afirmat aici. Este destul de clar că adevărata putere a Uniunii Europene rezidă în rezolvarea acestei probleme a conflictului între minorități și majoritatea dintr-un anumit stat, dar este, de asemenea, adevărat că Uniunea Europeană este în prezent o federație de state naționale, ceea ce înseamnă că ne este dificil să mergem mai departe.

Acestea fiind spuse, nimic nu împiedică schimbul informal de bune practici sau de cele mai bune practici între țări. V-ați referit chiar la bunele practici din anumite state membre mai noi ale Uniunii și nu mă îndoiesc că astfel de bune practici pot fi considerate surse de inspirație pentru alte exemple similare.

Aceasta este tot ce am de spus, dle președinte, și regret că nu vă pot oferi un răspuns mai bun, dar sunt, până la urmă, obligat să mă aliniez la ceea ce înseamnă în prezent Uniunea Europeană, cât timp rămâne valabil. Chiar și așa, aș sublinia încă o dată faptul că, în eventualitatea discriminării împotriva persoanelor care aparțin unui grup minoritar, puteți fi siguri că voi rămâne ferm pe poziție, deoarece intenționez să asigur respectarea acestei nediscriminării care, sper, va fi instituționalizată puternic de Carta Drepturilor Fundamentale, ca urmare a ratificării Tratatului de la Lisabona.

Președinte. –Dezbaterea este închisă.

Declarații scrise (articolul 142 din Regulamentul de procedură)

Genowefa Grabowska (PSE), în scris. – (PL) Nicio țară europeană contemporană nu neagă drepturile minorităților. Conform motto-ului UE „*Uniți în diversitate*”, construim o Europă multiculturală, o Europă în care minoritățile naționale coexistă cu marile state monolitice și se bucură de totalitatea drepturilor lor politice și civice. Se pare că Europa este în consens în această privință. În zilele noastre, oricine pune sub semnul întrebării drepturile minorităților cu siguranță nu va reuși în lumea politicii. Drepturile minorităților sunt înscrise în dreptul intern al fiecărui stat membru al UE și confirmate, de asemenea, de multiple acorduri internaționale.

Prin urmare, am fost uimit de decizia pronunțată de Curtea Administrativă Supremă din Lituania de la 30 ianuarie anul acesta. Conform deciziei, plasarea plăcuțelor cu nume de străzi în limba poloneză alături de alte plăcuțe cu nume de străzi în limba lituaniană contravenea legii. S-a dispus ca autoritățile din regiunea Vilnius să îndepărteze plăcuțele în limba poloneză în termen de o lună. Problema este în mod special sub semnul întrebării, deoarece etnia poloneză reprezintă 70% din populația din regiunea Vilnius, iar plăcuțe cu numele străzilor în limba poloneză se găsesc aproape peste tot. Acest lucru s-a întâmplat în ciuda faptului că Lituania s-a angajat să respecte Carta europeană a autonomiei locale și a ratificat în 1995 Convenția-cadru europeană pentru protecția minorităților naționale. Articolul 11 din aceasta din urmă prevede utilizarea limbilor minorităților inclusiv pe plăcuțele cu numele străzilor. Este greu de înțeles de ce Lituania, care este

stat membru al UE de cinci ani, desconsideră standardele Uniunii și nu garantează drepturile minorităților de pe teritoriul său.

Iosif Matula (PPE-DE), în scris. – (RO) Domnule președinte, stimați colegi, vin dintr-o regiune de la granița româno-maghiară, din județul Arad, unde problemele privind minoritățile au fost depășite de mult.

Aici, colegii și prietenii din copilărie care au urmat școala primară și apoi studiile universitare în limba maghiară, folosesc astăzi și limba maghiară în instituțiile în care lucrează.

Am condus județul Arad și regiunea vestică din România. În această zonă, a județelor Arad, Timiș și Bihor din România, Csongrád și Békés din Ungaria, românii împreună cu maghiarii au finalizat zeci de proiecte comune și continuă altele, utilizând o singură limbă, europeană, pentru a rezolva probleme comune europene.

Îi invit pe toți cei care doresc să cunoască personal modelul românesc de rezolvare a problemei minorităților, înainte de a se exprima în diverse foruri europene, să vadă la fața locului care este realitatea.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), în scris. – (PL) Drepturile minorităților naționale din cadrul statelor membre UE constituie o problemă importantă în ceea ce privește drepturile omului. Cu toate acestea, în practică, problema este adesea exploatată în acțiuni cu scopul de a răspândi revizionismul în întreaga Europă și de a aduce în discuție frontierele.

Dreptul de a utiliza limba maternă a unei persoane și dreptul de a păstra cultura tradițională și obiceiurile unei persoane sunt, fără îndoială, două dintre drepturile care trebuie protejate.

Recent au existat cazuri în Europa unde anumite minorități și-au exprimat dorința de a se restitui anumite teritorii unei țări față de care manifestă loialitate. Acest lucru provoacă o reacție a populației majoritare. Au existat, de asemenea, cazuri în care minoritățile care numărau șapte milioane de persoane au fost ignorate și li s-a refuzat statutul de minoritate. Acest lucru li s-a întâmplat, de exemplu, polonezilor din Germania. Germania încalcă astfel drepturile fundamentale ale minorităților.

Cazul persoanelor care au ajuns în țările noastre din afara Europei este destul de diferit. În mod clar, aceste persoane au dreptul la propria lor cultură și limbă. Cu toate acestea, nu își pot crea propriile lor zone speciale în care să transfere normele propriilor lor țări de origine. În cazul în care doresc să trăiască printre noi, trebuie să fie pregătiți să se integreze în țările noastre și să devină cetățeni responsabili ai țării unde s-au stabilit.

15. Drept de vot pentru persoanele care nu au cetățenia Letoniei la alegerile locale (dezbateri)

Președinte. –Următorul punct este dezbateri privind întrebarea orală adresată Comisiei, privind dreptul de vot pentru persoanele care nu au cetățenia Letoniei la alegerile locale, adresată de David Hammerstein, în numele Grupului Verzilor/Alianța Liberă Europeană, Alexandra Dobolyi, în numele Grupului Socialist din Parlamentul European, Willy Meyer Pleite, în numele Grupului Confederal al Stângii Unite Europene/Stânga Verde Nordică și Marian Harkin, în numele Grupului Alianța Liberalilor și Democraților pentru Europa (O-0007/2009 - B6-0007/2009).

David Hammerstein, autor. – (ES) Dle președinte, există un stat membru al Uniunii Europene care utilizează conceptul de „non-cetățeni” pentru a desemna sute de mii de persoane care trăiesc în țara respectivă. Marea lor majoritate s-au născut în acea țară, lucrează în acea țară dar, cu toate acestea, sunt calificați drept „non-cetățeni”. Aceasta este o aberație în Uniunea Europeană.

Aceasta este o aberație deoarece Uniunea Europeană se bazează pe conceptul de nediscriminare, pe principiul egalității, care în prezent este negat în acea țară: nu recunoaște drepturile acelor persoane și supune un grup discriminării istorice pur și simplu pe baza originii etnice. Acest lucru nu este acceptabil.

Am examinat cazurile specifice în cadrul Comisiei pentru petiții. Primul caz a fost cel al unui bărbat care a venit și a spus „prima dată când am putut vota a fost în timpul studenției mele din Germania. Am putut vota în cadrul alegerilor locale germane, dar nu am putut face acest lucru în propria mea țară, deoarece aceasta nu mă recunoaște. Nu am alt pașaport. Nu am altă țară. Am doar această țară și nu pot vota.” Acest lucru este o aberație.

Am întâlnit un alt caz în Comisia pentru petiții privind un bărbat care a trecut examenul de limbă din Letonia, care cunoaște toate legile și căruia, cu toate acestea, nu i se acordă cetățenia, deoarece statul consideră că –

și repet ce ne-a spus ambasadorul – „acest om nu este loial statului”. Cum este posibil acest lucru? Cum este posibil ca această situație să afecteze 20-25% din populația unui stat membru din cadrul Uniunii Europene?

Solicităm respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor și sensibilizarea tuturor privind această situație, dat fiind faptul că unele țări au aderat la Uniunea Europeană fără a îndeplini criteriile de la Copenhaga. De asemenea, solicităm să se exercite presiuni asupra Comisiei, deoarece, până în prezent, Comisia Europeană a dat dovadă doar de slăbiciune și de o lipsă totală de interes sau preocupare.

Alexandra Dobolyi, autor. –Dle președinte, este trist să constatăm că în zilele noastre, după aproape cinci ani de la extindere, există puține dovezi că Letonia a demonstrat respect pentru cea mai mare minoritate a sa. Recomandările Parlamentului European și ale altor nenumărate organizații instituționale au fost complet ignorate.

O mare parte a populației letone a fost îndepărtată de stat și de instituțiile sale. Nu este de mirare că rata de naturalizare este redusă. Să transformi oamenii în străini și să le emiți un pașaport străin nu le inspiră sentimentul de a fi asociați cu statul. Aceștia nu sunt implicați. Nu iau decizii. Nu votează, nici măcar în acele orașe în care ei reprezintă până la 40% din populație și unde deciziile politice le afectează în mod direct viața.

Este această situație bună sau rea pentru Uniunea Europeană? Aceasta este întrebarea pentru Comisie și pentru Consiliu. Democrația nu poate prospera fără societatea civilă și nu există societate civilă fără implicare. Participarea începe la nivelul comunității locale.

Acești oameni s-au născut în respectiva țară sau și-au petrecut o mare parte a vieții lor acolo și vorbim despre mai mult de 15% din populația Letoniei sau despre aproximativ 372 000 de persoane. UE trebuie să ia măsuri în numele lor. De ce nu ia Comisia măsuri în această privință? Cetățenii altor state membre ale UE care locuiesc în Letonia pot vota și pot participa la alegerile municipale și europarlamentare, dar sute de mii de persoane care s-au născut în respectiva țară sau care și-au petrecut marea majoritate a vieții lor acolo nu se bucură de acest drept.

Doresc să întreb Comisia și Consiliul ce au întreprins pentru a aborda această problemă împreună cu autoritățile letone și să solicit acestora să ia măsuri în consecință, fără întârziere.

Willy Meyer Pleite, autor. –(ES) Dle președinte, grupul meu, Grupul Confederal al Stângii Unite Europene/Stânga Verde Nordică, nu a ezitat să adreseze Comisiei această întrebare orală când, în timpul mai multor sesiuni ale Comisiei pentru petiții, am devenit conștienți de situația în care se află mulți dintre cetățenii Letoniei.

Membri ai Comisiei, dle comisar, este inacceptabil să constatăm cazuri de segregare a cetățenilor în Uniunea Europeană a secolului al XXI-lea. Acest lucru nu este în armonie cu Uniunea Europeană, cu principiile sau valorile acesteia. Într-un stat care face parte din Uniunea Europeană din 2004, cu o populație de aproape 2,5 milioane de locuitori, este în vigoare o lege care împiedică jumătate de milion de persoane, pur și simplu, să-și exercite drepturile lor de cetățeni.

Aceste persoane sunt numite non-cetățeni. Au un pașaport de culoare neagră și din acel motiv ei sunt numiți „negri” sau „vinete”. Sunt numiți astfel chiar de administrație, de stat, de guvern și aceștia sunt cetățenii care nu se bucură de dreptul lor legitim de a putea vota sau de a putea fi aleși.

Considerăm că, prin urmare, Comisia Europeană ar trebuie să exercite o presiune considerabilă asupra guvernului pentru a împiedica nerespectarea de către acesta a numeroasele recomandări făcute de diferite instituții, cum ar fi Comisia Națiunilor Unite pentru drepturile omului, Comisia Națiunilor Unite pentru eliminarea discriminării rasiale, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, Consiliul Congresului autorităților locale și regionale din Europa, Comisarul pentru drepturile omului al Consiliului Europei și recomandări făcute chiar de acest Parlament în cadrul dezbaterii privind aderarea Letoniei, Rezoluția din 11 martie, în care s-a stipulat clar că trebuie găsită o soluție reală pentru problema segregării și pentru problema acelor cetățeni cărora li se cere să dovedească că s-au născut înainte de 1940. Acest lucru este, pur și simplu inacceptabil.

Nu considerăm că ar trebui tolerat. Nu putem coexista în Uniunea Europeană în timp ce această situație continuă și, prin urmare, considerăm că este foarte important ca autoritățile Uniunii Europene, Comisia și noi toți să prezentăm propuneri în același spirit pentru a pune capăt acestei situații.

În acest scop, grupul nostru așteaptă propuneri concrete din partea Comisiei privind aspectele ridicate în aceste dezbateri. În ceea ce privește limba, suntem preocupați, de asemenea, de faptul că, potrivit noilor

reglementări – și au existat demonstrații studentești anul trecut – 60% din planul de învățământ trebuie predat în limba letonă, drept urmare, creând o discriminare clară împotriva limbii ruse.

Parcă îmi amintesc că în timpul dictaturii lui Franco din țara mea de origine, Spania, s-a interzis vorbirea limbii basce, catalane sau galiciene. Acele limbi au fost pur și simplu interzise. Astăzi realitatea este că ele sunt co-oficiale. Cred că aceasta este o situație care ar trebui, de asemenea, să fie pusă în aplicare astfel încât, în cele din urmă, niciun cetățean al Uniunii Europene să nu fie împiedicat să se exprime în limba sa maternă, în propria sa limbă, care ar trebui să aibă un statut oficial egal cu al oricărei alte limbi care poate fi folosită în acel stat.

Prin urmare, invit Comisia să acționeze dinamic o dată pentru totdeauna astfel încât să împiedice segregarea care are loc într-o țară membră a Uniunii Europene.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Dle președinte, în cadrul unei moțiuni de ordine, membrii aceste Camere vor avea puncte diferite de vedere asupra chestiunii dezbătute, dar dumneavoastră, în calitate de președinte, aveți dreptul și chiar datoria de a sfătui colegii în ceea ce privește modul de exprimare a acestor opinii pe care au dreptul să le exprime.

Cred că ultima afirmație a conținut elemente care erau foarte aproape de a fi calomnioase la adresa unui guvern al Uniunii Europene. Obiectez la adresa acestui lucru. Consider că, dacă ne uităm la Regulamentul nostru de procedură, conduita corespunzătoare pentru dezbateri în această Cameră nu permite membrilor utilizarea unui limbaj ca cel la care tocmai am asistat.

Președinte. – Deoarece nu am interpretat cuvântul deputatului în maniera pe care tocmai ați susținut-o, nu am apelat la competențele care îmi sunt conferite conform Regulamentului de procedură.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Dle președinte, dat fiind faptul că am fost menționat, susțin fiecare cuvânt din cele pe care le-am adresat.

Jacques Barrot, vicepreședinte al Comisiei. – (FR) Dle președinte, a fost dat exemplul Spaniei, dar, de fapt, statul spaniol este cel care a abordat efectiv problema.

Comisia este conștientă de circumstanțele specifice în care se află minoritatea vorbitoare de limbă rusă din Letonia. S-au făcut mari eforturi ca parte a strategiei de pre-aderare pentru a promova naturalizarea și integrarea acestor persoane, în conformitate cu recomandările Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa și ale Consiliului Europei.

Comisia a subliniat în mod repetat faptul că toate părțile implicate, inclusiv minoritățile însele, trebuie să contribuie la acest proces complex și să vină cu soluții.

În ceea ce privește problema specifică a participării persoanelor care nu sunt cetățeni letoni la alegerile locale, tot ceea ce garantează Tratatul de instituire a Comunităților Europene, în ceea ce privește drepturile electorale, este participarea cetățenilor UE la alegerile europene sau municipale din statul lor membru de reședință, chiar dacă aceștia nu sunt resortisanți ai aceluia stat.

Participarea la alegeri a persoanelor care nu sunt cetățeni ai unei țări a UE și, prin urmare, nu sunt cetățeni ai UE, nu este un aspect guvernat de dreptul comunitar.

Prin urmare, Comisia nu poate purta discuții cu Letonia cu privire la problema participării acestor persoane la alegerile locale. Decizia privind astfel de probleme depinde de statele membre.

Înțeleg situația descrisă de co-autorii acestei întrebări orale, dar din nefericire, nu le pot oferi niciun alt răspuns, deci trebuie să lăsăm rezolvarea acestei probleme la latitudinea Letoniei, deoarece în această privință Uniunea nu are poziția legală de a o rezolva.

Rihards Pīks, în numele Grupului PPE-DE. – (LV) Vă mulțumesc domnule președinte, trebuie să vă reamintesc că în mica mea țară, Letonia, sunt 2,3 milioane de locuitori, din care aproximativ 1,6 milioane sunt de origine etnică letonă. Cu toate acestea, în Letonia, educația primară se face de către stat și administrația locală în opt limbi minoritare, dintre care unele, cum ar fi români sau estonă, sunt minorități foarte mici. Când se vorbește despre non-cetățenii vorbitori de limbă rusă, nu se poate folosi conceptul de „minoritate tradițională”. În sensul țărilor vest-europene, se poate spune că sunt noi veniți sau imigranți care, pe timpul ocupației sovietice, au ajuns în Letonia și s-au bucurat de multe privilegii. În primul rând, au avut privilegiul de a nu învăța limba țării și a poporului către care au venit, ci de a vorbi doar limba rusă. Țara mea a legiferat una dintre cele mai generoase legi de naturalizare din Europa, tocmai pentru a veni în întâmpinarea acestor persoane. În perioada

de peste zece ani în care a fost în vigoare această lege, aproximativ 50% dintre non-cetățeni au obținut drepturi de cetățenie. Cu toate acestea, când s-a efectuat, recent, un sondaj, la sfârșitul anului 2008, printre persoanele care nu s-au naturalizat, 74% nu doreau să obțină cetățenia letonă. În al doilea rând, doar o treime dintre non-cetățeni au folosit dreptul de a se înregistra ca cetățeni letoni născuți după ce Letonia și-a recâștigat independența – doar o treime. De ce se întâmplă acest lucru, nu știu. Dna Ždanoka, care a fost aleasă din Letonia și care reprezintă cetățenii letoni de origine rusă, nu ține secret faptul că, după obținerea dreptului de vot pentru non-cetățeni, următorul pas ar fi acordarea statutului de a doua limbă de stat sau limbă oficială pentru limba rusă. Ce înseamnă acest lucru? În primul rând, acest lucru înseamnă păstrarea statutului privilegiat al persoanelor care au venit în Letonia din Rusia și în al doilea rând, ar însemna semnarea unei sentințe [la moarte] pentru limba și cultura letonă deoarece, în spatele vorbitorilor de limbă rusă, mai sunt încă 140 de milioane în Rusia, cu ambiții naționaliste crescânde. Acest lucru nu este posibil pentru limba letonă, așa mici cum suntem, așa puțini cum suntem. În cele din urmă, am aderat la Uniunea Europeană nu pentru a conserva societatea divizată creată de ocupația sovietică, ci pentru a o depăși și a ne păstra propria identitate. Vă mulțumesc.

Proinsias De Rossa, în numele Grupului PSE. – Dle președinte, răspunsul comisarului Barrot a fost foarte dezamăgitor. M-aș fi așteptat la un răspuns mai favorabil din partea dumnealui, în ciuda constrângerilor juridice conform cărora acționează. Am crezut că ar fi putut spune că ar face tot ce ar fi posibil pentru a încuraja schimbarea în Letonia în spiritul principiului diversității al Uniunii Europene.

Eu sunt din Irlanda; Vorbesc limba engleză. Limba engleză este limba mea maternă, dar nu sunt englez: sunt irlandez. Realitatea este că Uniunea Europeană este alcătuită din multe state. Aproape toate statele noastre au minorități și majorități care au o istorie legată de apartenența lor la un imperiu sau de existența lor ca imperiu sau colonie. A trebuit să facem față acestui lucru.

În cazul în care m-aș muta în Letonia și aș trăi și lucra acolo pentru o perioadă de timp, aș putea vota în cadrul alegerilor locale. Cu toate acestea, există sute de mii de persoane în Letonia care s-au născut acolo, dar care nu pot vota în cadrul alegerilor locale. Acest lucru este o nedreptate, dar – i-aș spune dlui Paks – este și auto-distructivă deoarece, pentru a depăși greutățile și temerile, trebuie să-i facem pe toți cetățenii să se simtă bineveniți în statele noastre. Trebuie să-i încurajăm să se implice din punct de vedere politic. Permițând votul persoanelor în cadrul alegerilor locale i-am ajutat să se simtă ca făcând parte din comunitatea lor și din procesul de administrare a propriilor lor comunități locale și acest lucru ar ajuta la, după cum spun eu, la depășirea barierelor.

Una dintre cele mai mari comunități migratoare din Irlanda este cea a britanicilor. Aceștia pot vota toți în cadrul alegerilor locale din Irlanda. Nu pot vota toți în cadrul alegerilor naționale, deoarece nu toți dețin cetățenia irlandeză, dar toți votează în cadrul alegerilor locale irlandeze și aduc toți o contribuție foarte importantă la viața politică irlandeză. Deci, aș face apel la acele persoane din această Cameră care sunt din Letonia – și din oricare alte state membre care au probleme cu minoritățile, sau chiar cu majoritatea – să țină cont de faptul că, pentru a depăși aceste obstacole și pentru a depăși teama, trebuie să-i facem pe acești oameni să se simtă bineveniți și să-i incorporăm în procesul nostru politic, nu să-i ținem departe de el.

Georgs Andrejevs, în numele Grupului ALDE. – Dle președinte, mai întâi de toate trebuie reamintit faptul că după 1945, în timp ce britanicii, francezii și olandezii își eliberau coloniile, rușii începeau să le ocupe. De asemenea, în 1949, când Convenția de la Geneva a interzis stabilirea civililor în teritoriile ocupate, rusificarea Letoniei a fost intensificată și a fost organizat un flux de două milioane de imigranți de către autoritățile sovietice.

Prin urmare, se poate spune că, atunci când Republica Letonă și-a redobândit independența în 1991, nou-veniții erei sovietice locuiau în Letonia ilegal. Deci, cetățenilor ruși din zilele noastre li se acordă cetățenie prin procesul de naturalizare ca act umanitar din partea guvernului leton și nu ca un drept.

Conform Cartei Națiunilor Unite, în mod normal legislația privind cetățenia ține de afacerile interne ale unei țări și nicio altă țară nu se poate amesteca, nici chiar ONU. Prin urmare, poziția autorităților letone privind posibilitatea acordării drepturilor de vot non-cetățenilor este fermă și neschimbată: dreptul de a vota face parte integrantă din cetățenie.

O astfel de poziție este, de asemenea, conformă dreptului și practicii internaționale. În același timp, Letonia, cu ajutor financiar considerabil din partea altor țări – cu excepția Rusiei – a făcut eforturi semnificative pentru a facilita procesul de naturalizare și integrare a non-cetățenilor din Letonia, scăzând procentul acestora la 16% la sfârșitul anului 2008.

Scopul nostru este să ne asigurăm că toți locuitorii din Letonia pot solicita cetățenie și se pot bucura pe deplin și efectiv de drepturile lor. Letonia urmărește să aibă cetățeni cu drepturi depline, în loc să aibă non-cetățeni cu multe drepturi.

Înțeleg că această poziție a Letoniei contrazice politica publicată în ediția rusească a *Diplomatic Herald* de dl Karaganov în 1992, precum și pe susținătorii săi de aici din Parlamentul European, dar nu vom renunța niciodată să ne protejăm țara împotriva acestor campanii de dezinformare.

Ģirts Valdis Kristovskis, în numele Grupului UEN. – (LV) Dle comisar, doamnelor și domnilor, legislația liberală a Letoniei a permis oricui să depună mărturie pentru loialitatea sa față de statul leton și față de valorile democratice ale Occidentului. Drept rezultat, din 1993, numărul de non-cetățeni a scăzut cu 59%. Majoritatea afacerilor statului leton aparțin antreprenorilor ruși. Acestea sunt argumente care ne permit să respingem plângerile împotriva statului leton. În plus, merită să subliniem faptul că în Letonia există persoane care, ca membri ai grupului Interfront, au luptat împotriva independenței statului leton, au îndemnat la conservarea imperiului acaparator care a fost URSS, încă neagă faptul ocupației Letoniei, încă scuză crimele totalitariste sovietice din statele baltice și care au votat împotriva calității de membru al UE și al NATO a Letoniei. Este posibil ca aceste convingeri ale lor să fie un obstacol semnificativ în calea oricărei dorințe de a obține cetățenia letonă. Prin urmare, să nu-i împiedicăm să trăiască în lumea valorilor lor trecute!

Tatjana Źdanoka, în numele Grupului Verts/ALE. – Dle președinte, discutăm cazul Letoniei tocmai din cauză că este unic. Non-cetățenii letoni nu sunt cetățeni ai vreunui stat și nu au niciun drept de a participa la orice alegeri. Toți adulții cu statutul de non-cetățeni ai Letoniei erau rezidenți permanenți ai țării la începutul anilor 1990. Ultima dată când au avut ocazia să se bucure de drepturile lor de vot a fost acum 19 ani, de ex. în martie 1990, când a fost ales Consiliul Suprem al Letoniei. Un an și jumătate mai târziu, același consiliu și-a privat o treime din proprii săi alegători de drepturile lor de vot. Acesta este un caz unic în istoria parlamentară.

Comisarul a vorbit doar despre integrarea non-cetățenilor în societate și despre naturalizarea lor. Cu toate acestea, o astfel de abordare pune lucrurile într-o ordine inversă: non-cetățenii sunt deja o parte a societății – 32% dintre ei s-au născut pe plan local – și pentru mulți, procedura de solicitare a cetățeniei a propriei lor țări este umiltoare și nu parcurg procesul de naturalizare din principiu.

Pentru elita politică letonă, privarea acestei părți esențiale a populației minoritare de drepturile lor fundamentale reprezintă un instrument pentru păstrarea puterii. Aceștia se folosesc de vechea metodă „dezbină și cucerește” și, prin urmare, Uniunea Europeană trebuie să ia măsuri în numele non-cetățenilor letoni.

Sunt convinsă că valorile fundamentale ale UE, cum ar fi nediscriminarea pe baza originii etnice și democrația participativă, trebuie să prevaleze în fața competențelor naționale.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Dle președinte, am aflat în cadrul acestei dezbateri cum democrația Letoniei, independența și toate celelalte norme decente ale societății au fost zdrobite de două dictaturi criminale din ultimul secol. Letonia a fost invadată de Stalin, apoi de Hitler și apoi din nou de Stalin. Populația letonă a fost apoi supusă întemnițării, deportărilor și execuțiilor. Stalin a importat apoi nu numai vorbitori de limbă rusă, ci și vorbitori de ucraineană și bielorusă.

Noi toți, inclusiv dna Źdanoka, l-am condamna în zilele noastre pe Stalin și munca sa, dar ce facem în privința acestei probleme, dle comisar? Ați afirma acum public, nu doar că nu aveți dreptul juridic de a interveni, dar și că toate statele membre ale Uniunii ar trebui să-și respecte cerințele juridice în ceea ce privește legislația electorală? Cred că este important, nu doar pentru Letonia, ci pentru toate țările noastre.

Desigur că răspunsul este că dacă aveți sentimente puternice față de acest lucru, ca acei numeroși vorbitori de limbă rusă letoni care au obținut cetățenia letonă, ar trebui să luați cetățenia acestei țări de care sunteți mândru, unde v-ați născut și unde trăiți. Nu o respingeți. Nu solicitați privilegiu dacă nu vreți să vă jucați rolul. Dumneavoastră puteți obține cetățenie.

A existat un exilat palestinian care a obținut cetățenia letonă. Dacă acesta a putut învăța limba, sunt sigur că și acei letoni vorbitori de limbă rusă pot face același lucru. Desigur că ni se reamintește că marea majoritate au obținut cetățenia letonă. Dacă faceți parte dintr-o țară, cred că aveți drepturi și îndatoriri.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Doresc să o felicit pe Alexandra Dobolyi și pe colegii săi coautori. Aceasta este una dintre cele mai grave probleme în ceea ce privește drepturile omului din Uniunea Europeană de astăzi. Înțeleg toate rănilor istorice ale prietenilor noștri letoni, de când au fost supuși unei asimilări teribile în timpul erei sovietice, staliniste. Cunosc foarte bine această practică, dar nimic nu poate justifica răzbuarea

istorică. I-aș sfătui pe prietenii mei letoni să urmeze exemplul Finlandei, care a fost oprimată de Suedia timp de secole și totuși Finlanda nu s-a răzbunat niciodată pe cetățenii finlandezi vorbitori de limbă suedeză. Este imposibil să deportezi sau să asimilezi câteva sute de mii de oameni și, prin urmare, trebuie să li se acorde drepturilor lor europene. Sunt foarte întristat de cuvintele dlui comisar Barrot, deoarece în loc ca UE să transmită un semnal clar că situația este de neconceput și contrară valorilor fundamentale ale UE, dl Barrot ridică din umeri și spune că Uniunea Europeană nu poate face nimic. Ei bine, acest lucru este chiar trist. Trebuie găsit un compromis istoric între letonii majoritari și minoritatea rusă. Aceasta este singura soluție, nu există alta. Vă mulțumesc pentru atenție.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Doamnelor și domnilor, toamna trecută am adresat o întrebare scrisă dnei comisar Ferrero-Waldner, în care îmi exprimam teama că privilegiul de a intra fără viză în Rusia acordat de aceasta non-cetățenilor letoni din Letonia și Estonia a avut un efect negativ asupra dorinței lor de a deveni cetățeni. Dna Ferrero-Waldner a fost de acord cu mine, dar astăzi, anumiți deputați – autorii întrebărilor – afișează o lipsă totală de înțelegere a situației Letoniei. Dacă mai adăugăm la drepturile non-cetățenilor și includem dreptul de a vota în alegerile locale, numărul de non-cetățeni, care s-a înjumătățit din 1995, nu va mai scădea în continuare, după toate probabilitățile. Legea cetățeniei letone este una dintre cele mai generoase din Europa. Orice non-cetățean poate obține drepturi depline, inclusiv dreptul de a vota, dacă devine cetățean leton. Non-cetățenii letoni au apărut ca rezultat direct al ocupației sovietice de 50 de ani. Anumite forțe politice, care susțin așa-numita politică de protecție a compatrioților Kremlinului, încă uneltesc, prin intermediul acestor persoane, să-și crească propriul capital politic. Vă mulțumesc.

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Dle președinte, dle comisar, măsura în care această dezbatere îi interesează pe autorii întrebării poate fi văzută din faptul că niciunul dintre ei nu mai este în Cameră și astfel ei nu vor fi auzit cele tocmai spuse de Inese Vaidere – și anume că politica reală privind vizele a Rusiei nu a fost o armă folosită pentru a contribui la procesul de naturalizare din Letonia, ci pentru a obține exact contrariul. Din păcate, sondajele opiniei publice confirmă faptul că majoritatea acestor persoane nu vor deveni niciodată patrioți letoni, dar majoritatea sunt deja patrioți ai altei țări. Dacă ar fi obținut atribuții în administrația locală, următorul pas ar fi fost, desigur, cererile de autonomie și statutul oficial al limbii lor. Putem observa deja care ar fi fost următorii pași, după cum arată evoluția pe termen lung a situației în locuri ca Abhazia și Osetia de Sud – în aceste zone autonome se vor emite pașapoarte rusești. Vă mulțumesc.

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – (LT) În împrejurări normale, ar fi posibil să propunem ca rezidenții permanenți să participe la alegerile pentru consiliul local, dar știm cu toții prea bine că majoritatea non-cetățenilor letoni ar putea fi cu greu descriși ca ajunși în țară în condiții normale. Sosirea lor este o consecință directă a ocupației Letoniei pusă în aplicare de Uniunea Sovietică. Este și rezultatul procesului de rusificare efectuat timp de cinci decenii, cu încălcarea normelor de drept internațional. Toți avem dreptul de a alege – să fim cetățeni sau să fim loiali statului nostru, nu? Cu toate acestea, fiecare alegere are consecințele sale și din acest motiv ne putem învinovați doar pe noi înșine, nu statul care a acordat libertatea de alegere.

Henrik Lax (ALDE). – (SV) Care sunt consecințele ocupației sovietice de cincizeci de ani pentru cetățenii letoni? De ce o mare parte a populației vorbitoare de limbă rusă nu dorește să solicite cetățenie? Care este rolul Rusiei în toate acestea? Letonia are nevoie de sprijinul nostru, nu de condamnarea noastră, pentru a-și putea încuraja non-cetățenii săi să solicite cetățenie. Aș dori să adresez următoarea întrebare domnului Tabajdi: de ce s-ar răzbuna Finlanda pe Suedia și ce legătură are acest lucru cu problema în cauză?

Paul Rübiger (PPE-DE). – (DE) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, este normal pentru cetățenii Europei să ia parte la învățământul obligatoriu. Acest lucru implică familiarizarea cu obiceiurile și cultura țării în care trăiești, pentru a putea trăi acolo. Învățământul obligatoriu implică învățarea limbii țării și posibil a altor limbi. Constituie, de asemenea, baza formării profesionale și arată cum s-a dezvoltat cultura țării și direcția în care se îndreaptă. În plus, elevii învață despre istorie. Învățământul obligatoriu, după cum este înțeles în prezent, ajută oamenii să trăiască împreună în armonie. Dacă trăiești într-o țară, este clar că trebuie să poți înțelege limba acelei țări. Acesta este scopul unui bun sistem de învățământ obligatoriu. În sprijinul acestei afirmații, aș dori să spun că multe dintre problemele Europei ar putea fi rezolvate de dispoziții eficiente privind învățământul obligatoriu pentru toți rezidenții unei țări.

Jacques Barrot, vicepreședinte al Comisiei. – (FR) Dle președinte, am ascultat atent ambele părți.

Este foarte greu, în acest context, pentru Comisie, să preia problema de la statul leton și să o abordeze. Tot ce pot face în această situație este să-i încurajez să desfășoare un dialog intern, care cred că ar fi de dorit. Din păcate, aceasta este tot ceea ce pot spune.

Președinte. –Dezbaterea este închisă.

16. Ordinea de zi a următoarei ședinței: consultați procesul-verbal

17. Ridicarea ședinței

(Ședința a fost închisă la ora 22.55)